

Крис Удинг

Воалът на господството

Първа глава

Те изникнаха от дима, подобни на злокобни сенки в сгъстяващия се мрак. За един кратък миг, преди да нахлуят в залата, изглеждаха досущ като демони – същества с огромни размери и размити очертания. Обаче не бяха демони. Поне до този момент демоните все още бродеха отвън.

Жалката групичка оцелели от отряда на бранителите посрещнаха нападението с мрачна решителност. Някои от тях бяха заели позиции по терасата, обрамчваща помещението, ала повечето се бяха разположили на приземното ниво, приведени зад барикада от рухнали статуи, откъртени первази и преобърнати маси. Склонността на сарамирците към семпло и даже оскъдно обзавеждане изобщо не беше в тяхна полза. Въпреки това защитниците нямаха никакво намерение да отстъпват. Те стояха приведени зад импровизираната си барикада с насочени за стрелба пушки и щом гаурегите нахълтаха вътре, залата потрепери от оглушителния им залп.

Някога това преддверие поразяваше с красотата си – прохладно и просторно, то бе проектирано да впечатлява знатните сановници и благородници. Сега то бе лишено от цялата си украса и великолепиe, а стените му бяха обгорени и черни. Подът бе пропукал от същата експлозия, която бе опожарила пищните драперии и гоблени близо до входа, където сега лежах десетина чудовищни трупа. Една взривена в точния момент бомба беше видяла сметката на първата вълна кошмарни създания, нахлули в преддверието, а пушките бяха покосили част от следващата. Независимо от това обаче, бранителите прекрасно знаеха, че каузата им е обречена.

Гаурегите трополяха тежко по пропукания под на обширното помещение, стопявайки разстоянието до защитниците. Сивата им козина се обагреше в алено при поредния сполучлив изстрел, но зад всяко убито чудовище се възправяше друго, а и някои от повалените се надигаха отново, разлутени още повече от повърхностните рани. Високи над два метра и половина, подобни на маймуни в телосложението си, те представляваха чудовищни канари от козина и мускули. Болката и смъртта не означаваха нищо за тях и те се носеха със самоубийствена ярост през кръстосания огън от свистящи куршуми.

Бранителите успяха бързо да презаредят оръжията си за втори залп, преди свирепите зверове да връхлетят барикадата. Част от гаурегите се

захванаха с разрушаването ѝ, а останалите страшилища се закатериха по импровизираната преграда, за да достигнат хората, намерили прикритие зад нея. Защитниците захвърлиха пушките и извадиха мечовете си, но бяха прекалено малко на брой, за да сторят нещо срещу гибелната сила и исполинските размери на Различните създания. Оцелелите съзнаваха това, но продължаваха да се бият храбро и непоколебимо. Беше им заповядано да удържат административния комплекс и те щяха да изпълнят тази заповед, дори и това да означаваше да изгубят живота си. Сарамирските войници бяха предпочели сто пъти да умрат пред това да носят клеймото на позора.

Гаурегите сееха гибел сред бранителите. Там, където бойците не бяха достатъчно бързи, за да се изтеглят, чудовищните крайници на зверовете ги премазваха от бой, превръщайки ги на пихтия, или пък ги мятаха във въздуха като изпочупени кукли. Тези, които отстъпваха с мечове в ръка, се сражаваха самоотвержено, кълцайки железните мускули и жилавите сухожилия на страшилищата. За броени мигове подът на преддверието подгизна от кръв, а писъците на мъжете бяха заглушени от рева на страховитите гиганти.

Войниците, заели позиции на терасата, даваха всичко от себе си, поразявайки мишена след мишена в бясното меле, но ето че внезапно ги връхлетя нов проблем – подир гаурегите в залата бяха проникнали няколко скрендела. Източените им туловища с паяковидни крайници и дълги, криви пръсти се закатериха по колоните и само след миг бранителите долу бяха лишени от оскъдната подкрепа, която стрелците им оказваха, понеже всичките им усилия бяха пренасочени в отблъскването на новопоявилите се натрапници.

Гаурегите разрушиха напълно барикадата и битката се превърна в чудовищно клане. Грамадните челюсти се отваряха и затваряха, строшавайки кости и хрущяли; исполинските мускули играеха под дебелия кожа, докато крайниците разкъсваха хилавата и дребна плячка. За по-малко от минута половин дюзината гауреги, които бяха останали, изтребиха до крак негодения отряд, отбраняващ преддверието, а гибелта на малцината напуснали полесражението бе въпрос единствено на време. Малките жълти очички на свирепите твари тъкмо се съсредоточиха върху последните оцелели защитници, когато един от зверовете внезапно лумна в пламъци.

Двете Сестри от Аления орден влязоха в залата през задния вход, а решителната им походка излъчваше смъртоносна дързост. И двете бяха облечени в черните одежди на Ордена, а лицата им бяха изрисувани по

характерния начин – с червени и черни триъгълници по устните и пурпурни полумесеци, които обрамчваха очите им и се простираха от чело до брадичката им. Ирисите им имаха цвета на горящи въглини.

Другите гауреги побързаха да се отдръпнат от пламналия си събрат и Сестрите използваша този момент, за да продължат делото си. Две от страшилищата се строполиха на земята, а от всяко отверстие в тялото им рукнаха фонтани от кръв; други две лумнаха в бели пламъци, превръщайки се в колони от огън, дим и цвърчаща мазнина, а последният сякаш бе вдигнат във въздуха от невидима ръка и беше запратен срещу стената със сила, достатъчна да разцепи камъка. Щом зърнаха това, скренделите тутакси се разпръснаха, спуснаха се по колоните и се насочиха към изхода, но едната Сестра махна небрежно с покритата си с черна ръкавица ръка и ги осакати, строшавайки тънките кости в телата им, след което ги остави да лежат гърчещи се на земята.

Всичко свърши за броени секунди. След оглушителната какофония на битката в залата се бе възцарила неестествена тишина, нарушавана единствено от пращането на огъня, скимтенето на умиращите скрендели и воплите на ранените войници. Оцелелите бранители се взираха в Сестрите с безмълвно страхопочитание.

Кайку ту Макаима огледа сцената пред нея. Взорът ѝ обхождаше както зримия за всички материален свят, така и този на Чаросплетиеото. Под окървавените фигури, вторачени в нея, и трупове, осеяли преддверието, над които се стелеше гъст дим, тя виждаше златистата диорама на нишките, шевовете и фибрите на мирозданието – цялата зала потрепваше в унисон с поклащането на милионите влакънца. Младата жена наблюдаваше движението на въздуха, който живите жадно всмукваха в дробовете си, спиралите и вихрушките на огъня и кълбящия се дим и статичните, неподвижни фибри на масивните колони.

Тя сви пръсти и завърза беснеещите нишки на пламъците, затягайки ги все по-здраво и по-здраво, докато не угаснаха от само себе си.

– Джурака падна – заяви Кайку и гласът ѝ отекна звънко в просторното помещение. – Оттегляме се на югозапад към реката.

Тя усети как разочарованието им я залива като приливна вълна. Не бе искала да им казва това. Другарите им лежаха мъртви около тях – десетки животи бяха жертвувани, за да отбраняват това място, а сега Кайку трябваше да уведоми оцелелите, че всичките им усилия са били напразни. Навярно я мразеха заради това. Навярно сърцата им преливаха от горчивина и дори злоба, заедно бе дошла и бе обезсмислила стореното от тях. „*Мръсна Различна*“, сякаш кръщяха мислите им.

Голяма работа. Имаше далеч по-големи грижи.

Кайку остави спътничката ѝ – червенокосата Фаека – да обясни нещата по по-деликатен начин, а тя самата закри през разсейващия се дим към топлия и ясен зимен ден навън.

Джурака беше построен на хълмист склон, надвиснал над бреговете на огромното езеро Азлея. В древността, преди градът да се превърне в значимо търговско средище, той бе служил като място за отдых на пътниците, нагърбили се с изнурителния преход между Тчамаска и Мачита по Пътя към префектурите, но с течение на времето риболовът и лодкарството се превърнаха във водещи отрасли. По време на кървавите междусобни войни след смъртта на безумния император Кадис ту Оторо Джурака бе превърнат във военно укрепление с постоянен гарнизон, а напоследък представляваше жизненоважно звено от фронтвата линия, която последните защитници на Империята удържаха от години срещу вешерите и свирепите им орди.

Днес обаче това щеше да се промени. Преди окото на Нуки да се скрие зад хоризонта, Джурака щеше да попадне в лапите на врага.

Кайку изруга под нос – неподобаващ за една дама навик, който бе усвоила от отдавна мъртвия си брат и от който нямаше намерение да се откаже. Тя прекрасно съзнаваше, че тази патова ситуация все някога щеше да свърши – рано или късно – и че едната страна щеше да вземе надмощие над другата. Само ѝ се искаше Чаросплетниците да не бяха дошли толкова бързо.

Административният комплекс се състоеше от няколко грандиозни постройки, разположени в кръг, обградени от масивна стена. Вдясно от нея къщите бяха накацали по хълмист склон, на чието било се виждаше малка горичка, а вляво улиците и изящните площадчета се спускаха стъпаловидно към езерото, чиято развълнувана повърхност искреше на дневната светлина. В далечината се мерзелееха силуетите на бойните кораби, танцуващи под оглушителния тътен на оръдията, а по-голямата част от многобройните кейове и складове, отрупали бреговата ивица, се бяха превърнали в димящи развалини. Пушекът се издигаше на гигантски черни стълбове, изпълвайки със задушливото си зловоние по-ниско разположените квартали и улички.

Взорът на Кайку обходи града, спирайки се на разрушените светилища и срутените къщи, на улиците, където мъже и жени се биеха с острилии, фурии и скрендели. Гнусоврани се рееха в небето и осигуряваха в буквалния смисъл панорамни гледки от птичи полет за своите Възлугосподари. Това обаче бяха добре познати врагове – Кайку се бе

сблъсквала доста често с тях по време на четирите години, откакто бе започнала тази война, – ето защо насочи вниманието си към истинските виновници за падението на Джурака.

Бяха двама на брой – единият се намираше до самия бряг на езерото, а другият се подаваше иззад дърветата, увенчали хребета на хълма. *Фейя-кори*: „демони на покварата“ в превод от сарамирското наречие, използвано за свръхестествени същества. Височината им надхвърляше дванадесет метра – слузести, тромави и излъчващи зловоние същества, чиито уродливи туловища сякаш представляваха гротескна пародия на всичко човешко. Те имаха дълги ръце и крака, придвижваха се на четирите си крайника и навсякъде, откъдето минеха, оставяха след себе си непоносима смрад. Телата им бяха съградени от някаква отвратителна тинеста мътилка, която непрекъснато се процеждаше и капеше от тях и сипеше огън и разложение. Тази субстанция караше листата и тревите да се сбръчкват и изсъхват, а дърветата да изгниват. Фейя-корите нямаша лица – между раменете им се издигаха уродливи буци, в които пламтяха нажежени кухини с огнени кълба. Те стенеха жаловито един на друг, докато сееха разрушение и гибел, и тъжните им вопли акомпанираха флегматичната, чудовищна жестокост на зверските им деяния.

Докато Кайку ги наблюдаваше, единият демон на покварата нагази в езерото. Водите му мигом засъскаха и заклокочиха, а там, където бе застанала гнусната твар, езерната повърхност сякаш се покри с плътна черна ципа, която започна да се разпространява с шеметна бързина. Младата жена усети как стомахът ѝ се свива на кълбо, щом осъзна намерението на огромния фейя-кори. Той се затътри към един от имперските кораби, надавайки скръбните си стенания, и когато го достигна, вдигна уродливото си подобие на ръка и стовари юмрука си върху плавателния съд. Той изпраща зловещо и се разчупи на две, а мачтите, платната му и хората, които се намираха на борда му, пламнаха като факли. Кайку затвори очи и отвърна глава, но продължи да усеща присъствието на демона в Чаросплетието, чиято черна, светотатствена природа сякаш отравяше подсъзнанието ѝ.

Другият фейя-кори излезе от гората, оставяйки зловеща диря от сбръчкани, прогнили дървета след себе си. Ръцете му пометоха дузина от близките покриви с безпричинна жестокост. Пет от Сестрите на Кайку вече бяха загинали, докато се опитваха да се преборят с тинестата твар. Заповедта за отстъпление бе обходила цяла Джурака и силите на Империята се изтегляха на югозапад.

Изведнъж тя почувства паякообразното придвижване на

Чаросплетник долу по улиците, чу виковете на войниците и гнева и мъката в сърцето ѝ си намериха отдушник.

„Ако не мога да спра това“, зарече се тя на ум, „поне ще убия един от тях в замяна.“

Кайку излезе от административния комплекс, мина под молитвена-та порта, украсена с хвалебствени химни в чест на Нарис, бога на учени-те, и пое по тесните стръмни улички.

Кръвта течеше из процепите между паветата, подобно на десетки алени поточета, напускайки бездиханните тела на мъжете, жените и сви-тите в зародишна поза Различни хищници. Младата жена се усмихна горчиво при мисълта за това как Различните, които бяха рожби на веще-рите, бяха едновременно техните най-предани бойци и най-яроствни вра-гове. Тя и всички останали Сестри бяха резултат от същия процес, който бе създал чудовища като гаурегите и острилиите. Кайку бе сигурна, че боговете, които ги наблюдаваха от Златните си владения, си умираха от смях заради развоя на събитията.

Тя се шумгна между две току-що опожарени сгради, без да се бои от създанията, които вилнееха по улиците. Дървените балкони и фаса-дите на магазинчетата гледаха с празен поглед, като че ли в ням потрес, задето хората ги бяха изоставили. Каруците и рикшите си стояха там, където бяха захвърлени в паниката да се евакуира населението. На би-лото на хълма проехтя нестроен залп, когато дузина войници пропиляха напразно амунициите си в отчаян опит да направят нещо на демона на покварата, който невъзмутимо се спускаше надолу по склона.

Писъците, които достигаха до ушите на Кайку, бяха станали доста по-силни. Младата жена долови раздвижването на златистите нишки в Чаросплетнето, свидетелстващо за грубата намеса на вечер в незримата тъкан на света. Тя ги ненавиждаше – ненавиждаше непохватността им в сравнение с елегантното шиене на Сестрите, както ненавиждаше и бру-талната им склонност да подчиняват природата на волята си. Кайку под-хранваше яростта си, докато се приближаваше, скривайки присъствието си от Чаросплетника с няколко ловки усуквания.

Уличката я изведе на малко площадче, където се срещаха три голе-ми пътни артерии. В центъра му се издигаше статуя на морска котка, изобразена в момент на полет към небето – тялото ѝ бе извито, а плав-ниците и мустаците ѝ сочеха надолу. Това бе животинският облик на Паназу – богът на реките, бурите, дъжда и езерата. Логичен избор за град, построен на брега на най-голямото езеро на континента. Двуетаж-ните постройки, чиито фасади заобикаляха Кайку, бяха с отворени

капаци на прозорците, под които се валяха купища изпотрошени саксии, а дървените стени бяха направени на решето от куршумите.

Това бе една от жизненоважните отбранителни точки на Джурака, ето защо бе укрепена с барикади и снабдена с две оръдия. Подобни мерки обаче бяха напълно безполезна срещу вешерите. Чаросплетникът се бе възползвал от отсъствието на Сестрите от Аления орден и бе проникнал в умовете на войниците, карайки ги да напуснат укритието си. Различните хищници преминаха необезпокоявано през неохраняваните барикади и се нахвърлиха върху обзетите от паника хора. Вешерът не се виждаше никакъв.

Кайку не си пилееше времето в гадаене как се е стигнало до тази трагедия. Тук трябваше да има Сестра, която да защитава войниците, но представителките на Аления орден бяха разпръснати из целия град. Младата жена застана в края на кръстопътя и отвори Чаросплетнието. Въздухът се раздвижи около нея, развя полите на дрехата ѝ и разроши кестенявата ѝ коса, която се бе спуснала от едната страна на лицето ѝ. Кайку се отдаде на екстаза на Чаросплитането.

Невероятната наслада от обезпелтяването, от това да зърнеш истинската, сурова същност на мирозданието в безкрайното изобилие от блестящи нишки, сама по себе си бе повече от достатъчна да тласне необучения към бездните на лудостта. Кайку обаче бе пристъпвала много пъти в златистите му владения и владееше мантри и методи на самоконтрол, които я предпазваха от тази първа вълна на опияняваща хармония. Тя зърна разкъсванията и дупките, зейнали след минаването на Чаросплетника, и почувства влиянието му върху златистите кукли, представляващи войниците – то бе деформирало възприятията им, превръщайки ги в объркани и безпомощни жертви.

Вешерът още не бе доловил присъствието ѝ. Тя се промъкна поблизо, лъкатушейки между нишките, като се стрелваше елегантно от възел на възел, за да не може Чаросплетникът да почувства появата ѝ. Кайку веднага установи неговото местонахождение – той се намираще на горния етаж на една от старите сгради, заобикалящи площадчето с кръстопътя. Явно този вешер беше млад и непредпазлив, след като не бе успял да я забележи въпреки силата и уменията си.

Кайку обаче не го нападна. Колкото и да бе разярена, тя добре съзнаваше рисковете, съпътстващи директното възправяне срещу Чаросплетник. Ето защо младата жена се плъзна между фибрите на гредите, които поддържаха покрива на сградата, разполагайки се по дължината им, за да си осигури възможно най-голяма ефективност. Най-добрият начин

да убиеш вещер беше да го направиш скрито.

С едно рязко усукване Кайку строши гредите на две.

Взривната вълна, предизвикана от разкъсването на нишките на Чаросплетieto, беше толкова силна, че капациите на прозорците на сградата буквално изхвърчаха навън. От прозорците на горния етаж изригнаха пламъци, дъските се нацепиха на трески и полетяха шеметно във въздуха. Покривът се сгромоляса, премазвайки вещера под тежестта си. Ехото от гибелта му отекна с оглушителна сила из златистото необятие на Чаросплетieto, след което започна постепенно да утихва.

„Намаляхте с още един“, помисли си Кайку, докато светът на блещукащите нишки избледняваше пред зора й.

Воинците взеха бавно да идват на себе си, потресени да открият, че се намират в разгара на битка. Някои реагираха прекалено бавно и бяха накълцани на парчета от Различните хищници, които вилнееха около тях; други бяха по-бързи и смогнаха да извадят мечовете си и да се включат в схватката. Броят им все още бе достатъчен, за да окажат сериозна съпротива, и те се впуснаха да сторят точно това, кипящи от бойна ярост.

Кайку пристъпваше между воините, сеешки смърт сред Различните твари. С едно махване на ръката си тя взривяваше органи и прекършваше кости, запращаше чудовищата надалеч или ги превръщаше в огнени стълбове от цвърчаща мазнина и овъглена плът. Това вдъхна кураж на войниците, които си крещяха груби заповеди един на друг, и те се хвърлиха с нови сили в боя. Кайку също се присъедини към бойните им викове, давайки отдушник на безименната си омраза към онези, които бяха сторили всичко това на нея, на земята ѝ и на тези хора, и не след дълго цялата бе оплискана с кръв.

Поне засега нямаше други врагове, срещу които да се бият. Младата жена с кестеняви къдрици постепенно дойде на себе си, сякаш се съвземаше от транс. Площадчето бе станало неузнаваемо тихо – претъпкана от мъртъвци костница, над която се стелеше задушлив мирис на барут и тежка смрад на съсирена кръв. Бойците се поздравяваха един друг и я наблюдаваха подозрително, сякаш се бояха от спасителката си. Един от тях пристъпи към нея, навярно за да ѝ благодари за помощта, ала изведнъж забави крачка и свърна настрана, сякаш в последния момент се сети, че трябва да отиде другаде. Кайку ги виждаше как спорят тихо кой трябва да бъде удостоен с честта да я поздрави за победата, ала обстоятелството, че никой не изяви желание да направи това, бе повече от красноречиво. Богове, дори и сега тя си оставаше *Различна* за тях!

– Трябва да тръгваме – рече Фаека, която се беше приближила неусетно до нея. Когато Кайку не ѝ отговори, Сестрата сложи нежно ръка на рамото ѝ.

Кайку измънка нещо под нос, ала не помръдна. Демонът на покварата, който се спускаше по хълма, се приближаваше застрашително към тях, а траурните му стенания предхождаха дрезгавия грохот на разрухата, която сееше по пътя си.

– Трябва да тръгваме – повтори Фаека тихо, но настойчиво, и Кайку осъзна, че в очите ѝ напират сълзи – сълзи на гняв и разочарование. Тя ги избърса с opakото на дланта си и се отдалечи с натрапчивото чувство, че отчаяната война, която водеха за родината си, се бе преобърнала из основи, и то не в тяхна полза.

Втора глава

Мостът Сасако се намираше на около петдесет километра югозападно от Джурака и свързваше двата бряга на река Кеспа като част от големия Път към префектурите. Теренът беше хълмист и обрасъл с дървета почти до самите речни брегове, а шосето лъкатушеше покрай големи гористи участъци, които бяха осигурявали перфектни условия за засади на разбойниците и крадците, нападащи търговските кервани. Самият мост представляваше скрито съкровище – изящна бяла арка, поддържана от разположени ветрилообразно колони, които се издигаха от центъра на реката досущ като спиците на гигантски колела. Мостът бе построен от изключително твърдо дърво, което почти не се бе износило с годините, и филигранните резби и оброчните пиктограми върху колоните и парапетите все още си личаха ясно след многобройните столетия, макар и повечето от сцените, персонажите и зверовете, които изобразяваха, да бяха известни само на учените.

Сега, след изтеглянето от Джурака, мостът Сасако се бе превърнал в ключова точка в удържането на източния фронт срещу армиите на Чаросплетниците.

Привечер започна да вали и не след дълго палатките на имперската армия подгизнаха. Понеже мостът Сасако отдавна бе предвиден като място за отстъпление при евентуално падане на Джурака, бяха взети своевременни мерки за изграждането на дефанзивна инфраструктура. Бяха издигнати стени от дървени колове и наблюдателни кули, а в пазите на околните хълмове лежах скрити топове и мортири¹.

Мостът Сасако беше единственото място, където някоя армия можеше да прекоси Кеспа, освен ако не искаше да измине деветдесетте километра на юг до моста Юпи – който бе охраняван по същия начин, – или да отиде още по на юг, в блатата, където град Фос се извисяваше над Арката на Лотуса. Ако вещерите настъпваха – а те без съмнение правеха точно това, – щяха да се опитат да минат оттук.

Кайку стоеше в Пойната къща, построена на хребета на гористия хълм, и се вираше в хълмовете, издигащи се от двете страни на реката. Бродираните паравани бяха разположени така, че да пропускат прохладния ветрец от изток, а бледата луна Нерин къпеше всичко наоколо в призрачно зеленото си сияние. Фенерите проблясваха сред клоните,

1. Мортира – артилерийско оръдие с широка цев, използвано в миналото. – Бел. прев.

издавайки наличието на скрития под балдахина от зеленина лагер. Кеспа, която се виждаше едва-едва заради застъпващите се възвишения, тееше бавно от езерото Азлея на север към блатистите земи на юг и океана отвъд тях. Въздухът бе изпълнен с неуморимото ромолене и съскане на дъждовните капки, а насекомите се бяха изпокрили и не издаваха нито звук.

Войските на Империята бяха намерили Пойната къща напълно изоставена, когато започнаха фортификационните дейности, и я взеха за себе си. Тя беше като сладък спомен за едни безвъзвратно отминали дни, които изглеждаха недостижими и далечни от гледна точка на настоящите събития. Сякаш бяха изминали хиляда години от времето, когато благородните фамилии на Сарамир бяха управлявали необезпокоявано Империята – сякаш бяха изминали хиляда години, откакто вещерите отнеха властта им и ги въвлякоха в свирепа война, която бе единствената възможност някогашните властелини на Сарамир да оцелеят. Тогава, в онова митично време, аристократичните семейства често имаха Пойни къщи – уединени любовни гнезденца, окичени с всевъзможни романтични украшения, включително и птичи песни, които се използваша от младоженците, младите двойки или родителите, когато искаха да се усомнят за известно време от потомството си.

Кайку въздъхна неволно. Бяха изминали четири години от началото на войната, но нейната собствена война бе започнала преди цяло десетилетие. Дали щеше да разпознае себе си, ако тогава беше срещала жената, в която се бе превърнала? Можеше ли да си представи, че някога ще носи грима на Аления орден? Помнеше времето, когато го смяташе за отворителен, ала сега й харесваше. Той й даде нова сила и я накара да се почувства толкова страшна, колкото изглеждаше. Странен ефект за подобна Маска, но ако Кайку бе научила нещо през тези десет години, то бе, че в Маските действително се криеше страховита мощ.

Младата жена се замисли за Истинската маска, която някога бе принадлежала на баща ѝ и озъбената ѝ гримаса възпламени съзнанието ѝ като внезапно появило се иззад тъмни облаци слънце. Образът я връхлетя мигновено и, както винаги, беше нежелан, ала щом Кайку се опита да го прогони, той отново изтръгна от нея обещанията, които беше дала преди цяла вечност и които нямаше да избледнеят лесно.

За да отвлече вниманието си, тя се обърна към помещението, където се бяха събрали останалите за съвещание. То бе обширно и просторно, лишено от каквато и да е мебелировка с изключение на ниската, овална маса от черно дърво, разположена в центъра му, върху която

бяха сложени вази с цветчета гайа и сребърни подноси със закуски. Параваните бяха украсени с изображения на птици в полет и езерни, планински и горски пейзажи, а около масата, на полирания дървен под, бяха наредени рогозки за сядане. Слугите бяха застанали в ъглите на стаята, където витите колони, издялани от дървесни клонки, бяха изписани със заклинания и всевъзможни суеверни заврънкулки. Дори при набързо свикана среща като тази правилата на етикета не бяха пренебрегнати.

Кайку познаваше повечето от хората, присъстващи тук. обичайното стълпотворение от генерали, изпратени от различни Баракси, малцина членове на Либеря Драмах и неколцина представители на други благороднически семейства. Погледът ѝ се спря на хората, които добре познаваше – Юги, който потупваше някого по рамото и се смееше; Фаека, която явно водеше сериозен разговор с един непознат за Кайку мъж, и Номору, която седеше сама в единия край на залата и изглеждаше развлечена както винаги, а по лицето ѝ си личеше, че би дала всичко, за да е някъде другаде.

Когато всички участници в съвещанието пристигнаха, те се разположиха около масата, с изключение на Номору, която си остана до стената. Кайку ѝ хвърли начумерен поглед. Не можеше да разбере защо Юги неизменно я включваше в подобни мероприятия – Номору бе тъй непоправимо невъзпитана, че даже Кайку се срамуваше от присъствието ѝ. Генералите и благородниците, които се сепваха от навъсеното изражение на съгледвачката, недоумяваха какво прави тя тук, ала бяха прекалено възпитани, за да попитат.

Мъжът начело на масата беше генерал Мароко от рода Еринима. Той беше набит, як мъж с плешиво теме и дълга черна брада в комплект с мустаци, които висяха до ключиците му и го правеха да изглежда по-възрастен от четиридесет и трите си жътви. Той бе главнокомандващият силите, разположени в Джурака, и бе избран посредством обичайните караници и разправици между аристократичните фамилии, с които те уреждаха подобни въпроси.

– Е, всички ли сме тук? – попита той малко по-неофициално, отколкото изискваше случаят.

– Трябва да дойде още един човек – каза Кайку. Едва бе довършила изречението си, когато пристигането на последния участник в съвещанието бе означувано от раздвижване на нишките на Чаросплетиято, въздухът се сгъсти и Кайлин ту Моритат се появи в отсрещния край на масата, точно срещу Мароко.

Тя беше като призрачна мъгла във въздуха – бялото петно на

лицето ѝ се извисяваше над черен силует, който изтъняваше на няколко сантиметра над пода. Хората на масата очакваха, че неясните ѝ черти ще се избистрят и ще придобият плътност, ала те си останаха замъглени и потрепващи. Кайку долови уплахата на тези, които се вираха стреснато в новодошлата, и си позволи да се усмихне едва забележимо. Кайлин можеше да придобие облик, който по нищо да не се различава от реалното ѝ тяло, ала обичаше театралните си трикове, а и така, рейки се като лешояд във въздуха, изглеждаше много по-злоवेशо. Предводителката на Аления орден обичаше да плаши хората.

Кайку я представи на тези, които още не я познаваха, добавяйки новата ѝ титла – Нейно превъзходителство Кайлин ту Моритат от Аления орден. Тя вече бе официален водач на Ордена на Сестрите, а прие новия си сан, когато Сестрите обявиха публично съществуването си след коварния преврат на Чаросплетниците. Макар и Аленият орден никога да не бе имал йерархична структура, Кайлин от доста време бе неговият негласен предводител; новите обстоятелства обаче направиха необходимо да прегърне официалния статут на водач, ако искаше Сестрите да бъдат възприемани на сериозно. Кайку не можеше да не се съгласи с логиката ѝ, ала същевременно младата жена не бе в състояние да потисне подозрението си, че това, което изглеждаше съвсем спонтанно, всъщност бе внимателно подготвено отпреди и беше част от по-грандиозен план, за чието съществуване знаеше единствено Кайлин.

Мароко подмина набързо формалностите и учтивостите, съпътстващи представянето, и се спря директно на същината на въпроса.

– Прочетох докладите ви и научих за загубите ви – рече той. – В момента не искам да стоварвам вина или да въздавам заслуги... Това, което ме вълнува най-много, е какви, в името на Омеча, бяха онези *същества* в Джурака и как бихме могли да ги обезвредим?

Бе повече от ясно, че въпросът е адресиран към Сестрите. Кайку беше тази, която реши да отговори.

– Наричаме ги „*фея-кори*“ – поясни тя. – Неслучайно наблегнах, че *ние* сме ги нарекли така, защото те не приличат на нито едно същество, за което сме чували – било то в легендите, било в спомените на хората.

– Знаели сте за тях *преди* да ни нападнат? – веднага скочи един от генералите. Младата жена добре си го спомняше – той използваше всяка възможност, за да хвърли обвинения по Аления орден. Дали не им вярваше, защото бяха Сестри или Различни, а може би и заради двете? За съжаление той не беше единственият.

– Не – отрече спокойно тя. – Сведенията достигнаха до нас по време на нападението. За съжаление или разузнавачите ни са били прекалено бавни, или Чаросплетниците са действали прекалено бързо, и не сме могли да ви предупредим. Какъвто и да е случаят, мисля, ще се съгласите, че смъртта на пет от нас е достатъчно доказателство, че сме били не по-малко изненадани от вас.

– Повече от достатъчно – съгласи се Мароко и изгледа строго генерала, който се бе обадил. – Никой от тук присъстващите не оспорва лоялността на Аления орден към общата ни кауза. – Той погледна отново към Кайку. – С какви сведения разполагате?

– За съжаление са доста оскъдни – призна младата жена. – Повече то се основават на предположения. Чаросплетниците и преди са призовавали демони, ала нито едно от използваните от тях създания не може да се сравнява с тези фейя-кори. Дори да вземем под внимание новите вещерски камъни, които са открили през последните години, никой от нас не си е представял, че способностите им са нараснали толкова много.

– Тогава как са успели да направят това? – попита друг генерал, привержайки се напред към светлината на фенера. – И как можем да спрем тези същества?

– Ако трябва да съм честна, нямам отговор на тези въпроси – въздъхна тя. – Знаем само това, че идват от Аксками.

– От *Аксками*? – възкликна някой.

– Точно така. Тези демони не са дошли от недрата на някоя гора, от дълбините на вулкан или от някое пусто място, откъдето обикновено изпълзват подобни твари. Тези са дошли от сърцето на престолния ни град.

Хората я изгледаха смаяно. Генералите започнаха да спорят помежду си и да изказват най-различни предположения. Кайку и Фаека използваха това време, за да поговорят с Кайлин. Някои от пълководците ги изгледаха отвратно, щом забелязаха пламналите им в червено ириси, докато жените чаросплитаха. Двете сестри изплетоха шарка и я избродираща с впечатление и смисъл, след което я пратиха през шестстотинте километра, които ги деляха от местонахождението на Нейно превъзходителство. Кайку провери внимателно сигурността на връзката им, проследявайки вибрациите на нишките за преминаващи наблизко Чаросплетници, които можеха да ги подслушат, ала не откри нищо, което да ги застрашава.

– Мисля, че първото и най-очевидно нещо, което трябва да сторим

– рече Юги, – е да изпратим някого в Аксками.

Предложението му веднага сложи край на мърморенето от другата страна на масата. Въпреки че той нямаше никаква официална власт, все пак беше водач на Либера Драмах – организацията, която бе основана, за да закриля обезнаследената Престолонаследничка Лусия ту Еринима. Обстоятелството, че Лусия и Аленият орден бяха тясно свързани с тази групировка, накара благородническите семейства в Сарамир да се отнасят с по-голямо уважение към нея.

– Сигурен съм, че добре съзнавате рисковете и опасностите, които крие подобно начинание – заяви генерал Мароко, пригласяйки единия край на увисналите си мустаци – този негов навик свидетелстваше, че е харесал онова, което е чул. – Столицата се намира дълбоко в територията на Чаросплетниците и сведенията показват, че се е... променила драстично.

Юги вдигна рамене.

– Аз съм готов да отида – рече той.

– Съмнявам се, че можем да си позволим да рискуваме живота ви – повдигна вежди главнокомандващият.

Предводителят на Либера Драмах очакваше подобен отговор.

– Въпреки това някой трябва да отиде – изтъкна той и отпи глътка от бокала с вино пред себе си. – Тези фейа-кори представляват най-голямата опасност, с която сме се сблъскали от началото на войната. Нямаме никаква представа как да се справим с тях. Тези същества са прекалено могъщи за Аления орден, а и артилерията явно няма никакъв ефект върху тях, доколкото битката при Джурака може да ни служи за мерило. Някой трябва да отиде в Аксками и да узнае какво представляват тези демони и откъде са дошли.

– Съгласен съм – каза Мароко. – Но подобно решение не е във властта ми. Нашата отговорност е да удържим източния фронт. Успеем ли обаче да известим съвета в Сараку...

– Имаме нужда от отговори, а не от още спорове! – извика някой, при което главнокомандващият само се засмя и се усмихна мрачно.

– Тогава аз ще се заема с този въпрос от името на Либера Драмах – заяви Юги. – С вашето разрешение, естествено – добави той по-скоро заради етикета.

– Добре – отвърна Мароко. – Веднага щом откриете нещо, ни уведомете.

Кайку тъкмо щеше да отправи запитване към Кайлин, когато получи внезапен отговор. Предводителката на Аления орден познаваше

прекрасно най-добрата си ученичка.

((Отидете с тях. И двете.))

* * *

След края на съвещанието Кайку и Фаека отидоха да видят Юги. Откриха го в палатката му, която бе издигната в околностите на Пойната къща – там, където пътеките лъкатушеха между обраслите с плевели езера и избуялите градини. Липсата на градинарска работа си казваше думата. Клонките кимаха в унисон с напора на дъжда, който не спираше да мокри гърбовете на сновящите напред-назад войници. Не беше никак лесно да намерят търсената от тях палатка сред стълпотворението от хора и шатри, но щом доловиха аромата на изгорял корен от амакса, пристигането им при Юги бе въпрос единствено на време.

На входа на палатката му нямаше камбанка, нито пък се виждаше някакво друго средство за известяване на домакина, че има посетители, ето защо Кайку просто отметна платнището и пристъпи вътре, следвана по петите от Фаека.

Юги надигна поглед от картата пред себе си. Водачът на Либера Драмач седеше с кръстосани крака на една рогозка на пода, а над главата му висеше хартиен фенер. Сестрите забелязаха, че още не бе разопаковал багажа си. Кайку се замисли колко състарен изглеждаше Юги, колко дълбоки бяха бръчките по лицето му и колко изпити бяха страните му. Изглежда бремето на водачеството му идваше в повече. И докато външно продължаваше да е все така дяволит и прям, вътрешното му равновесие се рушеше със стремителни темпове. Напоследък навикът му да пуши корен от амакса се бе задълбочил неимоверно и Кайку бе сигурна, че това е симптом за някакъв дълбок душевен смут, чиято природа ѝ беше неизвестна. От доста време – още преди тя да се запознае с него – Юги пушеше редовно от този опиат и това по никакъв начин не влияеше на ефективността му като член на Либера Драмач. Тогава за него не представляваше никакъв проблем да изкарва продължителни периоди, без да пуши от амаксовия корен – младата жена не знаеше дали се дължи на някаква биологична чудатост на организма му, или на силния му характер, но мъжът някак си успяваше да избегне пристрастяването, впримчило в железните си прегръдки повечето от пушачите на опиата. Сега обаче Кайку все по-често забелязваше неестествения блясък в очите му или пък усещаше характерния мирис на амакса там, където Юги си почиваше, и това я изпълваше с тревога.

При вида на двете облечени в черно Сестри, чиито одежди бяха

съвършено сухи въпреки проливния дъжд, на лицето на Юги за миг се изписа учудване, ала в следващия миг то бе заменено от широка приветствена усмивка.

– Кайку! – възкликна той. – Дошла си да се предложиш за доброволец?

– Звучиш ми изненадано – отбеляза младата жена.

Мъжът се изправи и прокара ръка през кестеняворусите си къдрици.

– Мислех, че Кайлин няма да те пусне.

– Разполагаме с достатъчно Сестри за отбраната на един мост срещу вешерите – изтъкна Кайку. – Що се отнася до фейа-корите... е, знаеш не по-зле от мен, че една Сестра повече или по-малко – или дори дюзина – няма кой знае какво значение.

– Исках да кажа, че според мен не би пуснала *теб* – уточни Юги. – Напоследък ти си изключително ценна за нея.

Подтекстът на последната фраза не й хареса, но тя реши да го парира с усмивка.

– Много добре знаеш, че не винаги правя това, което ми казват, Юги. Добре ме познаваш.

Мъжът обаче изобщо не се усмихна.

– Да, преди те познавах – измърмори едва чуто той, след което погледът му се спря на Фаека. – Ти също ли искаш да дойдеш?

– Ще бъде хубаво да зърна отново дома си – кимна Сестрата.

Юги закричи из сумрачното помещение, потънал в мислите си.

– Добре – рече накрая. – Значи вие трите. Според мен сте достатъчно.

– Три? – учуди се Кайку. – Кой друг ще дойде с нас?

– Номору – отвърна водачът на Либера Драмач. – Тя също изяви желание да дойде.

Тъмнокосата жена се постара да запази неутрално изражението си, без да позволи нито на неприязънта, която изпитваше към кльошавата разузнавачка, нито на изненадата си от факта, че Номору бе извила желание да участва в тази мисия, да се изобрази на лицето ѝ.

– Тя е от Бедняшкия квартал – рече Юги – и добре познава хората там. Искам да проучи терена в столицата и да се свърже с шпионите ни. Тези нещастници живеят от четири години под носа на Чаросплетниците. Навремето се надигнаха срещу Лусия, но се надявам, че управлението на новите господари на Империята ги е накарало да преосмислят позицията си. Да видим дали са останали тлеещи въгленчета след онзи

стар пожар...

– Бунт? – подхвърли Фаека.

Юги изръмжа утвърдително.

– Проучете терена – повтори той.

За известно време никой от тримата не каза нищо и постоянното барабанене на дъждовните капки по платнището на палатката беше единственият звук, нарушаващ тишината.

– Това ли е всичко? – попита накрая мъжът.

Кайку изгледа Фаека и червенкосата жена веднага разбра намека. Тя се извини и излезе навън.

– А, да – въздъхна горчиво Юги, почесвайки се под кърпата, завързана на челото му. – Това ми изглежда сериозно. В опасност ли съм?

– Тъкмо смятах да те питам същото – каза Кайку. – Е, как мислиш?

– Доколкото всички сме в опасност – рече мъжът, избягвайки погледа й. Той взе някакъв свитък и започна разсеяно да го върти между пръстите си.

Тъмнокосата жена се поколеба за момент, след което реши да опита друг подход.

– През последните няколко години не се виждахме толкова често, колкото ми се искаше, Юги – започна тя.

– Предполагам, че това важи и за повечето хора, които ти бяха приятели навремето – отвърна й водачът на Либера Драмач, хвърляйки й бегъл поглед. – Все пак беше доста заета с други неща.

Това бе доста болезнено за Кайку. Тя си даваше сметка, че напоследък не й оставаше никакво време за приятелите й, отчасти заради войната, отчасти защото се бе посветила на обучението при Кайлин, което поглъщаше почти цялото й време. Лусия бе станала още по-затворена в себе си, а Мишани както винаги отсъстваше, постоянно ангажирана в някакви дипломатически мисии. Не беше чувала нищо за Тсата, който бе заминал за родната си Окхамба малко след началото на войната. Що се отнася до Асара... ами, беше най-добре да не мисли за нея. Колкото и да я мразеше, в малките часове на нощта Кайку често бе връхлитана от неустойимо желание да види отново своята бивша прислужница. Според това, което знаеше, в момента Асара се намираще нейде далеч на изток и навярно щеше да си остане там... и комай това беше най-доброто за всички.

– Войната промени много неща – промълви тъмнокосата жена.

– Не повече от теб – отвърна Юги малко по-остро от обикновено, оглеждайки я внимателно.

– Защо се държиш така? – попита Кайку. – Някога бяхме приятели, ала дори и да не вярваш вече в това, определено не сме станали врагове. Какво те промени до такава степен?

Юги се измя горчиво и тя почувства как сърцето ѝ се свива.

– Богове, Кайку! Нищо не е както преди! Гледам те сега и виждам Кайлин. Ти не си жената, която познавах. Ти си различна, станала си много *по-студена*. Вече си Сестра. – Водачът на Либера Драмах махна гневно с ръка. – Как очакваш да ти се доверя, когато носиш този ужасен грим и тези проклети дрехи?

Кайку не можеше да повярва на ушите си. Искаше да му напомни, че е станала Сестра, за да се бие за *неговата* кауза, че без Аления орден войната щеше да приключи за по-малко от година с триумфална победа на Чаросплетниците, ала се въздържа. Знаеше, че отвори ли устата си, ще започне да спори и ще разруши и малкото паянтови мостчета, които все още ги свързваха. Ето защо озапти яростта си и преглътна гнева си с помощта на техниките, които бе овладяла по време на обучението си за Сестра от Аления орден.

– Щом мислиш така – отвърна хладно тя. – Уведоми ме, когато сте готови с приготовленията за пътуването до Аксками.

След тези думи тя излезе навън, където Фаека я чакаше под проливния дъжд. Двете Сестри се запътиха към Пойната къща и за пръв път от доста време насам Кайку забеляза как войниците се отдръпват дискретно настрани, за да им направят път.

Трета глава

Трите луни висяха в осеяното със звезди нощно небе. Две от тях бяха приближили орбитите си ниско над западния хоризонт, над назъбените върхари на планините Тчами, като лъскавата зеленикава перла на Нерин надничаше иззад големия петнист диск на Аурус. Бялата кожа на Иридима, поръсена със сини точки, сияеше в източната част на небесния свод, под който се простираше пустинята Тчом Рин – необятен пясъчен океан от безжизнени вълни, застинали във връхните си точки. Хладният вятър бръснеше гладките дюни, посипвайки с прах хребетите им. Това бе единственият звук, нарушаващ безмълвието на безкрайната пустош.

Сарамир бе разделен на две от скалистия гръбнак на планините Тчамил, които го прорязваха от север на юг. Те отделяха по-гъсто населените и плодородни земи на запад от по-дивите и некултивирани пространства на изток. Югоизточната четвърт на континента бе заета от единствената сарамирска пустиня, която се простираше на повече от деветстотин километра от подножието на планините до град Мек на източния бряг. Преди седемстотин години първите заселници бяха акистирали тук, след което започна колонизирането на източните територии.

Разказите за това митично време на първооткривателство бяха широко застъпени в легендите на Тчом Рин – предания за тези, които бяха решили да останат, докато другите се отправяха към плодородното Новоземие на север; за тези, които бяха сключили споразумение с незаконородената богиня Суран – да живеят във владенията ѝ и да я почитат, а в замяна тя да ги научи как да оцелеят в този жесток свят. Суран беше добра към последователите си и наистина им показа как да преуспяват. В сърцето на пустинята те издигнаха огромни градове и величествени храмове и прогониха аборигените угати заедно с немощните им стари богове. Заселниците приеха пустинята като свой роден дом и пустинята ги промени, докато не се превърнаха в доста различен народ от тези сарамирци, които живееха на запад.

Един от най-големите и прославени градове, които основаха първите заселници, беше Муйа. Облян от зеленикавото сияние на Нерин, той лежеше, притихнал и спокоен, защитен от пустинните ветрове от масивен насип, който се простираше в протежение на километри западно от селището. Архитектурата на Тчом Рин, както се разказваше в

популярните предания, бе дело на един мъж на име Ийатимо, който използваше в градежите си твърдите листа на жилавите храсти чия – едно от малкото растения, пригодени за живот в пустинята. Каквато и да беше истината, този архитектурен стил процъфтя и постройките в Тчом Рин се прочуха из цял Сарамир с гладките си ръбове и заострени върхове. Тумбестите основи постепенно преливаха в остри като игли шпиллове; прозорците имаха формата на сълзи със заострени горни краища; стените, заобикалящи града, бяха още по-впечатляващи и заплашителни с редиците орнаменти, подобни на ножове. Долните равнища на преплетените улици се издигаха стъпаловидно покрай големите постройки, а множеството кули и шпиллове образуваха същинска каменна гора. Човек имаше чувството, че гравитацията на трите луни бе засмукала градовете на Тчом Рин, опитвайки се да ги издигне във въздуха.

Муѝа спеше под страховитото покровителство на гигантската статуя на Суран, чиято височина надхвърляше шестдесет метра. Тя бе разположена в една ниша, изсечена в скалата, и изобразяваше богинята с гущер, свит в скута ѝ, и змия, увита около раменете ѝ. Гущерът и змията олицетворяваха създанията, които се бяха грижили за нея, носейки ѝ храна в пустинната пещера, където бе изоставена от майка си Аспинис. Широко разпространеното в западен Сарамир вярване, че божествата трябва да бъдат изобразявани само посредством енигматични символи или в животинските им превъплъщения, никога не бе хващало корени в Тчом Рин, ето защо статуята на Суран показваше богинята такава, каквато я рисуваха легендите – навъсена и мрачна девойка с дълга, заплетена коса и разноцветни очи – едното синьо, а другото зелено. Тя бе облечена в дрипи и държеше чвореста тояга, около която змията бе увила част от дългото си тяло.

Суран нямаше нито величието на повечето божества от сарамирския пантеон, нито се радваше на тяхното благоволение. Обитателите на Тчом Рин бяха избрали богиня, която трябваше да бъде не само почитана, но и умилостивявана – неумолимо и озлобено създание, което преодолява всички злочестия и вярва, че отмъщението е най-святото чувство. Това пасваше идеално на темперамента им и те я почитаха безрезервно и пламенно; нещо повече – за разлика от всички други сарамирци, жителите на пустинята се отнасяха с презрение към религиозните вярвания на своите предци. И въпреки че тези, които живееха извън пределите на Тчом Рин, я смятаха за зла богиня, носителка на суша и мор, пустинните обитатели я боготворяха именно защото тя държеше тези злини далеч от домовете им. Суран беше пазителката на пясъците, а властта ѝ

в Тчом Рин беше абсолютна, върховна и неоспорима.

Тази нощ градът спеше мирно и спокойно в блажен отдик от знойната дневна жегга. Но и тук, както и навсякъде другаде, имаше хора, които се нуждаеха от прикритието на нощта за деянията си, и един такъв мъж беше на път да убие най-важния човек в Тчом Рин.

Кероки се плъзна като живак по въжето, което бе опънал между две съседни кули, без да се притеснява, че може да падне и да намери смъртта си на прашния калдъръм долу. Световъртежът беше слабост, която не можеше да си позволи, и подобно на другите дребни детски страхове, бе изтръгнат от него завинаги по време на жестоката му подготовка в изкуството да убиваш.

Той стигна до края на въжето и скочи на изящната тераска, за чийто филигранен парапет бе закачено то. Отново стъпваше на твърда земя. Освен че бе поразително красива, архитектурата на Тчом Рин предлагаше и доста места, където да прикрепиш въже. Кероки го остави там, където си беше – увиснало между двете кули, почти невидимо на фона на нощното небе. Ако всичко минеше добре, щеше да се върне по същия път. А ако не станеше така, щеше да е мъртвец.

Той бе набит и нисък мъж, чийто външен вид контрастираше с грацията, с която се придвижваше. Чертите му бяха смугли, а кожата му бе потъмняла от безмилостните лъчи на пустинното слънце. Бе облечен със зелена копринена мантия, която висеше свободно по тялото му, и само на кръста бе пристегната с пурпурен пояс – униформата на слугите на рода Танатсуа. Често най-простичките маскировки бяха най-добри. Кероки се замисли колко пъти беше чувал за наемни убийци с маски и черни дрехи, които издаваха на всеки срещнат занаята на носещия ги. Интелигентно подбраният за всяка конкретна мисия костюм бе спасявал живота му повече от веднъж.

В кулата имаше трима стражи, но всички лежах мъртви на постове си. Работодателят му бе обещал, че ще стане така. Той разполагаше с друг човек вътре, чийто специалитет бяха отворите.

Резиденцията на рода Танатсуа в Муя не беше лесно за проникване място. Всъщност, ако не разполагаха с почти безграничните ресурси на работодателя на Кероки, както и с необходимото време, през което да се подготвят, това щеше да е абсолютно невъзможно. Преоблеченият като слуга убиец вече бе заобиколил и ликвидирал поне дузина стражи; да не говорим за множеството капани, които ловко бе избегнал, докато се изкачваше по предишната кула, откъдето се бе прехвърлил на това балконче с помощта на въжето. Единственият начин да достигне до

потенциалната си жертва беше чрез този на пръв поглед заобиколен маршрут, и дори сега разчиташе на някой друг, който да премахне част от препятствията по пътя му.

Кероки не беше човек, който се замисляше за възможността от провал. Независимо от трудностите и опасностите, с които Кероки трябва да се сблъска, тази нощ баракс Реки ту Танатсуа щеше да срещне смъртта си.

Набитият мъж се шумгна в кулата и мина през стаите, където лежаша мъртвите стражи. Те бяха станали жертви на бавно действаща отрова, която беше толкова фина, че дори не бяха разбрали какво се случва с тях, още по-малко пък можеха да я свържат с вечерята, която бяха изяли преди няколко часа. За разлика от семплата фасада на кулата, помещенията, през които мина убиецът, бяха пищно украсени – стените бяха лакирани, с трегери² от кован бронз и огромни огледала, които удвояваха всичко. Кълбовидни фенери от тънки златни листове, които бяха изрязани във формата на различни фигурки, висяха от тавана и хвърляха чудновати отблясъци.

Ала Кероки въобще не се интересуваше от изяществото на интериора. Бе изгубил естетическото си чувство заедно със световъртежа си. Вместо да си губи времето в празно съзерцание на обстановката, той се вслушваше напрегнато за всякакви издайнически звуци, а очите му се взираха в търсене и на най-незначителните знаци, че нещо не е наред – например пулс в слепоочията на стражите, които да доказва, че само се преструват на умрели, параван, зад който се крие евентуален нападател, или пък случайно намиране на труповете и незабавно вдигане на тревога. Облеченият като прислужник убиец се замисли дали да не пререже гърлата на тримата мъже, за да премахне подозренията от отровителя, ала после размисли, че едва ли щяха да кървят достатъчно, при положение че сърцата им бяха спрели преди часове, и отхвърли тази идея. Нека отровителят да се оправя сам. Кероки беше сигурен, че се е погрижил добре за следите си.

Мъжът се отпрати надолу по стълбите. Кулата се състоеше от поредица кръгли помещения, по всяка вероятност лишени от капани, обзаведени като малки библиотеки, кабинети, стаи за отдих, развлечения и музика. Тренираното око на Кероки обаче веднага съзря измамата. Това бяха фалшиви помещения, които се използваша единствено от стражите!

2. Хоризонтална греда, която служи за опора на покривна конструкция (нем.) – Бел. прев.

Навярно те самите бяха прекарвали седмици в изучаване на скритите капани, шипове и аларми. Коварните приспособления бяха сложени тук, за да предпазят сърцето на резиденцията от похитители, проникнали чрез неговия способ. Гравираните ковчежета върху изящните тоалетки обещаваха скъпоценни бижута, ала само пробвай да ги отвориш и пръстите ти ще бъдат срязани от отровно острие или пък очите ти ще бъдат разядени от отровен газ. Редките гоблени бяха свързани посредством корда със запалителни устройства, а масивните врати – много по-разпространени тук, отколкото на запад, където хората използваха предимно паравани и завеси – бяха проектирани така, че да експлодират, ако не бъдат отворени по точно определен начин. Дори стълбите между отделните помещения бяха снабдени с участъци, където камъкът бе тънък като бисквитка и криеше отдолу коварни камери със стърчащи от пода колове.

Кероки прекара почти два часа в слизане от кулата. Дори и със сведенията, осигурени от вътрешния човек и описващи всеки от наличните капани, той бе длъжен да бъде извънредно предпазлив. Наемният убиец не бе доживял до тридесет и петата си жътва, като се доверяваше на всеки – още по-малко пък, когато ставаше въпрос за живота му, – ето защо провери всичко по два пъти, преди да поеме какъвто и да е риск. Оказа се, че има някои тайни, които вътрешният човек не е успял да разбули, както и някои капани, които не можеха просто да се прескочат, а трябваше да бъдат разгадани и обезвредени с помощта на колекцията му от уникални инструменти.

Докато премахваше поредните пречки по пътя си, Кероки се замисли отново за мисията си, претегляйки евентуалните възможности и рискове планираното убийство да опетни името му. Изводът, до който достигна, беше, че задачата му изглеждаше също тъй честна и справедлива, както и в деня, когато прие тази поръчка. На другата сутрин трябваше да се състои голяма среща на пустинните баракси – кулминацията на многобройните дни на преговори, подписаните договори и постигнатите съглашения. Начело на всички щеше да бъде младият баракс Реки ту Танатсуа. Тази среща щеше да означава обединението на всички баракси от Тчом Рин, което от своя страна щеше да е съпътствано от затвърждаването на позициите на рода Танатсуа като доминираща фамилия сред тях.

Но ако начинанието на Кероки се увенчаеше с успех, тогава главата на обединението щеше да е мъртъв и срещата щеше да претърпи пълен провал. Работодателят му – синът на един от пустинните баракси – бе

твърдо убеден, че за семейството му ще бъде неопикуем позор баща му да се подчини на рода Танатсуа. Ето защо Кероки бе вкаран в играта.

Той тъкмо щеше да излезе от последната стая, когато чу гласове.

Сетивата му, които бяха непрестанно нащрек, внезапно се изостриха още повече. В подножието на кулата не би трябвало да има стражи – тримата горе и спиралата от смъртоносни капани осигуряваха повече от достатъчна защита. Да не би да бяха удвоили охраната в последния момент? Или пък информаторът му не си беше свършил работата както трябва? За момента това едва ли имаше особено значение – сега трябва да се концентрира върху нововъзникналото препятствие.

Мъжете се намираха от другата страна на вратата, към която беше прилепил ухо. Не се движеха и, съдейки по интонацията на гласовете и разговора им, не бяха особено бдителни. Въпреки това присъствието им затрудняваше допълнително и бездруго нелеката му задача.

Той се приведе към земята и извади две мънички плоски огледалца, снабдени с дълги, тънки дръжки, след което ги пхна под процепа на вратата, променяйки ъгъла им, докато улови желаното отражение. Стаята от другата страна на вратата се оказа просторно преддверие с куполовиден, изографисан с фрески таван и облицован с яркочервен мрамор под, над който се издигаше поддържан от изящна колонада балкон. Денем колоните навярно бяха осветени от слънчевите лъчи, проникващи през множеството капковидни прозорци, ала сега бяха потънали в сумрак. Перфектно прикритие.

Щом прецени, че е безопасно да действа, Кероки открехна безшумно вратата, повдигайки я лекичко от пантите, за да не бъде издаден от нежелано проскърцване. Когато пролуката стана достатъчно голяма, че да може да провре главата си, наемният убиец надникна навън. В центъра на преддверието бяха застанали трима стражи, облечени с намачкани копринени мантии, а на коланите им висяха мечове *наката*. Фенерите, повесени на тънки златни верижки в централната част на залата, излъчваха приглушена светлина, която явно бе недостатъчна за цялото помещение, защото в ъглите му горяха лампи, закачени на бронзови поставки, ала те също не можеха да прогонят сенките.

Според Кероки стражите не можеха да видят добре дали вратата е отворена, или не, ето защо се шумгуна иззад една от широките колони, които поддържаха балкона. Въпреки опасността, пулсът му изобщо не се промени – той се придвижваше със спокойствието и лекотата на дива котка. Гласовете на стражите отекваха из преддверието, докато Кероки се плъзгаше от колона към колона, избирайки моментите, когато

разговорът им ставаше по-оживен или някой от тях се засмиваше – тогава вероятността да го чуят ставаше най-малка. Той добре знаеше как да се придвижва така, че да подлъгва естествената склонност на човешкото око да забелязва движещи се обекти, ето защо едва ли щяха да го видят, освен ако не гледаха директно към него.

Намерението му беше да прекоси помещението и да излезе незабелязано през другата врата, която щеше да го приближи до спалнята на баракс Реки, и навярно щеше да успее, ако не бе стъпил върху плочката-капан, намираща се зад една от колоните.

Кероки усети как камъкът поддава под стъпалото му и чу едва доловимото изщракване. Тялото му замръзна, а пулсът и дъхът му застинаха.

Нищо не се случи.

Наемният убиец бавно издиша. Не бе толкова глупав, че да си помисли, че капанът се е повредил – най-вероятно бе проектиран така, че да се задейства при отместване на тежестта. Навярно стъпването отгоре му само го привеждаше в готовност, а вдигането на стъпалото го активираше. Повечето хора изобщо не биха забелязали присъствието му, ала Кероки не беше като тях.

Той изруга ядосано на ум. Ами да – всичко бе толкова предвидимо! Колонадата нарочно бе оставена да тъне в полумрак, за да изкуши евентуалния натрапник. Това беше идеалното място за поставяне на капан. Информаторът на Кероки не бе успял да научи нищичко за него, ала убиецът трябваше да се досети, че работата изглеждаше прекалено лесна.

Въпреки железния самоконтрол, Кероки почувства как на челото му избиват студени капки пот. Той се опита да прецени трезво ситуацията. Засега бе добре скрит от пазачите, но в същото време не можеше да помръдне оттук. Ако вдигнеше крака си от плочката-капан, последиците едва ли щяха да бъдат особено приятни за него. Що за клопка обаче беше това? Кероки предполагаше, че не би трябвало да е нещо смъртоносно или много опасно, защото през това преддверие минаваха доста хора и едва ли всички знаеха за съществуването на капана. Ами ако се активираше само през нощта? Мъжът размисли и си каза, че това бе малко вероятно, защото кой би искал да убие някой от гостите си по погрешка? Най-вероятно тази плочка задействаше алармен звънец, което бе не по-малко смъртоносно за него, защото разкриеха ли присъствието му, беше мъртъв.

По едната му буза се спусна струйка пот. Минутите пълзяха бавно

и неумолимо, а стражите продължаваха да си бърбят безгрижно, сякаш се намираха не на пост, а в някоя пивница. Вече бе изгубил достатъчно време в преодоляване на смъртоносните препятствия в кулата и не можеше да си позволи да изгуби повече. Слънцето щеше да изгрее съвсем скоро, а дотогава трябваше да се е махнал далеч оттук, ако искаше да види отново раждането на деня.

Все още търсеше отговор, когато интонацията на стражите го предупреди, че разговорът им вървеше към приключване. Не след дълго те се умълчаха и Кероки чу как стъпките им се отдалечават в различни посоки. Отне му малко повече от секунда, за да осъзнае какво всъщност правят.

Пазачите се разделяха, за да проверят колонадата.

Наемният убиец почувства могъщия прилив на адреналин, ала успя да го овладее. Годишите на сурови тренировки го бяха дарили със стоманена дисциплина и той знаеше кога да се възползва от рефлексите на тялото си и кога да ги потиска. Сега не биваше да се поддава на възбудата. Трябваше да е спокоен, за да може да разсъждава трезво. И най-важното – имаше само броени секунди, за да го направи.

Когато първият страж го зърна, Кероки лежеше възник по такъв начин, че сянката на една от колоните и слабата светлина го правеха почти незабележим. Пазачът узна за присъствието му едва когато се приближи на няколко метра от него, а и дори тогава трябваше да присвие очи, за да се увери във видяното. Пред него лежеше един от прислужниците на баракс Реки ту Танатсуа, който най-вероятно бе проснат в безсъзнание от незнаен нашественик. Стражът изобщо не забеляза, че кракът на слугата натиска невидимата плочка.

Той подсвирна на събратята си и се наведе, за да провери състоянието на лежащата фигура, без да очаква никаква заплаха от нея. Той смяташе, че опасността вече е отминала и е оставила този клет прислужник след себе си. Това предположение коства живота му.

Кероки изви светкавично тялото си, допря малката тръбичка до устата си и изстреля стреличката към гърлото на пазача. Отровата беше толкова бърза, че действаше почти моментално, ала въпреки това мъжът имаше време да изхъхри изненадано, преди гласните му струни да се парализират. Докато си помисли, че трябва да извади мечата си, силата напусна тялото му и той се олюля, политайки към земята. Наемният убиец се завъртя, за да улови ръката на умираещия мъж, без да отлепя крака си от коварната плочка, и бързо го придърпа към себе си, заглушвайки падането му със собственото си тяло. Когато Кероки го положи върху

плочката, той вече беше мъртъв. Натрапникът отпрати безмълвна молитва към своя бог Омеча механизъм да не е особено чувствителен и най-накрая отмести стъпалото си.

Не се задейства никакъв сигнал за тревога.

Другите двама стражи извикаха в отговор на изсвирването на техния събрат. Кeroки зареди нова стрела в тръбичката си и надзърна иззад ръба на колоната. Единият пазач се приближаваше с енергични крачки към колонадата, а другият все още се намираше в другия край на преддверието и очевидно се колебаеше дали да придружи другаря си. Преоблеченият като прислужник мъж се прицели внимателно и поразил с отровната си стреличка по-отдалечения страж, който мигом се строполи на земята с приглушено стенание. Звукът от падането му бе достатъчно силен, за да накара неговия събрат да се обърне на сто и осемдесет градуса. Щом зърна поваления мъж, той веднага отстъпи назад и извади меча си, с което предостави на Кeroки идеална възможност да забие третата си стреличка точно под едното му око. Клетникът се олюля немощно и рухна бездиханен на земята, а злоещото изпращяване информира убицеца му, че беше пукнал черепа си при падането.

Кeroки излезе иззад колоната, огледа се наоколо и изцъка с език. Вътрешният човек, който го бе снабдил с отровата за стреличките му, наистина имаше забележителен талант.

Той примъкна трупа на последния страж зад колонадата и избърса с кърпа кървавото петно на пода. Доволен, че мъртъвците няма да бъдат забелязани, в случай че някой случайно влезе в преддверието, Кeroки продължи напред. Времето течеше неумолимо, а той трябваше да се върне по същия път, по който бе дошъл, и да премине през осеяните с капани стаи, преди домакинството да се е събудило.

По-нататъшният му преход го убеди, че в сведенията на информатора му нямаше повече празноти. Наемният убиец премина през богато украсените коридори на резиденцията на рода Танатсуа без никакви инциденти, макар че на два пъти трябваше да се притаи, за да избегне патрулиращите стражи, а след това му се наложи да намери добре скрития ключ, отварящ залостената врата пред него. Зеленикавата лунна светлина придоби още по-наситен оттенък, когато Нерин се подаде иззад по-голямата си сестра и засия с пълна сила. Статуите на Суран го гледаха от нишите в лакираните стени, докато минаваше покрай тях, а огледалата умножаваха образа му. По едно време зърна някаква котка, която се процрадваше наблизко, очевидно поела на своя собствена мисия в нощта.

Пред вратите на спалнята на баракс Реки нямаше стражи. Бяха му

съобщили, че жена му не могла да понесе присъствието на въоръжени мъже в такава близост до семейното ѝ ложе. Според Кeroки бъдещата вдовица съвсем скоро щеше да съжاليا за това.

Той допря едната си ръка до богато орнаментираната врата, а с другата тъкмо изваждаше ножа си, когато внезапно спря дотам.

Това, което го потресе, не беше тънкото като игла острие, забило се в китката му, нито пък ръката, която запуши устата му и рязко изви главата му назад. Не, Кeroки не можеше да повярва, че не бе чул приближаването на непознатия. Преди да успее да реагира, наемният убиец се озова проснат на пода, при което бе запратен с такава сила върху студения мрамор, че буквално остана без дъх.

Ето че сега отново лежеше възник на земята и се вираше в тавана, а тялото му постепенно се вкочняваше. Опита се да помръдне, ала съзнанието му сякаш бе откъснато от мускулите му и не се случи нищо. В следващия миг изведнъж го осени – острието бе намазано с отрова! За първи път, откакто беше дете, паниката обсеби мислите му и страхът от парализирането го изпълни с неистовото желание да закрещи.

Само на крачка от него в мрака стоеше жена с почти свръхестествена красота, със смугла кожа и черна коса, облечена в тънка туника, пристегната на кръста с копринен колан. Кeroки отдавна бе прогонил всички сладострастни мисли от съзнанието си, но тази красавица без всякакво съмнение щеше да ги върне с утроена сила, стига само ситуацията да беше по-различна.

Непознатата коленичи над него и го възседна. Тя издърпа внимателно кинжала от вкочанените му пръсти и го положи настрани, след което се надвеси над него, доближавайки лице до неговото. Дъхът ѝ ухаеше на пустинни цветя.

– Приятелят ти с отровите е невероятен, нали? – измърка тя. – Преди да го убия, го убедих да ми даде малко от тази, на която се наслаждаваш в момента. – Бавна усмивка, жестока и омагьосваща, пропълзя по устните ѝ. – Помислих си, че ще мога да се справя сама с тази работа. Защо да тревожа Реки – това ще има толкова много... последствия. Освен това – добави загадъчно тя, а гласът ѝ се понижи до шепот – обичам плячката си жива. А тази нощ съм много, много гладна.

Кeroки, който беше убеден, че е попаднал в лапите на някакъв свиреп демон, се опита отново да изкрещи, ала единственото, което можа да постигне, беше да изскимти жалостиво.

Жената допря пръст до устните му.

– Шшшт – прошепна тя. – Ще събудиш съпруга ми.

Едва тогава Кероки разбра кой беше нападателят му. Отначало не я бе разпознал, защото никога не беше виждал лицето ѝ, а художниците явно не бяха способни да предадат красотата ѝ върху портретите. Съпругата на Реки. Асара.

Тя допря устни до неговите и засмука, докато мъжът не почувства как нещо се скъса вътре в него, след което искрящата струя на същността му започна да изтича от него и да се влива в Асара. Последните мисли на Кероки, преди мракът да спусне вечния си покров над съзнанието му, бяха лишени от каквото и да е егоизъм. Той се зачуди каква ли щеше да бъде съдбата на родината му – на страната, която обичаше, въпреки че не го бе знаел досега, – при положение че подобно чудовище бе обвързано в брачен съюз с най-могъщия човек в Тчом Рин.

Четвърта глава

Обединението на бараксите от Тчом Рин бе обявено официално на другия ден преди пладне в западния двор на имението на Губернатора на Муйа. То подходеше напълно на подобно тържествено събитие – разположено високо над околните къщи и заобиколено от висока стена, завършваща със заострени бойници, имението излъчваше едновременно сигурност и разкош. Белите плочи и колоните, които увенчаваха стената от вътрешната страна, блестяха ослепително на слънчевите лъчи. Централната му част бе като остров в океан от дъхави цветя, а около колоните се виеха гъвкави лози, които достигаха чак до горната част на външната стена. В западната част на двора се издигаше нещо като подиум, откъдето се виждаше гигантската статуя на Суран – застанеше ли там, човек имаше чувството, че богинята го наблюдава – и именно на този подиум бе положен договорът.

Мероприятието протече относително спокойно, като се имаше предвид значението на споразумението – чисто и просто половин дузина речи и известен дял помпозност, когато всеки от бараксите дефилиреше наперено със свитата си до подиума, за да подпише съглашението. Малцина бяха тези, които възприемаха този политически ход като повод за празнуване. Гордостта бе преглътната, различията бяха загърбени и старите вражди бяха посипани с пепел, ала вкусът на това обединение беше горчив. Дори когато огромни територии от Сарамир бяха завладявани от Чаросплетниците, когато пълчищата им от Различни зверове извираха от планините, застрашавайки собствените им домове, караниците на дребно и ежбите между бараксите продължиха четири години, докато узреят за идеята, че трябва да се обединят, ако искат да оцелеят пред тази невиджана досега заплаха.

Мишани ту Коли беше сред малцината, които се радваха. Тя стоеше малко встрани от множеството с чаша подправено вино в ръка, когато и последният подпис бе сложен под договора и Реки произнесе заключителната реч. Лъчите на окото на Нуки падаха полегато върху двора и топлината им галеше приятно бледата ѝ кожа. В сърцето си Мишани усещаше подем, какъвто не бе изпитвала от доста време насам. Обединението най-накрая се превърна в официален факт, което означаваше, че работата ѝ тук бе приключила.

Младата жена бе прекарала в пустинята близо година.

Дипломатическата ѝ мисия бе свързана както с Либера Драмах, така и със западните благороднически фамилии. Жестокият климат не бе успял да потъмни бледия ѝ тен, но Тчом Рин все пак бе оставил своя отпечатък върху нея. Роклята ѝ беше доста по-лека и ефирна, отколкото би си позволила да носи вкъщи – оранжево-кафява на цвят, тя напомняше за последните минути преди залез слънце и подчертаваше по страхотен начин красотата ѝ. Черната ѝ коса бе украсена с инкрустирани със скъпоценни камъни фиби и беше сплетена на множество плитки чак до задната част на коленете ѝ. Тъмните сенки за очи и малките сребърни обици допълваха облика ѝ и ако не беше бледият ѝ тен, всеки щеше да я помисли за жителка на пустинята.

– Мишани! – поздрави я приятен глас. Младата жена се обърна и видя Асара, която стоеше до нея и лениво наблюдаваше случващото се на подиума, което се движеше към своя край. Както винаги ѝ трябваше частица от секундата, за да свърже тази жена с онази Асара, която познаваше навремето. Дори след цялото това време, което бяха прекарвали заедно в усилията си да уредят съглашението, подписано днес, Мишани не можеше да съчетае образа на тази жена с някогашната прислужница на Кайку. На някакво дълбоко, инстинктивно ниво тя отказваше да признае това и трябваше съзнанието ѝ да я убеждава. В края на краищата двете дори не *изглеждаха* по един и същ начин! Нямаше нито един външен белег, по който да заключи, че старата Асара бе приела нов физически облик.

Ако не знаеше истината, дъщерята на някогашния баракс Авун навярно би решила, че Асара е чистокръвна жителка на Тчом Рин от най-благородно потекло. Кожата ѝ беше смугла и гладка, а косата ѝ – по-черна дори от тази на Мишани – бе вързана на семпла конска опашка, като по този начин подчертаваше елегантните скули на лицето ѝ и насочваше вниманието към бадемовите ѝ очи, чийто естествен цвят се допълваше перфектно от морскосините сенки. Светлосинята ѝ роба, която потрепваше леко под милувките на топлия вятър, идващ от запад, беше прихваната на рамото ѝ с изящна брошка и прилепваше изкусително към свършената ѝ фигура. Съпругата на баракс Реки ту Танатсуа се бе облякла съвсем семпло, за да не засенчи мъжа си в този важен за него ден, ала въпреки това всяко нещо подчертаваше неземната ѝ красота.

Тази красота обаче бе измамна и Мишани добре знаеше това, макар че никой друг от присъстващите нямаше и най-малка представа за този факт – никой, освен Сестрата от Аления орден, която стоеше от едната страна на подиума. Асара бе Различна и можеше да променя облика си

според желанията си. Дарбата ѝ нямаше аналог сред себеподобните ѝ и Мишани беше благодарна, защото бе така. Една такава бе достатъчно опасна.

– Трябва да се гордееш, Асара – рече Мишани.

– С Реки ли? – повдигна вежди красавицата. – Предполагам, че да. Да кажем, че все още го намирам за интересен. Това момче определено извървя голям път, откакто го срещнах.

Мишани си помисли, че това бе доста слабо казано. Въпреки че никога не го бе виждала като юноша, слуховете описваха Реки като боязлив и плах книжен червей, който нямаше огнения темперамент на сестра си Императрицата. Въпреки това, когато се върна в Джоспа, за да наследи титлата на баракс след кончината на баща си, той вече бе съвсем различен човек. Твърд и целеустремен, изкусен и безмилостен в използването на природната си интелигентност, за четири години той бе успял не само да превърне рода Танатсуа в най-силната благородническа фамилия в Тчом Рин, но и бе обединил всички пустинни баракси под знамето си.

Мишани отпи от виното си.

– Трябва да се гордееш и със себе си – рече тя.

– Голяма късметлийка съм, нали? – усмихна се Асара.

– Предполагам, си научила за събитията в Джурака?

– Разбира се. – Сестрата до подиума им бе разказала за случилото се, след като жените от Аления орден, присъствали при падането на града, я уведомиха за поражението.

– Този договор трябваше да бъде подписан по-рано – въздъхна Мишани. – Не можем да си позволим да бъдем разделени.

– Ако си мислиш, че обединението на пустинните баракси ще допринесе някаква полза на запада, значи си голяма оптимистка – отбеляза Асара. – Те няма да ви се притекат на помощ.

– Зная това – отсече жената с оранжево-кафявата рокля. – Но докато Чаросплетниците пилеят ресурсите си в усилията си да завладеят пустинята, вниманието им ще бъде отклонено от нас. С това съглашение и сътрудничеството между пустинните баракси може никога да не завземат Тчом Рин.

– О, не бъди толкова сигурна – усмихна се загадъчно Асара и взе една чаша от слугата, който тъкмо минаваше покрай нея със сребърен поднос в ръка. – Те вече владеят цялата северна половина на континента и югоизточния бряг на Сарамир. Ние държим само Южните префектури – и то едва-едва – и Тчом Рин. Обкръжени сме и откакто започна

войната, все отстъпваме. Зад непробиваемите си бойни редици Чаросплетниците могат да си позволят да приложат всеки план, който им хрумне, като тези... *фейа-кори* например – и Асара махна пренебрежително с ръка.

– Не споделям черногледството ти – отвърна Мишани. – Позициите на Чаросплетниците не са толкова непохватими, колкото изглеждат. Самата им същност подкопава плановете им. Териториите им са застрашени от глад заради влиянието на вешерските камъни, а ние все още държим най-големия дял плодородни земи на континента. Вешерите трябва да изхранват армиите си, а те се състоят от хищници, които се нуждаят от големи количества месо. Без посевите добитъкът им ще измре и Различните им зверове ще започнат да гладуват.

– Как стои положението с вашите посеви?

– Имаме достатъчно, за да изхраним Префектурите – обясни последната издънка на рода Коли. – Обстоятелството, че сме изтикани в ъгъла, в случая само ни е от полза – ако трябваше да се грижим за целия Сарамир, щяхме да го уморим от глад, а така разполагаме с достатъчно провизии. А и научих, че след падането на Утракса покварата в земята вече не е толкова силна.

– Наистина ли? – учуди се съпругата на баракс Реки. Това бе съвсем прясна новина, която още не бе стигнала до нея. – Това означава, че заразата може постепенно да изчезне от само себе си и земята ще се изцели. Стига само вешерските камъни да изчезнат...

– Точно така – кимна Мишани. – Можем само да се надяваме, че ще стане тъй.

Двете жени останаха една до друга, докато Реки приключи с речта си, след което благородниците се отдадоха на разговори помежду си. Обичайните интриги и машинации явно бяха оставени на заден план, ала въпреки това в губернаторския двор се усещаше известно напрежение. Асара се увери, че човекът, който бе изпратил среднощния убиец, е забелязал неумолимия ѝ взор, ала продължи да го наблюдава, докато той не отмести поглед.

– Ще се отпратиш ли отново на запад, след като съгласението е вече подписано? – обърна се съпругата на Реки към Мишани, без да отдели очи от коварния благородник.

– Налага се – отвърна събеседничката ѝ. – Отсъствах прекалено дълго. Тук има и други, които могат да заемат мястото ми. Юги има нужда от очите и ушите ми сред благородническите семейства на Префектурите. – Истината беше, че изобщо не ѝ се тръгваше, въпреки че не

можеше да отрече носталгията, която я измъчваше. Прекосяването на планината обаче щеше да е опасно, а спомените ѝ от идването ѝ тук никак не бяха приятни.

– За малко да забравя – възкликна Асара. – Имам подарък за теб. Изчакай ме тук.

Тя се скри сред тълпата, връщайки се след броени секунди с изящна черна книга. Корицата ѝ бе инкрустирана със златни филигранни орнаменти и извити пиктограми, изписващи заглавието на Висшия сарамирски.

Времето, което Мишани бе прекарала в императорския двор в Аксами, я бе научило да прикрива умело реакциите си, използвайки лицето си като маска, ала щеше да е много грубо да не изрази възторга си при вида на подобен дар. Тя пое книгата от ръцете на събеседничката си с благодарствена усмивка.

– Последният шедьовър на майка ти – рече Асара. – Помислих си, че ще се радваш да го прочетеш. Това е първият екземпляр, който присигна в града.

– Как се сдоби с него? – попита Мишани, прокарайки връхчетата на пръстите си по позлатената корица.

Съпругата на Реки се засмя.

– Не е ли забавно? В момента страдаме от дефицит на толкова много неща заради войната, ала книгите на Мураки ту Коли явно успяват да достигнат навсякъде – каза тя, след което добави с дяволит блясък в очите: – Познавам един търговец, който пренася контрабандно произведения на изящните изкуства и книги. Подозирам, че краде по-голямата част от завзетите от Чаросплетниците територии, където едва ли се нуждаят от такива неща. Помолих го да потърси творбите на майка ти.

– Нямам думи да изразя благодарността си, Асара! – възкликна Мишани, вдигайки поглед от книгата.

– Приеми я като скромна награда за помощта, която ни оказа, за да постигнем това споразумение – отвърна някогашната прислужница на Кайку. – Сега поне ще имаш какво да четеш по пътя за вкъщи.

Асара забеляза, че няколко души я гледат търпеливо, ето защо се извини на събеседничката си и отиде да поговори с тях. Мишани остана загледана в книгата, без да се осмелява да я разгърне, замислена за майка си. След известно време напусна незабелязано тържеството и се прибра в покоите си; желанието да празнува изведнъж я беше напуснало.

* * *

Реки и съпругата му се любиха в най-голямата спалня в резиденцията на рода Танатсуа в Муяа, само на няколко метра от мястото, където Асара бе убила натрапника предишната нощ. Сребрилата светлина на самотната луна Иридима галеше обсипания с миниатюрни капчици влага гръб на жената, която се поклащаше грациозно върху съпруга си. Когато и двамата достигнаха до кулминацията, Асара се излегна върху партньора си и се загледа в лицето му, а пръстите ѝ си играеха с косата му.

– Успяхме... – промълви нежно тя.

Реки кимна усмихнато, все още в плен на сладострастната омая. Красавицата усещаше как сърцето му бие в унисон с нейното през слабичкия му гръден кош.

– Успяхме – повтори младият мъж, надигайки се на лакти, за да я целуне.

Когато отпусна отново глава върху възглавницата, тя продължи да си играе с косата му, след което прокара пръсти по белия му кичур и погали белега, който започваше от лявото му око и стигаше до челюстта му.

– Обичам този белег.

– Зная – усмихна се Реки. – Никога не го оставяш на мира.

– Интересен ми е – рече Асара. – Никога не ми остават белези.

– На всеки му остават – отбеляза мъжът.

Тя не каза нищо и продължи да го гледа, наслаждавайки се на допира на голите им тела. Сегашният Реки не приличаше на онова момче, което бе прелъстила преди няколко години в Императорската цитадела. Загубата на бащата и сестрата и внезапно стоварилото се бреме на отговорността върху него бяха разкъсали пашкула на юношеството, разкривайки мъжа, скрит под него. Реки вече не бягаше от реалния живот в света на книгите, нито пък бе потискан от тираничния си баща Горен или пък засенчван от жизнената Императрица Лараня; той нямаше друг избор, освен да се справи с трудностите, които животът му беше поднесъл, и всички – включително и той самият – бяха изненадани от крайния резултат. Момчето, което хората смятаха за хилаво и слабохарактерно същество, продължаваше да е слабо физически, но демонстрира такава сила на волята, каквато никой не бе очаквал, а времето, което бе прекарало в четене на книги, беше изострило и без това високата му интелигентност. Самоувереността му бе нараснала многократно, подпомогната

не на последно място от спиращата дъха красавица, която – за негово учудване – бе останала с него през всичките му изпитания и неуморно го подкрепяше. Реки я обичаше безумно; невъзможно бе да не се влюбиш в такава жена.

Естествено, младият баракс нямаше никаква представа, че тя бе причинила гибелта на сестра му Лараня, с което бе предредила и смъртта на баща му Горен. Никой не знаеше това, освен Асара, а тя нямаше намерение да огласява тази мрачна тайна.

Родът Танатсуа бе винаги сред най-могъщите благороднически семейства на Тчом Рин, дори и след жестокото клане в прохода Джуача, отнело живота на баракс Горен. Неголемият брой войници, които бяха загинали там, не бе накърнил могъществото на фамилията, защото основните ѝ сили се намираха все още в Джоспа, неспособни да реагират толкова бързо на известията за кончината на Лараня. Под умелото ръководство на Реки обаче за последните четири години родът Танатсуа се бе издигнал до най-влиятелната аристократична фамилия в пустинята.

Ала в интерес на истината не всичко се дължеше на него. Обстоятелствата бяха проработили в негова полза. Пустинята продължаваше да бъде костелив орех за Чаросплетниците, защото Различните хищници, от които се състояха армиите им, не бяха пригодени към пясъците и се оказваха в неизгодно положение в Тчом Рин. През последните месеци обаче се появи нов вид Различни зверове, който сякаш бе роден за пустинята, и тези твари започнаха да опустошават териториите в близост до планините. Джоспа, седалището на рода Танатсуа, се намираше дълбоко в сърцевината на Тчом Рин и още не бе застрашено от новата заплаха, ала другите аристократични семейства веднага осъзнаха опасността, в която се намираха, и изведнъж идеята за обединението им се стори неустойчиво привлекателна. За разлика от тях, родът Танатсуа изобщо не бе пострадал от тези нападения.

Ролята на Асара също не бе за пренебрегване. Неведнъж някой от могъщите му съперници или непреодолими препятствия за възхода на Реки изчезваха по мистериозен начин. В пустинята използването на намни убийци като политически инструмент бе доста по-разпространено, отколкото на запад – поради тази причина и охраната тук бе много по-засилена, – а Асара бе перфектният убиец. Реки не знаеше нищичко за това; съпругата му често си намираше извинения, за да предприема различни пътувания, ето защо той нямаше как да заподозре, че щастливите случайности, разчистващи пътя му, винаги се случваха по време на отсъствията ѝ. Още по-малко пък можеше да заподозре, че жена му е

виновна за изчезванията на слуги и танцьорки от земите му. Баракс Реки ту Танатсуа живееше в блажено неведение за натурата на жена си, но, от друга страна, далеч не беше първият мъж в подобно положение.

– Реки... – измърмори Асара.

– Познавам този тон – усмихна се съпругът ѝ.

Тя въздъхна и се отдръпна от него, излягайки се по гръб. Реки се завъртя към нея, погали стегнатия ѝ корем и я целуна нежно по шията.

– Отново ще ме оставиш сам – рече той.

Красавицата измърка утвърдително.

– Този път обаче няма да е само за седмица или дори за няколко седмици – добави тя и моментално почувства как галещите я пръсти застинаха неподвижно.

– За колко време? – попита съпругът ѝ с натезал глас.

– Не зная – гласеше отговорът. Асара се завъртя на една страна и го погледна в очите, а ръката му се премести върху бедрото ѝ.

– Реки, не те напускам. Няма такова нещо. Ще се върна.

Виждаше тъгата му, въпреки че се опита да я скрие от нея. Дори се почувства виновна заради това, а това състояние не беше от най-типичните за Асара. Независимо дали ѝ харесваше, или не, трябваше да признае, че този човек бе успял да влезе под кожата ѝ по начин, по който никой освен Кайку не бе го правил. Не можеше да каже дали го обича – чувстваше се прекалено куха и изпразнена отвътре, за да открие тази емоция в себе си, – ала не го презираше, което си беше почти любов, като се имаше предвид, че презираше почти всекиго.

– Трябва да замина с Мишани за Южните префектури – каза Асара.
– Ще отидем в Арака Джо.

– Защо? – попита Реки и в тази единствена дума се бе насъбрала цялата болка от раната, която току-що му беше нанесла.

– Имам да свърша една работа там.

Младият баракс бе свикнал да получава подобни отговори от красивата си жена. Миналото ѝ беше забранена за него територия и той трябваше да приеме това още преди да се оженият. Макар че изглеждаше съвсем малко по-възрастна от него, Асара притежаваше опит и познания, които изобщо не съответстваха на годините ѝ, и беше забранила на съпруга си всички евентуални опити да научи как се бе сдобила с тях. Това бе предварителното условие на тяхната връзка. Всъщност тя беше на повече от деветдесет жътви, но тялото ѝ не старееше, защото непрестанно се обновяваше чрез погълнатите от Асара животи. Признаеше ли това, трябваше да признае, че е Различна, а това щеше да срине всичко,

което се опитваше да постигне, дори и да не я екзекутираха незабавно.

Съпругът ѝ мълчеше. След няколко секунди Асара се почувства задължена да му каже още нещо.

– Това е нещо, което и двамата искаме, Реки. Трябва да ми вярваш, когато ти казвам, че *не мога* да ти издам за какво става въпрос. – Тя го погали по рамото. – Знаеш, че си имам тайни. Предупредих те, че някой ден миналото ми може да се отрази на настоящето ни. – Пръстите ѝ намериха неговите и стиснаха дланта му. – Моля те – прошепна тя, – зная как се чувстваш. Пусни ме да отида, без да се гневиш. Ти си любовта на живота ми.

По страните ѝ се търкулнаха две капчици и в неговите очи също проблеснаха сълзи. Не можеше да я гледа как плаче и Асара добре знаеше това. Риданието ѝ беше предварително обмислен ход; така размекна сърцето му. Той я целуна и сълзите прераснаха в сладострастни въздишки, когато двамата се сляха отново сред бурни ласки, сякаш Реки можеше да се освободи от горчивината в сърцето си, като я излее в недрата ѝ.

Ала щом задоволиха желанието си, той отново се отдаде на тъгата си. Винаги правеше така, че той да постъпи според желанията ѝ. Сърцето му беше в ръцете ѝ, ала понякога младият баракс се съмняваше дали съпругата му наистина го обичаше.

Пета глава

Окото на Нуки се издигаше бавно в източната част на небосвода, докато шлепът се клатушкаше надолу по течението на Керин в посока към Аксками. Големите гребни колела разпенваха водата, задвижвани от проскързващия, тракащ механизъм, скрит в тумбестия трюм на плавателния съд. Двата комина бълваха гъст черен дим, стелещ се на задушливи мазни кълба. До неотдавна гребните колела се въртяха от хора – мургави и мускулести мъже, които напрягаха мишици под палубата, когато шлепът се движеше срещу течението или просто то не беше достатъчно силно, за да го носи. Тяхното време обаче бе отминало – почти всички плавателни съдове, които кръстосваха трите реки, минаващи през престолния град, бяха заменили човешките мускули с бутала, зъбчатки и трансмисии.

Кайку ту Макаима стоеше на предната палуба с развята от утринния бриз коса и гледаше с натежало сърце земите, покрай които минаваха. Вече не бе облечена в одеждите на Аления орден – дрехите ѝ бяха семпли, здрави и удобни за пътуване, а по лицето ѝ не се забелязваше и следа от характерния за Сестрите грим. Изминалите години изобщо не се бяха отразили на кожата ѝ – единствено очите ѝ се бяха променили. Те сякаш бяха позагубили от блясъка си и понякога изглеждаха тъжни и безрадостни. Такива бяха и в момента.

Светът бе изгубил цвета си. Равнините, които се простираха чак до хоризонта от двете страни на реката, не бяха онези жълто-зелени, окъпани от златистите слънчеви лъчи поля, които си спомняше. Дори на бледата утринна светлина Кайку виждаше, че те бяха лишени от нещо, от някакъв неопределен елемент, който отговаряше за живота и цъфтежа. Редките дървета, които нарушаваха еднообразието на печалния пейзаж, изглеждаха изолирани сред тегнешата пустош. Дори водите на реката бяха съвсем различни в сравнение с онова, което си спомняше – някога толкова наситено синя, че изглеждаше почти лилава, сега Керин имаше противен сивкав оттенък. Някога около шлепа щяха да кръжат множество птички, които да кацат по мачтите с надеждата, че е риболовен кораб, ала сега младата жена не виждаше дори едно пернато създание.

„Ето как започва“, помисли си тя. „Бавната смърт на нашата родина. А ние не можем да сторим нищо, за да предотвратим гибелта ѝ.“

Кайку погледна на запад – нагоре по течението на реката – и забележа някакво тъмно петно на хоризонта. В следващия миг осъзна какво беше това и сърцето ѝ изтръпна. Беше слушала разказите на шпионите и бегълците, които бяха успели да избягат от завзетите от Чаросплетниците територии и да стигнат успешно до Префектурите, ала нищо не бе в състояние да я подготви за онова, в което се бе превърнал Аксками.

Величественият някога престолен град сега представляваше сива крепост, над която бе надвиснала злокобна мантия от черен пушек. От високите стени стърчаха оръдия и други военни съоръжения, каквито Кайку не беше виждала никога преди. Пред югоизточната порта се издигаше голяма метална стражева кула, надвиснала над пътя и реката. Градът бе загрозен допълнително от множеството скелета и недовършени строежи, осеяли стените. Младата жена си спомни вълнението си, когато зърна за първи път Аксками – още като дете – и колко впечатлена беше от люлката на цивилизацията, мисълта, изкуството и политиката. Бе повече от отвратена да види в какво се бе преобразил красивият престолен град – в зловеща крепост, потънала в отровен облак от черни изпарения, който се издигаше бавно нагоре, за да оскверни и небето.

Жилищата на речните номади, чиито наколни хижи и разнебитени пристани навремето се издигаха по бреговете на Керин, пустееха. Обитателите им си бяха заминали. Вече нямаше да се тълпят покрай брега и да наблюдават преминаващите кораби с присвити очи, а жените им нямаше да седят пред къщурките, заети да щавят кожи, да нанизват мъниста или да плетат. Покривите на колибите им се бяха продънили, рухнали под неумолимото бреме на немарата и разрухата, а подпорните греди на кейовете им бяха изкривени и прогнили. Тракането и скърцането на двигателния механизъм на шлепа утихнаха, когато той заплава покрай запустелите постройките и порутените съоръжения.

– Какво се е случило с това място? – попита Фаека, която се бе присединила към нея, докато Кайку бе потънала в унеса си.

Кайку изгледа спътничката си, но не каза нищо. Винаги ѝ беше странно да вижда Фаека лишена от атрибутите на Ордена. Навярно защото беше свикнала да я вижда по-често с грим, отколкото без, но Кайку смяташе, че с боядисано лице изглежда по-добре. Без грим Сестрата изглеждаше прекалено слаба и губеше от загадъчността и силата на характера си. От друга страна, всичко, което губеше, тя компенсираше с естествения си стил – Фаека бе израсла в Речния район на Аксками и излъчваше тъй ярка претрупаност и екстравагантност, че Кайку тайничко ѝ завиждаше. Косата ѝ изглеждаше като шедьовър на фризьорското

изкуство – тъмночервените й кичури бяха украсени с най-различни шноли и фиби и представляваха фантастично съчетание от тежки плитки, разкошни букли и палави къдрици. Дрехите й бяха направо ексцентрични в сравнение с тези на Кайку и въпреки че Фаека бе посмекчила малко яркостта на тоновете, за да не привлича излишно внимание в града, пак бе успяла да прекрачи тънката граница между елегантността и кича, която характеризираше стила на Речния район.

– Къде е Номору? – попита отнесено Кайку.

Събеседничката й изсумтя пренебрежително, с което показва колко я интересуваше местонахождението на разузнавачката. Както и се очакваше, Номору не бе успяла да се обближи с Кайку по време на дългото им пътуване от Южните префектури. Дори Фаека, която бе толкова толерантен човек, бе започнала да се дразни от грубите маниери на съгледвачката.

– Бъди внимателна – рече Кайку след малко. – Чаросплетниците вероятно са нашрек. Не отслабвай защитата си, докато не излезем от града. – Тя погледна към тъмния облак, надвиснал над престолния град, и усети как стомахът ѝ се свива на топка. – И не използвай своята *кана*, освен в случаите, когато трябва да се скриеш присъствието си от вещерите. Тя ще ги насочи директно към нас.

– Звучиш ми притеснена, Кайку – усмихна се Сестрата. – Няма нужда ми напомняш какво да правя – добре зная как трябва да се държим.

Спътничката ѝ я изгледа извинително. Дарбата на Фаека да вижда вътре в хората отстъпваше само на тази на Лусия; тя имаше необикновени емпатични³ способности.

– Естествено, че съм притеснена – изтъкна тъмнокосата жена. – Що за глупачка трябваше да съм, ако не се чувствах така?

– Такава глупачка, която се нагърби доброволно с тази мисия – подметна Фаека, но Кайку не се засмя. Настроението ѝ бе смазано от злокобния облик на непознатия град, който се приближаваше неумолимо към тях.

Огромната молитвена арка, издигаща се над портата, под която Керин се втичаше в Аксками, бе изстъргана жестоко и всички благословии бяха заличени. Пуфтящият, бълващ дим шлеп се носеше неотклонно към нея и Кайку се запита какво ли щяха да открият отвъд гладката ѝ паст... Какво ли ги чакаше в търбуха на града?

3. Емпатия (псих.) – способност за съпричастие и съчувствие – Бел. прев.

Ако можеше да избира, кракът ѝ изобщо нямаше да стъпи на шлепа. Пътищата обаче бяха строго охранявани от Чаросплетниците и беше по-лесно да се промъкнат незабелязано в Аксками от пристанището, което винаги гъмжеше от народ. Ето защо бяха принудени да оставят конете си в едно малко градче на южния бряг на Керин и да се качат на корабчето. Младата жена презираше всяка секунда, която бе прекарала на това корито с механични гребни колела. Това изобретение беше дело на вещерите, които го бяха създали, без да се замислят за евентуалните последствия. Тя гледаше мазния дим, бълван от двата комина на шлепа, с унили и безрадостни очи.

„И въпреки всичко Чаросплетниците не са истинският ни враг“, напомни си Сестрата. *„Те са само слуги на по-голям господар.“*

– Кайку – прошепна внезапно Фаека, а в тона ѝ се долавяше предупреждение. – Чаросплетници!

Тъмнокосата жена вече ги бе усетила – хищните им съзнания се стрелкаха като акули, плъзгащи се под повърхността на света. Търсеха Сестри – ослушваха се за най-малкото смущение в тъканта на Чаросплетнието, което би издало присъствието на най-страшните им врагове. Шансът Кайку и Фаека да бъдат забелязани беше нищожен, ала човек никога не трябва да разчита единствено на шанса. През последните години способностите на Чаросплетниците бяха станали непредсказуеми. Всеки вещерски камък, който пробуждаха, увеличаваше силите им, и те бяха изненадвали Аления орден повече от веднъж. Демоните фейя-кори бяха най-скорошният пример за това.

Фаека и Кайку се втъкаха в Чаросплетнието, сливайки се със златистите нишки, докато станаха неподвижни за възприятията на вещерите като дъските на палубата под нозете им. Те постигнаха това с цената на лека концентрация и минимални усилия, които дори не обагриха в червено ирисите им, което по принцип съпътстваше всяка проява на тяхната *кана*. Двете Сестри останаха в това състояние, докато вещерите преминаха над тях, без да ги забележат, и продължиха по-нататък.

Шлепът мина под гигантската арка и Кайку почувства смазваща тежест в гърдите си при вида на някогашната бляскава столица.

Аксками *крееше*. Многолюдните улици, пищните градини, украсените с разноцветни мозайки площи, бляскавите куполи на храмовете, внушителните галерии и пъстрите бани бяха заменени от сиви сгради, потънали в призрачен сумрак, който обаче не се дължеше на черния облак, надвиснал над столицата. Този полумрак сякаш струеше от самите постройки, от покритите с капаци прозорци и обезцветените стени;

някакво усещане за изтощение, примирение и поражение. Двете Сестри го усещаха като непосилно, тегнещо бреме.

Храмовете ги нямаше. Кайку ги потърси с поглед и откри, че на местата, където навремето се извисяваха разкошните и величествени сгради, сега се виждаха странни коруби от метал – изгърбени чудовищни съоръжения, от които стърчаха тръби, зъбчати колела и комини, бълващи зловонни изпарения. Взорът ѝ се плъзна нагоре по хълма към Императорската цитадела и младата жена забеляза, че каменната молитвена порта, която нявга се издигаше на входа на Императорския квартал, бе съборена. Дори малките олтари по вратите на крайречните постройки бяха изчезнали, както и камбанките. Без религиозните атрибути, украсявали фасадите им, къщите изглеждаха занемарени и изоставени.

Вдясно от тях архипелагът на Речния район изглеждаше като куха черупка, изпразнена от някогашната си пъстрота и оживление. Кайку чу как спътничката ѝ въздъхна тежко при вида на онова, в което се бе превърнал родният ѝ дом. Грандиозният храм на Панузу бе разрушен и оставен на произвола на съдбата. Публичните домове и пушалните за опиум пустееха, а малкото хора, които вървяха по тесните му улички или се возеха в лодките, бяха облечени в убити тонове и сякаш не смееха да вдигнат поглед. Впечатляващата архитектура на сградите не се беше променила, ала сега изглеждаше по-скоро глуповато, отколкото екстравагантно – досущ като старица, облечена като млада жена.

– Мисля да отида да се преоблека – промълви Фаека. – Дори тази дреха изглежда прекалено ярка за този мрачен град.

Кайку кимна. Това наистина бе мъдро решение, ала тя подозираше, че беше преди всичко извинение за спътничката ѝ да се уедини и да се вземе в ръце след видяното. Изострената чувствителност на Сестрата бе нож с две остриета и потискащата атмосфера на Аксками със сигурност ѝ бе повлияла много по-силно, отколкото на Кайку.

– Намери Номору – извика тъмнокосата жена подире ѝ, докато Фаека се отдалечаваше с бързи стъпки.

Когато стигнаха до пристанището, мъглата вече беше толкова гъста, че човек усещаше тежест в дробовете си, а Кайку се почувства омърсена само от досега с нея. Улиците около складовете гъмжаха от народ – покрай кейовете чакаха множество шлепове и по-малки плавателни съдове, около които се суетяха хамали, проскърцваха натоварени каруци, теглени от манкстуи, а търговците се пазаряха и спореха. Въпреки цялото това оживление обаче не се чуваха нито смях, нито викове – дори към хамалите се обръщаха с тихи заповеди и те изпълняваха мълчаливо

задълженията си, без да си разменят обичайните ругатни и подвиквания. Всички бяха привели глави, съсредоточени върху конкретните си задачи, сякаш животът бе препятствие, което трябваше да преодоляват всеки изминал ден. И, както изглеждаше, те просто се бяха примирили с това.

Когато слязоха на сушата, Номору се присъедини към тях. Трябваше да минат през някои формалности – да подпишат регистъра на пътниците (с измислени имена), да покажат документи за самоличност (фалшиви) и да бъдат претърсени за оръжие. Един офицер от Черната стража ги попита по каква работа бяха дошли в Аксками и им напомни наредбите и законите, с които трябваше да се съобразяват – събиранията на повече от пет души и показването на религиозни символи или изображения беше забранено, а след залез слънце имаше вечерен час. Фаека и Кайку слушаха внимателно, като същевременно бяха нащрек заради Чаросплетниците, които се разхождаха наоколо и оглеждаха кейовете. Номору изглеждаше отегчена.

Намериха връзката си в Бедняшкия квартал, както бе уговорено. Водеше ги разузнавачката – тя бе израснала сред безкрайните войни между бандите, които се водеха из мръсните, белязани от мизерията улички на тази част от Аксками. Дори тук промяната беше очевидна. Жителите на този район винаги бяха недоволни, бързо се разгневяваха и се бунтуваха срещу тежкото си положение, вместо да се примиряват с него. Сега обаче улиците бяха пусти, а вратите – здраво залостени. Малкото хора, които жените видяха, бяха станали кожа и кости и явно умираха от глад. Столицата също страдеше от недостиг на храна и, както винаги, най-бедните бяха първите жертви на бедствието.

Тази гледка накара Кайку да се замисли за Тсата и неговото мнение за обществото ѝ – младата жена се зачуди какво ли би казал за сегашното състояние на Сарамир. Почти го бе забравила през годините, когато се отдаде на изучаване на тайните на Аления орден под вещото ръководство на Кайлин, ала идеите му не я бяха изоставили и тя често се опитваше да мисли за проблемите на родината си от неговата гледна точка, за да бъде малко по-обективна. Именно защото никой не поставяше под съмнение нещата в Империята, Сарамир бе изпаднал в такова положение – дълбоко вкоренената вяра, че обществото не може да функционира без вещерите, беше позволило на Чаросплетниците да изтръгнат Империята от ръцете на тези, които я бяха създали. Тсата ѝ беше помогнал да прозре всичко това, но после се завърна в родната си Окхамба, за да предупреди народа си за случващото се в Сарамир. Докато

вървяха през немотията и мизерията на Бедняшкия квартал, Кайку се запита дали ткиуратецът изобщо щеше да се върне.

Връзката им живееше на втория етаж на една порутена къща и трябваше да се изкачат по разнебитените стълби, укрепени със стъбла камакова тръстика, за да се доберат до вратата. Безпокойството на Кайку растеше, откакто слязоха на сушата, и тя непрекъснато се ослушваше. В момента призрачната тишина се нарушаваше от далечния тътен и тракане на една от подобните на гигантски бръмбари постройки на Чаросплетниците. Въздухът бе тежък за дишане и миришеше ужасно. Ако не знаеше, че тялото ѝ инстинктивно неутрализира отровите, които инхалираше, Кайку щеше сериозно да се замисли за щетите върху здравето си. Всемогъщи богове, как изобщо хората живееха в тази клоака?

Номору разклати камбанката и вратата се отвори от един мъж с жълтеникаво, болнаво лице. Очите му се разшириха от изумление при вида на разузнавачката. След неловка пауза те размениха паролите си и той ги въведе вътре. Озоваха се в една гола стая с опърпани рогозки по земята. Плъзгащите се врати бяха полуотворени и зад тях се виждаше вехт бюфет, по чиито полици бяха наредени захабени глинени съдове. Прозорците на помещението бяха закрити от завески, които го правеха още по-сумрачно. Едър мъж с бръсната глава бе отместил едното перде и наблюдаваше улицата, ала щом жените влязоха вътре, пусна завеската и се обърна към тях. Беше грозноват – с дебели устни, сплескан нос и вечно намръщени вежди.

– Номору? – учуди се той. – По духовете, никога не съм очаквал, че ще те видя отново! Изобщо не си се променила.

Съгледвачката вдигна рамене, без да каже нищо.

Той погледна към Сестрите.

– А вие трябва да сте Кайку и Фаека. Кой кой е?

Въпреки неофициалния му тон, двете жени се представиха според изискванията на етикета.

– Добре – каза мъжът. – Сигурно вече сте се досетили кой съм. Джудо ен Гарика. А този на вратата е Лон. Има и други, но не се събираме тук. На първо време ще работите с мен и Лон.

Кайку го наблюдаваше внимателно. Произношението и маниерите му просто крещяха, че е израснал в Бедняшкия квартал. Като повечето хора тук, той нямаше фамилно име и бе сложил на негово място място названието на бандата си, а предлогът „ен“ означаваше буквално „част от“ на Нисшия сарамирски. Физическият му облик бе меко казано заплашителен. Обикновено това не би стреснало Кайку – все пак вече беше

Сестра от Аления орден, – ала потресът от падението на Аксками и обстоятелството, че не можеше да използва силата си зад стените му, я караше да се чувства изнервена.

Джуто седна с кръстосани крака на една от рогозките, без да покани гостенките си, ала Номору последва примера му и двете Сестри напавиха същото. Лон се отдръпна незабелязано, оставяйки ги сами. Неподдържаната и необзаведена стая обиждаше изтънченото естетическо чувство на Кайку, но младата жена си напомни да не се държи превзето. Ако това беше най-големият ѝ проблем по време на престоя ѝ в столицата, щеше да се смята за благословена от Шинту.

– Викам да се хващаме за работа – рече Джуто и погледна към Сестрите. – Само да уточним едно нещо – всички знаем какви сте и сме наясно с вашите особени... възможности. – На Кайку ѝ бе приятно да чуе, че познатата нотка на отвращение, с която се сблъскваше почти всеки път, когато ставаше дума за Различните ѝ способности, отсъстваше от гласа на здравеняка. – Ще бъде най-добре, ако никой не ги споменава на глас. Заговорите и плановете минават и заминават, но ако някой чуе за това, веднага ще ви изпее на Черната стража. – Той видя, че Фаека поглежда към вратата и допълни: – Лон знае. Можете да разчитате на него. Нито думичка обаче на останалите!

– Вие двамата познавате ли се? – попита Фаека, обръщайки се към Джуто и Номору. От мига, в който мъжът бе заговорил, Кайку си задаваше същия въпрос.

Бръснатият мъж се ухили широко, при което показва големите си кафяви зъби.

– Ние никога не забравяме своите.

– Да не сте били от една и съща банда? – любопитства Фаека, ала Номору само я изгледа навъсено.

– Преди доста време – отвърна Джуто. – Бяхме я отписали – той погледна към разузнавачката. – Тръгнах да те търся и проследих дирите ти до човека, който те беше татуирал за последно. Той ми каза, че си...

– Джуто! – прекъсна го внезапно жената. – Това не е тяхна работа!

Очите на мъжа проблеснаха за миг, след което на лицето му се появи изражение на опасно спокойствие.

– От доста време вече не си Номору ен Гарика – процеди той с непогрешима заплаха в гласа си. – Внимавай как говориш с мен.

Тя само го изгледа безмълвно – мършаво създание със стърчаща във всички посоки заплетена коса, което се вираше предизвикателно в два пъти по-едрия от нея мъж. В никой от двамата обаче не се четеше

страх.

– Какво е положението в града? – попита Кайку, за да разсее напрежението. Въпросът ѝ имаше по-голям ефект от очаквания, защото Джуто избухна в смях и поклати глава.

– Да не сте били със завързани очи по пътя за насам? – попита той. – Хората са смазани. Лорд Протекторът държи столицата под желязната си пета и ще ни мачка, докато не ни направи на прах и кости. Аксками е градът с най-много запаси от храна в цял северозападен Сарамир и въпреки това стотици хора умират от глад всеки ден. Единственото хубаво нещо е, че поне вече няма благородници, които да изплюскват всичките провизии, както беше през *доброто старо време* на Империята. – Сарказмът му беше очевиден и язвителен. – Работниците получават храната. Както и черностражниците и проклетата армия от Различни зверове на Чаросплетниците – това се разбира от само себе си. Бедняшкият квартал обаче страда както винаги, защото някои от нас по-скоро биха умрели, отколкото да превиват гръб в тези прокълнати от боговете конструкции, които построиха на мястото на храмовете ни.

– Какво правят там? – попита Фаека. Сестрите още не бяха успели да разберат каква бе функцията на металните съоръжения на Чаросплетниците в градовете.

– Нямам никаква представа – поклати глава мъжът. – Всеки работник знае само своята задача, а досега никой не може да каже до какво водят задачите на всички. Едва ли *произвеждат* нещо. Просто поредната проклета вещерска мистерия.

Здравенякът се изправи и отново се доближи до прозореца, надзъртайки към улицата. Когато се върна, вече подбираше по-внимателно думите си.

– Ами тази мъгла? – продължи той. – Старите хора кашлят кръв и умират, майките помятат, болните не оздравяват, а всяко порязано място се инфектира. Що за хора биха завзели града, само за да го отровят впоследствие? Що за абсурд е това?

Въпросът му не бе отправен към никоя от тях, ето защо те останаха безмълвни. Джуто се огледа и се облегна с гръб към стената, кръстосвайки ръце на гърдите си.

– Те поставиха боговете извън закона – промълви той. – Всичките. Изкореняват и най-малката възможност за бунт, като ни забраняват да се събираме повече от петима на едно място. Според мнозина именно поради тази причина сринаха храмовете. Но, всемогъщи богове, в това няма никакъв смисъл! Оставиш ли на хората утехата на вярата, те ще

бъдат кротки и покорни, ала *ограбиш ли надеждите им*, веднага ще се разбунтуват. – Мъжът се почеса зад ухото и изсумтя. – Някои казват, че вечерите искат да се примирим с факта, че сме обречени. Аз обаче не вярвам в това. Мисля, че те просто мразят боговете. Или ги мразят, или се страхуват от тях.

– Мислиш ли, че Аксками би могъл да се надигне срещу потисниците? – попита Кайку.

Джуто въздъхна горчиво.

– Можеш да стовариш огромна армия пред стените на града и никой няма да се осмели да отвори портите. Не става въпрос само за смелост, макар че и смелостта сега е кът. Хората са слаби и болнави. Черностражниците са сити и силни, а отгоре на всичко непрекъснато увеличават броя си, защото всеки месец все повече и повече хора се присъединяват към тях. Те виждат как умират семействата им и принципите им се изпаряват като утринна роса. Да не забравим шпионите и доносниците, които гледат да свършат колкото се може повече работа, за да си напълнят тумбаците. Вечерите научават всичко, било чрез проклетите сили, които притежават, било посредством предателите и продажниците. В мига, в който се появят слухове за нов водач, плъзва и мълвата, че вече е мъртъв или изчезнал. И за да бъде картинката пълна, да не пропуснем и Различните изчадия. Чаросплетниците само трябва да щракнат с пръсти и тия противни твари вече сноват по улиците.

– Ами Лусия? – намеси се Номору. – Тогава може да се надигнат. Ако Лусия дойде.

– Лусия? – присви очи здравенякът. – Не отричам, че хората биха приели *всеки* на мястото на Чаросплетниците, бил той Различен или не, но лошото на легендарните избавители е, че никой вече не вярва в тях. Аз самият няма да повярвам, че тя наистина съществува, докато не я видя със собствените си очи, и дори тогава тя трябва да е със златни доспехи, а боговете да ѝ пеят хвалебствени химни от небесата... Едва тогава ще се убедя, че наистина си заслужава да се обърна срещу вечерите. – Той изгледа внимателно слушателките си. – Мислите ли, че изобщо можете да се *доберете* до Аксками с армия? Дълбоко се съмнявам в това. Чаросплетниците ще ви разгромят още преди да сте стигнали на север от Разлома.

Кайку понесе стоически разочарованието. Очакваше подобен отговор. Човек не се нуждаеше от способностите на Фаека, за да разбере, че надеждата на Юги, че жителите на Аксками ще се вдигнат на бунт, е само празна заблуда. Тя самата бе прозряла това още щом влязоха в града.

Едва ли и самият водач на Либера Драмач е разчитал много на тази възможност.

– Стига съм ви занимавал с нашите проблеми – каза Джуто и се наведе към тях, а устните му се разтеглиха в толкова широка усмивка, че приличаше повече на озъбване. – Как вървят нещата при вас? Какво стана с битката на юг?

– Там е въпросът – отвърна Кайку, намествайки един непослушен кичур зад ухото си. – Тръгнахме преди две седмици и дотогава нямаше никаква промяна. Чаросплетниците превзеха Джурака, но засега не са предприели каквито и да било действия, за да прекосят реката, а и фейа-корите сякаш се изгубиха вдън земя.

– А, да – замисли се Джуто. – Фейа-корите.

– Идват от Аксками – каза Фаека. – Знаеш ли откъде?

– Имам известни подозрения – рече мъжът, – но чаках да дойдете, за да проверим всички заедно.

– Кога ще можем да направим това?

– Още тази нощ – рече здравенякът. – След вечерния час.

Кайку се замисли за момент, след което смръщи вежди.

– Какво точно правят черностражниците, за да принудят хората да спазват вечерния час?

Джуто се усмихна зловещо.

– Пускат Различните.

Шеста глава

Лорд Протекторът Авун ту Коли крачеше замислено из коридорите на Императорската цитадела. Въпреки уверенията на Какре, че няма да пострада, той никога не се чувстваше в безопасност в покоите на Върховния Чаросплетник. Най-високите етажи на цитаделата се бяха превърнали в истинска преизподня.

Огромната пресечена пирамида се издигаше на билото на най-високия хълм в Аксками; истински архитектурен шедьовър, Императорската цитадела продължаваше да засенчва всички други постройки с великолепието си дори и сега, хиляда години след като четвъртата Кръвна Императрица Хуита ту Лилира я бе построила. Разкошните колони, арки и огромни статуи сякаш израстваха от стъпаловидните ѝ стени и поразяваха посетителите с изяществото си, а четирите източени кули, свързани с Цитаделата посредством елегантни орнаментирани мостчета, допълваха внушителния ѝ облик.

По време на дългата ѝ история големи участъци от Цитаделата често стояха необитаеми поради простата причина, че аристократичните фамилии рядко имаха толкова много членове, че да запълнят такава огромна сграда. Авун се зачуди какво ли биха казали предците му, ако узнаеха за новите обитатели на Цитаделата, които бяха изпълнили всички кътчета на величествената сграда.

За да стигне до Слънчевия чертог, Лорд Протекторът трябваше да мине през множество помещения, където царяха безумието и извращенията. Чаросплетниците се търкаляха скупчени един върху друг и ломотеха неразбираемо, а Маските им излъчваха слабо сияние, докато споделяха върховното блаженство и екстаза, с които ги даряваше незримият им свят. Стените воняха на кръв и изпражнения и бяха нашарени с тайнствени йероглифи на непознати езици, родени от подсъзнанията на авторите им. Абстрактни математически уравнения и диаграми си съжителстваха с идиотски безсмислици и гениални проблясъци, нахвърляни върху античните мраморни колони, или пък бяха надраскани направо върху безценните шедьоври на древните художници. В центъра на една стая, украсена със странни глинени скулптури, лежеше покритият с мухи труп на един от слугите, а устните и ушите му бяха изръфани от някакво безстопанствено куче. В една от разкошните бани се бе настанил умопобъркан вещер, който се бе захванал с амбициозната задача да

проследява шарките на дъските по пода и се нахвърляше с диви крясъци върху всеки, който дръзнеше да наруши покоя му.

Сред престарелите Чаросплетници се тътреха и куцукаха и по-младите техни събратя, които още не бяха станали жертви на лудостта на своята каста. Това бяха офицерите и помощниците на Какре и те се грижеха ревностно за своите владения сред хаоса и безредието на горните етажи на Цитаделата. Изратеността им се проявяваше само след Чаросплетането, когато травмата от напускането на блажения свят на златистите нишки задействаше всевъзможните им зверски инстинкти.

Вещерите винаги гледаха да крият истинските измерения на пораженията, които техните Маски им нанасяха, и често обричаха на доживотно заточение в планинските си манастири най-тежките случаи на деградация. В Императорската цитадела обаче неумолимата ерозия на съзнанията им бе повече от очевидна. Поне гладът осигуряваше достатъчно жертви на онези Чаросплетници, които обичаха убийствата и изнасилванията, помисли си Авун. Той гледаше да не погубва живота на обучените си прислужници, когато можеше да го предотврати, предпочитайки да използва за тази цел селяни или жители на Бедняшкия район, но необходимостта да бъдат отвеждани под охрана до гладните за насилие вещици отне живота на мнозина от стражите му. Сякаш обещаната от Какре закрила се отнасяше само за Авун и всички останали, които пристъпеха в покоите на Чаросплетниците, бяха считани за законна плячка.

Някога Слънчевият чертог беше изумително красив. Покривът му представляваше гигантски купол, обагрен в зеленкаво и златисто, а огромните прозорци с форма на венчелистчета бяха разположени в идеална симетрия под розетката в центъра на тавана. Стъклото бе голяма рядкост в Империята, а още по-рядко можеше да се види по сарамирските прозорци; тук обаче пъстроцветните прозрачни повърхности сътворяваха истинска феерия от различни образи и картини, които Окоето на Нуки изпълваше с живот през отминалите дни. Сега черният облак, прострял отровната си мантия над престолния град, възпираше слънчевите лъчи и караше Авун да си мечтае за пълен мрак – дори покривалото на нощта беше за предпочитане пред потискащата сивота, възцарила се навред.

Какре беше взел Слънчевия чертог за себе си и го бе украсил с произведенията на зловещото си изкуство. В трите ложи, облицовани с дърво и злато, където в древните времена се бяха събирали членовете на Съвета, за да чуят речта на някой оратор или да се насладят на театрално представление, сега висяха отблъскващи и уродливи силуети. Лорд

Протекторът се опитваше да не мисли за тях. Върховният Чаросплетник бе превърнал Слънчевия чертог в изложбена зала, пренасяйки тук по-голямата част от гнусните си творения. Всяко от тях бе изработено от кожата на мъже, жени и животни, одрани живи от вещера по време на чудищните му изблици.

Бяха разместени след последния път, когато Авун го беше посетил, и той несъзнателно потърси с поглед фигурите, които се бяха врязали най-дълбоко в съзнанието му – прегърбения изрод, чиято лява половина бе ушита от кожата на мъж, а дясната – от кожа на жена; крилатото създание, чиито пера бяха изработени от щавени сухожилия; крещящият мъж, от чиято зейнала уста надничаше друго лице. Сред осакатените хора, животни и птици се виждаха множество съшити от най-различни кожи същества, чийто невъобразимо отвратителен облик ги поставяше отвъд всеки опит за класификация. Концентрацията на болка, страдание и ужас в това помещение идваше в повече дори на хладнокръвен мъж като Авун, а кръсците на Чаросплетниците от съседните покои обтягаха допълнително нервите му.

Върховният Чаросплетник Какре също беше там. Явно бе потънал в някакъв транс, защото стоеше неподвижно в средата на покрития с мозайка под на залата. Авун се приближи тихичко до него, наблюдавайки го за някакви признаци на движение, защото напоследък се бе научил да бъде изключително предпазлив в присъствието на вещера. През последните няколко месеца душевното здраве на Какре се бе разклатило неудържимо и всеки път, когато Лорд Протекторът се намираше в компанията на стареца, той се притесняваше за безопасността си.

Авун се вгледа в изгърбената фигура пред себе си. Като всички от кастата си, Върховният Чаросплетник бе облечен с тежки, парцаливи одежди, съшити от най-различни кръпки, които никак не си пасваха една с друга и бяха украсени с всевъзможни орнаменти, сред които кокалчета, кичури коса и какво ли още не. Голямата качулка закриваше донякъде изпития мъртвешки лик, който всъщност представляваше неговата Истинска маска – тя бе изработена от изсушена човешка кожа, а под нея се криеше още по-отвратителна физиономия. Лорд Протекторът никога не беше виждал истинското лице на Какре и нямаше никакво желание за това.

– Какре? – попита той. Вещерът потрепна леко и бавно завъртя мъртвешкия си лик към посетителя си.

– Дойдохте, значи – изхъри старецът. В гласа му се долавяше някаква обърканост и сънливост. Авун се запита дали пък случайно не

беше прекъснал Чаросплитането на Какре.

– Поискали сте да ме видите – рече Лорд Протекторът.

Върховният Чаросплетник остана безмълвен за известно време, след което заговори отново, вече с доста по-решителен тон:

– Така е – рече той. – Фейя-корите отново са готови. Какво ще ме посъветвате?

Авун изгледа отнесено Какре. Зад вечното му изражение на апатия и незаинтересованост се криеше безжалостен, остър като бръснач ум. С кльощавата си фигура и плешивото си теме той изобщо не изглеждаше като най-значимия след вешерите човек в Аксками, но външността често можеше да бъде измамна. Лорд Протекторът се бе възползвал от хаоса, за да възкачи фамилията Коли на върха, докато всички други благороднически семейства бяха низвергнати, и за съвсем кратко време се превърна от обикновен фигурант на вешерите – човешкото лице на техния режим – в безценен за тях играч.

– Зила – рече той.

– Зила? – повтори учудено Какре. – Защо не ги нападнем? Защо не ударим директно Сараку?

– Те очакват да потеглим на юг и да се опитаме да превземем моста Сасако – обясни Авун. – Не трябва да правим това. Да им покажем, че можем да ги размотаваме по целия им фронт. Така ще ги принудим да разцепят армиите си, защото няма да знаят откъде ще дойде следващият удар. Нападнете Зила с фейя-корите, превземете я и сложете там гарнизон.

– Какъв ще е смисълът от това? – попита нетърпеливо Чаросплетникът. – Какво ще постигнем, като откъсваме по един град от тях?

– Войната не трябва да се води прибързано, Какре – каза Авун. – Мисля, че вече трябва да сте се убедили в това. Помните ли как беше в началото? Първия удар из страната след завладяването на Аксками? Тогава стратегията ви беше да изпращате колкото се може повече армии към целите ви, разчитайки, че ресурсите ви са неограничени. Тогава бяхте разгромени от десетократно по-малобройни от вас сили. Защото те използваша *тактика*. Те знаят как да водят войни. – Лорд Протекторът повдигна вежди. – Както и аз.

Мъжът усещаше омразата в погледа на Какре даже иззад очните процепи на Маската му. Беше необходимо да напомня на Чаросплетниците за своята значимост отново и отново, за да не би да го забравят, ала това си беше доста рисковано. Ако Върховният Чаросплетник изпуснеше нервите си, последствията за Авун щяха да са пагубни.

– Кажете ми подробностите – рече внезапно старецът и Авун усети как възелът в стомаха му се поотпуска. Той започна да обяснява плана на господаря си, припомняйки си местонахождението на бойните единици и тяхната численост. И ако преди години би изпитал чувство за вина при предателството спрямо сънародниците си, сега не усети нищо такова.

Началото на войната изобщо не се бе развило според очакванията на Чаросплетниците. Те бяха предвидили пълното рухване на Империята, което щеше да им позволи да смажат неорганизираната опозиция с многочислените си армии. Обаче не знаеха нищо за Сестрите. Аленият орден заши раните, които Чаросплетниците бяха нанесли, и като осигури защита на благородниците срещу вещерите, аристократите оказаха изненадващо сериозна съпротива. Те бързо разбраха, че противниците им си нямат и понятие от военна тактика и стратегия и обърнаха това в своя полза. Чаросплетниците имаха преимущество по отношение на числеността, ала опитните пълководци на Империята, втели и кипели в множество сражения, ги накараха скъпо да си платят за всяка педя земя, която завземаха. Постепенно стана очевидно, че дори неограничените на пръв поглед ресурси на вещерите не могат да си позволят подобни загуби и Империята премина в контраатака.

Тогава удари часът на Авун. Новите господари на Сарамир не бяха пълководци – те не се интересуваха от историята и поради тази причина не бяха научили уроците ѝ, а на всичкото отгоре повечето от тях се тътрузеха по ръба на бездната на лудостта. Лорд Протекторът беше хитър и проникателен и под неговото ръководство армиите на Чаросплетниците изведнъж станаха далеч по-ефективни и контраатаката на Империята бе преобърната в патова ситуация.

Предимството бе изгубено. Поддръжниците на Империята се оттеглиха в Южните префектури и започнаха да ги отстояват с всичките си сили. Щетите, причинени на армиите от неумението на вещерите да водят бойни действия, и огромните райони, които трябваше да държат под окупацията си, доведоха до стопяване на подразделенията от Различни хищници, а им бяха необходими години, за да отгледат нови. Времето беше същевременно и на тяхна страна, и против тях, защото всеки вещерски камък, открит от Чаросплетниците, ги правеше по-силни, но и ускоряваше поктарата в земята, която убиваше посевите.

Вещерите бяха нетърпеливи. Те се бо яха армиите им да не умрат от глад. Авун добре съзнаваше това, ала не можеше да проумее какво лежи под лудостта на Чаросплетниците. Лорд Протекторът виждаше, че

Маските и вещерските камъни им даваха огромна власт – даже напълно ги разбираше, – но същите тези камъни *предизвикваха* заразата. Вещерите се мъчеха да запазят това в тайна, ала само слепец не би могъл да съзре взаимовръзката. За какво им беше една отровена земя? Дори те трябваше да ядат.

Какре едва ли щеше да му отговори на тези въпроси. Както винаги, той щеше да потърси най-доброто за себе си. Докато беше Лорд Протектор, щеше да има свободата да маневрира. Нека другите благородници водят безнадеждната си война срещу вещерите. Авун бе превърнал предателството в наука и тя му служеше добре. Когато му дойдеше времето, щеше да предаде и Чаросплетниците.

В момента обаче говореше тихо и спокойно на Какре, учейки го как да убива някогашните си съюзници на фона на крясъците на другите обитатели на преизподнята, която го заобикаляше.

* * *

Откри жена си в покоите ѝ. Това изобщо не го изненада, защото тя рядко ги напускаше.

Мураки ту Коли беше тиха, бледа и дребна женица – елегантен призрак, чийто глас почти винаги звучеше като шепот. Дългата ѝ черна коса бе разделена на път по средата и падаше свободно от двете страни на лицето ѝ, лишена от каквито и да е украшения. Бе облечена с бродирана светливиолетова рокля и носеше меки черни чехли, защото не обичаше звука, който издаваха обувките върху облицования с твърд *лач* под на Императорската цитадела. Перото ѝ изписваше вертикални редици от символи по белия лист, когато Авун влезе в стаята ѝ.

Тя се престори, че не го е забелязала. Това също не беше нещо ново за него. Съпругата му прекарваше по-голямата част от времето си в света на фантазиите си и когато беше там, реалният свят сякаш преставаше да съществува за нея. Някога, когато бракът им все още можеше да се нарече нормален, тя му беше казала, че не знае какво правят ръцете ѝ, докато е в това състояние. Авун не се престори, че я разбира. В онези години се възхищаваше на дарбата на жена си, а сега тя го вбесяваше. Тя я използваше като убежище и все по-често отказваше да се връща в истинския свят.

– Добре ли върви? – попита мъжът. Нямаше нужда да пита за какво се разказва в книгата, защото всичките бяха за Нида-джан.

Мураки не каза нищо. Тя довърши изречението си, след което остави перото си и изгледа съпруга си изпод черния водопад на косите си.

– Добре ли върви? – повтори той въпроса си.

Мураки кимна безмълвно.

Лорд Протекторът въздъхна и седна близо до нея. Кабинетът ѝ беше малък, претъпкан с най-различни вещи и лишен от прозорци към външния свят, поради което се налагаше да бъде осветяван от фенери. В горната част на едната стена имаше неголямо отворствие, снабдено с орнаментирана решетка, чиято функция беше да осигурява вентилация на въздуха. Тази стая беше пълна противоположност на откритите и слънчеви места, където Мураки обичаше да пише. Тя ненавиждаше този кабинет и мразеше да работи тук. Това бе добре известно на Авун и тя го знаеше. Жената бе приела мъченическата си орис и това беше нейният начин да протестира, задето бе принудена да остане в Аксками, когато повече от всичко ѝ се искаше да е у дома си край залива Матакса.

Авун остана загледан в нея за известно време. Погледите им не се срещнаха, защото Мураки се вираше в отсрещната стена.

– Сигурна ли си, че няма да се чувстваш по-добре в по-голяма стая? – попита след цяла вечност Лорд Протекторът.

– Местният въздух не ми понася – отвърна съпругата му. – Как мина срещата с Какре?

Той ѝ разказа за какво бяха говорили, доволен, че имат тема за разговор. Обикновено жена му не споделяше интересите му, но поне можеха да си приказват за политика. Или по-скоро той можеше да ѝ говори за политика – тя никога не подхвърляше и една реплика. Обаче го слушаше. Все пак това беше по-добре от нищо.

Когато изчерпа темата, Авун почувства, че разговорът върви доста добре, ето защо реши да повдигне нова.

– Това не може да продължава, Мураки – рече той. – Защо си толкова нещастна?

– Не съм нещастна – прошепна тя.

– Нещастна си от десет години!

Жената мълчеше. Да му отговори отрицателно два пъти поред щеше да ѝ дойде в повече, а и бездруго бе излъгала. Съпругът ѝ прекрасно знаеше каква бе причината за нещастieto ѝ и просто искаше да я въвлече в разговор, ала Мураки не обичаше конфликтите.

– Какво мога да направя за теб? – попита накрая Лорд Протекторът, след като се увери, че съпругата му не иска да върне топката.

– Пусни ме да се върна в залива Матакса – отвърна Мураки и погледът ѝ най-накрая срещна неговия. В следващата секунда обаче тя побърза да отмести очи и се вторачи в листа пред себе си, изплашена, че е

отишла твърде далеч.

Мъжът ѝ обаче запази хладнокръвие и не се поддаде на гнева си.

– Знаеш, че не мога да сторя това – въздъхна престорено той. – Там ще бъдеш в опасност. Ти си съпругата на Лорд Протектора; много хора биха искали да те убият или да те отвлекат, а после да те използват като разменна монета срещу мен.

– Ще ме откупиш ли, ако ме отвлекат? – попита тихо Мураки.

– Разбира се. Ти си моя жена.

– Така е – промълви тя, – ала между нас няма любов. – Писателката отново го погледна, а косата ѝ закриваше половината ѝ лице. – Ще се пожертваш ли за мен?

– Разбира се – гласеше отговорът.

– Защо?

Авун я изгледа недоумяващо – не можеше да проумее защо Мураки не може да разбере нещо толкова очевидно.

– Защото си моя жена – повтори той.

Съпругата му се отказа. Още преди доста време бе научила, че възгледите на Авун за женитбата и бащинството нямат нищо общо с нежните чувства. Бракът им беше политически съюз, както повечето от браковете в сарамирското висше общество. В началото имаше известно привличане, ала то бе изчезнало почти веднага и оттогава двамата бяха непознати един за друг.

Въпреки това нямаше никаква възможност за анулиране на брака им – дори и сега, когато политическите интереси бяха станали безпредметни поради разтурването на дворовете на аристокрацията. Тя никога не би го поискала, а и той не би го допуснал. Щеше да е позорно за него – истински провал от негова страна. Поради същата причина Авун отказваше да низвергне Мишани от рода Коли, въпреки че я беше прогонил преди доста време. Той никога нямаше да си признае, че има непокорна дъщеря, защото това щеше да опетни името му, но едва ли някога щеше да ѝ прости и да се сдобри с нея.

– В момента работя над книгата си – каза тя след известно време. – Моля те, остави ме да я довърша.

Авун се изправи и закрачи бавно към вратата. Когато стигна там, спря и се обърна към жена си, която тъкмо потапяше перото си в мастилницата.

– Някога изобщо ще *спреш* ли? – попита той.

Ала тя вече бе започнала да изписва гъстите колонки от пиктограми и не го удостои с отговор.

* * *

На повече от деветстотин километра на югоизток, високо в планините Тчамил, Мишани четеше думите на майка си.

Тя седеше облегната на една скала, която ѝ правеше завет, увита в тежко вълнено наметало, а вятърът развяваше косата пред лицето ѝ. Беше я сплела на една дебела плитка за пътуването и я бе захванала със сини кожени ленти, ала няколко своенравни кичура бяха успели да се изплъзнат и в момента я дразнеха. Тя ги отметна зад ухото си, но те отново се освободиха и продължиха да ѝ досаждат.

Асара беше наблизко и в момента хранеше манкстуите, а другите бяха отишли на лов. Едрите животни се блъскаха едно в друго и я побутваха с муцуните си, нетърпеливи да се докопат до храната. Мишани се изненада, когато чу Асара да им се смее, и надигна глава от книгата, за да погледа как красавицата ги смърмя с шеговит тон. Отпуснатите, набраздени от бръчки маймунски физиономии на манкстуите им придаваха едновременно тъжен и мъдър вид, ала в действителност тези животни бяха доста хрисими и глупави. Добичетата изгледаха недоумяващо Асара, след което отново започнаха да я побутват.

Благодарение на манкстуите бяха изминали дългия път от Муяа през скалистите пътеки на пустините до подножията на планините. Задните им крайници бяха къси, а предните – дълги, както беше при маймуните, бяха високи над два метра в холката и туловищата им бяха покрити с дебела рунтава козина с оранжевочервен цвят, наследство от арктическият им произход. Откакто бяха пренесени на Сарамир, тези добичета се бяха превърнали в най-разпространените товарни и впрегатни животни в Тчом Рин. Широките им сплеснати копита се справяха с лекота както с равен, така и с пресечен терен, и разпределяха равномерно тежестта на масивния им скелет, което им позволяваше да се движат без проблеми по пясъчните дюни; без съмнение крайниците им бяха еволюирали в заснежените планини на арктическата пустош, където ледената покривка криеше доста опасности. Въпреки че бяха бавни, манкстуите изкачваха с неподозирана пъргавина тесните и стръмни планински пътечки и можеха да вървят цели дни без почивка, стига да бяха хранени добре, а рунтавата козина им позволяваше да понасят без проблеми дори ужасно ниски температури.

След като провеси на врата на всяко от добичетата по една торба с храна, Асара седна до Мишани и започна да тършува из багажа си. Беше облечена с мъхнати кожи, защото зимата по тези места бе необичайно

студена за сравнително мекия климат на Сарамир. Съпругата на Реки извади една питка сладък хляб, разчупи я и даде половината на Мишани. Тя остави книгата, която четеше, пое хлебчето и благодари на спътничката си. Двете жени похапнаха заедно, загледани на юг, където се извисяваше тъмносивият силует на връх Ариачта, чийто върхари се губеха в облаците.

– Изглеждаш ми в добро настроение – отбеляза Мишани.

– На теб пътуването не ти ли харесва? – попита я Асара, макар че прекрасно знаеше как се чувства събеседничката ѝ. Дъщерята на Мураки ту Коли бе благородничка по рождение и за разлика от Кайку не можеше да забрави разкоша и лукса, с които беше свикнала.

– Зная и по-хубави начини да прекарам деня си. Ти обаче изглежда обичаш да пътуваш.

Асара се облегна на скалата и отхапа замислено от сладката питка. Бе опечена с пълнка от нарязани плодове, които я правеха вкусна и освежаваша закуска.

– Май съм прекарала прекалено много време в пустинята – рече тя, – защото съм зажадняла за малко опасности, които да раздвижат кръвта ми. Когато станеш на деветдесет жътви, Мишани, ще се преситиш на всичко, ала рискът е опият, който никога не омръзва.

Дребничката жена я изгледа с повдигнати вежди – по принцип Асара не бе склонна на такива излияния. Обикновено тя избягваше да говори за Различните си способности дори и пред тези, които знаеха за тях.

– Стига боговете да ми позволят да доживея до деветдесет жътви – усмихна се Мишани. – Дотук имахме късмет. Водачите ни ни предпазиха от неприятности. Надявам се да прекосим благополучно планините.

– Планините Тчамил са доста обширна територия и си мисля, че на практика тук няма толкова много Различни зверове, както вешерите искат да си мислим – отбеляза Асара. – По-скоро се опасявам от това, което навярно ни очаква на юг.

– Това не може да бъде единствената причина, поради която реши да тръгнеш с мен – изтъкна събеседничката ѝ. – В пустинята е не по-малко опасно.

Някогашната прислужничка на Кайку ѝ се усмихна загадъчно.

– Не е единствената причина – отвърна тя и замлъкна. Мишани знаеше, че бе по-добре да не настоява. Асара бе изключително добра в пазенето на тайни.

– Хареса ли подаръка ми? – попита внезапно тя.

Дъщерята на Авун ту Коли вдигна книгата на майка си и я повъртя

в ръцете си.

– Странна е... – промълви тя.

– Странна ли?

Мишани кимна.

– Книгите на майка ми... чела ли си някоя от тях?

– Само една или две от ранните ѝ творби – призна Асара. – Много е талантлива.

– Стилът ѝ се промени – продължи събеседничката ѝ. – Забелязах го още преди няколко книги. Историите станаха по-кратки и тя започна да ги печата много по-бързо, в резултат на което на всеки няколко месеца излиза нова книга за Нида-джан, а преди се появяваше една на няколко години. Но не е само това...

– Чух, са станали много по-тъжни след разногласията ти с баща ти – отбеляза съпругата на Реки. – Някои хора даже твърдят, че Мураки изразява в книгите си своята мъка по отсъствието ти.

Дребничката жена усети как сълзите напират в очите ѝ и веднага ги възпря. Школовката ѝ в Императорския двор бе достатъчно добра, за да си позволи да покаже, че думите на Асара са я разчувствали.

– Не става въпрос за темите, а за съдържанието – продължи Мишани. – Нида-джан се отдава на поезията, за да изрази чувството си за загуба в търсенето на изчезналия си син; но стиховете са груби и неиздържани на места. Поезията никога не е била сред силните страни на майка ми, но това е много под нивото ѝ. – Тя отново завъртя томчето в ръцете си, сякаш щеше да открие отговорите, като го погледне от различен ъгъл. – И самите книги ми изглеждат... прищпорени. Преди тя прекарваше толкова време над тях и шлифоваше всяко изречение до блясък, а новите ѝ произведения приличат на чернови на фона на предишните.

Спътничката ѝ дъвчеше замислено сладката питка.

– И си мислиш, че книгите ѝ отразяват състоянието, в което се намира в момента? – предположи тя. – Творбите за Нида-джан се пропиха с тъга и меланхолия по времето, когато ти напусна дома си. Сега се промениха отново и ти не знаеш защо. – Асара стана, извади манерка греяно вино и наля малко на Мишани, която го прие с благодарност.

– Боя се, че с нея се случва нещо ужасно – сподели девойката с дългата черна плитка. – А се намира тъй далеч от мен!

По-възрастната ѝ събеседничка отново приседна до нея.

– Мога ли да ти предложа един съвет? – попита тя.

Мишани не беше свикнала Асара да се държи толкова приятелски,

ала въпреки това не видя причина да откаже.

– Чуй какво ще ти каже един човек, който е на този свят от доста по-дълго време от теб – започна съпругата на Реки. – Недей да търсиш винаги причина и следствие. Думите на майка ти може и да не изразяват чувствата ѝ точно по този начин, както си мислиш. Прости ми, че ти казвам това, ала не можеш да ѝ помогнеш. Тя е съпругата на най-страшния човек в Сарамир. Ти не си в състояние да сториш нищо.

– Точно защото не мога да направя нищо, мога само да се тревожа – отвърна Мишани. – Но ти си права. Може би се притеснявам напразно.

Асара щеше да каже още нещо, когато чуха приближаващи се стъпки от ботуши и гласове, огласяващи завръщането на стражите и водачите, които прекосяваха планините заедно с тях.

– Бъди в добро настроение – каза Различната жена на Мишани, докато се изправяше. – След няколко седмици ще се видиш с приятелите си. Това не е ли нещо хубаво, което да чакаш с нетърпение? – добави тя и се отправи да посрещне мъжете.

Дребничката ѝ събеседничка се загледа след нея. Не вярваше на нищо от това, което ѝ беше казала Асара; готовността, с която се бе отправила на това пътешествие, само караше Мишани да се чуди каква ли работа имаше на запад. От онова, което знаеше за миналото на настоящата съпруга на Реки, тя имаше неприятното предчувствие, че щеше да е свързана с Кайку.

Седма глава

Вечерният час в Аксками бе прогласен от пронизителен вой, който се разнесе от Императорската цитадела и сякаш стържеше по зъбите и оголваше нервите. Източникът на кошмарния звук бе обект на всевъзможни мрачни догадки и предположения от страна на жителите на престолния град. Някои казваха, че това е писъкът на изтезаван дух, затворен от Чаросплетниците в една от кулите; други твърдяха, че е някакво пъклено изобретение, с което пробуждаха Различните зверове от съня им и после ги призоваваше обратно по изгрев слънце. Каквато и да беше истината обаче, нямаше никакво съмнение, че сигналът бе проектиран да всява неописуем страх. След прозвучаването му всеки, който се намираще на улицата и не беше черностражник, вешер или Възел, биваше убит. Човек не можеше да преговаря с Различните хищници, нито да ги моли за милост – щом забележеха някого, те мигом се нахвърляха отгоре му и го разкъсваха на парчета.

Джуто затегна връзките на ботушите си и вдигна поглед към другите, които чакаха до вратата. Изглеждаха притеснени. Дори Лон имаше изнервен вид, макар че идеята да се отправят на тази разузнавателна експедиция беше негова – все пак той бе този, който се бе слобил с ценна за бунтовниците информация. Едрият мъж с бръснатата глава си помисли, че сега другарят му сигурно се разкайваше, задето не бе държал езика си зад зъбите. Изключение от всеобщото настроение правеше единствено Номору. Тя се бе привела до едната стена и проверяваше пушката, която беше взела, като от време на време хвърляше навъсени погледи към останалите. Новодошлите не можеха да вкарат оръжия в града, ето защо бяха принудени да използват пушките, които им даде Джуто. Разузнавачката не бе никак доволна от този факт.

Здравенякът се изправи и огледа разнородната групичка. Всемогъщи богове, добре, че поне му плащаха добре за това. Патриотизъм, освобождение, революция – това бяха празни думички за залъгване на глупаците. На него му трябваша мангизи, за да оцелее в тези тежки времена, и ако имаше нещо, което силите на Империята да имаха в излишък, това бяха парите. Като един от най-добрите им информатори в Аксками, той изискваше своя дял от тяхното богатство. За съжаление понякога трябваше да рискува главата си заради сътрудничеството с бунтовниците, ала такива бяха правилата на играта.

Те изчакаха и последните остатъци от светлината на Нуки да се скрият зад хоризонта, и вечерта спусна своя покров над престолния град. Увисналият над Аксками димен облак закриваше небето и правеше мрака още по-гъст. На улиците цареше гробна тишина. Не се чуваха никакви стъпки, никакви проскърцвания на каруци, никакви гласове. Столицата се бе превърнала в крипта.

За да наруши потискащата тишина, Джудо предложи Лон да запознае жените със сведенията, които бе открил.

– И се успокой малко – скастри го здравенякът. – Какво си се разреперил пред дамите?

– Добре, добре – измърмори другарят му. – Всички знаете съдържанието на съобщението, което ви изпратих, нали?

– Точно заради него сме тук – отвърна Фаека. – Ала явно сме се объркали по отношение на автора му. Обикновено сведенията ни за столицата идват от Джудо.

Едрият мъжага се ухили и лицето му придоби страховит облик, подсилен от вечно намръщените му вежди.

– Лон държи да си припише цялата заслуга за откритието – каза той. – Искане да е сигурен, че няма да го забравя, когато пристигнат мангизите.

– Нъл' аз бях тоя, дет' ги скива! – възрази по-дребният мъж с грубите изрази на Нисшия сарамирски. – И аз разбрах къде живеят...

– Къде *живеят* ли? – попита Кайку.

Джудо кимна.

– Смятаме да ви заведем точно там – рече той. – В димните ями.

Здравенякът видя как младата жена повдигна вежди в недоумение.

– Скоро ще видите всичко с очите си – обеща той и се изхили зловещо.

– Каза, че живеели там... – обърна се Фаека към Лон.

– Видях ги – каза мъжът с жълтеникавото лице. – След като напуснаха Аксками и ви изпратих съобщението, след това те се *върнаха*. Вече бяха опустошили Джурака.

Кайку реши да не го пита откъде знае това.

– И ти ги видя? – натърти тя.

– Бях точно до димните ями. Те носят мъглата със себе си; тя покрива всичко и ти пречи да виждаш, а те могат да се движат незабелязано. Тогава мъглата, дете беше покрила града, беше по-ужасна от тази, дете имаме сега. Аз обаче бях доста близо и ги видях да *влизат* в ямите.

– В Джурака нямаше никаква... *мъгла* – отбеляза Фаека.

Кайку вдигна рамене.

– Навярно така биха попречили на собствените си войски в Джурака. Или пък са *искали* да ги видим. Да ни покажат какво ни чака. – Тя се обърна към Джутото. – Значи отиваме да видим тези димни ями, така ли?

– Освен ако нямате други предложения – каза здравенякът.

– Ще трябва да се приближим доста, ако искаме да се уверим в истинността на сведенията, които ни даде Лон.

– Милейди, мога да ви закарам толкова близо до ямите, че да скочите вътре, ако случайно ви се прииска.

Кайку се престори, че не е забелязала грубостта му, и се обърна към Лон.

– След като си ги видял да се връщат, фейа-корите излизали ли са отново?

Мъжът с жълтеникавото лице поклати глава и се изкашля хриптящо в юмрука си.

Джудо се надвеси през прозореца и огледа улицата. Във вътрешността на някои от къщите горяха фенери, ала навън цареше пълен мрак.

– Време е – каза той и се обърна към спътниците си, дарявайки ги с поредната си отвратителна усмивка. – Каквито там богове си имате, молете се на тях и се надявайте, че все още могат да ви чуят от Аксками.

* * *

Нощта беше потресавашо тъмна. Черната плащеница над града и липсата на улично осветление правеха невъзможно да видиш каквото и да било. Единствената светлина идваше от свещите, които горяха в къщите на Бедняшкия квартал.

Джудо ги изведе на плоския покрив на една сграда, осеян с всевъзможни отпадъци, и ги накара да спрат за малко, докато очите им се адаптират. Сестрите нямаха нужда от подобно нещо – тяхната *кана* променяше автоматично зрението им и те виждаха като котки в тъмното, – ала изчакаха спътниците си.

Отвъд границите на Бедняшкия квартал склонът на хълма бе прорязван тук-там от светлинните снопчета, идващи от прозорците на Императорската цитадела. Навярно бе възможно да зърнеш тази гледка и да си представиш стария Аксками, но присъствието на Чаросплетниците беше очевидно дори през нощта. Улиците бяха черни и тихи, а някога гъмжаха от хора и бяха окъпани от лъчите на стотиците фенери. Демоничните съоръжения на вечерите излъчваха призрачно червено

сияние, което се процеждаше между отделните плоскости и вентилационните шахти – то свидетелстваше, че огромните пещи не спираха да работят. Гърбавите черупки изпъкнаха като противни циреи по кожата на престолния град, а мъглата, която струеше от тях, отравяше въздуха и му придаваше неприятен металически вкус. Той сякаш не правеше кой знае какво впечатление на останалите, ала Сестрите имаха чувството, че ще се задушат.

– Притеснявам се, Кайку – прошепна Фаека.

– Аз също – отвърна тъмнокосата Сестра.

– Не, искам да кажа... от *тях*. – Тя посочи към другите, които се намираха на известно разстояние от тях.

– От Джуто и Лон? – попита Кайку.

– И от Номору.

– Номору? – Младата жена бе изненадана. – Защо?

– Има нещо между тях. Нещо, което не искат да разкрият пред нас.

Кайку бе склонна да се съгласи. Обучението на Кайлин не й оставяше почти никакво време да се види с приятелите си, но същевременно я сближи с другите Сестри, сред които Фаека й беше най-близка като темперамент. Двете споделяха всички трудности на подготовката и бяха започнали да се разбират изключително добре. Оттогава Кайку винаги се вслушваше в интуицията на Фаека, особено когато ставаше въпрос за хора.

– Навремето са били в една банда – измърмори Кайку. – Сигурно затова си мислиш така.

– Те не се зарадваха да видят Номору.

– Че кой би й се зарадвал?

– Ала Номору се предложи за доброволец...

– ...което изобщо не е в неин стил.

– Именно – рече Фаека. – Те не очакваха, че и тя ще дойде, ала тя знаеше, че ще са там. Навремето между тях е имало нещо – сигурна съм в това. И сега Номору е решила да извади наяве миналото.

Кайку въздъхна разтревожено.

– Трябва да сме много внимателни.

– Готови ли сте? – извика Джуто, приближавайки се към тях. – Да тръгваме, че дълъг път ни чака. Ще ни отнеме почти цялата нощ. – Зад него Лон и Номору тъкмо преместваха една дъска, за да я използват като мостче към покрива на съседната постройка.

Джуто улови погледа на Кайку и се усмихна.

– Няма да се спускаме до нивото на улицата, освен ако нямаме

никакъв друг избор. Не ви е страх от високото, нали?

Лон премина бързо по дъската и закрепил другия ѝ край, колкото можа. Тъмнокосата Сестра надзърна към уличката долу, но не видя никакви признаци на движение.

– Хайде минавай – изсъска ѝ Номуру.

Кайку я изгледа пренебрежително и стъпи на дъската. Беше дебела, здрава и достатъчно широка, за да мине по нея, без да се притеснява... стига само да не бе простряна на височина, падането от която щеше да строши врата ѝ. Като стъпваше внимателно, тя премина по импровизирания мост и отиде при Лон на съседния покрив, който също беше плосък. Другите последваха примера ѝ, след което двамата мъже вдигнаха дъската и я занесоха в другия край на покрива.

– Е, не беше толкова зле, нали? – изсумтя Джуто. – Тук в Бедняшкия квартал сме големи импровизатори.

Докато се придвижваха така от покрив на покрив, здравенякът им обясни как този начин на придвижване бе еволюирал в резултат на вечерния час и се използваше широко в тази част на Аксками, защото тук имаше достатъчно плоски покриви, които да обезпечат прилагането му.

– Това е нещо като примирие – измърмори Джуто, докато прекосяваха поредния неосветен участък, осяян с порутени колиби. Някакви мъже ги гледаха равнодушно как минават край тях. – Хората, които живеят в тези бараки, биха прерязали гърлото ми, ако ме срещнат през деня; нощем обаче ни позволяват да минем, защото знаят, че ние ще направим същото за тях. Може да сме мръсни копелета, но да бъдем прокълнати от боговете, ако позволим на Чаросплетниците да ни залавят на собствена ни територия.

– Не можем ли да се приближим до димните ями през деня? – попита Фаека. – Тогава нямаше да се налага да пътуваме по този начин.

Номуру се изхили, а устните на Джуто се изкривиха в усмивка.

– Личи си, че не познаваш Бедняшкия квартал – рече той. – Поярвай ми, това бунце, където се срещнахме, беше възможно най-близката до ямите точка, до която можахме да се доберем. Съвсем скоро ще стигнем до целта си – просто в момента се движим твърде бавно.

Вместо да увеличат скоростта си обаче, те започнаха да се придвижват още по-бавно, понеже по улиците започнаха да се появяват доста Различни зверове. Все по-често и по-често Джуто застиваше неподвижно, сякаш в отговор на някакъв сигнал, и те допълзваха до ръба на покрива, където се намираха в момента, за да видят тъмния, гъвкав силует на острилията, която пълзеше по улицата под тях, а гълъбовото ѝ

гукане контрастираше на фона на свирепия ѝ облик.

На няколко пъти се разминаха с други мъже и жени, които се придвижваха по същия начин като тях, и Кайку осъзна, че тракането и похлопването, които според нея идваха от дъските, всъщност са сигнали, разменяни между нарушителите на вечерния час. Те бяха част от сложна система за комуникация, основната цел на която бе да предупреждава за наличието на Различни хищници. Младата жена се зачуди как толкова разнородни групички от съперници можеха да се обединяват срещу общия си враг. Това ѝ напомни битката за Лоното, когато обитателите на разлома Ксарана се бяха обединили срещу пълчищата от Различни зверове. Навярно Джуто грешеше – навярно все още *имаше* надежда за бунт, стига само жителите на Бедняшкия квартал да решат да загърбят различията си и да се надигнат срещу новите си тирани.

По едно време стигнаха до широка улица, очертаваща западната граница на Бедняшкия квартал. Направиха си кратка почивка на покрива, по време на която огледаха потъналата в полумрак улица, отвъд която се простираха по-богатите части на града.

– Дотук беше лесната част – каза Джуто, след като приклегна до спътниците си. – От тук нататък се налага да поемем по улиците. Трябва да сме бързи и тихи; и *не стреляйте* с пушките си, освен ако нямате абсолютно никакъв избор. Разбрахте ли?

– Това там димните ями ли са? – попита Фаека, сочейки на запад, където ниско стелещата се мъгла бе обагрена от злокобно червено сияние.

– Да – кимна Джуто. – Близо сме. Един Различен обаче да ни види, и с нас е свършено. Всички знаете за острилите, нали така?

– Ехолокация – каза Номору. – Помага им да виждат, дори когато е прекалено тъмно и очите им са безполезни. Само пред тях обаче – можеш да се промъкнеш зад тях, без да те забележат.

– Не ви го препоръчвам – ухили се здравенякът. – Тук ще си имаме работа главно с острилии, въпреки че има и скрендели, а те са дяволски трудни за забелязване. Не са толкова опасни, но ще вдигнат голяма гюрултия, ако ви зърнат. Не е изключено да се натъкнем и на гаурегии, ала те не виждат добре в тъмното. Пък може да срещнем и хрущялници или гибелюспери... Проклетите Чаросплетници развъдиха доста гадина.

Кайку изпита странно усещане. Двамата с Тсата бяха кръстили някои от тези създания още в разлома Ксарана, а ето че сега чуваше същите имена и тук, на стотици километри разстояние. Тя се зарея в спомени за времето, което бяха прекарвали с ткиуратеца. Въпреки

обстоятелството, че бяха принудени да преживяват като диваци, в онези дни имаше и хубави мигове.

След като се увериха, че пътят е чист, се спуснаха до нивото на земята посредством няколко скърцащи стълби и прогнали балкончета от северната страна на сградата. В мига, в който нозете на Кайку стъпиха на улицата, тя усети как сърцето ѝ заби лудешки. Светът на покривите изведнъж ѝ се стори като убежище, което не искаше да изоставя. Тя стисна здраво пушката си, ала допирът до хладното дуло изобщо не я успокои, защото, също като нейната *кана*, това бе оръжие за извънредни ситуации, но дори тогава по-скоро щеше да коства живота им, отколкото да го спаси.

– Останете тук – изсъска Номору на спътниците си. – Аз ще мина напред.

Лон понечи да възрази, ала преди да направи каквото и да било, Джудо я сграбчи за ръката.

– Няма – рече той. – Трябва да се държим плътно един до друг.

Жилавата жена се изскубна от хватката му и го изгледа с пламнали от гняв очи.

– Аз съм *разузнавач* – отсече тя. – Чакайте сигнала ми – добави, и преди здравенякът да успее да каже нещо, пресече улицата и се изгуби в тъмнината.

Лон изруга ядосано. Джудо даде знак на останалите да прилепят гърбове към стената и се приплъзна до ъгъла на постройката, откъдето щеше да види по-добре, ако нещо се приближи към тях. От мястото, където се намираха, похлопването и тракането на съгледвачите се чуваха едва-едва, ала Кайку остана с впечатлението, че мъжът с бръснатата глава се вслушва внимателно в сигналите, за да не бъде изненадан от Различните зверове, бродещи по улиците.

Времето течеше, отмервано от забързания сърдечен ритъм на Кайку. Тя погледна към Фаека, която се опита да ѝ се усмихне окуражително и докосна ръката ѝ. Нощта бе пълна с едва доловими звуци – цвърченето на плъховете, които сновяха насам-натам, ронещата се мазилка на сградата, на която се бяха облегли, и тупването на някакъв камък на метри от тях, най-вероятно хвърлен от покрива, което накара и четиримата да подскочат от уплаха.

– Достатъчно – отсече Джудо. – Тя ще ни намери. Да тръгваме. Прекалено опасно е да стоим тук.

Никой не възрази. Здравенякът, Лон, Кайку и Фаека прекосиха улицата, напусайки границите на Бедняшкия квартал, и потънаха в мрака

на алеите от другата страна.

От този момент нататък Лон излезе начело на групата. Той ги водеше целенасочено по тесните преки между големите улици, като се спираше на всеки ъгъл и замръзваше неподвижно при най-малкия признак на движение. Тук имаше повече осветени прозорци, но Кайку забеляза, че всички бяха със спуснати капаци и сиянието, което се процеждаше изпод тях, не можеше да разсее гъстия мрак. Вече никой не ги предупреждаваше за приближаващи се хищници и всеки ъгъл можеше да ги изправи лице в лице с подобната на клюн муцуна на някоя острилия. Четиримата спътници се спираха периодично и се ослушваха внимателно за нежното гукане, което издаваха тези създания, понеже така щяха да си осигурят поне няколко секунди преднина, но за съжаление бяха безсилни срещу заплахата от онези Различни, които се придвижваха доста по-безшумно. Кайку си даде сметка, че ръцете ѝ треперят неудържимо от притока на адреналин в организма ѝ.

– Назад! Назад! – прошепна внезапно Лон и всички прилепиха гърбове към стената. Намираха се по средата на дълъг и тесен пасаж, от двете страни на който се издигаха жилищни сгради с безизразни фасади, лишени от характерните за сарамирските домове олтари и оброчни орнаменти. От глинените гърнета се подаваха мъртви растения, отровени от атмосферата.

Някъде пред тях се дочу едва доловимо чуруликане. Лон погледна разтревожено към края на пасажа, ала разстоянието беше прекалено голямо, за да бъде изминато с бягане. Кайку усети как стомахът ѝ се свива на възел и стисна пушката си толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

– Тук! – изсъска Джудо и те се скриха зад една каменна стълба, водеща до невисока тераска. Това бе ужасно неподходящо скривалище – четиримата едва можеха да се поберат отдолу. Тогава Кайку разбра какъв бе замисълът на Джудо. Здравенякът се беше привел до стената и дърпаше с всички сили гравираната метална решетка, прикриваща отвора към мазето на къщата.

Фаета си пое дъх през стиснатите си зъби. Тя се взираше в края на алеята, където гъвкавият силует на една острилия се открояваше на фона на по-светлата улица. Различната твар се беше спряла и въртеше муцуна наляво и надясно, преди да реши накъде да поеме. Тези секунди сякаш се проточиха до безкрайност и се превърнаха в истинска агония за Сестрата, която се молеше на всички богове едновременно хищникът да продължи по пътя си и да ги остави на мира.

Ала боговете, ако изобщо я бяха чули, явно бяха доста злонамерени

през тази нощ. Острилията се обърна към четиримата закононарушителите и закрачи бавно по алеята.

– Идва към нас – прошепна изплашено Фаека.

Лон изруга.

– Побързай с тази проклетата решетка! – просъска той на Джуто, който му отвърна с доста сочна псувня, без дори да се обърне. Здравеният беше престанал да дърпа решетката – вместо това се мъчеше да я разклати, за да я изтръгне от стената. Бе постигнал известен напредък, защото камъкът бе стар и се ронеше, ала въпреки усилията му препятствието продължаваше да стои здраво вкопано в зидарията.

– Близо ли е? – попита Джуто.

– Да – прошепна Фаека.

– Колко близо? – изсъска мъжът.

– Не зная! – отвърна Сестрата. Не беше особено добра в преценяването на разстояния.

Кайку понечи да надзърне иззад стълбата, ала Лон веднага я дръпна назад.

– Ще те види! – процеди мъжът с жълтеникавото лице.

Гукането, което чуваха, беше в долния край на слуховия спектър на острилията; тези звукови сигнали се отразяваха от обектите и се улавяха от чувствителните органи в гърлото ѝ по начин, наподобяващ ехолокационното ориентиране на прилепите. Преди известно време Сестрите бяха успели да хванат няколко живи екземпляра и ги изучиха добре.

Джуто бе поразхлабил решетката, но не достатъчно. Гукането на Различната твар ставаше все по-силно с всеки изминал миг. Здравеният разтърси здраво железните пръчки и от зидарията се посипаха камъчета и парчета мазилка, ала препятствието все още блокираше пътя им.

– Мили богове, *хайде!* – прошепна мъжът. Острилията беше толкова близо, че и четиримата усещаха присъствието ѝ, сякаш стоеше точно зад тях...

В този момент Фаека го сграбчи за ръката.

И всички застинаха неподвижно – досущ като статуи. Броени секунди по-късно продълговатата муцуна на острилията, увенчана с извита костна яка, се появи пред тях – острите ѝ зъби стърчаха зловещо под твърдата ѝ, клоноподобна горна челюст, а ягуаровите ѝ крайници носеха с лекота люспестото ѝ туловище. Хищникът застана точно пред тях... и се спря.

Създанието се намираще на метри от четиримата нарушители на вечерния час. Приведени под каменната стълба, те виждаха как

хълбоците му се издигат и спускат, чуваха съскащото му дихание и нежното му птиче чуруликане. Бяха вцепенени от страх – някакъв дъвен и първичен биологичен рефлекс ги бе парализирал като мишки, забелязали появата на котка. Изглеждаше абсурдно, че Различната твар се намираще *точно пред тях* и въпреки това не се бе нахвърлила отгоре им.

Острилията обаче не ги виждаше. Тъмнината беше прекалено гъста, за да ги забележи, а звуковата ѝ навигационна система бе твърде праволинейна, за да ги забележи. Поне докато звярът не обърнеше муцуната си към тях.

Ала той не помръдваше, като изключим огромните му закривени нокти, които почукваха нервно по павираната настилка. Животинската му интуиция сякаш го предупреждаваше, че наблизо има и други живи същества, които го наблюдават.

„*Махай се!*“, изкрещя мислено Кайку. Намираха се толкова близо, че тя виждаше лъскавия черен плужек, впил се в тила на хищника. „*Все-могъщи духове, махай се!*“.

Усещаше как Лон се пресяга за кинжала си, движейки бавно, съвсем бавно ръката си. Искеше ѝ се да му изкрещи да спре, но не смееше да издаде и звук, защото се боеше, че дори движението на устните ѝ или полъхът от дъха ѝ ще нарушат крехкото равновесие и ще привлекат вниманието на страшилището. Нейната *кана* бе като натегнатата до скъсване пружина, готова да избухне всеки момент.

В този миг Острилията закрочи напред.

Кайку не можеше да повярва на очите си. Четиримата спътници гледаха изумено как гъвкавият силует на Различната твар се отдалечава с котешка грация, а дългата ѝ опашка се поклаща лениво зад нея. Отначало младата жена си помисли, че това е някакъв трик и стомахът ѝ се разкъсваше от ужасното предчувствие, че след броени секунди звярът ще се върне, но ето че той стигна до края на пасажа и свърна настрани, изгубвайки се от погледа ѝ.

Всички въздъхнаха облекчено.

– Мисля, че и четиримата дължим на Шинту цяла година на благодарности за това избавление – промълви Фаека.

Лон започна да си напява тихичко мантра от такива ругатни, че на Кайку ѝ стана неудобно, а Джудо, чиято физиономия просто сияеше от щастие, скочи на крака и изрита с всичка сила упоритата решетка. Тя се откърти с глух трясък и издрънча на пода на мазето.

– Хайде – измърмори отвратно той. – Колкото по-скоро се измъкнем от това проклето място, толкова по-скоро ще ми платят.

* * *

Скоро след тази случка стигнаха до димните ями.

Номору все още се губеше и Кайку се чувстваше угрижена. Тя не харесваше вечно намусената разузнавачка – доколкото знаеше, никой не я харесваше, макар че между нея и Юги явно съществуваше някаква привързаност, – ала дотолкова бе свикнала с присъствието ѝ, че сега се безпокоеше за нея. Фаека бе доста по-прагматично настроена – тя се надяваше, че Номору не се е оставила да я убият или заловят, с което автоматично би издала присъствието им на Чаросплетниците. Вещерите обаче изглеждаха необичайно бездейни и това я тревожеше. Откакто двете с Кайку слязоха от шлепа, те периодично претърсваха Чаросплетнието за присъствие на Сестри или други признаци на опасност, ала през последните няколко часа не проявяваха никаква активност, което най-малкото беше подозрително.

Димните ями бяха изкопани под неголям ъгъл в склона на един хълм и от мястото, където се намираха, натрапниците можеха да разгледат цялата мрачна сцена. Голяма част от Аксками беше срината със земята, за да се освободи терен за ямите, вследствие на което покрайнините на района бяха осеяни с натрошени камънаци, полусрутени зидове и надробени отломки, а тук-там се издигаха планини от греди, тухли и железария, които стърчаха като причудливи скулптури, издигнати в чест на опустошението и разрухата.

Около самите ями обаче царството на хаоса и безредията свършваше – те бяха изградени с безжалостна прецизност. Бяха две на брой и имаха колосални размери, като всяка се състоеше от няколко концентрични пръстена, и бяха защитени от метални ограждения. Всеки външен пръстен бе по-висок от вътрешния, а от зейналите черни отверстия в центъра се издигаха дебели стълбове мазен, задушлив дим. Концентричните пръстени бяха свързани посредством широки мостове, а нажежените пеци излъчваха зловещо червено сияние, което се процеждаше през плетеницата от тръби, отдушници и комини.

Четиримата спътници се спряха за известно време в сянката на къщите, загледани в апокалиптичния пейзаж пред тях. Сиянието на димните ями разсейваше мрака и щяха да бъдат лесно забележими, излезеха ли веднъж на открито. Кайку забеляза, че Лон беше доста изнервен и непрекъснато се озърташе напред-назад, а пръстите му потрепваха, сякаш свиреха на някакъв невидим музикален инструмент. Той правеше всичко възможно, за да потиска пристъпите си на кашлица, но въпреки

това Джудо не спираше да му хвърля гневни погледи.

– Никога няма да можем да прекосим тази пустош – промърмори мъжът с жълтеникавото лице, след което добави: – И къде се запиля тази кучка?

На Кайку не ѝ допаднаше да обиждат спътничката ѝ, без значение дали тя самата я харесваше или не – това я караше да се чувства неудобно и определено не беше сред най-кавалерските постъпки.

– Няма ли да млъкнеш? – изсъска тя. Лон ѝ хвърли ядосан поглед и понечи да ѝ отвърне, ала явно промени решението си, защото в крайна сметка не каза нищо.

– Ще се справим – заяви Джудо в отговор на песимизма на своя другар. – Мъглата се сгъстява. Само трябва да изчакаме малко.

Здравенякът беше прав. Тежките изпарения постепенно спускаха мрачните си воали над земята и отвратителният вкус в устата на Кайку придоби още по-отчетлив металически оттенък.

– Трябваше да го направим по-рано – изсумтя Джудо и се почеса по лицето.

– Често ли става така? – попита Фаека. – Имам предвид мъглата.

– От време на време – отвърна ѝ здравенякът. – Не много често. Май тази нощ Шинту наистина е на наша страна.

Мъглата бързо изпълваше улиците и не след дълго закри димните ями, които се мерзелееха сред призрачното алено сияние като останките на тумбести кораби, изхвърлени на пустинен бряг. Когато Джудо им даде знак, те напуснаха укрытието си и се затичаха приведени към купчините от ръждясали жезла и надробени тухли. Четиримата се притаиха зад един полусрутен зид и мъжът с бръснатата глава тъкмо оглеждаше терена, за да прецени какъв да бъде следващият им ход, когато Лон го сграбчи за ръката.

– Не можем да продължим – изшътка той.

– Какво? – намръщи се Джудо. – Защо да не можем?

– Мъглата – промълви мъжът с жълтеникавото лице. – Това са демоните. *Демоните!*

Физиономията на здравеняка се изкриви от отвращение. Спътникът му трепереше от страх, а очите му се въртяха диво в орбитите си.

– Не бъди глупак – озъби му се Джудо. – Това е само една мъгла. Недей да си мислиш, че е непременно дело на фея-корите.

– Тази мъгла са демоните! – проплака Лон и в същия миг другарят му го сграбчи с две ръце за гърлото и го придърпа към себе си, докато носовите им почти не се допряха.

– Това си е само мъгла и нищо повече – изръмжа заплашително здравенякът. Двамата се гледаха втренчено известно време, след което мъжът с жълтеникавото лице отмести очи и Джутото го пусна. – Ти си този, който знае как да се ориентира на това проклето място. Затова най-добре си размърдай задника, ако не искаш да те застрелям.

След тези думи едрият мъжага напусна укритието им, влачейки Лон след себе си. Сестрите ги последваха. Те навлязоха сред гъстите червени изпарения, намериха си ново укритие и отново продължиха напред. По едно време Фаека забеляза някакъв тъмен силует, пристъпващ на границата на зрителните ѝ възможности, който ѝ заприлича на гаурег, но той не се появи отново и четиримата нямаха друг избор, освен да продължат. Едва ли щяха да имат по-добра възможност да проникнат в територията на врага.

Накрая достигнаха стената, обграждаща димните ями. Тя изплува постепенно от червената мъгла – гротесков хибрид от камък и метални плочи. Водена от Лон, групичката тръгна покрай ограждението, а всеки от четиримата бе нащрек за Различните хищници, които навярно патрулираха наоколо.

Ала късметът отново беше на тяхна страна – нашествениците достигнаха тайния вход на Лон, без да бъдат забелязани. Той представляваше четириъгълна дупка в стената, където плочата или се бе разклатила, или бе счупена. Мъжът с жълтеникавото лице се спря пред него и погледна умоляващо към Джутото.

– Това са демоните – прошепна той.

– Влизай вътре! – изръмжа здравенякът и четиримата пропъзяха през отвора.

Осма глава

От другата страна на оградата мъглата беше толкова гъста, че Кайку трябваше да положи неимоверни усилия, за да не повърне. Очите й започнаха да сълзят и кръвяха, а кожата й настръхна. Нейната *кана* прочистваше организма й от отровите, които вдишваше, и буквално се процеждаше от порите й. Повече от всичко на света й се искаше да се махне оттук, ала имаше мисия и вече не можеше да се върне назад.

От външната страна на терасите, обрамчващи стените на димните ями, минаваха дебели тръби, което позволяваше на натрапниците да останат незабелязани, стига само да се движеха приведени. Бе невъзможно да видиш долната тераса, а ослепителното червено сияние на пещите закриваше недрата на ямите, които не спираха да бълват мазен черен пушек. Спътниците поеха по едно от мостчетата, водещи от периферията на бездната към димящата й сърцевина. Макар и да предлагаше най-прекия път, този маршрут беше прекалено открит и криеше риска да бъдат забелязани. Кайку се запита защо това мостче бе толкова празно и разчистено, при положение че всяка друга част от димните ями буквално бе претъпкана от най-различни съоръжения и конструкции.

Изглежда Лон знаеше накъде върви, макар че пристъпваше с явна неохота. Той ги водеше между бумтящите пещи, които накараха Сестрите да се отдръпнат изплашено назад, по металните стъпала, които дрънчаха под стъпките им, и покрай бавно въртящите се зъбчати колела, които ръмжаха заплашително. Кайку и преди бе попадала в близост до вечерски съоръжения, ала шумът тук беше нетърпим. Искаше й се да долепи длани до ушите си, за да го заглуши, но прекрасно знаеше, че от това нямаше да има никаква полза.

Мъглата сякаш ставаше все по-гъста с всяко следващо стъпало, което ги отвеждаше към дълбините на шахтата; същевременно у Кайку се надигаше все по-натрапчивото чувство за нечие друго... *присъствие*. Сестрите се спогледаха – и двете го усещаха. Лон не беше излъгал – тук наистина имаше демони. Въпреки че държаша своята *кана* под абсолютен контрол, беше невъзможно да не забележат присъствието им в Чаросплетието. То стана още по-осезаемо, когато наближиха центъра на ямата – гигантско и безумно зло отвъд човешките представи, което витаеше в бездната. Фейа-корите.

– Тук са – рече тихо тя.

– Както ви обещах – кимна Джуто.

Фаека бе станала изнервена като Лон – с периферното си зрение Кайку забеляза как младата жена се взира изплашено в мъглата и очите ѝ се разширяват всеки път, когато нещо ѝ заприлича на враждебен силует. Въпреки гаденето си и страха от непознатата обстановка, Кайку имаше повече опит в тези неща и владееше до съвършенство нервите си.

– По-спокойно, Фаека – измърмори тя. – Аз ще се заема с това. Ти трябва само да ме прикриваш.

– Всемогъщи богове, тук има нещо ужасно! – промълви червенокосата Сестра, а лицето ѝ изглеждаше зловещо на фона на аленото сияние. – Тук има нещо ужасно!

– Зная – отвърна Кайку. – Обаче нека свършим онова, което се иска от нас.

Те се спуснаха по металните стъпала до следващото мостче. Тук тръбите бяха доста по-малко; виждаха се няколко тумбести метални камери, а отвъд снабдената с парапет метална площадка се издигаха гъстите валма задушлив дим. Бумтенето на пещите беше оглушително.

– Достатъчно близо ли сме? – попита Джуто, опитвайки се да надвика шума.

Кайку го изгледа, ала не каза нищо. Двете с Фаека се приближиха до парапета – червенокосата Сестра я следваше колебливо – и погледна надолу. Пушекът веднага опари очите ѝ и тъмнокосата жена се отдръпна назад, обръщайки се към посестримата си.

– Готова ли си? – попита тя.

Фаека кимна.

– Тогава да започваме.

Двете жени се плъзнаха елегантно в Чаросплетието, подобно на игли, проникващи в нежна коприна.

Този път еуфорията, която обикновено съпътстваше потапянето в света на златистите нишки, почти не се усещаше – вместо това Сестрите бяха облени от някаква отблъскваща студенина, излъчваща се от фибрите на заобикалящата ги обстановка. Димната яма пред тях представляваше черна бездна на покварата, отвратително кълбо от гърчещи се нишки, които закриваха всичко вътре в нея. Тук, в Чаросплетието, присъствието на демоните беше още по-застрашително – огромни, невъобразимо чудовищни същества, които спяха под зримата повърхност на извиращите се фибри.

Спящи, но не съвсем. Едва сега Сестрите разбраха, че натрапчивото им усещане за присъствието на фея-корите се засилваше не защото се

приближаваха към обиталището им, а понеже демоните се събуждаха.

– Всемогъщи богове, Кайку! – промълви Фаека на глас.

((*Остани до мен*)) дойде отговорът през златистите влакна, изречен без думи. ((*Имаме време*)).

Въпреки страха си, Фаека не я изостави. Тя заплете нишките на Чаросплетнето, издигайки преграда около тях, като същевременно потисна и най-слабите вибрации, които можеха да издадат присъствието им. Кайку щеше да използва своята *кана*, за да научи нещо повече за демоните, ала колкото и внимателна да беше, пак щеше да привлече вниманието на Чаросплетниците. Задачата на Фаека беше да прикрие присъствието им, така че да останат незабелязани от вечерите.

Тъмнокосата Сестра се опита да запази спокойствие, докато изпращаше своята *кана* в димната яма, ала част от съзнанието ѝ продължаваше да си мисли за евентуалните усложнения, които можеха да възникнат всеки момент. Фейя-корите нямаше как да знаят за присъствието им – когато мъглата започна да се спуска, те не използваша дори частица от силата си. Не ѝ се вярваше, че чудовищата се пробуждат, защото са усетили появата на Сестрите. Въпреки това нещо вътре в нея продължаваше да си мисли, че това е капан и че демоните са знаели за идването им; кой обаче би могъл да им заложи такъв капан? Нито Лон, който изглеждаше страшно изплашен, нито пък Джуто, който също като тях бе застрашен от голяма опасност, ако чудовищните създания се надигнеха, преди да имат време да се изтеглят.

Номору?

Кайку отхвърли тази мисъл и потопа съзнанието си в гнусната клоака на димната яма. Служестите ѝ миазми веднага я обгърнаха и младата жена се почувства омърсена и осквернена, ала игнорира това усещане и се съсредоточи върху разчитането на нишките. Тя започна да проследява хиляди от тях наведнъж, изучавайки контурите на движенията им, като същевременно се опитваше да разбере строежа и функцията им. Кайку усещаше присъствието на Фаека зад себе си – червенкосата Сестра заличаваше следите ѝ с изключителна прецизност. В този миг тя долови някакво движение нейде в дълбините и се замоли това да беше само шепотът на спящия демон.

Задушливият дим бе натежал от отровните изпарения и имаше металически привкус. Кайку се гмурна надолу, опитвайки се да открие първоизточника му. Тя се плъзна през вентилационните отвори и се спусна покрай черните клокочещи тръби, пронизали целия град. Фаека ѝ изпрати предупреждение, че няма да е способна да я прикрива, ако тя

разпростира своята *кана* толкова нашироко, и Кайку веднага се отдръпна назад, ограничавайки се до десетина маршрута. Внезапно се ядоса, задето бе смърнена от спътничката си – тъкмо беше напипала една интересна следа и гореше от нетърпение да провери подозренията си.

Тъмнокосата Сестра тръгна по тази дия и тя я отведе до фабриките – подобните на гигантски бръмбари съоръжения на Чаросплетниците, където се трудеха жителите на Аксками, без да знаят какво всъщност добиват. Сега обаче Кайку разбра. Те произвеждаха дим. Той биваше отвеждан от фабриките до димните ями посредством задвижвана от пара система от клапи, тръбопроводи и пещи, които регулираха налягането и температурата и рафинираха суровото вещество, придавайки му по-концентриран вид. Благодарение на този процес това, което се получаваше в димните ями, не беше обикновен дим.

Той се *съсирваше*.

Пробуждането на фейа-корите бе внезапно и отвратително. Кайку почувства как Чаросплетнието изведнъж се надипли около нея, повлечено към недрата на димната яма, и някакво неизмеримо зло съзнание се надигна пред тях, заливайки ги с вълна от ненавист. Тъмнокосата Сестра мигом се отдръпна назад, напълно забравила за предпазливостта, а в душата ѝ гореше едно-единствено желание – да се изтегли от бездната, преди нейната *кана* да бъде сграбчена от демона. Не можеше да бъде сигурна дали я бяха забелязали, или не, защото тя бе нещо крайно незначително за осезанията на фейа-корите, ала при всички положения пътят им беше само един. Трябваше да се махнат колкото се може по-бързо оттук, понеже димът се съгъстваше с шеметна бързина и това означаваше едно-единствено нещо – фейа-корите идваха.

В същата секунда двете с Фаека напуснаха владенията на Чаросплетнието и се завърнаха в зримия за хората свят. Сестрите имаха чувството, че са отсъствали броени секунди, защото Лон и Джуто продължаваха да ги наблюдават с напрегнато очакване. Двете жени се отдалечиха от парапета и в същия миг почервенелите им очи се разшириха от ужас, защото една гигантска ръка от зловонна и слузеста тиня изригна от задимената шахта зад тях. Кайку видя изкривените от ужас лица на мъжете и почувства премазващото бreme на неизбежността, докато ръката се спускаше към тях...

Тя се стовари върху ръба на металната площадка, на няколко метра вдясно от групата.

Кайку нямаше време дори да въздъхне от облекчение, задето демонът ги беше пропуснал. До ушите ѝ достигна противният съскащ звук, с

който отровната слуз от ръката се процеждаше и капеше върху метала, и тя почувства невъобразимата сила, която се излъчваше от димната яма. Съществуването се измъкваше навън.

Джуто и Лон вече се бяха обърнали и всеки момент щяха да побягнат, ала внезапно застинаха неподвижно по местата си. Същото направиха и Сестрите. Някой препречваше изхода им.

Номору.

Тя стоеше в подножието на стълбата с вдигната за стрелба пушка, насочила дулото ѝ към Лон. Въпреки че беше слабичка и разчорлена, ненавистното изражение, изписано на озареното ѝ от червеното сияние лице, ги убеди, че разубавчката представлява заплаха, която не трябва да отхвърлят с лека ръка. Благодарение на светкавичните рефлексии на Джуто в следващия миг собствената му пушка също се озова в ръцете му и на свой ред бе насочена към отдавнашната му позната.

– Какви са тези номера? – попита той.

– Номору! – извика Кайку. – Трябва да се махнем веднага оттук!

– Не и той – рече мършавата жена и кимна с глава към Лон. – Вие можете да си вървите.

Зад тях от дълбините на бездната проехтя ужасяващо стенание. Огромната ръка на демона се вкопчи в металната площадка и аморфните ѝ мускули се напрегнаха, за да поемат тежестта на уродливото туловище под тях. В следващия миг от втората димна яма, която се намираще вдясно от първата, се разнесе друг стон в отговор на вече прозвучалия.

– Всемогъщи духове, Номору, всички ще умрем тук! После ще си разчистваш сметките!

– Няма да има по-късно – рече жената с изненадващо спокоен глас, а рошавата ѝ коса се развяваше под напора на възходящите течения. – Навсякъде гъмжи от Вещери и Различни твари. Той знае – добави тя, присви очи и се взря в мъжа с жълтеникавото лице. – Продад ни е всичките. Както ме продаде и мен навремето.

Кайку почувства как я обливат ледени вълни. Лон се разтрепери, а коленете му внезапно омекнаха.

– Мислеше си, че не си спомням? – извика Номору. – Мислеше си, че съм толкова напушена, че няма да разбере нищичко? Ти ме *продаде* на тях!

– Престани, Номору! – проскърца Джуто със зъби. – Каквото и да си мислиш, че е направил, ще умреш преди Лон да се строполи на земята.

– Сигурно си мислеше, че никога вече няма да ме видиш отново,

нали така? – продължи разузнавачката, без да обръща никакво внимание на здравеняка. – Не очакваше да се върна, а? Мислеше си, че си се отървал от мен. В същото време се отърва от всички останали. Включително и от Джуто.

– Номору... – предупреди я мъжът с бръснатата глава.

– Махнах желязото, което беше напъхал в пушката ми – каза тя на Лон. – Сега вече може да стреля нормално, без да гръмне и да ме убие. Помислих си, че трябва да ти го кажа.

– Изобщо не беше така! – извика Лон. – Те дойдоха за *мен*! Успях да се измъкна, но ти се беше надрусала! Беше пушила прекалено много! Никога не съм те продавал.

Фаека подскочи и изпищя, когато и другата уродлива ръка на гигантското чудовище се стовари върху площадката. През мъглата забелязаха и втори огромен силует, който се надигаше бавно от ямата. Първият демон се намираще в опасна близост до тях и в същия миг Кайку осъзна, че ямата бе снабдена със специална рампа, по която демонът влизаше и излизаше от нея.

– Хайде! – изкрещя Фаека. – Да се махаме оттук!

– Не и без нея – заяви Кайку, а теченията развяха косата пред лицето ѝ.

– Какво те интересува *тя*? – изсъска червенокосата Сестра.

– Тя е една от нас – каза простичко посестримата ѝ.

– *Разкарай тази пушка!* – изрева Джуто, докато Лон се опитваше за пореден път да обясни на Номору какво се бе случило през онзи ден, когато я бяха дали за играчка на Върховния Чаросплетник Вирч, когото бе избягвала в продължение на дни, преди късметът да ѝ позволи да се измъкне от покоите му по време на отвличането на Лусия от Императорската цитадела.

– Искаш ли доказателство? – обърна се Номору към Джуто. – Трябваше само да изчакам малко, за да се убедя в продажната му същност. Обиколих наоколо. Вещерите са се притаили и само чакат сигнала му. Той ни доведе при тях.

– Не, не! – извика Лон с треперещ глас, в който напираха сълзи. – *Той* те продаде! Той!

Мъжът с жълтеникавото лице сочеше към Джуто, чието лице бе изкривено до неузнаваемост от гняв.

– Мръсно псе! Ще лъжеш, за да спасиш пършивата си кожа, така ли?

– Той не лъже – рече Фаека.

– Ти пък какво знаеш, проклета Чаросплетничке! – изсъска той през рамо.

– Не си добър лъжец – отвърна му тя. – Очите ти те издават. Лон казва истината.

От димната яма проехтя поредният страховит стон и металът заскъра, докато поемаше тежестта на демона под себе си. Погледът на Номору се прехвърли от Лон към Джуто и остана прикован върху мъжа с бръснатата глава. Кайку не смееше да погледне назад, ала усещаше как масивното туловище на демона се надига от шахтата зад гърба ѝ и долавяше отвратителното му зловоние.

– Ти? – изсъска Номору.

Джуто се поколеба за миг, след което очевидно реши, че няма смисъл да се преструва повече.

– Ти се пристрастяваше все повече към корена, също като майка си. Явно си се метнала на нея – ухили се той. – Можем да те пожертваме, а и никак не е зле да поддържаш добри отношения с вещерите – усмивката му прерасна в озъбена гримаса. – И тъй като приятелите ти не могат да използват способностите си, без да издадат присъствието си, а и пушките им са безполезни като твоята, мисля, че това ми дава известно преимущество – след тези думи здравенякът натисна спусъка на пушката си.

Кайку изобщо не се замисли. Времето сякаш започна да пълзи. Те се изстреля в Чаросплетнието, преди още барутът да се възпламени, и се хвърли напред в секундата, в която куршумът напусна дулото на оръжието. Малко преди желязното топче да се забие в Номору, Сестрата го сграбчи и го разкъса на парчета.

Разузнавачката се размина на косъм. Куршумът експлодира на няколко сантиметра от лицето ѝ, посипвайки я с пламтящи късчета желязо и олово. Ала изстрелът, който възпроизведе нейната пушка, не бе възпрепятстван от подобна намеса – Лон бе улучен директно в челото и от тила му рукна пурпурна струйка кръв, която последва пробията черепа му куршум.

От този миг насетне времето отново възвърна нормалния си ход. Номору залитна назад към стълбата, а ръката ѝ се стрелна към лицето ѝ, половината от което бе плувнала в кръв. Лон се строполи на земята. Джуто изглеждаше потресен, неспособен да разбере защо мишената му стоеше още на краката си. Той се обърна към Сестрите и в същия момент над тях се разнесе ужасяващ вой. Кайку и Фаека погледнаха нагоре, за да видят как огромният фейа-кори се е надвесил над тях,

наполовина измъкнал се от димната яма. Тинестото му туловище имаше гротескна прилика с човешка фигура, а в безформената буца, която се издигаше на раменете му, пламтяха и съскаха две жълти сфери. Тези очи в момента се вираха точно в тях.

– Бокове – промълви Фаека. – *Да се махаме оттук!*

Този път никой не се нуждаеше от повторно напомняне. Джуто изблъска Номору и се закатери бясно по стълбата; разубавчката се втурна подире му, а Сестрите се завтекоха след тях. Тичаха приведени, криейки се зад плетеницата от най-различни тръби в опитите си да избегнат гибелния взор на демона. Номору крещеше неистово след Джуто, който имаше значителна преднина; явно мисълта за възмездие още не излизаше от ума ѝ въпреки опасността, в която се намираха.

Демонът на покварата се измъкна от димната яма и се надигна до пълната си височина от дванадесет метра. Неговият събрат нададе жалостив стон и той му отговори, след което замахна с огромната си ръка, за да размаже четиримата дребосъка, които се опитваха да избягат от него.

Те почувстваха идването му; усетиха как мъглата се раздвижи, когато страшилището закричи към тях, и мигом се разпръснаха. Номору се хвърли под една огромна камера, която приличаше на метална бъчва, двете Сестри се прилепиха до няколко преплетени тръбопровода, а Джуто продължи да бяга, надявайки се да се изплъзне извън обсега на демона. Ръката на отвратителния великан се стовари върху площадката и цялото мостче бе обляно от изгарящи капки слюз, след което се продъни с трясък в пламтящите недра на алената бездна. Ударът му обаче не засегна никой от спътниците, защото бяха добре скрити и чудовището можеше само да гадае за местонахождението им; въпреки че желязото бе разтопено и нагънато само на няколко метра от Кайку и Фаека, и двете бяха невредими.

В същия миг Чаросплетие то изведнъж се изпълни с живот. Номору не грешеше – това си беше засада. Вещерите бяха тук, съвсем наблизо. Фаека и Кайку не ги бяха забелязали досега, защото удържаха своята *кана* и Чаросплетниците се криеха. Сестрите мигом се вплетоха в заобикалящата ги обстановка, опитвайки се да станат невидими за враговете си, но стихийната намеса на Кайку в Чаросплетие то, за да спаси Номору, бе предредила играта и едва ли щяха да останат незабелязани за дълго, ако вещерите напипат веднъж следата ѝ.

И над всичко това се извисяваше колосалното и страховито присъствие на фейа-корите, което бе хвърлило Чаросплетие то в абсолютен

безпорядък. Демоните на покварата бяха твърде огромни – те въздействаха на всичко наоколо с зашеметяваща сила и объркваха както Сестрите, така и Чаросплетниците.

Кайку и Фаека не смееха да помръднат. Те усещаха как демонът ги търси като любопитно дете, оглеждащо се за мравки, които да размаже. Сърцето на тъмнокосата жена биеше трескаво в напрегнато очакване.

Тогава изведнъж забеляза Джуто през плетеницата от тръби – здравенякът се катереше към следващото мостче. Очевидно продължаваше да мисли, че бягството е по-надеждно от криенето. На върха на стълбите Кайку видя двама Чаросплетници, които се оглеждаха за съперниците си, а Маските им проблясваха зловещо. И последните частици съмнение в историята на Номору бяха разпръснати при вида на Джуто, който поздравя радостно вешерите в секундата, когато ги видя, и се завтече с удвоени сили към тях.

Уродливият колос се катереше тежко и тромаво вдясно от тях. Стъпките му бяха придружени от скърцане на метал, защото чудовището буквално сплескваше всичко, което попадеше на пътя му. Демонът изкачи рампата и се насочи към мостчетата. Към бягащия Джуто.

Мъжът с бръснатата глава се озърна разтревожено през рамо, докато преодоляваше последните няколко стъпала. Той излезе на площадката и застана до Чаросплетниците – явно се надяваше, че при тях ще намери някаква закрила. Грешеше. В следващия миг гигантската ръка на страшилището се стовари отгоре му сред вулкан от тиня и слуз, превръщайки Джуто и вешерите в горяща каша.

Предсмъртният вик на Чаросплетниците отекна като гръмотевица из света на златистите нишки. Кайку и Фаека използваша суматохата, за да се вкопят още по-добре в скривалището си, избягвайки разтревожените съзнания, които ги търсеха. Вешерите бяха обезпокоени от загубата на двамината си събрата. Това обнадежди Кайку. Тя си спомни как бе реагирал Лон на спускащата се мъгла, както и абсолютната убеденост на Джуто, че тя няма нищо общо с фея-корите. Като съпоставяше това със засадата на Чаросплетниците, можеше да изведе само едно заключение – нито мъжете, които ги бяха предали, нито вешерите, които ги дебнеха, бяха очаквали, че демоните ще излязат навън.

И сега великите Чаросплетници не смееха да помръднат. Усещаха, че страховитият фея-кори ги чака да се покажат, и се мъчеха да го успокоят и приласкаят по някакъв непознат за Кайку начин. След една мълчителна минута Сестрите чуха как демонът се обръща и бавно поема обратно към рампата. Тъмнокосата жена надзърна през плетеницата от

тръби и видя как чудовището потъва сред червения дим на бездната. Вторият фея-кори се мерзелееше като призракен силует зад него. Уродливите същества поеха по рампата в посока към Императорския път – широката улица, която водеше към западната порта. Постепенно зловонието от присъствието им започна да отслабва, а заедно с него и бруталното им въздействие върху Чаросплетнето.

– Трябва да вървим – прошепна Кайку. Не се ли възползваха от объркването на вещерите сега, после щеше да стане твърде късно.

Фаека трепереше неудържимо, а зениците ѝ се бяха смалили до главички на топлийки в червените ѝ ириси. Тя подскочи, когато посестримата ѝ я докосна по рамото, ала погледът ѝ продължаваше да бъде отнесен. Тъмнокосата Сестра повтори думите си и сякаш Фаека едва тогава успя да се върне в реалния свят. Тя кимна отсечено и двете жени забързаха към мястото, където се бе скрила Номору, ала щом стигнаха там, не видяха никаква следа от нея – с изключение на няколко кървави капки.

– Тя може да се оправи и сама – заяви Фаека. Щом видя обаче, че Кайку се колебае, дръпна спътничката си за ръката. – Естествено, че *може*, Кайку. И без това вещерите търсят нас. Сама ще е в по-голяма безопасност.

Тъмнокосата жена си даде сметка, че още носеха пушките си, ето защо захвърли своята. Не смееше да стреля след онова, което беше казал Джуто. Фаека последва примера ѝ.

Стъпалата, по които се беше катерил здравенякът, бяха разтопени от докосването на демона, ето защо жените изоставиха моста и потърсиха друг начин да се изкачат. Без водач маршрутът им беше хаотичен и лъкатушещ и често попадаха в задънена улица. След като фея-корите се оттеглиха, Чаросплетниците възобновиха търсенето си, ала Сестрите вече бяха доста по-трудни за откриване. Обаче трябваше да се пазят не само от вещерите – по едно време различиха сред задушливите изпарения източения, облечен в черни роби силует на Възел, който стоеше на едно от по-високите нива, а това бе недвусмислен знак за едно – Различните зверове също бяха тръгнали по дирите им.

Мъглата на фея-корите обаче работеше в тяхна полза. Гъстите зловонни миазми прикриваха бегълките, които успяха да преминат по две мостчета, без да бъдат забелязани, а колкото по-далеч от враговете си се намираха, толкова по-трудно вещерите щяха да открият присъствието им.

Кайку хвърли притеснен поглед към спътничката си. Обяна от

аленото сияние на бездната, лишена от характерния за Ордена грим и облечена в старомодни селски дрехи, тя бе почти неузнаваема. Неузнаваемо беше и изражението на върховен ужас, изписано на лицето ѝ. Кайку също бе изплашена, ала не за пръв път попадеше в подобна ситуация и както бе оцеляла тогава, така възнамеряваше да оцелее и сега. Това обаче беше нещо ново за Фаека, а емпатичната ѝ дарба правеше положението ѝ още по-тежко. Убийственото очакване да се сблъскат с някой Чаросплетник или Различен хищник – и в двата случая ги чакаше мъчителна смърт – я бе довело до състояние на ступор. Това се отразяваше и на Чаросплитането ѝ – то бе непохватно и объркано и тя не успяваше да се прикрие както трябва.

Внезапно Кайку я сграбчи за ръката и я дръпна в една ниша между две тръбопроводни инсталации. Добре, че беше действала светкавично. Зрението ѝ бе по-добро от това на гаурегата, поради което бе забелязала силуета на Различния хищник преди той да зърне нейния. Тъмнокосата жена притисна посестримата си плътно до себе си и в следващия миг масивното туловище на звяра премина покрай тях – рунтава грамада от мускули и огромни челюсти, осяени с остри зъби. Фаека цялата трепереше, присвила очи от страх.

– Ще се измъкнем – опита се да ѝ вдъхне кураж Кайку. – Повярвай ми.

Сестрата кимна и червената ѝ коса падна пред лицето ѝ. Спътничката ѝ я отметна назад.

– *Повярвай ми* – повтори Кайку с усмивка и въпреки страха си, звучеше абсолютно убедително. Нямаше да умрат тук. Щеше да даде всичко от себе си, но нямаше да допусне това, дори и да се наложеше да погуби всеки проклет Чаросплетник в района.

Тя побутна Фаека и двете се шмугнаха в посоката, откъдето бе дошъл гаурегът. Въздухът бе настръхнал от хищното внимание на вещерите и нишките на Чаросплетнието жужаха от резонанса, който пораждаха. Те си изпращаха вибрации един на друг и си хвърляха фино изплетени мрежи с надеждата, че присъствието на Сестрите ще се отрази по някакъв начин на конфигурацията на фибрите. Това бе техника, каквато Кайку не бе виждала никога преди – макар и да не беше особено ефективна, тя свидетелстваше, че Чаросплетниците са започнали да работят съвместно, а това беше опасно.

Сестрите изтръгнаха, когато нещо подскочи вдясно от тях – неизвестна сянка, която се стрелна като мълния сред мъглата и мигом се изгуби от поглед. Двете жени застинаха неподвижно, ала съществува явно

не ги беше забелязало, защото не се върна. Фаека вече едва пристъпваше, но Кайку я накара да изкачи още няколко стъпала, за да се издигнат на по-горната площадка. Бяха се изгубили и се ориентираха единствено по червеното сияние, излъчвано от центъра на ямата. Неиде в далечината се чуваше жалостивият вой на фейа-корите.

Кайку отправи бърза молитва към Шинту – не можеше да реши дали беше на тяхна страна тази нощ, или бе настроен негативно, ала според това, което знаеше за него, най-вероятно беше и едното, и другото. В следващия момент тя свърна зад ъгъла и едва не се блъсна във външната стена на комплекса.

Тя примигна изненадано.

– Това е стената... – промълви Фаека, а в гласа ѝ се долавяше проблясък на надежда.

Кайку я стисна окуражително за ръката.

– Видя ли? Не бива да се отчайваш.

Тъмнокосата жена надигна глава и изгледа преценяващо стената. Бе висока около три метра. По-добре да се изкатерят по нея, отколкото да губят време в търсене на отвора, през който ги беше прекарал Лон.

– Помогни ми – рече Кайку. Фаека се огледа наоколо, ала видя само алената мъгла, която постепенно се разсейваше след изтеглянето на демоните, и тъмните силиуети на вещерските съоръжения, чието бръмчене обтягаше нервите до краен предел. След като се убеди, че нищо не ги застрашава, червенкосата жена сплете пръсти и направи стъпало за Кайку, повдигайки я нагоре. В следващия миг обаче посестримата ѝ внезапно извика; крясъкът ѝ стресна Фаека, хватката ѝ се разхлаби и тъмнокосата жена падна на краката си, но загуби равновесие и се строполи възник на земята. Когато се надигна, червенкосата Сестра видя, че от дланите ѝ шурти кръв.

Фаека бе обзета от паника. Сега вниманието на Чаросплетниците със сигурност се бе насочило към тях, привлечено от крясъка.

– Отново – нареди Кайку през стиснатите си зъби.

– Но...

– *Отново!*

Тъмнокосата жена добре съзнаваше, че викът ѝ бе издал местонахождението им, ала не се ли измъкнеха сега, никога нямаше да напуснат това място. Разтрепераната ѝ спътничка сплете отново пръстите си и Кайку се изстреля нагоре, преди инстинктът ѝ за самосъхранение да може да я спре. Тънките заострени шипове на върха на стената порязаха дланите ѝ на дузина различни места, без да се броят раните от

предишния ѝ катерачески опит. От очите ѝ бликнаха сълзи и нейната кана се втурна да изцери ръцете ѝ, без да бъде призвана, но Сестрата мигом я възпря, защото дори и викът ѝ да бе останал незабелязан поради някаква случайност, намесата на нейната кана в Чаросплетието щеше да афишира присъствието им на всички вещици наоколо. Тя се надигна на ръце, при което тънките остриета се впиха още по-болезнено в плътта ѝ, и стъпи с единия си крак върху стената, пренасяйки тежестта си върху него. Болката беше толкова силна, че за малко да изгуби съзнание.

– Кайку!

Викът на Фаека я спря на самия ръб на припадъка. Кайку се олюля и шиповете пробиха подметката на единия ѝ ботуш и се врязаха в петата ѝ. Тя изстена тихо, привеждайки се напред, и едва тогава зърна съществото, което се прокрадваше от дясната страна на спътничката ѝ. Беше гибелюспер – ужасяващ хибрид между мечка и гущер, съчетал най-отвратителните качества на двата вида. Изражението на Фаека внезапно се промени и в секундата, в която видя Кайку да се навежда към нея, скочи. Тъмнокосата жена успя да я улови точно навреме и ѝ помогна да се качи върху стената – шиповете ѝ мигом се врязаха в краката на Фаека и по панталоните ѝ избиха алени петна, но в следващия миг Кайку я прехвърли от другата страна.

Тъмнокосата жена погледна за последен път към разяреното чудовище, след което освободи крака си и скочи при Фаека, която тъкмо се надигаше. В очите ѝ проблясваха сълзи и тя стенеше, ала Кайку, чиито рани бяха много по-лоши, не издаваше и звук. Двете жени се заклатушкаха през осеяната с руини пустош към града и мъглата ги погълна, а нейде зад тях вещерите беснееха в безсилието си като разлютени оси.

* * *

Кайку не помнеше как се върнаха в Бедняшкия квартал, където намериха убежище в света на покривите, нито пък знаеше какво каза Фаека на хората, които завариха там. Тъмнокосата жена си спомняше само грубовати физиономии и още по-груб диалект, както и въпроси, които я изплашиха; после дойдоха мръсните превръзки, мумифицирали ръцете ѝ и омотали краката ѝ. По някое време нейната кана явно се бе изплъзнала от контрола ѝ, защото почувства как в тялото ѝ протичат множество изцелителни процеси.

Не губеше съзнание, ала понякога напускаше за кратко света, а когато се завръщаше, се озоваваше в една гола стая, през чиито прозорци

надничаше сива зора. Главата ѝ лежеше в скута на Фаека и тя я прегръщаше като бебе. Ръцете ѝ горяха. Кайку осъзна, че червенкосата Сестра чаросплиташе, за да прикрие активността в тялото ѝ, породена от целебната сила на нейната *кана*. Чувстваше се опразнена и куха, сякаш във вените ѝ цареше вакуум и нямаше никаква кръв. Ала най-важното беше, че е жива.

– Кайку? – попита Фаека.

– Тук съм – отвърна тъмнокосата Сестра.

Известно време никой от тях не каза нищо.

– Боях се да не те изгубим – промълви накрая Фаека.

– Нужно е доста повече от това, за да убиеш една Сестра – каза Кайку и се засмя, ала в същия миг я прониза остра болка, която я принуди да спре. Въпреки това тя се чувстваше в достатъчно добро настроение, за да добави: – Казах ти да ми вярваш.

– Права беше – усмихна се Фаека.

Кайку преглътна с усилие.

– Къде сме?

– Сградата е на някаква банда. Не зная името ѝ.

– Пленници ли сме?

– Не.

– Те... видяха ли очите ни?

– Естествено – отвърна червенкосата Сестра. – Те знаят, че сме Различни. Не можах да го скрия от тях.

Кайку понечи да се надигне и усети как ѝ се завива свят. Фаека ѝ предложи да ѝ помогне, но тъмнокосата жена ѝ даде знак, че иска да опита сама и се изправи до седнало положение. След като вдиша и издиша дълбоко няколко пъти, тя прокара пръсти през косата си, приглаждайки я назад.

– Какво смятат да правят? Ти какво им каза?

– Истината – отговори Фаека. – А това, което ще направят, зависи само от тях. Ние не можем да променим решението им.

Кайку се намръщи.

– Много си спокойна.

– Трябва ли да се плаша от някакви си *мъже*? – повдигна вежди червенкосата жена. – Особено след онова, което видяхме в димните ями... Мисля, че вече знаеха за нас. И вярвам, че ми повяряха. Различните са най-малката грижа в Бедняшкия квартал. Вече не сме изкупителната жертва за всички злини на света и тези хора са намерили нов отдушник за омразата си.

Кайку огледа стаята. Миришеше ѝ на плесен. Дървените стени бяха позеленели, а гредите на тавана бяха влажни. В единия ъгъл се въргалиха няколко мръсни възглавници, а входът бе закрит от тежка завеса. Отгоре на всичко нямаше и фенери.

Тогава тъмнокосата Сестра забеляза превръзките на краката на спътничката ѝ под изцапаните ѝ с кръв панталони.

– Всемогъщи богове, Фаека! – възкликна тя и внезапно споменът за случилото се през онази нощ изпъкна ярко в съзнанието ѝ. – Ти също си ранена!

– Не толкова лошо като теб – рече червенокосата жена и Кайку можеше да се закълне, че в очите ѝ се появи нещо като благодарност, която не можеше да бъде изразена с думи. – Ще се оправя – добави тя и побърза да отмести поглед. – Не се тревожи за мен. Дотогава гледай да си починеш и да възстановиш силите си.

Кайку се отпусна назад и Фаека положи внимателно главата ѝ в скута си.

– Уморена съм – промълви тъмнокосата жена.

В този момент чуха нечии приближаващи се стъпки и завеската бе отметната настрани. Кайку не направи и най-малкото усилие да се надигне отново; мускулите ѝ бяха премалели. В стаята влязоха двама мъже – единият бе висок и половината му физиономия се закриваше от гъста брада, а другият имаше рошава кестенява коса и скулесто, надупчено от шарка лице. Когато заговори, Кайку видя, че зъбите му бяха направени от месинг.

– Обсъдихме вашия случай – каза той без каквото и да е встъпление.

Фаека го изгледа изпитателно.

– И какво решихте?

Мъжът с месинговите зъби приседна пред тях.

Решихме, че имате нужда от помощ.

Девета глава

Юги ту Ксамата, водач на Либера Драмах, се събуди в килията си в Аарака Джо, за да види, че Лусия стои до прозореца и съзерцава езерото. Усещаше главата си натежала от амаксовия корен. Наргилето му си стоеше в ъгъла, ала острият мирис продължаваше да тегне във въздуха – доказателство за поредната безразсъдна нощ. Той се надигна на лакти и одеялото се свлече от голите му рамене. Зимата по тези места беше доста студена и на прозореца нямаше стъкло, но наркотичната треска, която продължаваше да изгаря тялото му, не му позволяваше да почувства студа.

Той примигна и погледна към Лусия. Било заради утринната светлина, било заради състоянието му, но тя му се стори някак си безплатна – изящният ѝ силует сякаш бе прозрачен, а тънката златисто-бяла рокля изглеждаше като ефирен воал. Мъжът никога не бе виждал майка ѝ, но беше чувал, че момичето прилича на Анаис по красивото си детско лице и бледорусия цвят на косата. Тук обаче приликите свършваха – Лусия бе късо подстригана, почти по момчешки, което откриваше грозния набръчкан белег на задната част на врата ѝ, а светлосините ѝ очи разказваха история, която никой друг не би могъл да сподели. Вече бе на осемнадесет жътви и детето, чието израстване Юги беше наблюдавал, бе изчезнало, а на негово място се беше появило нещо красиво и чуждо.

Мъжът се изкашля, за да прочисти гърлото си от снощното опиянение. Когато Лусия не реагира по никакъв начин, реши да прояви по-голяма учтивост.

– Какво правиш тук, Лусия?

След един продължителен миг момичето най-накрая обърна глава към него.

– Ммм?

– В моята стая си – каза търпеливо Юги. – Защо си дошла тук?

Дъщерята на покойната Анаис ту Еринима го изгледа озадачено. Тя се огледа наоколо, сякаш се чудеше как бе дошла тук, и взорът ѝ обходи белокаменните стени, драпирани с обикновени пердета, малката тръстикова рогозка на пода, масичката, раклата и другите дреболии, разхвърляни из помещението. Едва тогава го погледна и на лицето ѝ разцъфна усмивка.

– Искане да те видим.

– Искате?

– Аз и Кайлин.

Юги въздъхна и приседна в рогозката си, при което одеялото се свлече до кръста му. Горната част на тялото му бе съвсем слабо окосмена, а няколко дълги белега прорязваха гладката му кожа. Не му хареса подтекстът на последното изречение – че Лусия и Кайлин бяха решили да го извикат *заедно*. Момичето хранеше голямо уважение към водачката на Аления орден и това не беше никак хубаво. Направо си бе опасно. Той добре познаваше Кайлин.

– За какво става дума?

– Известия от Аксками – рече момичето, без да му предостави повече информация. – Ще те чакаме край езерото.

Мъжът реши да не проявява излишно любопитство.

– Добре – кимна той. – Ще ви намеря.

Лусия отново му се усмихна и се обърна, за да излезе. В същия момент наргилето му се преобърна с трясък на пода, разсипвайки пепел и парченца изгорели корени върху рогозката. Юги подскочи.

– Не му харесва как омирисваш стаята му – каза Лусия и се плъзна зад завесата.

Водачът на Либера Драмач стана и започна да се облича. Студът прогони и последните остатъци от сънливостта му. Той се наведе и намести наргилето, след което почисти пепелта. Духът никога не беше правил нещо толкова крайно преди. Юги усещаше присъствието му – издължена черна сянка на ръба на периферното му зрение, която щеше да изчезне в мога, когато погледнеше към нея. Нищо повече от немощен призрак, подобен на стотиците други, които обитаваха Арака Джо – сиреци от кръвта на отдавнашните спомени, смущаващи настоящето.

Отвън имаше коридор със стени от същия бял камък, който изграждаше костите на архитектурния комплекс. От едната му страна се простираше редица четвъртити входове, водещи към помещения, идентични с неговото, а другата бе открита и осигуряваше панорамна гледка към живописния пейзаж.

А той наистина беше впечатляващ – дори и сега, когато възприятията му бяха замъглени от дрогата, не можеше да отрече това. Земята се спускаше надолу към широк път, павиран с вездесъщия бял камък, за да се надигне отново от другата му страна, образувайки живописен склон, където пишно украсените покриви на гигантските храмове надничаха сред зелените върхари на борове, киджите и камаковите дървета. Светилищата изглеждаха прекалено масивни в сравнение със съвременните

храмове, ала това им придаваше внушителност и тежест, подсилена от зашеметяващите барелефи и фризове, изобразяващи сцени от отдавна забравени митове.

Арака Джо бе изключително древен град, който изобилстваше от руини. От някои храмове бе останал само първият етаж, а други създаваха впечатлението, че всеки момент ще рухнат. Въпреки че напоследък отново бе изпълнен с живот – през последните няколко години Арака Джо се бе превърнал в дом за Либерата Драмах, – заселниците все още се чувстваха като натрапници. Духовете никога не им позволяваха да забравят това.

До вратата на стаята му имаше каменен умивалник. Юги се наведе и наплиска лицето си с ледена вода, за да се освежи. След като приключи с това, свали мръсната кърпа от главата си и изми косата си, пригладжайки я с пръсти назад, преди да завърже отново неизменната си кърпа. Не я свалеше дори когато спеше.

Щом свърши и с това, мъжът излезе да потърси малко латамри. Въпреки ранния час, обитателите на града отдавна бяха станали и сновяха насам-натам по улиците в изпълнение на разнообразните си задачи. Юги поздрави усмихнато няколко души – всеки познаваше предводителя на Либерата Драмах. За разлика от предишното си скривалище в Лоното, организацията вече не действаше секретно и всички знаеха за Лусия и структурата, изградена около нея. Обитателите на Арака Джо до един бяха дълбоко предани на тази идея – всички онези, които не желаеха да я прегърнат, бяха отишли някъде другаде в Южните префектури.

Юги свърна по един страничен път, от двете страни на който се издигаха дървени бараки, чувствайки се странно изтощен от краткото си пътуване. Умората му обаче нямаше физически характер – мъжът притежаваше невероятна сила и издръжливост, – а по-скоро се дължеше на някакво душевно претоварване. Дали заради обстоятелството, че трябваше да вдъхва кураж на хората около себе си, или поради нещо друго, но напоследък усмивката му все по-често беше неискрена. Последователите на Либерата Драмах искаха да черпят от него увереност, сила и вяра в бъдещето; нещо повече – те го възприемаха като индикатор на случващото се и поради тази причина Юги не можеше да си позволи да покаже слабост. Не можеше да си позволи хората, които му бяха гласували доверие, да узнаят, че вече не иска да е техен водач.

Между дървените бараки се издигаха каменни статуи на древни идоли – странни, изгърбени същества, чиито силуети бяха загландени от

дъжда и вятъра, брулили ги в продължение на столетия. Те се наблюдаваха един друг със зловещо присвистите си очи, сякаш всеки момент щяха да се нахвърлят върху събратята си от другата страна на пътя. Дали бяха нещо като духове-пазители? Никой не можеше да каже със сигурност. Арака Джо бе построен малко след отцепването на доста хора от официалната религия на Сарамир, които бяха потърсили убежище в планината – място, където да се отдадат на молитви и медитация. Явно привържениците на тази идея са били достатъчно многобройни и трудолюбиви, след като са успели да построят храмов комплекс с размерите на малък град, ала нито целта им, нито имената им бяха останали в историята. В крайна сметка Арака Джо бе изоставен, а жителите на Сарамир не намираха нищо интересно в развалините.

Юги си купи кана латамри от един търговец и го изпи, докато разлеждаше скулптурите. Мисълта, че миналото можеше да бъде забравено толкова лесно, направо го плашеше. Той се запита как ли биха се почувствали някогашните обитатели на това място, ако можеха да разберат, че само след няколко столетия никой няма да знае или да се интересува от онова, което са направили.

Навярно биха оценили иронията, каза си Юги. Небрежното отношение на сарамирците към миналото им сега застрашаваше бъдещето им.

Парещата, горчива напитка разсея остатъците от снощното опиянение и мобилизира силите му за предстоящата среща с Кайлин, ето защо той върна каната на търговеца, като пусна вътре една монета. Това бе древна традиция – ако течността не бе пресушена докрай, паричката щеше да е мокра, поради което учтивостта задължаваше клиента да я изпие до капка. Странно, помисли си Юги – традициите надживяваха първопричините си, а уроците на историята се забравяха след едно поколение.

Той се запъти обратно към постройката, където се намираше стаята му, заобиколи я и езерото се ширна пред погледа му. Денят беше необичайно студен и освежаващ и въпреки че по тревата нямаше роса, въздухът сякаш беше влажен. Тази сграда навремето бе служила за подслон на богомолците, които бяха построили това място. Около двадесет такива постройки бяха разпръснати из комплекса – еднакво бели и четвъртити, различаващи се единствено по барелефите и скулптурите в ъглите им. Вътрешността на всяка от тях бе прорязана от дълъг коридор, от двете страни на който бяха разположени подобни на килии помещения, а в средата му имаше малък атриум, предназначен за готвене и миене, но водачът на Либера Драмах не се оплакваше. Е, понякога му се приискваше да се премести в селото, намиращо се в подножието на

възвишенията, ала това само щеше да породи излишни слухове, а сега не му беше времето за тях. Всяка негова постъпка – даже най-незначителната – беше политически акт, независимо дали му харесваше, или не. Колко му се искаше да притежава дарбата на Мишани за тези неща!

Обширният тревист склон зад постройката се спускаше до брега на езерото Ксемит. Един черен път водеше до голям навес за лодки, откъдето рибарите се отправяха към вътрешността на водния басейн. Туктам склонът бе обрасъл с китни горички, ала те не бяха разположени толкова нагъсто, че да закрийт великолепната гледка. В момента покрай езерото имаше доста хора, които бързаха насам-натам или си говореха спокойно един с друг. Юги си помисли, че докато ги гледаш, беше доста лесно да забравиш за глада, който върлуваше тук – в сърцето на Южните префектури. Животът обаче продължаваше да си тече.

Мъжът забеляза Кайлин и Лусия и се насочи към тях. Докато вървеше, погледът му се плъзна над езерната повърхност към линията на хоризонта и, както ставаше всеки път, душата му се изпълни с благоговение. Размерите на Ксемит бяха колосални – почти седемдесет километра на ширинанад и над триста и осемдесет на дължина, то бе второто по големина езеро в Сарамир след Азлея и бе закътано между две планински вериги.

Юги беше стъпвал и на западния му бряг, макар и само веднъж – по време на нападението над Утракса. Това бе една от най-знаменитите им победи за последните четири години. Отдавнашна твърдина на Чаросплетниците, разположена дълбоко в сърцето на Южните префектури, манастирът Утракса бе изолиран от другите вещици след консолидирането на силите на Империята, ала въпреки това не спираше да сее поквара в земята и да бълва Различни хищници, с които да тормози враговете. И тъй като планините ѝ предоставяха естествена защита, трябваше да минат цели две години, преди благородните фамилии, предвождани от баракс Зан, да успеят да проникнат в манастира. Когато осъзнаха неизбежното си поражение, Чаросплетниците унищожиха всичко ценно – дори и самия вещицски камък, – ала в очите на хората това продължаваше да бъде голям успех.

Именно тази победа, повече от всяко друго нещо, даде на мъжете и жените от Империята силата да продължат да се борят през дългите години на войната. Забулените в тайнственост Вещери, които в продължение на толкова много години бяха смятани за недосегаеми и неуязвими от обикновените хора, изведнъж се оказаха смъртни. Те можеха да бъдат разгромени. Войната можеше да бъде спечелена.

Трябваше им още една победа като Утракса, помисли си Юги. Особено пък на *него*.

Лусия и Кайлин крачеха бавно и си говореха. Кайлин беше единственият човек, на когото момичето обръщаше внимание; с повечето хора се държеше ужасно разсеяно. Докато вървеше към тях, водачът на Либердрамата Драмах не можеше да не забележи странното поведение на животните спрямо Лусия – накачалите по близките клони гарвани не спираха да я гледат, една котка пристъпваше като омагьосана след нея, а зайците, които обикновено бяха доста плашливи, я следваха на известно разстояние. Дори такива животински видове, които по принцип бяха естествени врагове, забравяха един за друг край нея.

Кайлин го забеляза и двете спряха, за да го изчакат. Нейно превъзходителство, както се наричаше напоследък, бе малко по-висока от Юги, черната ѝ коса бе опъната назад и разделена на две опашки с помощта на изящни фиби, а лицето ѝ под сребърната диадема с червен скъпоценен камък бе изрисувано в характерните за Аления орден шарки и цветове. Строгите ѝ, черни одежди и яката от гарванови пера допълваха надменния ѝ облик и ѝ придаваха малко хищнически вид. Мъжът се запита дали Кайлин бе тъй хладна и високомерна и в леглото – дали ледената ѝ външност се разтапяше сред огнените тръпки на оргазма, – но в следващия миг побърза да прогони тази мисъл.

– Благоден, Юги – каза предводителката на Аления орден. – Добре ли спа?

Това беше добре прицелен въпрос. Юги изсумтя и това бе единственият му отговор.

– Лусия каза, че дошли някакви известия.

– Кайку успя да се свърже с нас.

– Значи би трябвало да е в безопасност, нали? – попита мъжът. Въпреки все по-засилващото се отчуждение между двамата той продължаваше да се тревожи за нея; едва сега обаче си даде сметка колко се беше притеснявал за Кайку през последните няколко седмици.

– В безопасност е – кимна Кайлин. – Макар че за малко да не успеят.

– И къде е сега?

– Пътува надолу по Зан към Маза.

– А останалите?

– Фаека е при нея – съобщи му високата жена, – ала Номору се е изгубила.

– Как така се е изгубила?

– Изчезнала е – вдигна рамене Кайлин. – И сега Кайку и Фаека не знаят къде е.

Юги вдигна ръка.

– Започни отначало, Кайлин, и ми разкажи всичко, което си научила от Кайку.

И предводителката на Аления орден му разказа за проникването в димните ями, за предателството, за това как Номору бе разкрила заговора, макар и твърде късно, и за бягството им от града.

– Някаква банда от Бедняшкия квартал им е помогнала? – повтори учудено Юги.

– Качила ги нелегално на шлепа.

– И какво са поискали в замяна?

– Очевидно нищо.

Мъжът се ухили.

– Явно са извадили късмет.

– Сигурно – рече Кайлин. – Но жителите на Бедняшкия квартал не са глупаци. Сестрите може да са Различни, ала изобщо не сме тъй презирани като Чаросплетниците. Нещата се променят, Юги. Те знаят, че сме на тяхна страна.

– Така ли е наистина? – присви очи мъжът.

Водачката на Аления орден не каза нищо и Юги насочи внимание то си към Лусия, която съзерцаваше езерото и по нищо не си личеше да е чула нещо от разговора им.

– Моните Сестри научиха много от тези димни ями – каза накрая Кайлин. – Перспективите оттук нататък са доста мрачни.

Юги почувства как студената змия на гаденето се свива на кълбо в корема му, напомняйки за снощната му постъпка. В момента не искаше да чува никакви други лоши новини, ала се боеше, че едва ли има кой знае какъв избор.

– Чаросплетниците са преобразували старите канали в мрежа от тръбопроводи – осведоми го високата жена. – Така транспортират миазмите, произвеждани от съоръженията им.

– Отвеждат ги в димните ями, нали? – предположи мъжът и се почеса по наболата си буза. – Имаш ли някаква представа защо?

– Защото там се намират фейя-корите – каза Кайлин.

– Защото точно *това* са фейя-корите – поправи я Лусия.

Юги килна глава, очаквайки обяснение.

– Тези същества се състоят от отровни изпарения, добивани от Чаросплетниците – отбеляза облечената в черно жена. – Без тях са

съвършено аморфни. Тези миазми се увиват около тях като було и им помагат да придобият плътност. Когато ги нарекохме „демони на покварата“, всъщност няхахме представа колко близо до истината сме били.

Юги се замисли.

– Това обяснява ли защо са се върнали в Аксками след нападението над Джурака? – попита той. – Дали защото е трябвало да... да се заредят? Като китове – един кит може да издържи часове под водата, ала нали трябва да излиза периодично на повърхността, за да си поема въздух...

– Точно така – каза Кайлин и повигна едната си вежда. – Добра аналогия.

– Затова ли вечерите отравят Аксками по този начин?

– Сигурно – гласеше внимателният отговор. – Според мен е по-добре да не избързваме със заключенията. Има много неща, които все още не разбираме.

– Това обаче ни дава надежда, нали? – попита мъжът. – Фейя-корите имат слаби страни.

– Все още не виждаш цялата картина – отвърна му Кайлин. – Аксками не е единственият град, отровен от Чаросплетниците. Димни ями в различен етап на завършване вече са зейнали в Тчамаска, Максатчта и Бараск, а вечерите строят нови в северната част на столицата и в Ханзаен. – Тревата прошумоля, раздвижена от студения полъх на бриза, идещ от езерото. – Тези два демона на покварата са само първите. Чаросплетниците ще развдъят още, а ние сме безсилни срещу тях. Не можем да сторим нищо, Юги.

Водачът на Либера Драмах въздъхна и се почеса по главата.

– Богове, Кайлин, може ли изобщо да стане по-зле?

– О, да – рече високата жена. – Преди две нощи фейя-корите отново са напуснали Аксками.

* * *

Укрепеният град Зила се бе наситил на сражения. Откакто бе построен преди хиляда години, той бе устоял на атаките на аборигените Угати, на нападенията на отмъстителни пълководци и на обсадите на самата Империя; въпреки всичко това продължаваше да се издига, мрачен и неприветлив, на билото на висок хълм, разположен на южния бряг на река Зан. Положението му беше стратегическо – оттук се установяваше контрол както върху устието на реката, така и върху петдесеткилометровата ивица земя между брега и гората Ксу. През нея минаваше

Великият път на подправките, който имаше жизненоважно значение и свързваше северозападната част на континента с плодородните Южни префектури. Понастоящем Зила се беше превърнала в крепост срещу Чаросплетниците, чиято първостепенна задача бе да отреже достъпа им до югозападните части на Сарамир.

Баракс За ти Икати погледна през рамо към града. Кацнал на хребета на стръмния хълм, с построени под формата на концентрични окръжности улички, Зила приличаше на гигантска каменна корона. Обграждаше го масивна стена от черен камък, зад която се гушеха увенчаните с червени керемиди покриви на сградите, а в центъра му се издигаше заостреният връх на неголямата цитадела. Въпреки хилядолетната история на града, досега никой не бе успял да превземе стените му – дори и самият Зан, който също бе обсаждал твърдината. Тогава беше проникнал в Зила единствено благодарение на военната хитрост и намесата на Чаросплетниците, след което го остави димящ и полуразрушен от снарядите и гюлетата. Сега поселището изглеждаше в доста по-добра форма – срутените сгради бяха построени наново, нанесените върху цитаделата щети бяха възстановени, а улиците – почистени, павирани и приведени отново в ред. Войските на Империята патрулираха зад зъберите, а озъбените дула на мортирите наблюдаваха реката, готови всеки миг да изплюят смъртоносния си товар към нея. Зан обаче не можеше да се отърве от натрапчивото усещане, че Зила бе изгубила ореола на неуязвимостта си и силите ѝ сякаш се бяха стопили.

Конят му изпръхтя и благородникът отново насочи вниманието си към устието на Зан, където четири големи плоскодънни гемии се поклащаха лениво, опъвайки котвените си въжета. Вятърът беше студен и хапещ – приближаваха средата на зимата и макар че още беше топло, морският бриз ставаше все по-хладен с всеки изминал ден.

Той бе висок и строен мъж, с изпито, осеяно с белези от шарка лице. Носеше брокатен жакет с обърната якичка и в момента наблюдаваше реката с присвити очи. Около и пред него бяха застанали стотици въоръжени мъже, носещи цветовете на аристократичните си фамилии. Повечето от тях бяха облечени в зелено и сиво – цветовете на рода Икати. Вдясно от него, загърната в пухкаво наметало, главата на рода Еринима седеше на седлото си – съсухрена и сбръчкана. Това беше пралелята на Лусия – Ойо.

Беше минала цяла седмица, откакто Кайку и Фаека избягаха благополучно от Аксками, ала Зан не знаеше нищичко за това. За сметка на това бе запознат с новината, че фейя-корите отново са се отправили на

път. Сестрите от Аления орден бяха малко на брой, ала Кайлин се бе постарала във всяко от укрепленията, разположени по фронтвата линия, да има поне по една. Предупреждението бе разпространено за брое-ни минути. Това не го притесняваше кой знае колко – като всички други Различни чудовища, фейа-корите се придвижваха доста бързо и обстоятелството, че бяха поели на път, означаваше, че можеха да се насочат къде ли не, защото Сарамир бе доста обширен като територия. Ако знае-ха накъде са поели демоните на покварата, щеше да е съвсем друго, но в настоящия случай нямаше никакъв смисъл да се безпокои за тях. Освен това за момента имаше по-неотложни грижи.

Първата беше жената до него. Явно дори и пред лицето на най-го-лямата заплаха, връхлитала Империята от времето на възникването ѝ, политическите интриги продължаваха. Макар и на пръв поглед да изг-леждаше, че всички аристократи са се обединили срещу Чаросплетни-ците, старата игра на пазарлъци, отстъпки и тайни съглашения ни най-малко не бе отслабнала. Ойо бе ужасно упорита – беше го последвала чак до Зила, където се намираще голяма част от армиите ѝ, заедно с тези на рода Винаксис. Изискванията ѝ бяха простички – главата на династи-ята Еринима искаше неговата дъщеря.

Зан знаеше, че е невъзможно да запази завинаги в тайна обстоятел-ството, че беше баща на Лусия. Очевидната ѝ привързаност към него не можеше да се скрие, а слуховете за безплодието на император Дурун и близкото приятелство между Зан и Кръвната императрица Анаис ту Еринима бяха напълно достатъчни човек сам да си направи изводите. След като се убеди, че усилията да запази бащинството си в тайна са об-речени на провал, бараксът оповести официално този факт с надеждата, че всичко ще свърши дотам. Само че не успя да предвиди едно – родът Еринима не остана никак доволен. Те оспориха бащинските му права върху Лусия и си я поискаха обратно, за да я обвържат с рода на майка ѝ, където според тях беше мястото на момичето.

Зан не се съмняваше, че предаността им към рода Еринима беше искрена – поради тази причина никога не им беше забранявал да посе-щават Лусия, – ала беше повече от очевидно, че си мислеха за края на войната и по-конкретно за ситуацията в Сарамир, в случай че силите на Империята надделеяха над Чаросплетниците. Тогава момичето щеше да се окаже най-подходящият кандидат за трона и родът Еринима искаше да го използва като удобна възможност да се възкачи отново на власт. Бащинските претенции на Зан усложняваха неимоверно нещата, защото при един жив родител детето първо беше негово, а после на семейството

на починалата му майка. Стига това бащинство да бъде доказано, разбира се.

Най-големият проблем обаче не беше Зан, а Лусия. Тя изобщо не се интересуваше от подобни неща – бе щастлива да се запознае с роднините си, но не искаше да обсъжда политически въпроси с тях. Зан беше нейният баща и толкова. Що се отнася до кръвното родство, тя нямаше нужда нито от рода Икати, нито от рода Еринима. Либера Драмач беше винаги на нейно разположение, а армията на организацията изобщо не бе за пренебрегване. Тя бе достатъчно многочислена, за да се изправи срещу всяка аристократична фамилия, а отгоре на всичко бе напълно независима от тях. Лусия въобще не се интересуваше дали ще стане императрица. Тя не се интересуваше дали ще бъде предводител, вожд, управник или нещо подобно. Беше трудно да се каже дали изобщо *нещо* я интересуваше. Това вбесяваше жените като Ойо и те го използваша като предлог, че детето не знаело кое е добро за него и именно поради тази причина трябвало да бъде при семейството си. Зан обаче познаваше дъщеря си – доколкото някой *можеше* да я познава – и бе сигурен, че политическите машинации, в които искаше да я въвлече Ойо, бяха последното нещо на този свят, което ѝ трябваше на Лусия. Той я обичаше и нямаше нищо против дъщеря му да следва своя собствен път. За нищо на света обаче нямаше да се откаже от бащинството си, независимо от молбите, обещанията и заплахите на рода Еринима.

Погледът на Баракс Зан се спря на малката гребна лодка, която се носеше към южния бряг. Беше време да се сблъска с втората си и още по-неотложна грижа. Мъжът пришпори коня си покрай строените си бойци и се насочи към подножието на хълма. Ойо го изпроводи с враждебен поглед. Зан бе последван от двайсетина мъже от личната си гвардия и от една Сестра от Аления орден, която го настигна и изравни коня си с неговия. Щом стигнаха до брега, ездачите спряха и зачакаха четиримата непознати мъже, които тъкмо бяха скочили от лодката си, да я изтеглят с общи усилия на сушата.

Междувременно Зан се опита да различи кой е водачът им, ала без особен резултат. И четиримата бяха облечени в сходни жилетки без ръкави, изплетени от сив коноп, и панталони от същата материя, а косите им варираха от руси до черни; и четиримата имаха млечно-жълтеникава кожа, покрита от главата до петите им с извити бледозелени татуировки. Това бяха ткиуратци от обраслия с джунгли континент Окхамба, както го бяха информирали съветниците му. „*Диваци*“, бяха казали те.

Въпросът беше какво правеха тези диваци *тук*, в Сарамир?

След като привършиха с лодката, един от ткиуратците се обърна към Зан и закрачи спокойно към него, без да обръща внимание на въоръжената му гвардия. Бараксът насочи погледа си към лодките. По направата им си личеше, че са изработени в Сарамир. Само боговете знаеха колко диваци имаше в тях, ала дано умееха да плуват, защото само един негов жест и мортирите на Зила щяха да ги направят на трески.

Чужденецът спря на известно разстояние от Зан. Оранжево-русата му коса бе пригладена назад по черепа му и беше втвърдена с помощта на дървесен сок. На колана му, над всеки от хълбоците му, висеше по една *китха* – „кука за изкормване“ на сарамирски. Това бе типично за Окхамба оръжие, което се състоеше от кожена ръкохватка, снабдена със стоманен предпазител за пръстите, и две закривени в противоположни посоки остриета, излизащи от горния и долния му край.

– Благоден, почитаеми бараксе – каза ткиуратецът на почти перфектен сарамирски. – аз съм Тсата. – Чужденецът се поклонил по онзи начин, който се използваше в Сарамир между мъже, несигурни кой от двамата има по-високо социално положение. Зан не можеше да каже дали това бе случайно или преднамерено. Името обаче му се стори смътно познато.

– аз съм баракс Зан ту Икати – рече той.

Тсата му хвърли поглед, изпълнен с любопитство.

– Наистина ли? Значи имаме обща позната. Кайку ту Макаима.

Конят на благородника изпръхтя и стъпи малко встрани, ала ездачът веднага го върна на предишното му място. Изведнъж се сети къде беше чувал това име. Това бе мъжът, който беше пребродил заедно с шпионина Саран сърцето на Окхамба в търсене на доказателство за произхода на Чаросплетниците; мъжът, който беше помогнал на Кайку да унищожи вешерския камък в разлома Ксарана. Аристократът погледна към Сестрата, която седеше на коня си вдясно от него.

– Можеш ли да провериш това?

Ирисите на жената внезапно почервенияха.

– Вече го правя.

Зан изгледа ткиуратеца с нескрито подозрение.

– Защо си дошъл, Тсата? Времето не е подходящо за посещение на Сарамир.

– Дойдохме да ви предложим помощта си – отвърна Тсата. – Хиляда ткиуратци, които да се сражават редом с вас срещу Чаросплетниците.

– Виждам – каза благородникът. – А какво ще стане, ако *не* искаме вашата помощ?

– Пак ще се сражаваме, независимо от желанията ви – отговори татуираният мъж. – Дойдохме да спрем вещерите. Ако можем да го постигнем заедно, така да бъде. Ако не – ще го направим сами.

– Същият е, за когото се представя – съобщи в този момент Сестрата. – Свързах се с Кайку ту Макаима. – Тя се поклони на Тсата, както подобаваше етикетът. – Тя ти изпраща поздрав, почитаеми приятелю. Аленият орден е щастлив, че твоята пътека отново те е довела на нашия брег.

Внезапната учтивост на жената подразни Зан. Симпатията на Сестрата сякаш лиши враждебното му отношение от остротата му. Посестримите от Аленият орден не се съобразяваха с политическата лоялност; те знаеха, че са безценни и се възползваха от всички предимства, които им предоставяше това. Може и да изглеждаха доста по-приятно на външен вид от Чаросплетниците, ала въобще не бяха толкова различни, колкото си мислеха.

Бащата на Лусия слезе от коня си и подаде поводите на най-близкия войник.

– Мисля, че се държах малко грубо – каза той и се поклони. – Казвам ти отново добре дошъл, Тсата.

– Съжалявам само за това, че не можах да дойда по-рано и не успях да докарам повече хора – рече чужденецът, подминавайки извинението. – Ако имахме кораби, щяхме да бъдем десетократно повече.

– Не знаех, че ткиуратците са мореплаватели – подметна Зан.

Тсата се усмихна вътрешно. Типично за сарамирците – да се боят да зададат директно въпроса, чийто отговор ги вълнува.

– Корабите принадлежат на рода Мумака, както и екипажите.

– Мислех, че са напуснали Сарамир след началото на войната.

– Да, точно така – кимна татуираният мъж. – Отплаваха към Окхамба, но все още искат да помогнат на родината си по някакъв начин. Мишани ту Коли дойде при мен, преди да замина за Окхамба, и ме помоли да предам известието за смъртта на Чиен ос Мумака на майка му. Открих я часове преди да отплават от Ханзеан, малко преди Различните хищници на Чаросплетниците да нахлуят в града. В замяна на известието ми тя ми позволи да се върна заедно с тях в Окхамба. Оттогава насам поддържам връзки с рода Мумака; когато настана време, те сами предложиха помощта си.

– Четири кораба? – попита Зан с нотка на пренебрежение в гласа си.

– Другите им трябва, за да извършват търговските си плавания –

отвърна ткиуратецът. – Останалата част от Близкия свят продължава да си живее както преди. Те не могат да видят, че ако Сарамир падне, те ще бъдат следващите. Моите сънародници обаче могат. Аз съм им показал.

Зан се замисли. От една страна, всяка помощ бе добре дошла в тези времена и той не бе толкова глупав, че да отхвърли верен съюзник; от друга, просто не можеше да повярва, че хиляда души – *десет* хиляди, ако можеше да се довери на Тсата – се бяха отправили съвсем доброволно на пътешествие до друг континент, за да се бият за хора, с които на практика нямаха никакви контакти.

– Нашият светоглед е различен от вашия, баракс Зан – каза Тсата с най-сериозно изражение. Бе отгатнал мислите на събеседника си. – Ние не чакаме безучастно, докато злото стигне до нас. Чаросплетниците застрашават целия Близък свят. Ще направим всичко по силите си, за да ги спрем.

Благородникът тъкмо щеше да му отговори, когато Сестрата го докосна по ръката. Взорът ѝ бе насочен на север – от другата страна на реката. Зан погледна към корабите – изглеждаха някак си призрачно, със замъглени очертания. Той примигна недоумяващо; сякаш внезапно бе станал късоглед.

– Нормално ли е мъглата да се спуска толкова бързо по тези места? – попита Тсата, докато въздухът се сгъстяваше около тях.

Десета глава

Стените на Зила бяха удържали враговете на Империята в продължение на хиляда години. Фейя-корите минаха през тях като деца, разрушаващи пясъчни замъци.

Чудовищата приближиха града под прикритието на мъглата, ала не успяха да заблудят никого. Кайку бе предупредила Сестрите за използването от фейя-корите способности – мъглата се бе спуснала прекалено бързо, а зловонието бе непоносимо, за да имат естествен произход. Въпреки това новината за настъпването на демоните сякаш само влоши положението – очакването на неизбежната им поява се оказа тежко бреме за бойния дух на бранителите.

Воините вече бяха започнали да подготвят града за евакуация, когато демоните изникнаха внезапно от зловонните изпарения, появявайки се сякаш от нищото на десетки метри от стените. Мъжете закрепяха, когато фейя-корите започнаха да се приближават към тях – стръмният склон северно от града създаваше впечатлението, че уродливите същества изникват от гъстата мъгла като морски чудовища, надигнали се от океанските глъбини. Демоните впиха отвратителните си ръце в горната част на стената и откъртиха с лекота огромни късове от нея, покривайки всичко наоколо със съскаща черна слуз. Тези войници, които не бяха достатъчно бързи, за да се отдръпнат от пътя им, останаха завинаги погребани под развалините и отровната тиня.

Тревожен камбанен звън проряза мъглата; мъжете се опитваха да отдалечат тежките мортири, за да могат да открият огън по чудовищата, ала фейя-корите бяха прекалено близо. Те рушаха, разкъсваха и премазваха с бавни и методични движения, унищожавайки огромна част от стената за броени минути, докато бранителите ги засипваха с куршуми и стрели, пропилявайки напразно амуниците си.

Щом отвориха достатъчно широк проход в стената, демоните на покварата нахълтаха в града, като поваляха всички постройки по пътя си, сякаш бяха направени от хартия и клечки. Различните хищници и Възлите не струваха нищо пред пагубната им мощ.

Тсата се носеше по опустошените улици, откъдето бяха минали фейя-корите. Следваха го дузина ткиуратци, които държаха в готовност своите куки за изкормване, а очите им горяха в трескаво очакване. Мъглата зад тях се огласяше от призрачните стонове на страшилищата, а

нейде отпред се чуваха гърмежи, писъци и демоничен рев – свидетелство за битката, която водеха войските на Империята срещу пълчищата. Различни зверове в опитите си да ги удържат във от града. Тсата не се интересуваше нито от демоните, нито от хищниците – целта му беше да достигне района помежду им, където освен димящите си, овъглени дири, фейа-корите бяха оставили след себе си сринати къщи с осакатени или смъртно изплашени мъже, жени и деца.

По негова заповед ткиуратците се разделиха на групи от по двама-трима и се пръснаха в различни посоки. Там, откъдето бяха минали фейа-корите, не бе останало нищо живо – самите павирани улици се бяха превърнали в черни тресавища, – но встрани от пътя на гибелта и разрухата навярно бяха останали хора, на които може да се помогне.

Тсата усещаше противен вкус в устата си – въздухът бе станал отвратителен. Образите на двата демона продължаваха да горят ярко в съзнанието му. По време на продължилото цял месец пътуване през океана мисълта, че се връща в Сарамир, всеки път го изпълваше с въодушевление. Четири години беше събирал хора, убеждавайки ги да се присъединят към каузата му; четири години беше бродил из джунглите, за да говори с мъже и жени, чиито местообиталища бяха разпръснати на стотици километри непроходим терен. И въпреки че бе успял да осигури едва четири кораба, за да ги транспортира дотук, плавателните съдове можеха да направят толкова курсове, колкото бе необходимо, за да докарат цялата му армия в Сарамир.

Ала ето че само за няколко часа, откакто беше тук, бе разбрал до каква степен се бяха влошили нещата по време на отсъствието му. Сега му се искаше да бе послушал сърцето си, вместо главата си, и да бе пристигнал по-скоро.

Тсата се изкатери по една купчина каменни отломки – прашните вътрешности на поредната изгърбушена сграда – и се завтече към две жени, които тъкмо се мъчеха да повдигнат масивната греда, затиснала проснатия под нея мъж. Татуираният мъж не им даде време да реагират на появата му и да се стреснат при вида му. Той сграбчи гредата и повдигна единия ѝ край, а след моментно колебание жените прибавиха силата си към неговата. Двамата ткиуратци, които го придружаваха, също удариха по едно рамо и гредата бе вдигната във въздуха. Освободеният мъж не беше на себе си от болка – едното му стъпало бе зверски премазано, както си беше в ботуша, – но жените веднага му помогнаха да се изправи на здравия си крак.

– Намерете патерица и го изведете оттук – каза им Тсата. – През

оужната порта. – Сетне изстреля няколко думи на гърлено звучащия окхамбски и тримата отново се понесоха из града.

Мъглата бе започнала бавно да се разсейва и се превръщаше в призрачна омара, прорязвана от лъчите на зимното слънце. Демоните бяха изоставили прикритието си – вече нямаха нужда от него. Единият от тях бе достигнал цитаделата – най-високата точка в Зила, разположена в центъра на каменния пръстен на града. От зейналия проход в северната стена чак до масивния зид на цитаделата пътищата на чудовищата бяха осяени с черна слуз и димящи развалини.

Тсата се надяваше, че корабите са успели да отплават. Веднага щом пристигнаха, ткиуратците опаковаха общите си принадлежности и заплуваха към брега. Неколцина мъже обаче останаха на гемииите – те щяха да се върнат в Окхамба и да разкажат на сънародниците си какво бяха видели днес. Щяха да им разкажат на какво са способни Чаросплетниците.

За ткиуратците, които се намираха в Сарамир, защитата на техния *nash* бе върховен приоритет. Жителите на Окхамба не разсъждаваха като сарамирците – те не познаваха частната собственост и обществото им бе еволюирало на равнище група, което означаваше, че смятат общността за по-значима от отделния човек. Индивидуалността им бе винаги на второ място след техния „*nash*“ – или „групата“ в най-свободен превод. С този термин обозначаваха всички онези, с които бяха свързани през даден период от време; посредством многопластовата концепция за *nash* окхамбските жители – включително и ткиуратците – преценяваха значимостта на всяка конкретна ситуация и определяха кой от взаимно припокриващите се приоритети е най-важен на това място и време. Смислът на думата варираше в зависимост от контекста и тя се използваше също така за раса, семейство, приятели, присъстващи, обекти на разговора и любими, както и в дузина други комбинации с най-различни значения. В настоящия момент например техният *nash* включваше хората от Зила, ето защо татуираните мъже се насочиха към града, без да се замислят – те бяха изпълнени с готовност да помогнат в евакуацията и да спасят живота на колкото се може повече хора, без да се притесняват от опасностите, които застрашаваха собственото им съществуване.

Вик за помощ ги накара да свърнат към едно малко площадче, където цяла редица постройки се бяха продънили навътре, а фасадите им сякаш бяха изтръгнати с някаква нечовешка сила, в резултат на което помещенията зееха като празни пчелни килийки. От приземния етаж, там, където навремето бе имало обущарско дюкянче, се кълбеше черен

дим, а някакъв стар мъж с брада се опитваше трескаво да разчисти камъните. Щом зърна Тсата и спътниците му, той веднага им извика:

– Насам! Има затрупан човек!

Ткиуратците тутакси откликнаха на зова му и започнаха да преместват тежките, ръбести камъни. Неиде изотдолу се чуваше френетично тропане.

Инстинктите за самосъхранение на Тсата не отслабиха нито за миг бдителността си, докато той и сънародниците му се бяхтеха над каменните отломки. Изострени до съвършенство от живота в джунглата, сетивата му бяха в състояние да определят къде се намират фея-корите само по протяжните вопли, които издаваха; засега бяха твърде далеч, за да представляват някаква заплаха. Звуците от битката, която бушуваше в северната част на града, му казваха, че силите на Империята все още удържаха атаките на вещерските пълчища. Независимо от това обаче в Зила *имаше* Различни хищници – зверовете бяха успели да нахлуят в града през разрушения участък от стената, преди бранителите да успеят да го завардят. Тсата бе видял няколко трупа, чиито рани недвусмислено свидетелстваха за естеството на смъртта им.

Тъкмо разчистиха крайчето на някаква врата, водеща под земята – точно от там се процеждаше димът, – когато някакво движение на площадчето привлече вниманието му.

Преди още двата гаурега да са ги забелязали, тримата ткиуратци вече се бяха изправили и държаха в готовност куките си за изкормване. Те напуснаха прикритието на сградите и излязоха на площада, за да отвлекат вниманието на хищниците от беззащитния старец. Щом зърнаха тримата татуирани мъже, рунтавите гиганти заръмжаха гърлено и разлюляха заплашително глави, след което започнаха бавно да настъпват към плячката си.

Тсата и двамината му другари мигом се разпръснаха, без да отделят очи от Различните твари. Съзнателното им мислене бе изместено от светкавичните реакции на ловеца. Гаурегите изсракаха с масивните си челюсти, наблюдавайки предпазливо хората. Муцуните им бяха оплискани с кръв.

В този момент човекът, намиращ се под вратата, затропа още по-силно. Поразчистените отломки вече не заглушаваха до такава степен звука, ето защо страховитите хищници веднага обърнаха глави към стареца, който се спотайваше зад камъните. Мъжът пребледня от ужас.

Тримата ткиуратци избраха точно този миг, за да прекосят разстоянието, делищо ги от двата гаурега. Кожените им обувки бяха толкова

меки, а стъпката им – толкова лека, че гаурегите изобщо не ги чува да се приближават; обърнаха се в последния момент, за да реагират на атаката.

Тсата видя как едното чудовище замахва с масивната си ръка към него и веднага се наведе, избягвайки успешно удара. Той заби едната си *китка* в ребрата на гаурега, влагайки цялата си сила в удара. Острието се вряза дълбоко в плътта на звяра, но мускулите му бяха прекалено живащи, за да бъдат разрязани лесно, ето защо оръжието бе изтръгнато от ръката на татуирания мъж с отдръпването на чудовището. То нададе кански рев и отстъпи назад, а един от другите ткиуратци използва момента и отсече ръката му от китката с мощен замах; мъжът обаче не видя другата ръка на хищника, докато не стана прекалено късно. Тя го сграбчи за пищяла с желязна хватка и ткиуратецът замахна към муцуна-та на чудовището, сцепвайки устните му, но куката за изкормване се удари в масивната челюстна кост и отскочи назад. Гаурегът замахна и запрата мъжа във въздуха; още преди другарят му да се строполи тежко върху купчина каменни отломки обаче, Тсата нанесе втория си удар. Гигантското същество нямаше време да реагира и татуираният мъж заби втората си *китка* в гърба му с цялата сила, на която бе способен.

Този път изглежда бе успял да засегне някой от жизненоважните органи на чудовището. Хищникът направи няколко несигурни крачки, като се опитваше да достигне стърчащото от гърба му оръжие, ала усилията му бяха безрезултатни. Гаурегът се строполи тежко на земята, а ведно с последния му дъх от зъбатата му муцуна избълбука струя алена кръв.

През цялото време, докато се занимаваше с единия звяр, ткиуратецът не изпускате от поглед и другото страшилище. Различната твар все още се занимаваше с неговия другар. Тсата се приближи внимателно до падналия хищник, готов да отскочи при първия признак на живот на Различната твар, и измъкна оръжието си, след което се завтече да помогне на сънародника си.

Този мъж – името му беше Хет – водеше боя тактически. Вместо да се изправи сам срещу превъзходящия го по сила и размери противник, той го примамва настрани, за да могат другарите му да довършат първото страшилище, възприемайки дефанзивна стратегия. Сега видя, че Тсата идва да му помогне, и съотношението на силите се преобърна. Той се хвърли в атака, привеждайки се ниско, за да посече коленете на врага си. Ударът му обаче се оказа неточен и вместо коленните сухожилия порази прасеца на единия му крак; въпреки това явно бе достатъчно силен,

защото от раната избликна кървава струя, която обагри сивата козина на гаурегата. Хет се отдръпна назад, избягвайки контраатаката на Различното създание; в същия момент Тсата порази трицепса на чудовището. Разярен, хищникът се обърна към него, и Хет се възползва от ситуацията, за да разпори масивното му бедро.

Двамината ткиуратци продължиха в същия дух още няколко минути, като всеки път нанасяха нова рана на противника си и успяваха да се изплъзнат невредими. Най-накрая, когато цялата му козина се обагри в пурпурно и сериозната загуба на кръв забави реакциите му, Хет се възползва от поредния зле насочен удар на хищника и разряза гърлото му със своята *китха*, при което гаурегът изхриптя зловещо и се сгромоляса на земята, без да издаде друг звук.

Тсата се усмихна на другаря си.

– Да побързаме – каза той на родния им език. – Може да дойдат и други.

Те прибраха оръжията си. Хет отиде да види спътника им, който започваше да крещи от болка – първоначалният шок бе отминал и агонията разпростираше пипалата си по тялото му. Междувременно Тсата се приближи до вратата. Пушекът бе станал още по-гъст, тропането бе престанало, а от стареца нямаше и следа. Татуираният мъж почисти каменните отломки и отвори вратата, като гледаше да я използва като преграда между себе си и вътрешността на подземие. Това се оказва мъдър ход, понеже от отвора лумнаха буйни пламъци, които щяха да го опърлят не на шега, ако бе застанал на пътя им. В следващата секунда огнените езици се успокоиха, ала продължиха да поглъщат интериора с неотслабващ глад.

Мъжът си пое дълбоко въздух, задържа го и надникна вътре. Очите му веднага се насълзиха – димът бе прекалено горещ, за да издържи дълго така. Временно лишен от зрение, Тсата се протегна, убеден, че сетивата му ще го предупредят, ако се доближи прекалено близо до пламъците. Ръката му напипа някаква тъкан и мускули. По всичко изглеждаше, че това е нечие рамо, ето защо ткиуратецът го стисна здраво, напегна мусци и задържа нагоре.

Човекът се оказа учудващо лек за ръста си, ала въпреки това на Тсата не му беше никак лесно да повдигне инертна маса. В крайна сметка успя да изтегли отпуснатата фигура и я положи на земята, но дотогава вече бе разбрал, че помощта му е безнадеждно закъсняла.

Той се вгледа в мъртвеца. Кожата му беше бяла, а чертите на лицето му бяха толкова миниатюрни, че изглеждаха закърнели. На врата му

се виждаха малки процеци, очевидно хриле, безжизнените му очи бяха изпъкнали като на риба, а зениците му имаха кръстовидна форма. Различен.

Явно се е криел в града, под обушарското дюкянче. Тсата беше чул, че откакто в Сарамир бе избухнала гражданската война, Различните вече не са преследвани и екзекутирани. Приоритетите се бяха променили и при положение че Лусия и Аленият орден се сражаваха на тяхна страна, изглеждаше най-малкото неуместно силите на Империята да избиват себеподобните им. Предразсъдъците обаче не можеха да бъдат заличени толкова лесно. Въпреки че убийствата на Различни вече се считаха за престъпление, сарамирците продължаваха да изпитват омраза и боязън към Различните, които бяха принудени да се крият или да търсят закрила в своите изолирани общности. Сестрите от Аления орден бяха щастливи; поне външно те изглеждаха напълно нормално, докато този човек тук сигурно бе смятан за урод.

Очите на Тсата се свиха от отвращение при мисълта за това. В тази красива нявга страна имаше толкова много омраза. Той се запита дали мъртвият е имал семейство, защото, за разлика от ткиуратските обичаи, сарамирците създаваха общности по двойки и всяко такова семейство имаше изключителни права върху потомството си. Сетне погледът му се отмести към входа към подземие, откъдето се чуваше монотонното мъркане на огъня, и татуираният мъж реши, че не иска да разбере.

* * *

Баракс Зан седеше на коня си близо до южната порта на Зила и наблюдаваше тълпите, които се точеха навън от града. Бе заобиколен от неколцина стражи от личната си гвардия. Недалеч отряд войници на рода Винакис се опитваха да въведат ред сред изплашените граждани и да ги успокоят, защото паниката в очите на хората подсказваше, че всеки момент ще се юрнат напред като стадо обезумели от страх животни. Шумът беше ужасен, а във въздуха продължаваше да се усеща зловонията на мъглата, породена от фейа-корите, примесена със заразителния мирис на страха.

Той погледна към билото на хълма, където единият демон почти бе сринал из основи цитаделата. Другият фейа-кори събаряше сградите напосоки с бавни и методични движения. Грохотът от рухващи постройки и призрачните стенания на демоните ехтяха из целия град.

Кръвта му кипеше – беше бесен заради безсилието си. Богове, беше абсолютно *погрешно* да изостави такъв стратегически аванпост като

Зила. Войниците му бяха разположени покрай речния бряг и стените, но единственото, което правеха, бе да държат Различните хищници настрана, докато всички граждани бъдат евакуирани. Битката бе изгубена в момента, в който се появиха фея-корите. Просто нямаше какво да направят, за да им се противопоставят. И най-лошото беше, че това щеше да се повтори и със следващия град, който демоните нападнеха, и с последващия, докато Южните префектури не се превърнат в димящи развалини и Чаросплетниците не завладеят целия Сарамир.

Ала дори пред лицето на подобно поражение Зан си мислеше за позитивните аспекти, които можеше да извлече от случилото се. Засега удържаха Различните изчадия, които нахлуваха от изток и от запад по протежението на реката, с относителна лекота. Очевидно атаката разчиташе на две неща – на пробива на фея-корите, които разрушиха част от стената, и на нахлуването на зверовете през осигурения портал. Само че демоните на покварата бяха поели из града, сеейки разрушение и смърт по тесните улички на Зила, а войниците на Империята реагираха достатъчно бързо, за да преградят пътя на Различните пълчища. Ако фея-корите имаха поне зрънце тактическа мисъл в главите си, щяха да сринат по-голяма част от стената или поне щяха да останат там, докато достатъчно Различни хищници успеят да нахлуят в града. Зан се съмняваше, че Чаросплетниците можеха да управляват тези същества на някакво по-висше ниво, а това най-малкото си струваше да се знае.

Бащата на Лусия погледна към небето, където кръжаха гнусоврани. Проклетите летящи създания се носеха високо над земята, отвъд обсега на пушките им. Както винаги, Възлите се спотайваха някъде наблизо и ръководеха битката отдалеч. Гнусовраните бяха очите им, а Различните хищници – техните марионетки. Ако можеха да се доберат до Възлите, щяха да предизвикат невъобразим хаос сред хищниците, ала вечерите се бяха научили да не държат диригентите на сраженията си на едно място, след като Зан ги бе изклал при битката за Лоното преди четири години. Ала дори и да успееш да постигнат това, дори и да убиеха всеки Различен звяр, пак нямаше да победят. Всичко се свеждаше до един неотменим факт – нямаха никакво оръжие срещу демоните на покварата.

Един ездач спря коня си пред него – млад и симпатичен мъж с гъста кестенява коса, облечен с цветовете на рода Икати.

– Какви са новините от съюзниците ни? – попита Зан. Помнеше този човек – беше го изпратил в града, за да наблюдава ткиуратците. Не му бе особено приятно, че хората на Тсата бяха напуснали корабите си,

но в хаоса, който настана след появата на фея-корите, нямаше никакво желание да отдели от собствените си бойци, за да им попречи. Сега те сновяха на воля из Зила, ала въпреки че по-скоро помагаша, отколкото пречеха, дългогодишният опит го бе научил да не се доверява на подобен демонстративен алтруизъм.

Докладът на младия мъж обаче не носеше лоши новини за ткиуратците. Те бяха дали всичко от себе си, за да ускорят евакуацията, да спасят ранените и да помогнат на войниците в избиването на Различните зверове, които вилнееха по улиците. Някои от тях изгубваха живота си. Сигурно и това беше част от хитроумния план, с който искаха да спечелят доверието му...

Младият мъж продължаваше да докладва, но Зан вече не го слушаеше. Бараксът се взираше в двата демона, които не спираха да рушат древния град, и си мислеше за странните хора, които бяха дошли от континента на джунглите. Навярно това спаси живота му.

Той видя стрелеца, застанал на последния етаж на една порутена къща, в секундата преди дулото на пушката му да проблесне, и то само защото гледаше натам. Това му даде миниатюрна частица от секундата, по време на която куршумът, предназначен за сърцето му, го уцели в рамото. Баракс Зан падна от седлото си и се строполи на земята с крака, заплетени в стремената на коня му. Жребецът изцвили и подскочи изплашено, повличайки го по паважа, след което отстъпи рязко назад и стъпка доскорощния си ездач. Шокът замъгли сетивата на Зан и сякаш целият свят потъна в някаква призрачна мъгла, а въздухът стана толкова гъст, че всяко движение изглеждаше съвсем бавно. Той смътно видя как един мъж – млад вестоносец – се хвърля към него с нож в ръка, ала в следващия миг ръката на вестоносеца бе отсечена, а секунда по-късно същата участ сполетя и главата му, защото стражите му знаеха как да си служат с мечовете си. Още един удар и стремената, които привързваха Зан за коня му, бяха прерязани. Изведнъж той отново зърна небето; през това време жребецът му препусна надалеч и някой го застреля.

Около него се струпаха много хора, а гневните викове на другите бяха насочени към бойците в близост до сградата, където се намираще атентаторът. Той обаче най-вероятно вече беше мъртъв, и то от собствената си ръка; никой нямаше да узнае кой го беше изпратил, нито пък кой бе вербувал вестоносеца... ала Зан знаеше. Естествено, че знаеше.

Докато лежеше на земята с пребледняло лице и се мъчеше да си поеме въздух, а хората му стояха около него и му говореха разни несвързани неща, бараксът прокле името на Ойо ту Еринима, която искаше на

всяка цена да се слобие с дъщеря му.

Единадесета глава

Кайку предеше и шиеше, заплиташе и бродираше, движейки се на хиляди фронтове едновременно, докато се носеше из лабиринта на Чаросплетието. Противникът ѝ беше бърз като нея – даже *два пъти по-бърз* – и непрекъснато я блокираше, объркваше я и подкопаваше защитите, които си бе изплела; Кайку обаче не се отказваше и не си позволяваше дори за миг да изгуби концентрация. Ето защо за всеки успешен ход на противника ѝ и двамата губеха в еднаква степен. Възлите биваха разкъсвани, мрежите се опъваха, капаните се залагаха и се избягваха; битката беше толкова бясна, зашеметяваща и невъобразима, сякаш цели армии от миниатюрни паячета се сражаваха върху триизмерна златиста паяжина.

Кайку използваше всеки трик, който познаваше, като същевременно не спираше да импровизира. Тя съшиваше тресавища, които засмукваха фибрите и ги заплитаха на чудовищни възли; изграждаше плетеници от тунели, водещи наникъде, и дърпаше нишките, сякаш бяха струни на арфа, по такъв специален начин, че извличаше могъщи резонансни вълни от тях, които подлъгваха противника ѝ за местонахождението ѝ. Понякога методите ѝ бяха ефективни, а понякога – не, ала същото се отнасяше и за врага ѝ. Битката продължи няколко минути в света на човешките сетива, ала в Чаросплетието сякаш минаха години от началото ѝ; въпреки това нито тя, нито съперникът ѝ дадоха признаци на умора. Бяха равностойни. Патова ситуация.

Когато най-накрая противникът ѝ се оттегли, Кайку последва примера му. Те останаха да висят в Чаросплетието – безплътни, изтощени и бдителни, – подобни на освирепели тигри, притиснати в ъгъла. На ръба на възприятията си усещаше далечното присъствие на гигантските китоподобни левиатани, които кръстосваха бавно и неумолимо вселената на златистите нишки – неуловими и недостижими. Те общуваха помежду си по характерния за тях начин – като си разменяха приглушени басови припуквания и проскърцвания, които се носеха из цялото Чаросплетие. Кайку знаеше, че сетивата ѝ интерпретират звуците, за да помогнат на човешкото ѝ съзнание да се приспособи към неведомата и невъобразима същност на тази причудлива вселена, защото тук нямаше никакви звуци; ала дори и така да беше, сигналите на загадъчните колоси продължаваха да бъдат нещо магическо, тайнствено и неустойимо привлекателно

за нея. Напоследък левиатаните общуваха все по-често помежду си.

При дадения сигнал тя издърпа своята *кана*, прибирайки я в себе си като пипалца на морска анемония, и отвори очите си. Бе коленичила на ракитова рогозка в средата на облицовано с дървена ламперия помещение. Над главата ѝ висеше хартиен фенер, който хвърляше причудливи сенки в сумрачната стая и озаряваше със сиянието си гравюрите, висящи по стените, и изящните вазички с тъмни цветя. В един от ъглите се виждаше мангал с горящ тамян, който изпълваше помещението с аромат на камови орехи – едновременно горчив, плодов и с лек нюанс на пушек. Отреща ѝ седеше Кайлин и я гледаше одобрително с червените си ириси. И двете дишаха тежко, а кожата им блестеше от капчици пот. Бяха облечени в одеждите на Аления орден.

– Поздравления, Кайку – усмихна се Кайлин.

Младата жена не можа да скрие радостното вълнение, изписало се на лицето ѝ. За първи път успяваше да доведе схватката с наставничката си до равностоен финал. Беше се изправила срещу най-силната Сестра, живяла някога, с Нейно превъзходителство от Аления орден, и не бе сразена от нея. Чувстваше се невероятно.

Двете жени се изправиха.

– Ела да се поразходим – каза Кайлин.

Кайку се чувстваше малко отпаднала, но не възрази. Те излязоха от сградата, където се помещаваха всички Сестри от Ордена в Арака Джо, и потънаха в обятията на нощния мрак.

Обширният склон бе осеян с множество сгради, чиято архитектура и хаотично разположение напомняше на селището в Лоното – и в това нямаше нищо случайно, понеже повечето от настоящите обитатели на Арака Джо бяха дошли именно от там. След изтеглянето от разлома Ксарана Либер Драмах бяха взели древния град за себе си, понеже никой не го искаше; аристократите и благородните фамилии, които бяха привикнали с лукса и удобствата, се оттеглиха в градове като Мачита и Сараку, и последният се бе превърнал в неофициална столица на Империята по време на войната.

Кайлин и Кайку пристъпваха по утъпканите пътечки, лъкатушещи покрай наколните жилища, чиито веранди бяха украсени с малки каменни олтари, в които горяха свещи. В храстите цвърчаха чикикии, а планинските гризачи писукаха един на друг, докато се стрелкаха насам-натам. Бялата Аурус бе увиснала високо в източния небосвод – набъбнала и застрашителна.

Двете жени вървяха умислени и мълчаливи, с изключение на

моментите, когато отвръщаха на поздравите на хората. Сестрите се радваха на изключително уважение в Арака Джо и това се харесваше на Кайку. Постепенно къщите започнаха да оредяват, а горичките – да стават все по-гъсти, а човешката глъчка заглъхна, заменена от успокояващия, приспивен напев на гората.

– Ти премина успешно изпитанието, Кайку – рече Кайлин, нарушавайки ефирната тишина. – Надявам се, че сега разбираш защо проявих такова упорство към теб.

– Беше напълно права – отвърна младата жена. Най-малкото, трябваше да признае това. – Отне ми доста време да го осъзная, ала ти беше права.

Високата ѝ събеседничка се усмихна снизходително.

– Не можеш да си представиш как се чувствах, като знаех каква дарба имаш. Да те гледам как се хвърляш в най-различни опасности, без да подозираш за истинския размах на способностите си. Дано боговете никога не ме дарят с деца, ако ще ми причиняват същите грижи като теб.

Кайку се засмя.

– Вярно е, че инатът ми не е сред най-хубавите ми качества.

Двете повървяха безмълвни известно време.

– А искаш ли да имаш деца? – попита по-младата жена.

– Някоя от нас не може да си позволи това – отвърна сухо Кайлин.
– Поне засега.

– Някоя от нас? – намръщи се Кайку. – За Аления орден ли говориш?

Високата жена кимна.

– Не знаем какво може да се случи, ако станем майки. Не се осмелявам дори да мисля за това.

– Някоя от Сестрите не е ли опитала да забременее? Ами ако стане случайно?

– Някоя не е опитвала – гласеше отговорът. – А случайностите се коригират. – Тя видя красноречивото изражение на събеседничката си и побърза да добави: – Те сами си избраха да го сторят. Знаеха, че още не му е времето.

Това не се хареса на Кайку. Почти не се беше замисляла за деца – предполагаше, че ѝ липсва майчински инстинкт, – но никак не ѝ харесваше друг да определя избора ѝ. Кайлин почувства това и се опита да обясни по-подробно нещата.

– Сестрите от Аления орден по принцип са дълголетници, Кайку –

започна тя. – Малко сме на брой, но сме много сплотени. Навярно сме по-единни от всяка друга организация в Сарамир. Благородниците продължават да плетат политическите си интриги и да играят смъртоносите си игрички. Виж какво се случи с баракс Зан. Аленият орден обаче си остава обединен, и това е защото най-големият ни приоритет сме *самите ние*.

– Може би защото сме най-големите егоисти от всички – измърмори Кайку.

– Това ми звучи като изказванията на твоя приятел от Окхамба – срязя я предводителката на Аления орден. Топлотата бе изчезнала от гласа ѝ. – Трябва ли да ти напомням, че преди по-малко от десетина години всяка от нас щеше да бъде екзекутирана, ако способностите ѝ станеха известни на обществото? Че повечето от нас изгоряха живи или се самоубиха от срам заради това, което представляват? Това *продължава да се случва* в територията на Чаросплетниците, Кайку. Децата проявяват силите на своята *кана* и биват убити заради нея, а ние можем да се доберем само до една съвсем малка част от тях. Ако не беше егоизмът ни, нито ти, нито аз щяхме да бъдем тук сега, а вещерите щяха да са завладели тази земя преди години.

Кайку мълчеше, ала всъщност се чувстваше ужасно ядосана. Не можеше да оспори казаното от високата жена, ала тонът ѝ просто бе вбесяващ. Споменаването на Тсата само влоши допълнително нещата – то ѝ напомни за известията, които бяха получили от Зила. В тях се казваше, че градът е разрушен и че ткиуратците са взели дейно участие в битката, но не и дали приятелят ѝ беше оживял. Под спокойното си наглед лице тя просто кипеше от гняв.

– Ние сме различни – каза Кайлин с по-благ тон и сложи ръка на рамото на Кайку, за да я накара да спре. – Нашият дълг е да се съхраним, а стремежът ни е да направим света място, в което да можем да живеем. Ето защо се бием срещу Чаросплетниците. Когато тази заплаха отmine, когато страната се стабилизира и ние намерим своето място в нея, навярно ще се появят и децата. Докато не настъпи този момент обаче, да си Сестра и майка едновременно ще е доста опасно – въздъхна предводителката на Аления орден и затвори изрисуваните си очи. – Виж колко опасни сме самите ние – само благодарение на Ордена знаем как да се справяме с дарбата, която притежаваме. Ами ако потомството ни притежава по-големи сили от нашите? Ами ако започнат да проявяват способностите си не по време на съзряването си, а още от раждането си? Ако родим дете, което може да заличи цял град, само защото не сме

задоволили дребния му каприз? Какво трябва да направим с подобно създание? Да го убием? Ще *можем* ли да го направим? Какво ще каже майка му по този въпрос?

Кайку избягваше погледа ѝ. Нямахме никакво намерение да отстъпи, въпреки че виждаше правотата на аргументите на събеседничката си. Никой нямаше право да взема решения вместо нея – дори предводителката на Аления орден.

– И бездруго в момента си имаме достатъчно проблеми – рече Кайлин. – И единственият начин да ги решим е като останем сплотени и единни. Не можем да си позволим да подложим на риск всичко, което сме постигнали досега.

– Стига! – отсече Кайку. – Разбрах какво искаш да ми кажеш. Не желая да го обсъждаме повече.

Триумфалното усещане от победата се беше изпарило и в момента младата жена усещаше единствено раздражение. Тя закричи напред, без да се интересува дали Кайлин я придружава, или не; предводителката на Аления орден обаче я настигна след няколко крачки.

– Трябва да ти покажа нещо – рече тя.

– Наистина ли?

– Мисля, че си го залужила.

Това заинтригува Кайку. Тя отметна косата от челото си и изглежда Кайлин с интерес.

– Не тук – поклати глава по-възрастната жена. – Ела с мен.

Двете Сестри поеха по една пътечка нагоре по склона, която ги отведе до неголяма постройка, сгушена сред дърветата. По запустелия ѝ вид Кайку предположи, че навремето бе изпълнявала функцията на храм; сухият каменен купел пред входа и четирите запечатаните врати, обозначаващи посоките на компаса, затвърдиха впечатлението ѝ. Младата жена забеляза някакви йероглифи, които бяха изрисувани на толкова древен диалект от Висшия сарамирски, че не ѝ говореха нищо.

– Това ли? – попита подозрително Кайку. Имаше чувството, че запустялата постройка сякаш я наблюдава.

– Не – отвърна Кайлин. – Искях само да се уверя, че ще бъдем съвсем сами. Само малцина избрани знаят за това, което ще видиш след малко.

– За какво става въпрос? – попита малко изнервено по-младата Сестра.

– Съвсем скоро ще разбереш – усмихна се загадъчно Кайлин. – Никога не е излишно да имаш нещо, с което да изненадаш противниците

си. Виж Чаросплетниците например. Навярно са прекарвали столетия в усъвършенстване на уменията си, а ние все още нямаме и най-бегла представа за евентуалните тайни, които крият.

– Ние не сме Чаросплетниците – отвърна събеседничката ѝ.

– Не бъди толкова тесногръда, Кайку – в кадифения глас на Кайлин отново започнаха да се прокрадват ледени нотки. – Искам да запазиш това, което ще видиш, в тайна. Не трябва да казваш дори на Фаека. Това е от изключителна важност за мен. Разбрахме ли се?

– Разбрахме се – отвърна дипломатично по-младата Сестра.

– Гледай тогава – рече Кайлин, затвори очи и си пое дълбоко дъх.

Кайку усети как златистите нишки на Чаросплетнието потрепват, сякаш раздвижени от някакво невидимо течение. Сензорните ѝ способности се бяха увеличили неимоверно в процеса на обучението ѝ и сега тя знаеше какво се случва в незримата за обикновените хора вселена дори и в моментите, когато не чаросплиташе. Като всички други Сестри, и тя можеше да определи дали даден човек е Различен само като го погледне; освен това бе способна да открие следите, оставени от духовете, както и да реконструира обстоятелствата, оставили своя отпечатък върху някое конкретно място. С малко повече усилия Кайку можеше да разчете емоционалните връзки между приятели, семейства и даже врагове, като проследи различните нива на резонансите между телата им.

Навремето Кайлин ѝ беше казала, че тя, Тейн, Асара и Мишани вървят по сплетена пътека и било предопределено да пътищата им да се преплитат, независимо от това колко далеч един от друг се намират. Тогава Кайку я бе попитала откъде знае това, ала вече имаше отговора. Предводителката на Аления орден беше видяла неразривните връзки – приятелството между Кайку и Мишани; любовта на Тейн към нея и близостта, която бе възникнала между нея и Асара чрез споделения им дъх. Кайлин обаче не знаеше всичко – Тейн беше умрял, а никоя от прехвалените способности на Сестрите не бе могла да предскаже това.

В този миг Кайлин изчезна.

Младата жена примигна. Сякаш пред високата фигура на Нейно превъзходителство внезапно премина някаква сянка, която я направи съвършено незрима.

И въпреки това... тя не бе изчезнала съвсем. Кайку долавяше присъствието ѝ, усещаше нейния отпечатък върху Чаросплетнието. Просто очите ѝ не я виждаха.

Тя се гмурна в света на златистите фибри и веднага зърна Кайлин, очертана от безброй нишки светлина.

((Но как?)) По-младата Сестра бе изумена.

((Има още. Докосни ме с ръка))

Кайку я послуша и се протегна бавно към предводителката на Аления орден, като се ориентираше по отпечатъка ѝ в Чаросплетието. Тя сложи длан върху рамото на Кайлин, ала там, където очакваше да докосне плът и кости, нямаше нищо. Кайку си пое дълбоко дъх и повтори опита си, но пак не можа да напипа нищо. Ръката ѝ просто се плъзгаше през тялото на по-високата Сестра и като се изключи едва доловимото усещане за нещо лепкаво, пръстите ѝ докосваха единствено въздух.

((Невъзможно...)) В мига, в който изпрати тази мисъл, Кайку се почувства като пълна глупачка, ала просто не можа да го изрази по друг начин. Кайлин се намираще в Чаросплетието и *само* в Чаросплетието; физическото ѝ тяло бе... *изчезнало*.

((*Владеем изкуства, до които едва си се докоснала, Кайку*)) , каза ѝ Кайлин без каквито и да е думи – само посредством смислови проблясъци. ((*Нови техники за въздействие върху Чаросплетието, които разработваме в най-строга секретност от десетилетия. Вече си готова да започнеш да изучаваш най-съкровенията тайни на Аления орден*))

Златистите нишки внезапно се огънаха навътре, заплитайки се в невъобразим възел, след което експлодираха обратно с невиджана сила и гигантското туловище на левиатана изникна пред двете Сестри.

Самото му присъствие бе достатъчно да ги поразии. Въпреки че по принцип разстоянията нямаха значение в Чаросплетието освен в случаите, когато човешкото съзнание ги интерпретираше, до този момент китоподобните колосии винаги се бяха носели бавно и достолепно в недостижимата далечина. Сега обаче един от тях се намираще толкова близо, че вибрациите, породени от движението му, взривиха възприятията на Сестрите и зашеметиха умовете им. Преди да успеят да се окопятят, исполинът спря своя ход и резонансната буря утихна.

Размерите и *въздействието* му върху Чаросплетието бяха колосални. Сестрите бяха като пращинки пред него; то сякаш обсебваше изцяло света на златистите нишки. Представляваше нещо като бяла пустота, болзено ярка бездна, която заслепяваше окото с блясъка си. Нямаше форма, защото сякаш съществуваше в множество форми едновременно; същевременно човешкото съзнание не можеше да се примири с това и поради тази причина двете жени го виждаха като огромно същество с издължен силует, подобно на гигантски кит, ала същевременно толкова чуждо и различно от всичко познато, че всяка аналогия бе неуместна.

Кайку и Кайлин се взираха в левиатана, обзети от невъобразим

ужас, неспособни да помръднат, докато възприятията им се опитваха да асимилират случващото се.

То също ги наблюдаваше. Двете Сестри усещаха как вниманието му ги облива като вълните, възникнали от минаването на огромен кораб. Можеше да ги унищожи само с тежестта на погледа си. Преди няколко години Кайку се бе срещнала с Лунните деца – духове тъй древни, че човешкото съзнание бе неспособно да ги разбере, – но те наистина бяха като дечица в сравнение с *това*. Машабите на левиатана бяха толкова грандиозни, че човек можеше да изгуби разсъдък си, ако се взираше твърде дълго в него.

В следващия миг цялото Чаросплетие се сви навътре като чашка на цвете, след което златистите нишки отново възвърнаха предишното си състояние. Левиатанът изчезна, но резонансът, породен от движението му, бе оглушителен.

Двете Сестри напуснаха заедно вселената на триизмерните фибри и Кайлин отново стана видима. В продължение на една дълга минута те стояха безмълвни и дишаха дълбоко, заслушани в шепота на нощта, а прохладният бриз галеше нежно лицата и косите им.

Под ципата на реалността се стрелкаха десетки въпроси. Другите Сестри също бяха почувствали присъствието на левиатана. Нито Кайлин, нито Кайку обаче можеха да им отговорят. Двете жени се взираха една в друга, без да издадат и звук. Просто бяха останали без думи.

* * *

Няколко дена по-късно Мишани пристигна в Арака Джо.

Тя откри Кайку до малкото езеро, намиращо се на изток от храмовия комплекс. Сестрата стоеше в края на панорамната платформа и съзерцаваше красивия килим от водни лилии, алени и бели цветчета. Езерото бе заобиколено от камакови дървета, чиито листа висяха над водата в провиснали вериги. Там, където окоето на Нуки галеше света с погледа си, беше топло и приятно, ала на сянка си беше доста студеничко.

Кайку не носеше одеждите на Ордена. Дебелата ѝ роба бе обагрена в синьо и бледолилаво, като бе пристегната в кръста със зелен пояс. За Мишани, която беше свикнала с момчешките дрехи на приятелката си, това бе неочаквана проява на изискана женственост. Дъщерята на Мураки ту Коли я наблюдава мълчаливо известно време, наслаждавайки се на гледката на отдадената на съзерцание Кайку.

– Зная, че си тук, Мишани – каза Сестрата с благ тон. – Времето, когато можеше да се прокрадваш незабелязано зад гърба ми, отдавна

отмина.

Дългокосата жена се засмя и Кайку се обърна да я прегърне.

– Богове, колко се радвам, че си добре – промълви тя.

Имаха толкова много за разказване, ето защо започнаха веднага да си наваксват. За последен път се бяха видели преди повече от година, малко преди Мишани да замине за Тчом Рин. Кайку говореше предимно за обучението си, защото не бе пътувала толкова далеч като приятелката си, и по-голямата част от наладата да споделя се падна на Мишани. Сестрата нямаше нищо против – беше й страшно интересно да научи повече за пустинните градове.

– Погледни се сега! – възкликна Кайку и посочи ръкавите на събедничката си. – Изглеждаш досущ като благородничка от пустинята!

– Трябва да призная, че този стил наистина ми допада – усмихна се жената с дългите черни коси. – Трябва да ти кажа още нещо, Кайку – Асара е тук.

Радостта на Сестрата помръкна като угасена свещ.

– Асара? – За миг в съзнанието ѝ изплува онзи миг от живота ѝ в Лоното, когато бе съблазнила един мъж на име Саран Иктис Марул, без да знае, че това е Асара, но в друг облик. Болката, че е била *излъгана* по този начин, още я гложеше. Сетне обаче усмивката ѝ се върна и Кайку добави: – Тя може да почака. Ела да се поразходим.

Двете тръгнаха по застланата с каменни плочи пътечка, заобикаляща езерото. Алеята беше толкова древна, че част от настилката бе потънала в земята. По дърветата бяха накацали гарвани и сойки, които подскачаха насам-натам по клоните и пърхаха с криле, посипвайки двете приятелки с дъжд от борови иглички. Сарамирската растителност бе предимно вечнозелена, но хората все още имаха някаква генетична памет за времето, когато прадедите им са живели в Куараал, където господстваше умереният климат. Бяха минали повече от хиляда години, от както се бяха заселили на този континент, ала обстоятелството, че повечето дървета в Сарамир никога не губеха листата си, продължаваше да мушцава някогашните им инстинкти.

Кайку бе щастлива да бъде отново с приятелката си. Между тях двете цареше една непринуденост, която липсваше в отношенията ѝ с другите хора. Както всеки друг път, тя отново се изненада как изобщо бе могла да забрави това усещане за пълна хармония, но същевременно си даваше сметка, че следващия път, когато пътищата им се разделят, историята щеше да се повтори.

Докато вървяха, Мишани разказваше на Кайку за пътешествието

през планините.

– Първоначално смятах, че по-високите места ще гъмжат от Различни, но видяхме съвсем малко, и то отдалеч – каза тя. – Дори когато стигнахме до равнините и трябваше да прекосим Южния търговски път, нямахме никакви затруднения. Преди си мислех, че съм голяма късметлийка, задето не съм се сблъскала с никакви неприятни инциденти в пустинята, ала вече си мисля, че късметът няма нищо общо с това.

– Разузнавачите ни докладваха същото – кимна Кайку. – Чаросплетниците са концентрирали силите си в градовете и съвсем малка част от тях обикалят из страната. Някои смятат, че вечерите всъщност нямат достатъчно ресурси, че да ги разпределят равномерно из цялата територия на Сарамир. Все пак изгубиха стотици хиляди в първите месеци на войната, преди да се научат как да водят тактически бойни действия. Навярно не могат да развъждат достатъчно или да хващат достатъчно – или каквото там правят, за да попълнят армиите си, – за да компенсират загубите.

– Това звучи окуражаващо – рече Мишани.

Двете повървяха мълчаливо известно време, а килимът от листа шепнеше тихичко под стъпките им.

– Прочетох новата книга на майка ти – каза Кайку.

– И аз. Няколко пъти.

– Има нещо странно в нея. И особено в онези последни редове...

Мишани кимна тъжно.

– Думите, които Нида-джан казва на умиращия човек? Това е първата строфа от една приспивна песничка, която ми пееше, като бях малка. Тя сама си я беше измислила. Двете с нея бяхме единствените, които я знаеха цялата...

– *Аз също я зная* – отбеляза Кайку. – Ти ми я изпя веднъж, докато ми разказваше как си открила, че Чиен работи за майка ти.

– Спомняш си това? – възкликна изненадано Мишани. Почти бе забравила за злополучния търговец. Клетникът бе отровен от наемните убийци на баща ѝ по време на обсадата на Зила, ала преди това девойката бе узнала, че е бил натоварен от майка ѝ с мисията да я защити от същите тези убийци.

– Майка ти има невероятен талант за думите – въздъхна Сестрата. – Веднага се запечатват в паметта ти. – Тя ритна някакво клонче, паднало на пътеката. – След като прочетох тези стихове, не можах да се отърся от усещането, че Мураки е искала да каже нещо с тях...

– Според мен се вижда достатъчно ясно – изтъкна Мишани.

– Не, говоря за скрит смисъл – обясни Сестрата. – Започнах да чета по-старите ѝ книги, а после се прехвърлих на онези, в които стилът ѝ се променя – някъде по времето, когато баща ти стана Лорд Протектор. Опитвах се да разбера каква е била целта ѝ, какво точно се е опитвала да изрази...

– И стигна ли до някакъв извод? – Мишани бе изумена от обстоятелството, че приятелката ѝ се бе замислила над същите стихове като нея.

Кайку вдигна рамене.

– Не – въздъхна тя. – Обаче съм сигурна, че там има нещо. Засега отговорите остават неразгадаеми.

Мишани се почувства разочарована. Така се надяваше, че приятелката ѝ е открила някакво послание от майка ѝ.

– Тсата се върна – изтърси ни в клин, ни в ръкав Кайку.

– Тук ли?

– В Сарамир. Отишъл е в Арака Джо с ткиуратците – жената с покъсатата коса бе помолила Сестрата, която бе присъствала по време на атаката, да провери дали татуираният мъж е жив. Трябваша ѝ няколко дни, защото преди известно време Тсата бе напуснал ядрото на армията, а Сестрата имаше други задачи, а и намирането на някой, който да си спомня въпросния мъж, не беше лесна работа. Тази сутрин обаче отговорът най-накрая бе дошъл.

При това известие Кайку чувства невероятно облекчение; не си бе давала сметка колко опънати са нервите ѝ, докато не се разхлабиха.

– Странна работа – отбеляза иронично Мишани, загледана в приятелката си, която беше с няколко сантиметра по-висока от нея.

– Не ми говори с този тон! – засмя се Кайку. – Зная какво намекваш!

– Той прекоси цял океан, за да се върне при теб, Кайку – посочи жената с дългите черни коси.

– Той прекоси цял океан, за да се сражава с Чаросплетниците – отвърна приятелката ѝ. – Знаеш ги какви са ткиуратците; това е единственият логичен начин на действие според него.

– Не, не ги познавам – отсеке Мишани. – Техният мироглед е абсолютно неразбираем за мен. За теб обаче явно не е така.

Кайку се нацупи.

– Май аз трябва да бъда посланик вместо теб.

– Моля? Ти?!? За един ден ще ни вкараш в открита война!

Двете приятелки се изкикотиха. Те се разхождаха покрай брега на

езерото, обляни от ярките лъчи на зимното слънце, и за известно време забравиха всичките си грижи, потънали в насладата от приятелското общуване. За съжаление такива моменти бяха рядкост в живота и на двете.

* * *

В Императорската цитадела в Аксками бе сервирана вечерята.

Лорд Протекторът Авун ту Коли беше коленичил срещу жена си до малката правоъгълна маса, лакирана в червено и черно. Между тях бяха наредени плетени кошници, от които се издигаше ароматен дим – отделни за стриди, ориз, кнедли и зеленчуци. До тях стояха малки купички със супа и сосове и високи бокали с гъсто, тъмноехлибарено вино. След като слугите се увериха, че всичко е сервирано, се оттеглиха през закрития със завеска вход, оставяйки господаря и господарката сами.

Известно време те се хранеха мълчаливо. Макар че помещението не бе голямо, изглеждаше усойно и неприветливо, а начинът, по който отекваха и най-тихите звуци, засилваше впечатлението, че се намират в пещера. Още не бе станало време за палене на фенерите, макар и черният облак над Аксками да засенчваше слънчевата светлина и да потапяше древния град в сивкав полумрак.

– Ще хапнеш ли? – попита Авун след цяла вечност.

В продължение на няколко секунди Мураки не каза нищо. После взе приборите и започна да си сипва, а съпругът ѝ последва примера ѝ.

– Днес писането вървеше ли добре? – попита той.

– Доста добре – отвърна тя с някаква обвинителна нотка в гласа си.

– Мислех си, че няма да е зле да напуснеш тази стая – каза Авун. – Не е хубаво да се изолираш така, пък и никак не е добре за здравето ти.

Мураки го изгледа иззад завесата на косата си, след което хвърли многозначителен взор към прозореца. „По-здоровословно е, отколкото да дишам този въздух“, сякаш казваше погледът ѝ.

– Тогава съжалявам, задето наруших спокойствието ти – рече Авун, поливайки стридите с тъмен сос, като държеше купата с палец и показалец. – Просто исках да вечерям с жена си.

Съпругата му мълчеше. Тя започна да се храни, като използваше малките ножчета и вилички, прикрепени към сребърни напръстници, които се слагаха на средния и безименния пръст. Хапките ѝ бяха мънички, сякаш ги нарязваше за някое мъниче.

– Фейа-корите се връщат от Зила – рече Авун. Изпитваше неустойима нужда да каже нещо, за да пробие ледената стена на отсрещното безмълвие. Когато Мураки не реагира по никакъв начин, продължи: –

Войските на Империята са се изтеглили почти без съпротива. Чаросплетниците са много доволни от новите си творения и си мисля, че съвсем скоро към тези двете ще се присъединят и други.

Между двамата отново се възцари мъчителна тишина, но Авун вече се бе отказал да очаква нещо друго. В този момент обаче съпругата му го изненада.

– Кога? – попита тя.

– След няколко седмици.

– А после?

– Ще нападнем Южните префектури, след което ще се насочим към Тчом Рин.

– И ще опустошите и техните градове, така ли?

– Не виждам защо Чаросплетниците трябва да го правят – вдигна рамене Лорд Протекторът. – След като веднъж установят контрол над целия континент, няма да имат никаква нужда от фейя-корите. Както и от проклетите им миазми.

– А дали ще имат нужда от нас? – попита писателката. – Дали ще им трябваме, когато завладеят целия континент?

Авун се усмихна коварно.

– Знаеш, че не съм глупак, Мураки – рече той. – Не се заблуждавам, че вечерите ще ме оставят да бъда Лорд Протектор само от благодарност. Все още ще бъда безценен за тях. Хората имат нужда от водач с човешко лице. Никога няма да повярват на една Маска.

– Мислиш ли, че ще повярват на теб?

– Ще ми повярват, защото ще им върна небето – каза мъжът и отпи глътка вино. – Да не мислиш, че много ми харесва да живея под тази мъгла? Противоестественно е. Колкото по-скоро се отървем от бунтовниците, толкова по-рано ще можем да се освободим от фейя-корите и да разгложим димните ями на съставните им части.

– Ами храмовете?

Авун не й отговори веднага. Съпругата му можеше да изстиска и най-болезнените му циреи по такъв начин, че изобщо да не усети.

– Храмовете няма да се върнат. Чаросплетниците не харесват нашите богове.

Мълчанието на Мураки бе по-красноречиво от каквито и да е думи. Тя знаеше, че съпругът ѝ продължава да ходи нощем в пустия храм на Оча на върха на Цитаделата, за да се моли тайно. Архитектурният шедьовър бе лишен от статуите на боговете, олтарите и изображенията, които го украсяваха навремето, и изглеждаше като бледа сянка на

някогашното си великолепие. Мураки не смееше да се приближи до него, но мъжът ѝ се отбиваше често там, когато търсеше уединение.

Писателката се чудеше как ли оправдаваше тези свои действия пред себе си. Авун не беше най-набожният сред хората, но не искаше да изостави своите богове, въпреки че именно той бе сринал светилищата им. Дали очакваше опрощение? Тя не знаеше кое божество би му простило след всички онези престъпления, които бе извършил срещу Златните владения.

– Най-накрая светът отново ще стане такъв, какъвто беше – продължи Авун, връщайки се на предишната тема. – С унищожаването на Алениния орден ще бъде сложен край на покварата, защото Чаросплетниците няма да се нуждаят от толкова много вещерски камъни. Мъглата над Аксками ще се разсее, земята ще се изчисти и страната отново ще бъде обединена.

– Чаросплетниците ли ти казаха това? Не съм го чувала преди.

– Срегнах Какре тази сутрин и го убедих да ми разкрие плановете си – рече Авун. – Не беше никак лесно – добави съпругът ѝ. Изглеждаше горд със себе си и Мураки си даваше сметка, че постъпката му наистина е била смела. Помнеше какво му се бе случило в миналото, когато Какре се беше ядосал.

– Защо? – попита учудено съпругата му. – Защо си го сторил? Досега не си се оплаквал от неведението си...

Лорд Протекторът я изгледа изкоско.

– Защото на жена ми не ѝ харесва въздухът на столицата – рече. – И искам да мога да ѝ обещавам, че някой ден небето отново ще бъде лазурносиво.

Мураки примигна и сведе поглед към чинията си. Това бе единственото външно свидетелство за трепета, обхванал гърдите ѝ. В продължение на няколко минути никой от двамата не промълви и дума.

– Вярваш ли им? – попита тя накрая.

– Това е единственият вариант, в който виждам някакъв смисъл – отвърна съпругът ѝ. – Алтернативата е да продължат да отравят земята. Това означава да продължават да избиват народа и армията си, защото няма достатъчно храна и гладът ще става все по-лош.

– А навярно все още не можем да видим грандиозния план на Какре – прошепна плахо жената, задето му противоречи. – Или пък Какре просто е луд.

Авун кимна.

– Луд е за връзване.

Мураки го изгледа изненадано.

– Наблюдавам най-внимателно упадъка му – заяви Лорд Протекторът. – Откакто пробудиха фейа-корите, деградацията му стана още по-стремителна. Мисля, че усилието да ги управлява му нанася ужасни вреди. Разсъдъкът му се руши с шеметна бързина. – Съпругът ѝ отхапа малко от кнедлата, сдъвка я и преглътна съвсем спокойно, сякаш говореше за разни дреболии, а не за неща, заради които можеше да бъде екзекутиран. – Подозирам, че едва ли щеше да ми каже за дългосрочните планове на Чаросплетниците, ако не беше толкова побъркан.

– Но ако Върховният Чаросплетник е луд – промълви Мураки, – кой тогава управлява вещерите?

– Точно това – рече Авун, вдигайки бокала с вино – е въпросът.

Дванадесета глава

Пустинният град Изанзай се разпростираше върху едно неравно плато, което се издигаше високо над прашните равнини. Той представляваше истинска гора от тъмни кули, чиито елегантни върхове сякаш пронизваха бледото небе, а тумбестите им основи се гъчкаха една до друга до самия край на жълтеникавата скала. В южния му край имаше огромна рампа, която беше единственият вход и изход към селището; строителството ѝ бе отнело дълги години и множество човешки животи.

От града се откриваше впечатляваща гледка към околния пейзаж. На юг и изток равнините постепенно биваха погълнати от пустинята и в далечината се виждаха гигантските дюни, осяели централната част на Тчом Рин. На север и запад теренът бе още по-суров – скалистите каньони и плата се издигаха рязко нагоре, за да се впишат във внушителния масив на планините Тчамил, които се издигаха сиви и мрачни над околния пейзаж, а назъбените им върхове се губеха в нескончаеама градация отвъд пределите на човешкия взор.

В подножието им, долу в низините, сега се сражаваха и умираха хора.

Баракс Реки ту Танатсуа седеше на гърба на една манкстуа и наблюдаваше развоя на битката. Топлият вятър развяваше косата и дрехите му и дуплеше гъстата козина на добичето му. Присвил очи, той изучаваше поведението на двете страни и обмисляше евентуални стратегии. Битката бе решена и пустинните сили бяха победители, ала младият благородник нямаше да я сметне за приключила, докато и последният от враговете му не паднеше мъртъв на земята. От двете му страни, също възседнали манкстуи, седяха една Сестра от Аления орден и Джикиел, неговият главен шпионин. Недалеч стояха стражите от личната му гвардия, готови да реагират и при най-малкия сигнал за опасност, въпреки че тук едва ли бяха застрашени от нещо.

Този път челюстниците бяха много повече от обикновено. Ако се бяха изправили само срещу семействата от Изанзай, щяха да ги смажат с лекота, но обединението на бараксите промени положението на везните и като се оставят настрана старите вражди, Реки имаше на разположение много по-голяма сила, с която да отбранява града. Изглежда съюзът между благородниците от Тчом Рин бе сключен точно навреме.

Победата обаче им струваше скъпо. Тези проклетни Различни

изчадия бяха изключително трудни за убиване и доста често завличаха по няколко души със себе си. За разлика от повечето хищни видове, които Чаросплетниците бяха развъдили досега, челюстниците се нуждаеха от съвсем малко храна и вода и сякаш бяха имунизирани срещу жегата. С еднаква лекота се справяха с каменист терен и плаващи пясъци, а естествената им броня превръщаше характерния за пустинните воители близък бой в самоубийствено начинание. Различните твари отнеха живота на доста мъже – огромните им усти, наподобяващи челюсти на ловни капани, бяха кошмарно оръжие – и всеки път, когато Реки се замисляше за тях, омразата му към вешерите се разгаряше с нова сила. Богове, кой би могъл да повярва, че Чаросплетниците бяха развъдили тези зверове с една-единствена цел – да завладеят пустинята?

Беше *невъзможно*, нали?

– Твоите хора в планината са открили неколцина Възли – заяви изведнъж Сестрата, предавайки информацията, която бе получила от постстримите си.

Реки измърмори някаква благодарност. Вече се бе досетил за това, защото част от зъбатите чудовища долу внезапно бяха обезумели – сигурен знак, че господарите им бяха избити. Свободни от контрола на Възлите, те отново се превръщаха в животни, а по принцип животните не реагират много добре, когато се озоват в разгара на жестока битка.

– Май този ден е наш – отбеляза Джикиел.

Бараксът го изгледа подозрително.

– *Този ден да – рече той.* – Но колко още такива дни ще имаме?

Шпионинът кимна мрачно. Беше стар, плешив и сбръчкан, с рядка черна брадица и мустаци, които висяха на три тънички снопчета над гърдите му. Бе облечен в бежова роба, а на колана му се поклащаше *наката* – извитата сабя, носена от бойците на Тчом Рин.

– Навярно трябва да предприемем действия срещу източника? – предложи той.

– И аз си мислех същото – каза благородникът. – Всеки път, когато приждат, са повече на брой. Принуждават ни да се разпръснем, защото границите на планината са обширни. С обединението на бараксите постигнахме единствено временна отсрочка на поражението си – това е всичко. В крайна сметка те ще надделят.

– Какви са вашите заповеди, мой бараксе?

– Вземи толкова мъже, колкото ти трябва, и ги изпрати в планините – нареди Реки. – Искам да узная откъде идват тези твари.

– Ще бъде изпълнено.

Те продължиха да следят развоя на битката. Възлите намираха смъртта си, а заедно с тях погиваха и отрядите им – в редиците на хищниците настъпваше хаос и безредие, които позволяваше на воините от Тчом Рин да ги посичат с минимални загуби. Манкстуите пръхтяха и пристъпваха нервно напред-назад, а Сестрата докладваше какво се случва в планината.

Вниманието на Реки бе съсредоточено върху бойното поле, ала част от съзнанието му блуждаеше другаде – там, където винаги витаеха мислите му. При жена му. Вече отсъстваше повече от месец, но бремето на раздялата не бе олекнало ни най-малко. Младият благородник все още копнееше за нея; и все още го болеше от начина, по който го изостави – без никакви обяснения, с типичните за нея неясни намеци и емоционален шантаж. Реки беше бесен на себе си, задето я пусна да замине, без да изкопчи повече подробности. Чудеше се какво ли прави сега и каква ли беше тази важна работа, че да я отведе на повече от хиляда километра на запад. Откакто бе заминала, той се бе тормозил с безброй догадки и предположения, но кой би могъл да каже истината в крайна сметка? Какво всъщност знаеше за миналото на Асара? Та тя си остана същата мистерия за него, каквато бе при запознанството им.

Имаше ли всъщност основания да се тревожи? Имаше ли нещо, което не би й простил – нещо, което да го накара да спре да я обича? Въпросите бяха реторични. Въпреки всичко Реки не можеше да понася повече бремето на многобройните възможности, когато имаше начин да ги сведе до една безспорна истина.

– Джикиел? – измърмори той, извършайки се така, че Сестрата да не го чуе.

– Да, мой бараксе?

– Научи повече за жена ми – рече младият благородник и замлъкна. Имаше чувството, че е извършил ужасно предателство. За миг се замисли дали да не отмени заповедта си, но бе длъжен да поеме този риск. Ако Асара не вярваше в любовта им, трябваше да поеме нещата в свои ръце. – Узнай *всичко* за нея.

В угълчето на устните на Джикиел заигра лукава усмивка.

– Мислех си, че никога не ще поискате това – рече той.

* * *

Асара дойде при Кайлин в малките часове на нощта. Предводителката на Аления орден се намираше в къщата на Сестрите в Арака Джо, пиеше горчив чай и наблюдаваше совите сред клоните на тъмните

дървета.

– Асара – измърмори тя. – Знаех си, че ще се появиш рано или късно.

Посетителката вече бе влязла в стаята, плъзгайки се безшумно между тежките завеси.

– Защо според теб съм изминала целия този път, ако не за да те видя?

Кайлин остави настрана изящната каничка, от която пиеше, и се изправи, пристъпвайки към гостенката си.

– Навярно заради Кайку – предположи тя. – Никога не си можела да я изоставиш за дълго...

Асара обаче не се хвана на въдицата.

– Спасих живота на Кайку за *теб* – отбеляза спокойно тя. – И продължавам да плащам цената за това. Очаквам поне малко благодарност от теб.

– О, благодарност – усмихна се предводителката на Аления орден. – Защо трябва да ти дължа това, Асара? Ти направи онова, което ти казах. Ще получиш наградата си, когато уговорката ни бъде изпълнена.

Посетителката пристъпи напред. Беше тъмно; нямаше никаква светлина, освен сиянието на двете големи луни. Тя стоеше в сенките, вирнала предизвикателно брадичка. Носеше бяла рокля, закопчана с диамантена брошка, а ръцете и косата ѝ бяха украсени със скъпи бижута. Всеки сантиметър от нея показваше, че е пустинна бараксиня.

– Нещата се промениха – каза Асара. – Вече не съм жената, която бях преди.

– Смяташ, че си се *променила*? – възкликна скептично Кайлин. – Можеш да се преобразяваш както и колкото си искаш, Асара, но вътре в теб царя същата онази празнота, която винаги те е изпълвала.

– Положението ми се промени – изтъкна съпругата на Реки с ядовит тон. – Както добре знаеш.

Двете жени се изгледаха втренчено една друга. Намираха се в същата стая, където Кайлин и Кайку бяха чаросплитали преди няколко нощи – на втория етаж на къщата на Аления орден. Сега обаче вазите бяха празни, мангалът бе студен, а гравюрите по облицованите с дървена ламперия стени сялаш плъзяха в тъмнината.

– Трябва да ти изкажа поздравленията си – каза Кайлин по някое време. – Съблазняването на бъдещия баракс се оказа изключително предвидлив ход. Колко ли си тъгувала, когато и сестра му, и баща му загинаха, разчиствайки пътя пред него, за да може той да стане баракс и

глава на фамилията...

– Сестра му бе неспособна да стане глава на фамилията поради простата причина, че бе омъжена за Императора – отвърна Асара. – Кончината ѝ облагодетелства повече теб, отколкото мен. Ти искаше заговорът на Чаросплетниците да успее, ти *искаше* да завземат тази страна. И желанието ти се сбъдна.

– Значи ти нямаш нищо общо със смъртта ѝ, така ли?

– Може би да, а може би не – отвърна съпругата на Реки. – Ако е второто, това би бил поредният пример за това как съм сторила толкова много неща за теб, а не съм получила нищо в замяна.

– Такова е естеството на уговорката ни, Асара – разпери ръце Кайлин. – Ще бъдеш възнаградена, когато му дойде времето.

– Тогава променям уговорката ни.

Предводителката на Аления орден повдигна вежда.

– Нима? Колко забавно.

– Вече съм жена на баракс, Кайлин – отбеляза сухо красавицата. – Държа най-могъщия мъж в пустинята в ръката си. Не можеш да ме игнорираш с лека ръка, както си правила преди.

Изрисуваните в черно и червено устни на Кайлин се изкривиха в подигравателна гримаса.

– Виждам. И ти си мислиш, че само защото си излъгала някакво хлапе да се ожени за тебе, можеш да го използваш като оръдие срещу мен? Имах по-добро мнение за теб, Асара.

– Повече от *десет години* бях твой слуга, Кайлин! – извика гостенката, поддала се на внезапно лумналия гняв. – Дръж си обещанията! Ти узна какво исках – боговете знаят как; твоите мръсни *кана*-игрички, без съмнение – и оттогава ме експлоатираш както си искаш! А през цялото това време аз преследвам една мечта, като дори не съм сигурна, че можеш да я осъществиш! Сега притежавам мощта на пустинята и мога да обърна целия Тчом Рин срещу теб и себеподобните ти. Зная какво *желаеш* и мога да направя постигането му много по-трудно за теб, ако не ми дадеш онова, което искам, *сега!*

– Достатъчно! – отсече предводителката на Аления орден. – Какво са десет години, двадесет или *петдесет* за създания като нас? Ние не стареем като другите хора. Къде е търпението ти?

– Бях търпелива – гласеше отговорът. – Ала между търпението и глупостта си има граница. Трябва ли да бъда твой слуга още десет години... или двадесет, докато благоволиш да ме освободиш? А ти ще можеш ли изобщо да ми дадеш това, което искам? Което ми обеща? Ще

можеш ли? Струва ми се доста тежко бреме за думата на една жена. А и откакто те познавам, ти не си еталон за честност и почтеност!

Кайлин се измя.

– Горката Асара! – възкликна престорено тя. – Горката убийца Асара! – В следващия миг обаче смехът ѝ внезапно утихна и гласът ѝ стана леденостуден. – Търсиш съчувствие? Нямам. Каузата на Аления орден е колкото в наш, толкова и в твой интерес и....

– Съмнявам се – прекъсна я красавицата.

– ... и дори и да не го осъзнаваш, когато се бориш на наша страна, ти се бориш за себе си. Ще създадем свят, където Различните да могат да живеят без страх. И ти ще ни *помогнеш* в това, без значение дали го искаш, или не.

– Бягаш от темата – каза Асара и пристъпи още по-близо. – Дай ми това, което искам.

– И да те освободя от споразумението ни? В никакъв случай. Въпреки недостатъците си, ти всъщност си извънредно полезен съюзник.

– *Дай ми това, което искам!* – изкрещя Асара.

– Или *какво?* – извика ѝ Кайлин. – Какво ще направиш, Асара? Въобразяваш си, че можеш да обърнеш пустинята срещу нас? Въобразяваш си, че *можеш* да ни спреш? В най-добрия случай усилията ти ще бъдат като ухапване от комар за Аления орден. Ще те убием хиляди пъти, преди да успееш дори да се върнеш при любимия си баракс. И дори Реки няма да се окаже такъв глупак, че да пренебрегне силите, които ще му предложим, при положение че вешерите дори сега се опитват да нахлуят в Тчом Рин. Просто блъфираш, Асара... и само ме изморяваш напразно.

– Тогава всичко свършва тук! – извика някогашната прислужница на Кайку. – Ако не ми докажеш, че наистина можеш да ми дадеш това, което ми обеща, аз ще...

В този момент Кайлин преряза гърлото ѝ.

Движението на ръката ѝ бе светкавично – пренебрежително махване с пръсти, мигновен проблясък на лунната светлина и... край. Тя не докосна другата жена – все пак не бяха толкова близо, – но в шията на Асара зейна ужасяващ кървав разрез, толкова чист и прецизен, сякаш Кайлин бе използвала меч.

Красавицата отстъпи, олюлявайки се, назад – очите ѝ бяха широко отворени от изумление, а в гърдите ѝ се надигаха клокочещи звуци. Кръвта рухна от грозния разрез и започна да напоява роклята ѝ, обагряйки я в искрящо черно на лунната светлина. Предводителката на

Аления орден я наблюдаваше безстрастно с пламналите си в червено ириси.

Асара се опитваше да издаде някакъв звук, но безрезултатно. Опитваше се да си поеме дъх, но нито глътка кислород не можеше да мине през разкъсаната ѝ трахея. Паниката я заля като всепомитаща вълна и жената се сблъска с ужас, какъвто не бе изпитвала никога преди – тя умираше, умираше, без да е осъществила мечтите си, и когато напуснеште този свят, нямаше да остави нищо след себе си, все едно никога не е съществувала. Краката ѝ омекнаха, а мускулите ѝ се вкочаниха. Тя падна на колене, прилепила едната си длан към зеещата рана на гърлото си, а с другата се подпря на хлъзгавия от кръвта ѝ под. Главата ѝ се замаиваше все повече и повече. Колко кръв, колко много кръв, а тя не можеше да стори нищо, за да я спре.

„*Не по този начин*“, беше последната мисъл, родена от гаснещото ѝ съзнание. „*Не така.*“

Кайлин махна небрежно с ръка и широката рана на Асара тутакси се затвори, а плътта и тъканите се съединиха отново, без да оставят и следа от кървавия разрез. Тя си пое дълбоко въздух и сърцето ѝ разпрати живителната сила на кислорода по цялото ѝ тяло. Божественото облекчение, което изпита, бе несравнимо; същото важеше и за омразата, която пламтеше в гърдите ѝ – никога през дългия си живот не бе чувствала по-силна и изпепеляваща ненавист към някого. Все още приведена на пода, с омазана с кръв рокля и трескаво повдигащ се гръден кош, Асара надигна глава и хвърли преливащ от злост поглед към жената, която бе дръзнала да я нарани по този начин.

Предводителката на Аления орден я изгледа с хладна надменност.

– Доволна ли си? – попита тя и излезе от стаята, оставяйки Асара да коленичи в локвата от собствената си кръв.

* * *

На около час път пеша в североизточна посока от Арака Джо, дълбоко сред обраслите с дървета пазви на планините, се намираще полянката на един ипи.

Тук витаеше почти свръхестествена тишина и покой – свещена обител с купол от преплетени клонки и листа, през които зимното слънце протягаше своите снопове от светлина. Сред хълмчетата и могиликите се гущеха кристални езерца, чиято повърхност беше застинала и прозрачна като стъкло, обрамчени от гладки, бели като кости скали. В средата на полянката стоеше самият ипи – колосално дърво с черна като въглен

кора, набръчкана от старост. Най-високите му клони се преплитаха с балдахина от листа, докато по-ниските се протягаха над полянката, подобни на уродливи, възлести ръце, чиито чворести пръсти бяха обрасли с борови иглички.

Лусия стоеше на колене до основата на дървото с приведена глава. Беше облечена с тъмнозелена роба, пристегната с колан на кръста ѝ. Девојката медитираше, общувайки с духа на полянката. Напоследък не ѝ беше никак трудно да разговаря с ипи. Силите ѝ нарастваха със стряскаща бързина от мига, в който излезе от светилището на Алскайн Мар в разлома Ксарана и почти всички древни духове вече бяха достъпни за нея. Обаче с всяка крачка, която правеше в света на духовете, Лусия се отдръпваше от света на хората и все повече заприличваше на прастарите създания, с които общуваше.

Кайку я наблюдаваше от края на полянката. Някъде между дърветата, скрити от поглед, се намираха стражите на Либера Драмах. На това място обаче, в излъчващото покой и хармония присъствие на ипи, Лусия се чувстваше съвсем сама и откъсната от целия свят. И това беше вярно, в известен смисъл, защото никой не можеше да си представи какво бе усещането да имаш достъп и до двата свята и същевременно да не принадлежиш към нито един от тях.

Кайку се натъжи, щом я видя тъй усамотена. Посещението на Мишани ѝ напомни за срещата им с Юги, когато я бе обвинил, че е забравила напълно за приятелите си покрай обучението си в Аления орден. Навремето Лусия ѝ беше като по-малка сестричка, ала сега Кайку не бе много сигурна дали девојката продължава да изпитва същата нежна привързаност към нея.

Най-накрая Лусия вдигна глава и се изправи. Тя доприпка боса до мястото, където бе оставила обувките си, вдигна ги и се втурна към Кайку.

– Благоден! – каза момичето, придружавайки поздравя си с красива усмивка, след което прегърна Сестрата. Приятно изненадана, Кайку я притисна силно до себе си.

– Богове, станала си висока колкото мен! – възкликна тя.

– Раста много бързо – засмя се Лусия. – Доста време мина, откакто се видяхме за последен път, Кайку.

– Зная – промълви тъмнокосата жена. – Зная.

Лусия нахлузи обувките си и двете поеха бавно и спокойно към Арака Джо. Кайку нареди на стражите да минат напред; повереницата им щеше да е в много по-голяма безопасност с нея, отколкото с двадесет

въоръжени мъже, а и те веднага я разпознаха, въпреки че не носеше грима и одеждите на Аления орден. Лусия явно беше в доста приповдигнато настроение, защото разказваше оживено за периода, през който двете не се бяха виждали; Сестрата с удивление забеляза, че нямаше и следа от предишната ѝ замечтана отнесеност.

– Покварата се отдръпва – подхвърли неочаквано девойката, докато най-невинно обясняваше на Кайку как бе преминал денят ѝ.

– Наистина ли?

– Ипи може да го усети. Откакто вещерският камък под Утракса бе унищожен. Земята се възстановява, малко по малко. – Тя се загледа в една птичка, която летеше над дърветата. – Заразата не е поразила природата до такава степен, че да направи нещата необратими.

– Но това е чудесна новина! – зарадва се Кайку, а Лусия се усмихна. – Нищо чудно, че си в такова добро настроение!

– Да, наистина е чудесно – съгласи се девойката. – Чувам, че и ти ми носиш новини.

Сестрата кимна.

– Само дето не съм толкова сигурна дали новините са хубави или лоши – въздъхна тя и разказа на Лусия за срещата с левиатана. *Чаросплетния кит*, както го бе нарекла Кайлин.

– Страх ме е от тях – призна Кайку. – Прекалено дълго пренебрегахме присъствието им, както и те нашето, защото предполагаме, че ще останат вечно недостижими за нас. Но си мисля, че по някакъв начин сме привлекли вниманието им. Вече забелязаха онова, което бяха пропуснали. Намесата ни в Чаросплетнето привлече такива същества, в сравнение с които деструктивните сили на вещерите бледнеят.

– Но какво представляват те? – попита Лусия.

– Навярно са богове – гласеше отговорът.

Девойката не каза нищо, но въодушевлението ѝ сякаш се изпари. Двете повървяха известно време в тишина под шарената сянка на гората. Над главите им прехвърчаше едър гарван.

– Лусия, наистина съжалявам – въздъхна Кайку накрая. – Напоследък не ми оставаше много време за теб. Бях дотолкова погълната от овладяването на това, което имам, че напълно забравих... това, което имах.

Дъщерята на покойната Императрица Анаис ту Еринима я хвана за ръката. Това бе жест, характерен за предишната Лусия – за детето, което вече се бе превърнало в млада жена.

– Всичко това е заради войната – рече тя. – Недей да съжаляваш,

Кайку. Ти си едно оръжие – също като мен. А каква полза има от оръжието, ако не е добре наточено?

Сестрата бе потресена от обречеността, която струеше от това изказване.

– Не, Лусия! Не сме просто някакви си *оръжия*. Дори да не си научила нищо друго от мен, поне това запомни!

– Значи вярваш, че имаме избор? Че можем да обърнем гръб на всичко, което се случва, и да се оттеглим някъде? – на устните ѝ разцъфна тъжна усмивка и тя пусна ръката на събеседничката си. – Защото аз не мога. И не мисля, че и ти можеш да го сториш.

– Ти *имаш* този избор, Лусия! – изтъкна Кайку.

– Наистина ли? – засмя се горчиво девойката. – Ако исках да излъжа очакванията на света към мен, трябваше да го направя още преди доста време. Преди Либера Драмах да се преустрои и определено преди битката за Лоното. Прекалено много хора вече загинаха заради мен. Не мога да постъпя така. Времето, когато можех, безвъзвратно изтече. – Тя замлъкна, заслушвайки се в шумоленето на гората. – Превърнах се в това, което хората искаха от мен. Превърнах се в техния мост към света на духовете, каквато и да е ползата от това. Аз съм оръжие, а оръжието е безполезно, ако не се използва. И аз няма да остана безполезна още дълго време.

– Лусия... – започна Кайку, но беше прекъсната.

– Мислиш, че не зная за фейа-корите? Че нямаме никаква защита срещу тях, нито пък можем да отвърнем на удара? Колко време трябва да мине, докато се обърнете към мен? Към последната си надежда? – Бяха спрели да вървят и на лицето на Лусия се бе изписало жестоко изражение. – Знаеш ли как се чувствам, Кайку? Знаеш ли какво е да прекараш целия си живот с мисълта, че възможностите ти за избор намаляват с всеки изминал ден и че трябва да спазиш обещание, което *никога* не си *давала*! Те ме гледат като техен спасител, ала аз не зная как да спася никого!

– Не си длъжна да правиш това – каза ѝ Кайку. – Чуй ме – *не* си длъжна.

Лусия извърна глава настрани. Думите на приятелката ѝ не помръднаха и на милиметър убежденията ѝ.

– В живота си съм срещала много хора, които са били толкова егоистични, че са били готови да пожертват всяко нещо и всеки човек, стига това да донесе полза за тях – продължи тъмнокосата жена и сложи ръка на рамото на девойката. – Обаче познавам и един толкова

самоотвержен мъж, който е готов да отдаде живота си за доброто на другите. Според мен верният път лежи някъде по средата. Казвала съм ти го и преди, Лусия – трябва да започнеш да разсъждаваш малко по-егоистично. Поне веднъж помисли за себе си.

– Дори и това да е за сметка на Сарамир и всички хора, които живеят тук? – попита тя.

– Дори тогава – бе категорична Кайку. – Защото, независимо какво си мислиш, съдбата на света не зависи от твоите действия.

Лусия избягваше да срещне погледа ѝ.

– Страх ме е, Кайку – прошепна тя.

– Зная.

– Не, не знаеш – въздъхна девойката и под изражението ѝ изведнъж се мярна нещо тъмно и дълбоко, което изплаши Кайку. – Аз се променям.

– Променяш се? Как?

Лусия вдигна поглед към гората и Сестрата зърна назъбения белег от изгарянето, жигосал горната част на врата ѝ. Чувството за вина, което я прониза за пореден път при вида му, явно никога нямаше да изчезне.

– Осъзнах, че понякога съм доста отнесена... всъщност през *по-голямата* част от времето – сподели тя. – Осъзнах колко трудно е да се общува с мен. Изобщо не те обвинявам, че не си идвала да ме видиш толкова често. – Тя вдигна ръка, за да възпре възражението на тъмнококата жена. – Така е, Кайку. Вече ми е трудно да обръщам внимание на каквото и да било. Където и да ида, чувам гласове. Дъхът на вятъра, мърморенето на земята, гласовете на птиците, на дърветата, на камъните... Забравих какво е тишина. – Тя обърна глава и се загледа над рамото на Кайку, а по бузата ѝ се търкулна искряща сълза. – Не мога да ги спра – прошепна тя.

В гърлото на Сестрата се надигна горчива буца.

– Все повече заприличвам на тях – промълви дъщерята на баракс Зан ту Икати с треперещ глас. – Забравям. Забравям да обичам. Мисля си за Заелис и за Флен, за майка ми... и не усещам *нищо*. Те умряха заради мен, а понякога дори не мога да си спомня лицата им. – Устните ѝ потрепераха, лицето ѝ се сбръчка и тя се хвърли в обятията на Кайку, като я прегърна толкова силно, че чак я заболя. – Толкова съм *самотна* – пророни тя и избухна в ридания.

Стомахът и сърцето на Сестрата се бяха свили от мъка и в собствените ѝ очи също проблеснаха сълзи. Искеше да успокои Лусия, да направи нещо, с което да подобри нещата, ала се чувстваше безпомощна

като всички други. Единственото, което можеше да стори, беше да бъде до нея – да бъде до нея през всичките тези години, когато по една или друга причина се налагаше да отсъства – и тя усети как болката от безвъзвратно изгубените дни пронизва душата ѝ.

И, както си стояха прегърнати на тясната горска пътечка, изведнъж листата на дърветата започнаха да падат. Първо едно, после две, после цяла дузина и така нататък – ронеха се от вечнозелените дървета, посипаха раменете и главите им и се стелеха по земята. Лусия ридаше, а дърветата ѝ съчувстваха.

Тринадесета глава

Ткиуратците пристигнаха съвсем скоро и си харесаха един от южните склонове на Арака Джо. Преди някой да ги забележи, вече бяха запалили огньовете си и бяха издигнали заслоните си от животинска кожа, а някои се разположиха по клоните на близките дървета, където заспах като котки. Само за една нощ на склона изникна временно селище, изпълнено с юрти и конопени хамаци, ала всеки страничен наблюдател би предположил, че татуираното племе живее тук от седмици.

Тсата седеше на един извит клон, провесил единия си крак във въздуха, и остреше лениво куките си за изкормване на малък брус. От мястото му се откриваше хубава гледка към черния път, водещ до Арака Джо. Ткиуратецът си мислеше, че бе избрал случайно това място, но сетне стигна до извода, че се заблуждава. Не откъсваше поглед от пътя, защото се надяваше, че Кайку ще дойде да го види.

Една татуирана жена му извика нещо и той погледна надолу. Тя размаха своята *кнтха* и Тсата ѝ хвърли точилото. Сънародничката му го улови с мълниеносен рефлекс и го дари с благодарствена усмивка, след което пое към центъра на селището.

Мъжът закачи своите куки за изкормване на колана си и въздъхна облекчено, наслаждавайки се на гледката. Бе толкова вълнуващо да се върне отново в Сарамир, а и сега бе още по-хубаво, понеже не беше сам както преди – този път сънародниците му го придружаваха. Те възприемаха съвсем спокойно странностите на чуждата страна. Бяха братя и сестри, обединени в своя *паш*, и знанието за тази общност ги успокояваше и им вдъхваше сила. Тсата изведнъж си даде сметка, че се усмихва.

Близо до дърветата бяха издигнати традиционните за ткиуратците тристенни юрти, известни под названието „*пенка*“. Това бяха обществените места за живеене и спане. Те имаха наподобяващи тунели входове и отвори в горната част на централното помещение, откъдето излизаше димът. Пришълците бяха стъкнали и други огньовете – вече на открито, – където в момента въртяха на шишове редица представители на местната фауна. Тсата показва на сънародниците си кое става за ядене и кое – не; сънародниците му го смятаха за авторитет сред тях по всички въпроси, засягащи Сарамир, понеже бе идвал тук и преди, а освен това беше изучил езика и нравите на страната дълго преди това.

Ткиуратците имаха обичай всеки от тях да споделя уникалните

знания или умения, които има, с останалите от своя *наш*. Един такъв човек беше научил Тсата на сарамирски – той бе прекарал десетилетия в Империята, преди да се завърне в отечеството си. Тсата имаше невероятен усет за езиците – вече бе усвоил доста добре куараалския, който представляваше универсалният жаргон на търговските поселища покрай окхамбския бряг – и бе едновременно смутен и запленил от разказите за Сарамир. Той се захвана да овладее сарамирския с такава упоритост, че впечатли учителя си, и след няколко години вече го говореше идеално като за чужденец. Месеците, които бе прекарал в Империята, бяха усъвършенствали неимоверно усилията му, но дори и сега извънредно комплицираната система от наклонения, окончания, учтиви форми и акценти го затрудняваше; тези тънкости на Висшия сарамирски бяха достъпни единствено за родените тук, и то само при наличието на подходящо образование.

Когато отмести взор от селището и отново погледна към пътеката, Кайку вече беше там. Тя му хвърли дяволит поглед и попита:

– Смяташ ли да слезеш долу, или аз трябва да се изкача при теб?

Тсата се засмя; познаваше я достатъчно добре и знаеше, че младата жена не блъфира. С почти маймунска лекота той се приплъзна от клона и скочи на земята, без да се притеснява от триметровата височина. За миг и двамата се поколебаха как да постъпят – дали да поздравят другия според изискванията на неговия или на своя народ, – но после Кайку се вдигна на пръсти, целуна го по челото и го прегърна. Мъжът бе приятно изненадан – това бе необичайно интимен жест за един жител на Сарамир.

– Добре дошъл – каза тя.

– Хубаво е да съм тук – рече Тсата. – Иска ми се всички поздравления да бяха толкова приятни.

– Фейя-корите – въздъхна Кайку. – Можеше да избереш и по-добър момент за пристигането си.

– А може би сме дошли точно навреме – отбеляза той. – От онова, което научих, узнах, че не сте имали по-мрачни дни от тези. Няма никакъв смисъл да убеждавам сънародниците си в заплахата за нас – тези, които се върнат в Окхамба, ще разпространят новината. Седемдесет и пет от нас се простиха с живота си в деня, когато акостирахме на сарамирския бряг, ала тези, които останахме, ще се бием още по-дръзновено заради саможертвата им. – Лицето му внезапно се проясни. – За това обаче можем да говорим и по-късно. Нека ти покажа новия ни дом, а ти ще ми разкажеш какво се е случило по време на отсъствието ми.

Сякаш никога не се бяха разделяли. Разговорът ги погълна неусетно и двамата веднага намериха познатия ритъм на общуване, който си бяха създали по време на дългия им период на уединение, когато живееха и ловуваха заедно в разлома Ксарана.

Тсата разказа за многобройните препятствия, с които се бе сблъскал, отдаден на мисията да предупреди сънародниците си за заплахата от Чаросплетниците, а Кайку – за посвещаването си в Аления орден и обучението си. Тя му разправи и за Лусия и Мишани; татуираният мъж ги бе срещнал за кратко, преди да напусне Лоното, но ги познаваше най-вече от разказите на Кайку. Тя му сподели страховете и притесненията си за Лусия, без да пропусне да му спомене за Чаросплетните китове и тежкото положение на силите на Империята.

Те си приказваха и се разхождаха бавно из селището. Кайку си бе облякла пътнически дрехи над одеждите на Ордена, за да не изглежда заплашително, и сега се чувстваше особено доволна от решението си. Щеше да ѝ бъде доста неудобно с черната роба и зловещия си грим сред небрежно облечените ткиуратци.

Те бяха стройни и мускулести хора, със стегнати и жилави тела, груба кожа и покрити с белези ръце – без съмнение следствие от суровия им начин на живот. Кайку постепенно започна да ги различава не само по чертите на лицата им, но и по татуировките им, които представляваха изключително важен аспект от облика им. Жените бяха силни и не особено привлекателни според сарамирските стандарти – липсваше им мекота и закръгленост, – ала Кайку забеляза четири-пет, които излъчваха някаква дива красота, която им придаваше неустоим екзотичен колорит. Те седяха като равни с мъжете и носеха същите конопени дрехи – жилетки без ръкави и дълги панталони, – а дългите им коси бяха завързани с кожени ремъци или се спускаха свободно по гърбовете им.

Тсата и Кайку приседнаха до един от огньовете, стъкнати на открито, където се хранеха дузина други ткиуратци. Хората веднага им дадоха купички и им сипаха от своите порции – типично окхамбски жест на гостоприемство. Кайку не знаеше как да им отговори, понеже нямаше нищо, което да им даде в замяна, ала татуираният ѝ приятел ѝ каза да не се тревожи, защото нямаше нужда от ответно действие. Той допълни купичките им от гърнето с яхния, което висеше на огъня. Ястието бе приготвено от месото на някакво местно животно в комбинация със зеленчуци и някакви непознати на Кайку подправки; те му придаваха силен аромат и въпреки че не беше тъй изтънчено като сарамирските ястия, се оказа изключително вкусно. Когато ометоха купичките си,

сътрапезниците им ги дариха с комати хляб, отчупени от собствените им самуни. Сестрата не можа да се въздържи и им благодари, въпреки че не знаеше почти нищо от езика им.

– Няма нужда да им благодариш – каза ѝ Тсата. – Ще направиш това, когато им позволиш да споделят *твоята* храна – когато *ти* имаш хляб, а те са гладни.

– Зная – кимна тя, – но не е лесно да загърбиш навици, които си изграждал цял живот. Също както ще ми се стори странно, ако някой от сънародниците ти влезе в къщата ми с очакването да бъде нахранен.

– Не е същото – засмя се татуираният мъж. – Мога да те уверя, че в близките дни ще има много недоразумения между моя и твоя народ.

В този момент една от жените, която наблюдаваше Кайку с интерес, каза нещо на гърления си, грубо звучащ език и Сестрата хвърли въпросителен поглед към Тсата.

– Казва, че езикът ти е много красив – преведе мъжът. – Като птиче чуруликане.

– Трябва ли да ѝ благодаря за това?

Той се усмихна.

– Да. „Гхохкри“.

Кайку погледна към непознатата и повтори странната дума. Съвсем случайно я произнесе точно както трябва, с което накара сътрапезниците си да замърморят одобрително. Насърчени от отговора ѝ, присъстващите започнаха да ѝ задават въпроси и да правят различни коментари, които Тсата превеждаше с мълниеносна бързина. Кайку неусетно бе погълната от разговора край огъня, а Тсата използваше всеки момент, когато сънародниците му си говореха на окхамбски, за да ѝ шепне най-различни думи и изрази на ухото, които Сестрата бързаше да употреби при първия удобен случай. Естествено, не всеки от коментарите ѝ биваше разбран, ала ткиуратците се оказаха търпеливи хора, а и благодарение на Тсата общуването течеше доста гладко. Чужденците просто бяха заплени от нея – дори раздърпаните пътнически дрехи, които носеше, им се струваха невероятно екзотични.

– Богове, трябва да видят Речния район в Аксками – подхвърли Кайку на Тсата, след което се сети, че престолният град вече не беше същият и настроението ѝ помръкна.

По някое време напуснаха приятната компания край огъня и продължиха да се разхождат из лагера. Навсякъде, където погледнеше, Кайку забелязваше нещо необичайно – било то видът на инструментите им, ароматът на екзотичните им ястия или странният им навик да спят по

дърветата.

– Това е древен инстинкт – обясни Тсата. – По земята има много същества, които не могат да ни достигнат по клоните. Някои от нас все още предпочитат да спят така, дори и в безопасна гора като тази. Останалите спят в репката.

– Вече нито една гора не е безопасна – изтъкна Кайку. – Откакто покварата се просмука в земята, животните станаха много по-свирепи.

– В джунглите, откъдето идваме, най-страшните сарамирски зверове няма да издържат и една нощ – усмихна се ткиуратецът. – Свикнали сме с много по-свирепи хищници от вълците и мечките. Съмнявам се, че някой тукашен звяр ще ни създаде неприятности.

– Така е – въздъхна Кайку, – но имаме Различни.

– Да – кимна Тсата, който бе натрупал доста опит с тях по време на предишното си посещение. – Разкажи ми за тях. Чувам, че доста неща са се променили.

И Кайку му разказа за идеално пригодените за живота в пустинята челюстници, както и за другите нови породи Различни хищници, с които се бяха сблъскали. Никой не знаеше дали тези видове бяха наскоро развъдени или просто вешерите не ги бяха използвали досега. В докладите от Аксками редовно се споменава за същества, които не са ни познати – редом с обичайните гауреги, острилии и фурии.

Тогава татуираният ѝ събеседник ѝ разказа за Различния мъж, когото се бе опитал да спаси в Зила, и неусетно подхванаха нова тема.

– Естествено, че ще продължават да ни мразят – отбеляза Кайку, докато приближаваха покрайнините на селището. – Хората винаги са се поддавали на страха от непознатото и различното. Нещата не се развиват навсякъде с едно и също темпо. Тези Различни, които са уродливи на външен вид, са презирани повече от онези, които изглеждат „нормално“. Не мисля, че хората продължават да възприемат Лусия като Различна – те вече са я издигнали на едно друго ниво и я гледат като някакъв божествен спасител, който ще им помогне да постигнат собствените си цели, а и благородните фамили сякаш насърчават това. Те имат нужда от фигурант и ако цената, която трябва да платят, за да възвърнат Империята си, е да възкачат Лусия на трона, това ги устройва напълно. Най-малкото девойката е с благородна кръв. Освен това родовете Икати и Еринима са на нейна страна, както и Либерата Драмах. Това ще бъде най-силният съюз досега и никой няма да посмее да им се противопостави.

– Ами Аления орден? – попита Тсата.

Над лицето ѝ за миг премина тъмен облак.

– Благородните семейства не ни обичат, въпреки че ги спасихме от разрухата и ги защитихме от Чаросплетниците, които можеха да бръкнат в главите им от Аксками и да ги убият – изсумтя недоволно тя. – Никой не се доверява на Аления орден и всички мислят, че Сестрите са просто друг вид Чаросплетници.

– А не е ли така?

Кайку нямаше защо да се изненадва – Тсата просто беше най-директният човек, когото познаваше.

– Не – отсече тя. – Вещерите избиваха Различни в продължение на векове, за да заличат следите от собствените си престъпления. Жестокостите, на които се отдаваха след реенето си в Чаросплетнието, причиниха смъртта на толкова много хора, че ми призлява само като си помисля за това. И на всичкото отгоре отнеха земята от нас.

– Както твоят народ я е отнел от племето угати – напомни ѝ ткиуратецът. – Зная, че Сестрите далеч не са нито толкова покварени, нито толкова жестоки като вещерите, но явно вие искате да поемете тяхната функция в Империята. Питам се обаче дали ще бъдете доволни да сте слуги? Това не бе достатъчно за Чаросплетниците.

– Чаросплетниците никога не са искали да бъдат слуги – отвърна му Сестрата. – Те винаги са ламтели за власт, независимо дали са си давали сметка за това, или не. Просто богът, който дърпа конците им, я изисква. Това беше единственият начин да се доберат до вещерските камъни.

– Не отговори на въпроса ми – отбеляза Тсата.

– Не зная – въздъхна Кайку. – Лично аз нямам *никакво* намерение да бъда слуга на благородните фамилии, но нямам никаква представа за плановете на Кайлин. Имам обет, който трябва да изпълня, и този обет изисква унищожаването на Чаросплетниците. Ако успея да доведе нещата дотам, ще умра спокойно.

– Трябва да обмислиш евентуалните последствия от действията си, Кайку – рече татуираният мъж, макар че от тона му бе очевидно, че съветът му не се отнася само за Аления орден. – Трябва да гледаш напред.

– Какъв е смисълът от това? – попита тя. – Нямаме никаква алтернатива. Пред нас лежи само един път и Аленият орден се опитва да помогне на хората да го извървят.

– Жителите на вашата страна веднъж вече пострадаха жестоко, защото се довериха на по-силни от тях същества – изтъкна ткиуратецът. – Напълно разбираемо е защо се боят от вас.

Жената не каза нищо. Тсата бе истински майстор на въпросите –

караше я да надзърне в самата себе си, да постави под съмнение своите собствени възгледи и мнения, – ала в добавка към това упорито се придържаше към своето, а тя не искаше да се впуска в спор. Скоро разговорът им потече в друга посока. Лагерът на ткиуратците я накара да се замисли за детството на Тсата и тя започна да го разпитва за него. Нито веднъж досега тя не бе повдигала тази тема, защото се боеше да не го накара да разкрие нещо, което той не иска да споделя – окхамбците бяха извънредно добронамерени, ала не обичаха да се злоупотребява с щедростта им. Татуираният ѝ приятел обаче бе съвсем открит.

– В Окхамба нямаме родители – рече Тсата, след което забеляза усмивката ѝ и побърза да се коригира: – Искам да кажа, че нямаме отговорности към тези, които са ни дали живот. Всички деца се отглеждат по еднакъв начин в рамките на техния *паш*, където всеки помага при възпитанието им. Не зная кои са родителите ми, макар че имам известни подозрения. Биологичната връзка при нас е прекъсната, защото би довела до протезиране и съперничество.

Двамата приятели говориха също за богове и прародители. Кайку знаеше, че окхамбците нямат божества и почитат духовете на предците си, макар и по доста различен начин от сарамиреците. Тези от тях, които бяха извършили велики дела, бяха считани за герои и за тях се разказваха множество истории и легенди, та да могат подвизите им да бъдат съхранени за бъдещите поколения, на които да служат като източник на вдъхновение. А онези, които не се бяха отличили по някакъв начин, биваха забравени и имената им не се произнасяха на глас. Ткиуратците вярваха, че силата, храбростта, находчивостта, интелектът и остроумието зависят само от тях; че те са отговорни за всичко, което правят, и че няма никакви божества, които да обвиняваш за лошия си късмет, когато нещата не вървят. Според Тсата хората използваша боговете като възглавничка срещу жестоката и сурова реалност на съществуването.

Кайку, от друга страна, не можеше да повярва, как цял континент с население от милиони не може да види онова, което бе очевидно за всеки сарамирец – че боговете бяха навсякъде около тях, че влиянието им се усещаше навсякъде, че понякога можеха да са капризни и отворителни, ала без всякакво съмнение *съществуваха*.

– Но Куараал си има други богове – бе изтъкнал Тсата. – Как може и вие, и те да са прави?

– Може би става въпрос за различни аспекти на едни и същи същества – отвърна му Кайку. – Всеки народ надарява боговете си със своите отличителни черти.

– В такъв случай на чия страна ще застанат при евентуална война между Куараал и Сарамир? – попита ткиуратецът. – Как ще разберете кой е прав, щом не знаете какво точно искат боговете ви?

Ала Сестрата можеше да мисли единствено за това колко празен би бил животът ѝ, ако светът се свеждаше единствено до зримия си облик. Думите на събеседника ѝ не можеха да променят убежденията ѝ – тя бе надзърнала в очите на Лунните деца и никога нямаше да забрави това. Суровият прагматизъм и реализъм на Тсата явно пропускаха да вземат под внимание духовете, които обитаваха и Сарамир, и Окхамба.

– Духовете са същества, чиято природа не може да бъде обяснена – беше рекъл той, – но ние не им се покланяме, нито пък ги молим за прошка.

– Щом не можете да обясните природата на духовете – изтъкна му Кайку, – навярно има и доста други неща, които лежат отвъд разбираианята ви.

– Ами ако вашите богове са просто духове, притежаващи много голяма сила?

И така нататък, и така нататък. Това беше разговор, към който нямаше никакво желание да се връща, ето защо насочи темата към собствените си надежди и страхове и за пореден път се изненада с каква лекота разкриваше душата си пред татуирания мъж. Навярно това се дължеше на поразителната му откритост – Кайку просто не можеше да повярва, че Тсата е способен да я предаде, а това беше най-големият ѝ страх, защото толкова често я бяха предавали. Разговорът я погълна до такава степен, че тя изобщо не забеляза колко ниско над западния хоризонт е надвиснало окото на Нуки.

– Богове, Тсата! – възкликна тя и улови ръката на събеседника си. – Стана късно и съвсем забравих за другата причина, поради която дойдох да те видя. Ще дойдеш ли с мен в Арака Джо? Юги свика среща и ме попита дали ще дойдеш.

– Ще дойда – рече татуираният мъж. – Може ли да взема и други хора със себе си? – попита, ала щом видя озадачената гримаса на Кайку, побърза да добави: – Аз не съм техен водач, а само човек, който изпълнява ролята на посланик поради благоприятното положение на моя *наш*. Трябва да дойдат и други ткиуратци, за да чуят със собствените си уши това, за което ще стане реч, и да се вземе решение според ситуацията. Ще се погрижа да не бъдем много. Как смяташ, трима, сред които и аз, приемливо ли е?

– Трима, значи – кимна Кайку. – Трябва да сме там по залез слънце.

* * *

Срещата бе свикана в правоъгълната централна зала на най-големия храм в комплекса. Величественият някога купол се бе срутил под натиска на столетията и рано изгрялата Иридума надничаше отгоре, докато последните лъчи на окоето на Нуки обагряха небето в бакрено и златно. Огромната постройка бе съградена от същия бял камък като останалата част от комплекса; този материал бе послужил и за извайването на внушителните статуи, обрамчили залата – по четири пред всяка стена и по една във всеки ъгъл. Повечето от тях бяха добре запазени, тъй като покривът бе рухнал сравнително неотдавна, и застрашителният им облик продължаваше да смущава всеки, който се изправеше пред тях. Телата им представляваха уродливи съчетания между влечуги, бозайници и птици, а от изцъклените им, сцепени хоризонтално очи сякаш струеше някакъв тъмен глад, който пробуждаше отдавна забравени древни спомени, витаещи в най-загътените кътчета на съзнанието.

Сега помещението бе осветено от множество фенери, закрепени по стените, а голямата, украсена с изящни рисунки рогозка, постлана в центъра му, бе предназначена за участниците в събранието. Когато Кайку и Тсата пристигнаха, повечето вече бяха там – седнали с кръстосали крака или коленичили на рогозката, предварително изули обувките си. Тя разпозна всички – Кайлин, Фаека и няколко други Сестри, Юги, Мишани, Лусия, бъдещия баракс Хикен ту Еринима, бараксиня Емира ту Зирис и избрани членове на Либер Драмах. Кайку изпита облекчение, че Асара не бе сред присъстващите – избягваше я откакто бе получила известията за пристигането ѝ, – ала после си каза, че не бе изключено някогашната ѝ прислужница да е там, а тя просто да не може да я *познае*.

Присъстваха съвсем малко благородници, защото повечето предпочитаха да си стоят в градовете, а тази среща бе предимно на Либер Драмах. Хикен беше тук, защото все гледаше да се навърта около Лусия като гладен лещояд, а пък бараксиня Емира бе на посещение в Арака Джо. Тя бе ентузиазизиран поддръжник на Либер Драмах, ала за съжаление в момента не разполагаше с кой знае каква власт, понеже доста недалновидно бе подкрепила рода Керестин по време на последния метеж и бе изгубила по-голямата част от армията си в последвалото клане.

Кайку въведе Тсата в залата заедно с други двама ткиуратци – набит и як тъмнокос мъж на име Хет, който познаваше малко сарамирски, и жената, която бе казала, че говоренето ѝ напомня птиче

чуруликане – нейното име беше Пейтре. От другата страна на рогозката, където трябваше да седят участниците в срещата, покрай стената, бяха застанали няколко души, сред които – сърцето на Кайку подскочи от изненада – беше и Номору!

Погледите им се срещнаха и Сестрата усети как пулсът ѝ се ускорява. Това беше тя – от плът и кръв, кльошава и намусена, рошава и раздърпана, с лице, скрито наполовина в сенките. Кайку почти се бе примира, че няма да я види отново, защото предполагаше, че разузнавачката е загинала в Аксками. Едва ли някога щеше да узнае как спътничката им е успяла да се измъкне от димните ями, но това не беше толкова важно – важното беше, че Номору за пореден път е успяла да се измъкне невредима от опасността.

Докато Кайку я гледаше, разузнавачката завъртя глава настрани и сиянието на фенера освети онази част от лицето ѝ, която до този момент тънеше в мрак. Дъхът ѝ секна – кожата на разузнавачката бе осеяна с кръстосващи се белези, които набраздяваха лика ѝ от бузата до ухото и се спускаха чак до врата ѝ. Сестрата изведнъж осъзна, че Номору ѝ ги *показваше*, и отмести взор, смутена от тази мисъл. Дали разузнавачката я смяташе за отговорна? Може би смяташе, че Кайку не бе реагирала достатъчно бързо, когато Джутото натисна спусък, за да застреля жената, която бе предал – навярно трябваше да спре или най-малкото да промени траекторията на летящия куршум, вместо да го взривява във въздуха, и то на сантиметри от лицето на Номору. Ала дори Сестрата да я бе наранила, докато спасяваше живота ѝ, трябваше ли разузнавачката да я обвинява за обезобразяването си? Богове, не искаше да има тази жена за свой враг.

Кайку изу обувките си и коленичи на изрисуваната рогозка, а Тсата направи знак на сънародниците си да последват примера ѝ. Вече бе облечена само в одеждите на Аления орден и имаше чувството, че те са като своеобразни доспехи, които я защитават от навъсените погледи на хората, от злокобния взор на каменните идоли и от ненавистните изблици на духовете, които фучаха незрими из нишите, раздразнени от неканената тъпла.

Появата на ткиуратците предизвика учуден шепот сред присъстващите, ала новодошлите не обърнаха никакво внимание на това. Когато срещата започна и част от присъстващите бяха представени официално на останалите, Кайку се изправи и запозна хората с ткиуратците, като обясни защо са тук и се извини предварително за необходимостта от превод. Хет се обърна към Пейтре и ѝ предаде на окхамбски казаното от

Сестрата.

Формалностите продължиха, а междуременно им донесоха малки лакирани масички, отрупани със сребърни купи със закуски и различни напитки. Хет веднага посегна към една от апетитните хапки, ала Тсата го изгледа строго и набитият мъж отдръпна ръката си. Приветствията и поздравленията продължиха, докато и последните остатъци от дневната светлина не напуснаха небето и осеяният със сини петънца диск на Ири-дима не заблестя в нощното небе. Тогава Юги, водачът на Либерата Дра-мач, реши да изясни причината, поради която бе свикал настоящата среща.

– Въпросът, който стои днес пред нас, е простичък – заяви той. – Какво ще правим отсега нататък? Съотношението на силите се промени и възникна внезапно се наклони в полза на Чаросплетниците. Ако не предприемем нищо, те ще сътворят още фейа-кори и ще пометат войските ни, както направиха в Джурака и Зила. Засега нямаме никаква защита срещу тези демони и въпреки че успяхме да научим нещо за същността им, информацията, с която разполагаме, все още не ни показва как да ги спрем. Единствената причина, поради която все още не са нахлули в Южните префектури, е потребността им да се връщат в димните си ями, където възстановяват силите си. Съвсем скоро обаче ще бъдем лишени и от тази временна отсрочка, понеже процесът по изграждането на такива димни ями в някои други сарамирски градове почти е приключил. А щом не можем да се противопоставим на два фейа-кори, какъв шанс имаме срещу десет или повече?

Това изказване постави началото на дебатите и от всички страни заваляха най-различни предложения и мнения. Предводителят на Либерата Драмач подхвърли идеята да атакуват столицата с пълната си бойна мощ, ала съветът мигом я отхвърли като безразсъдна и безсмислена; дори и да успееш, този ход щеше да ги направи изключително уязвими за вечерите. Освен това Аксками не беше средоточие на силата на Чаросплетниците, а просто столица на старата Империя, следователно нямаше да им нанесе смъртоносен удар; отгоре на всичко нямаше да могат да удържат града срещу фейа-корите, което означаваше, че вечерите лесно ще могат да си го възвърнат.

– Ако Аксками ще бъде отвоюван, трябва да бъде отвоюван от хората! – заяви Хикен ту Еринима. Тогава Юги помоли Кайку и Фаека да разкажат за неотдавнашната си мисия в града и впечатленията си от настроенията сред жителите му. Това, което двете Сестри споделиха, не беше никак окуражаващо. Другите шпиони, които бяха докладвали на

Юги, потвърдиха мнението им.

– Не можем да си позволим да се надяваме на бунт – изтъкна Кайлин. – Градът е прекалено голям и шансовете за успех са нищожни. Чаросплетниците ще унищожат с лекота всеки подбутител на размирици. Без протекцията на Аления орден хората няма да могат да се организират, а ние сме толкова малко, че не можем да осигурим защитата на силите на Империята, камо ли на гражданите ѝ. – Тя обходи с поглед присъстващите. – Пасивната съпротива е най-доброто, на което можем да се надяваме, ала дори тази надежда е доста рехава. Разпространяването на съобщението няма да е лесна задача, а и Аления орден няма да може да вземе участие в нея, защото не се осмеляваме да действваме в градовете на вечерите. Дори не можем да си позволим да използваме таланта на Лусия да проникне при тях насън, понеже рискът е прекалено голям.

– Тогава какво предлагате? – попита Хикен, без дори да се опитва да прикрие презрението си. – Да не правим нищо, така ли?

– Това не е толкова лошо, колкото звучи – отбеляза бараксиня Емира. Тя бе жена на около тридесет жътви, с дълга и права кестенява коса и обикновено лице. – В последно време силите на Чаросплетниците намаляват. Възможно е армиите им да изнемогват от глад заради покварата в земята. И тяхното, и нашето време изтича. Въпросът е кой ще рухне пръв.

– Шпионите ни не могат да потвърдят със сигурност, че силите им наистина са намалели в сравнение с преди – изтъкна Юги. – Освен това не знаем точното количество на провизиите, с които разполагат. В най-добрия случай можем само да гадаем.

– Но ако намерим някакъв начин да ги спрем или поне да ги задържим за известно време, може да наклоним везните в наша полза – каза Емира.

– За съжаление *няма* такъв начин – поклати глава Кайлин. – Това е същината на проблема. Единственото ограничение за бързината, с която могат да унищожат градовете ни, е необходимостта от подновяване на ресурсите на фейа-корите.

– Ами ако се изтеглим в планините? – предложи един от членовете на Либера Драмах. – Щом не можем да се изправим директно срещу тях, нека се разпръснем и предприемем тактика на разбойнически банди.

Юги кимна.

– Може би това е последната ни възможност. Но си мисля, че изправим ли се срещу фейа-корите само с мечове и топове, това със

сигурност ще е краят ни. А ако вещерите направят с Префектурите това, което сториха с вече завладяните от тях територии, недостигът на провизии ще се усети още по-силно, а в планините едва ли ще можем да намерим някаква храна.

– Има и друга възможност – каза предводителката на Аления орден. – Да започнем да унищожаваме вещерските камъни.

– Нали вече опитахме – подметна Хикен. – И се оказа пълен провал.

– Не – възрази Кайлин. – В Утракса подценихме Чаросплетниците. Реакцията им обаче показва, че *можехме* да успеем, ако бяхме получили възможност за действие.

– Защо не обясниш на нашите гости и всички присъстващи за какво точно става въпрос? – помоли я Кайку. Ткиуратците не бяха казали нито дума от началото на срещата. Те знаеха съвсем малко за развоя на ситуацията в Сарамир, ето защо предпочитаха да слушат внимателно, за да научат повече за сегашното състояние на нещата.

Предводителката на Аления орден нямаше нищо против.

– Когато събрахме необходимите сили, за да нападнем вещерския манастир, разположен западно от тук, от другата страна на езерото Ксе-мит, Аленият орден имаше и друга цел освен унищожаването на вещерския камък. Искахме да се сдобием с него и да научим повече за същността му. Благодарение на собствените ни наблюдения как нараства силата на Чаросплетниците с всеки следващ вещерски камък, който пробудят, и информацията, която Лусия получи от духа в Алскайн Мар в разлома Ксарана, заключихме, че всички камъни са свързани по начин, наподобяващ нещо като мрежа или паяжина. Вярвахме, че можем да използваме тази взаимосвързаност, за да проследим местонахождението на другите вещерски камъни, след което да се захванем и с тяхното разрушаване. Вместо една победа щяхме да получим няколко наведнъж.

Присъстващите не издадоха и звук; единствено шепотът на нощния бриз нарушаваше неестествената тишина. Температурите бяха паднали и беше станало хладно, но не дотам, че да бъде неприятно.

– Изобщо не получихме тази възможност. Преди да успеем да проникнем в камерата, където се намираше вещерският камък, той бе унищожен. Предполагаме, че Чаросплетниците са използвали експлозивни. Никога не сме очаквали, че ще направят подобно нещо; те винаги са целели вещерските камъни повече от всичко друго – дори повече и от собствения си живот. Явно бяха сметнали, че е по-важно да защитят безопасността на другите вещерски камъни, ето защо са предпочели да

унищожат едно от находищата си, вместо да ни дадат шанса да узнаем повече за мрежата. – Високата жена изгледа присъстващите и тонът ѝ стана по-твърд. – Според мен това *не беше* провал. Все пак успяхме да се доберем достатъчно близо до вещерския камък, за да го зърнем, преди да бъде взривен. Оттогава минаха две години, но ние не пропиляхме напразно това време. Подложихме на прецизен анализ това, което научихме в Утракса, и сме твърдо решени да предприемем нови действия, за да се слобием с вещерски камък. И този път ще ги унищожим всичките.

Кайку потръпна при непоколебимостта, която струеше от гласа ѝ. Богове, обещанието за действия след толкова дълъг период на спотайване, отстъпления и празни приказки я изпълваше с вътрешен подем.

– И как смяташ да се подсигурите, така че да не ви... попречат както преди? – попита Мишани.

Кайлин ѝ отвърна със съвсем спокоен тон:

– Аленият орден успя да реконструира мрежата, която открихме между вещерските камъни, и направихме някои важни заключения. Няма камък, който да не може да бъде пожертван, ала има един, чието разрушаване би причинило сериозни щети на цялата система – да го наречем ядрото на мрежата. Както Възлите са като своеобразни котви за зверовете, които контролират, така и този камък е като котва за всички останали. Вещерите разполагаха с предостатъчно време покрай проточилата се битка за Утракса, за да подготвят експлозивите си. Според мен обаче едва ли биха посмели да унищожат ядрото на мрежата си – най-голямото средоточие на сила в системата им. Успеем ли да ги изненадаме, те може и да нямат *време* да го унищожат. А доберем ли се веднъж до него, той ще ни послужи като карта за местонахождението на останалите вещерски камъни и така ще можем да ги заличим всичките наведнъж.

Кожата на Кайку настръхна при тази мисъл. Имаше ли някаква възможност, дори съвсем миниатюрна, да сложат край на това? Тя не бе присъствала на битката за Утракса – Кайлин я беше възпряла да вземе участие, – но бе чула за ужасите, с които посестримите ѝ се бяха сблъскали. Можеше ли това, за което говореше Кайлин, да бъде сторено? Да се плъзнат по вените на кръвоносната система на вещерите, разпространявайки се като вирус?

– Знаете ли със *сигурност* това, или просто предполагате? – попита Хикен. Той беше докачлив мъж на средна възраст с прорязано от дълбоки бръчки лице и преждевременно посивяла коса, а агресивният му

маниер на говорене създаваше впечатлението, че непрекъснато търси конфликти.

– Предполагаме – призна Кайлин, разпервайки безпомощно ръце. – Но предположенията ни се основават на прецизни проучвания. *Виждали* сме как функционират тези камъни. Това не е някаква налудничава теория, нито пък смятаме да се хвърлим сляпо и безразсъдно в осъществяването ѝ. Когато настане времето да действаме, това ще бъде вторият ни опит и няма да повторим грешките си от първия.

– Къде се намира този... камък-ядро? – попита Тсата.

– Това е първият вещерски камък, който са пробудили – отвърна му Кайлин. – Този, от който е започнало всичко. Той лежи под планинския манастир Адерач.

Хикен се изсмя подигравателно.

– И как предлагате да *стигнем* до Адерач? Дори и да не е разположен прекалено навътре в планините, това със сигурност е най-охраняваният бастион на Чаросплетниците.

– Това също е предположение – отбеляза Фаека. – Нямаме никаква представа какво ни очаква в Адерач. Никой никога не е стъпвал там. Трябва да напомня на съвета, че на няколко пъти сме откривали, че вещерите разчитат повече на щитовете си за заблуда на сетивата, а не на стражи от плът и кръв.

– Но това е било в дните преди да узнаят за Аления орден – рече Мишани.

– Може да си мислят, че са достатъчно защитени от планините – възрази Фаека. – Възможно е да не са в състояние да транспортират дотам достатъчно провизии, за да изхранват армия. Кой би могъл да каже как разсъждават вещерите?

– Има много пътища към Адерач – рече Кайлин, – но нито един от тях не е лесен.

– И ти си мислиш, че Чаросплетниците няма да забележат една армия, която настъпва към най-важния им манастир? – извика Хикен. – Как точно *смяташ* да го направиш?

– Ще бъдем извънредно тихи и предпазливи – отвърна Кайлин. – И ще...

– Това е безсмислено! – обади се внезапно Лусия. До този момент на лицето ѝ бе изписано характерното за нея отнесено изражение, ала сега от него не бе останала и следа. Щом чуа гласа ѝ, всички мигом замлъкнаха и насочиха взор към мястото, където беше коленичила Престолонаследничката.

– Безсмислено е – повтори тя, този път по-меко. Когато продължи, думите ѝ излъчваха някакво мъдро спокойствие и увереност, които напомняха за майка ѝ – Кръвната императрица Анаис ту Еринима. – Дори и да нападнем Адерач, дори и да успеем, по време на отсъствието ни Чаросплетниците ще опустошат Префектурите и ще избият толкова много хора, че всяка победа ще ни излезе прекалено скъпа. А ако вешерите узнаят за нашия план, трябва само да изпратят някой от демоните си да охранява Адерач и всичко ще бъде изгубено. Каквото и да смятаме да правим, най-важното е да спрем фея-корите. А единственият начин да се преборим със създания като тях е да им противопоставим друго подобно същество.

Лусия се изправи и гласът ѝ зазвуча с такава сила, че Кайку никога не би повярвала, че извира от дробовете на тази крехка девойка.

– Изминаха десет години, откакто бях отвлечена от Императорската цитадела в Аксками – заяви тя. – Десет дълги години, по време на които заради мен се проля толкова много кръв, че не смея да мисля за това. Всички вие ми поверихте надеждите си, а аз не ви дадох нищо друго, освен смърт. Отплатих се на вратата на хората с кръв и гибел. Ала ето че най-сетне удари часът да оправдая очакванията им.

Тя замлъкна за миг и Кайку забеляза, че дори духовете бяха утихнали, а каменните идоли сякаш бяха съсредоточили древния си взор върху Престононаследничката. „*Не го изричай, Лусия!*“, помисли си Сестрата. „*Не го изричай!*“

– Навремето един приятел ми каза, че съм изпратена тук от боговете, за да изпълня тяхната воля – продължи тя. – Не зная дали е така, но съм сигурна в едно – *можем* да се изправим срещу тези демони и да ги победим, ала това няма как да се случи без подкрепата на духовете. На съществата, които са обитавали тази земя дълго преди да се заселим тук. Щом Чаросплетниците могат да си създадат армия от подобни създания, значи и аз мога да направя това. – Тя си пое дълбоко въздух, при което потрепна едва забележимо – единственият признак на несигурност, който показа.

– Ще отида при най-древния и най-могъщ дух, за когото разказват преданията ни – дълбоко в гората Ксу. Ще говоря с този дух и ще го накарам да се присъедини към каузата ни. Душата на земята ще се възправи на наша страна. – Гласът ѝ се бе извисил до кресчендо. – Ще поведем такава война, че ще разгърсим самите богове!

Множеството буквално изригна в експлозия от викове. Нощта бе процепена от радостни възгласи и ликувания. Това беше моментът,

който всички бяха очаквали – бойният призив, моментът, в който спасителката им ще вземе участие в конфликта и ще наклони везните в тяхна полза. Изобщо не се питаха дали подобен план е осъществим; единственото, което ги интересуваше, бе, че Лусия е решила да се намеси и по този начин се е превърнала във водача, от когото тъй отчаяно се нуждаеха.

Ала въпреки че всички около нея ликуваха, Кайку бе тиха. Тя продължаваше да коленичи на мястото си и наблюдаваше Лусия, която изглеждаше тъй крехка и уязвима на фона на буйната глъчка. Битката бе изгубена. Отсега нататък Лусия беше тяхна – Кайку не само я бе изгубила безвъзвратно, но беше пропиляла и последната възможност да промени нещата.

Сякаш почувствала мислите ѝ, Престолонаследничката се обърна към нея и погледите им се срещнаха. В очите на девойката се четеше такава печал, че Кайку за малко да заплаче.

Четиринадесета глава

След това нямаше какво повече да се каже.

Присъстващите се разотидоха с чувството, че са оставили нещата недовършени. Думите на Лусия бяха сложили край на дискусиата. Кайку видя как Кайлин шепне нещо на ухото на Юги и предположи, че смената на събитията от днешния ден вече са започнали да покълват. Дипломатичността обаче не беше сред най-силните ѝ страни, ето защо предпочиташе да остави тези неща на хора като Мишани, която се бе специализирала в задкулисните изкуства. Тъмнокосата Сестра се огледа за Номору – продължаваше да се тревожи за намеренията ѝ, – но не може да я открие сред тълпата. В крайна сметка тя изведе Тсата и другите двама ткиуратци от храма и тримата закрачиха в прохладната нощ.

– Ще дойдем с теб, стига да ни искаш – рече Тсата на Кайку, когато стигнаха до края на комплекса; оттам започваше пътеката, водеща към селището на ткиуратците.

Татуираният мъж предполагаше, че Кайку няма да пусне Лусия да замине сама, и Сестрата си каза, че за съжаление беше съвсем прав.

– Ксу не е обикновена гора – каза тя. – Духовете там са много силни и владеят това място още отпреди народът ми да се засели по тези брегове. – Погледът ѝ помръкна. – Едва ли в цял Сарамир може да се намери по-опасно място за такива като нас.

– Ето още една причина да ни вземете с вас – изтъкна Тсата.

Кайку се чувстваше твърде уморена, за да спори. Тя благодари на всички – въпреки че изражението на Тсата ѝ подсказа, че няма нужда от това – и се сбогува със спътниците си, оставяйки предложението на Тсата без отговор. Не тя беше тази, която да вземе подобно решение и нямаше никакво намерение да поеме върху себе си отговорността за смъртта им в гората Ксу. Само боговете знаеха какво ги очакваше там.

Докато вървеше към къщата си, която се издигаше на обширния склон редом с другите постройки на Либера Драмач, си даде сметка, че вече си мисли не *дали* ще се отправи на опасното пътешествие, а *кога* точно ще стане това.

„Всемогъщи богове, какво стана с всичките ми възможности за избор?“, запита се Кайку, след което изсумтя, отвратена от самосъжалението си.

Тя споделяше къщата в Арака Джо, където живееше, с Мишани –

както беше в Лоното, – но двете рядко се озоваваха там по едно и също време и тази нощ едва ли щеше да бъде изключение. Кайку предполагаше, че Мишани бе отишла някъде с част от участниците в събранието, за да продължат разговора си насаме. Къщата се намиреше близо до сградата, където се събираше Аленият орден и където бяха настанени повечето от Сестрите, ала Кайку не се чувстваше въодушевена от идеята да живее там, за разлика от Фаека например – струваше ѝ се, че ще предаде част от себе си, ако го стори. Вярно, че къщичката ѝ беше невзрачна и доста студена (особено зиме), но засега тъмнокосата жена бе оставила на заден план идеята да притежава хубав дом – докато не свършеше войната, ѝ трябваше само малко лично пространство и покрив над главата ѝ.

Тази нощ се чувстваше пуста отвътре. Тя плъзна външната врата след себе си и се заслуша в тъмнината. Нощните насекоми цвърчаха и писукаха. Кайку отиде в спалнята си в мига, в който прекрачи прага, от фитилчетата на фенерите се надигнаха малки пламъчета, разпалени благодарение на малко фриволната употреба на нейната *кана*. Кайлин едва ли щеше да одобри, но това изобщо не притесняваше младата жена.

Спалнята ѝ беше мъничка, но Кайку я използваше единствено за спане, така че това не ѝ пречеше особено. Застланата с чаршаф рогозка, върху която спеше, бе изтъкана от пухкава вълна и беше мекичка и удобна. На стената срещу покрития със завеса вход имаше старо огледало, подарено ѝ от Мишани; щом зърна отражението си, тъмнокосата жена си помисли колко добре гримът на Ордена прикриваше меланхоличното настроение, което я беше обхванало. Дори сега излъчваше някаква властност и превъзходство. От другата страна на рогозката имаше тоалетна масичка с второ огледало, разположена между два скрина, а на едната стена висеше пергаментов свитък със стих от Ксалис, също дар от Мишани. Ако зависеше от Кайку, в стаята нямаше да има никаква декорация – материалните неща не я интересуваха.

Тя седна зад тоалетката и тъкмо започна да сваля грима си, когато погледът ѝ внезапно попадна на Маската. Тя висеше на стената зад гърба ѝ и озъбената ѝ гримаса, отразена в огледалото, така я стресна, че Кайку подскочи и събори част от малките дървени гърненца с боя за устни на пода. Празните очни прорези сякаш я наблюдаваха изпитателно и младата жена имаше чувството, че е неспособна да отклони погледа си от тях.

Кожата ѝ настръхна. Не можеше да си спомни да я е закачала там.

Тя се изправи и се приближи бавно до нея. Покритото ѝ с черен и

червен лак лице бе изкривено в подигравателна, злобна усмивка.

– Боговете да те прокълнат! – прошепна тъмнокосата жена. – Оста-
ви ме на мира!

Кайку се пресегна и я свали от стената. Допирът до ръката ѝ събуди
далечен спомен за покойния ѝ баща – тя сякаш почувства необикновена-
та топлина на присъствието му и стисна зъби, за да не заплаче, след кое-
то хвърли Маската в скрина, където ѝ беше мястото.

Защо просто не я унищожеше? Защо трябваше да се примирява с
коварното ѝ, злонамерено излъчване нощ след нощ? Не можеше да ка-
же. Навярно защото това бе последното нещо, което бе запазила от баща
си. А може би причината беше от доста по-прагматично естество – вече
я бе използвала два пъти, за да премине през невидимите прегради на
Чаросплетниците, и при положение че вечерите не бяха узнали за това,
не виждаше защо да не я използва отново. Кайлин бе направила опит да
узнае повече за нея, ала не успяха да научат нещо различно от онова, ко-
ето Сестрите вече знаеха. Нито една Сестра не се осмеляваше да навлезе
по-дълбоко в мистериите на една Истинска Маска, защото там дебнеше
безумието.

Навярно я бе запазила, за да ѝ напомня за онова, срещу което се бо-
реше, както и *защо* се бе посветила на тази кауза. Заради тази Маска бе-
ше започнало всичко; заради нея бе избито цялото ѝ семейство и тя
трябваше да напусне дома си. Заради тази Маска започна да се скита по
света, докато не се натъкна на Аления орден – там намери друга черно-
червена маска, която да носи.

Младата жена внезапно си даде сметка, че не беше много добра
идея да се отдава на подобни мисли в сегашното си състояние. Гледката
как Лусия отстъпва пред желанията на следовниците си бе изцедила си-
лите ѝ и тя се чувстваше изтощена и смазана. Отгоре на всичко бе *за-
дължена* да я придружи в гората Ксу, защото Лусия се нуждаеше от *ня-
кой*, на когото вярва, а Кайку беше единственият възможен вариант –
Юги беше прекалено ценен, за да отиде, а Мишани бе абсолютно непод-
ходяща за подобна експедиция; нейните дарби бяха съвсем други.

Да, явно се налагаше отново да изостави Мишани – след толкова
кратко време. Сестрата въздъхна горчиво. Тази война ѝ отне всичко – с
всяка следваща жертва отхапваше все повече и повече от доброто в ду-
шата ѝ, оставяйки ѝ само омраза и решимост, колкото да продължи нап-
ред. И тези, които бяха на нейна страна, дори не оценяваха саможертва-
та ѝ. Приятелите ѝ отново и отново биваха откъсвани от нея. Кайку има-
ше чувството, че нито веднъж досега не бяха постигнали преимущество

пред Чаросплетниците – нито веднъж, откакто бе убита Кръвната императрица Анаис ту Еринима. Най-доброто, което можеха да постигнат, беше да отложат временно отстъплението си.

Нещо трябваше да се промени. Не можеше да продължи по същия начин още десет години.

„Не се притеснявай“, прошепна язвително вътрешният ѝ глас. *„Както се развиват нещата, Чаросплетниците ще ни разпердушният преди да е дошло лятото.“*

В този миг камбанката пред външната врата на къщата прозвънна и я откъсна от мислите ѝ. За момент Кайку се зачуди дали да отвори, ала фенерите бяха запалени, следователно посетителят със сигурност знаеше, че е вътре. В крайна сметка любопитството ѝ надделя, тя се погледна в огледалото, прокара ръка през косата си и отиде да отвори вратата.

Беше Асара. Кайку веднага я разпозна, въпреки че имаше облика на екзотична, смугла жителка на Тчом Рин с черна коса, която се спускаше на дълга плитка по гърба ѝ. Бе облечена в елегантна сребристосива роба.

– Какво искаш? – попита Сестрата. Искаше ѝ се въпросът да прозвучи по-жлъчно, ала сетне си каза, че няма никакъв смисъл от това.

– Трябва ли да разбирам, че още ми се сърдиш след последната ни среща? – посетителката беше максимално пряма, след като тонът на Кайку недвусмислено показа, че е разпознала без усилие бившата си прислужница.

– Някои неща не се забравят.

– Мога ли да вляза? Искам да си поговорим.

Сестрата се замисли за миг, след което се обърна безмълвно и влезе в къщата. Асара я последва и приплъзна вратата след себе си. Кайку застава в средата на стаята и изглежда изпитателно новодошлата, без да я покани да седне.

– Одеждите на Аления орден не ти отиват – рече съпругата на Реки. – Правят те да изглеждаш такава, каквато не си.

– Можеш да ми спестиш забележките си, Асара – заяви презрително Кайку. – Ако бях Сестра последния път, когато се срещнахме, нямаше да успееш да ме измамиш.

– Навярно това щеше да е по-добре и за двете ни.

– Определено щеше да е по-добре за мен! – отсече Кайку и усети как гневът се надига в гърдите ѝ.

Някогашната ѝ прислужница обаче сякаш изобщо не обърна внимание на това, защото остави гневния изблик на младата жена да мине

покрай ушите ѝ.

– Дойдох да ти се извиня – рече тя.

– Не ме интересуват извиненията ти – махна с ръка Сестрата. – И те са фалшиви като кожата, която си намъкнала.

Това сякаш развесели Асара.

– Тази кожа си е лично моя, Кайку. Просто мога да я променям и това е. Все пак съм Различна, също като теб. Как можеш едновременно да се радваш на своите умения и да презираш моите?

– Защото не използвам своите, за да мамя хората с тях – изсъска тя.

– Не, ти ги използваш, за да *убиваш* други хора.

– Чаросплетници и Възли, демони и Различни хищници – отвърна ѝ Сестрата. – Не бих ги нарекла хора. Това са чудовища. – Тя не успя да долови лъжата в изявлението на Асара, защото не знаеше за животите, които някогашната ѝ прислужница бе погълнала, за да поддържа мета-морфните процеси в тялото си.

– Уби няколко души във Фо; да не би да си забравила?

– Това беше по *твоя* вина! – извика Кайку.

Съпругата на Реки вдигна едната си ръка в помирителен жест.

– Съжалявам. Права си. Не искам да се караме. Бих искала просто да ме изслушаш, дори и да не ми повярваш.

– Говори тогава – отсече Кайку, но от начина, по който бе кръстосала ръце под гърдите си, беше ясно, че нищо от онова, което кажеше Асара, нямаше да я умиротвори.

Някогашната прислужница впери в Кайку непроницаемия си взор; тъмната ѝ очна линия подчертаваше още повече тайните, криещи се в красивите ѝ очи.

– Никога не съм искала да бъда твой враг, Кайку – каза тя. – Не отричам, че навремето съм те лъгала, ала никога не съм искала да те нараня. Дори и последния път. – Гласът ѝ забележимо се снижи. – Можеш да си остана Саран Иктис Марул. Ти никога нямаше да узнаеш истината и сякме да бъдем щастливи.

Сестрата понечи да каже нещо, но Асара я спря.

– Зная какво ще кажеш, Кайку. Беше глупаво от моя страна. Мислех си, че мога да се възсъздам наново, да скъсам с миналото си, да започна на чисто. А и ти беше готова да обикнеш Саран. Беше *готова*, Кайку. Нямаше да обичаш мен, ала щеше да обичаш него.

– Той не беше истински – процеди отвратено Сестрата.

– Беше толкова истински, колкото и Асара – поклати глава съпругата на Реки. – Колкото съм и аз сега.

– Значи и *ти самата* не си истинска – контрира я Кайку. – Онази Асара, която познавах някога, беше само едно лице, което носеше тогава – просто поредната ти роля, когато те срещнах. Това ли си всъщност? Колко други лица си имала преди това? Знаеш ли изобщо?

Асара се натъжи.

– Не – въздъхна тя. – Не зная. Имаш ли представа как се чувствам? Не зная дори *как* трябва да изглеждам. Всичко, което имам, са фалшификати.

– Няма да получиш съжаление от мен – изсмя се презрително Сестрата.

Лицето на Асара придоби каменно изражение.

– Не търся съжаление от никого. Обаче понякога... – тя извърна поглед. – Понякога имам нужда от помощ.

Това потресе Кайку повече от всичко друго, което някогашната ѝ прислужница бе казала досега. Асара винаги бе отстоявала тъй буйно своята независимост, че подобно признание сигурно е било ужасно трудно за нея. Кайку почувства как твърдостта ѝ се размеква. В следващия момент обаче в съзнанието ѝ изплува споменът за Саран Иктис Марул, който гледа през очите на Асара разсъблечената Кайку, по чиито страни се стичат сълзи заради срама и предателството.

– Ти не заслужаваш помощта ми – каза тя.

Асара ѝ хвърли изпепеляващ поглед.

– Напротив, Кайку – заяви съпругата на Реки. – Законите на честта изискват човек да изплаща дълговете си, а ти ми дължиш *живота* си. Аз не само те спасих от смъртта, Кайку – аз те съживих. Нищо, което си сторила досега за мен, не може да се доближи до това. – Гласът ѝ бе равен, но пропит с жлъч. – Почти не ме уби, ала потърсих ли ти отговорност за това? Наблюдавах те в продължение на години, преди твоята *кана* да се прояви, и те спасих от шин-шините, които със сигурност щяха да отнемат живота ти. Мислиш ме за жестока измамница, но според мен съм ти била по-добра приятелка, отколкото смяташ. Простила съм ти всичко, без да поискам почти нищо в замяна.

Кайку я гледаше равнодушно. Асара изсумтя отвратено и добави:

– Помисли върху това, което ти казах. Смяташ се за честна и благородна – е, честта и благородството не се простират само до приятелите и близките ти. Настана време да ми върнеш онова, което ми дължиш. Тогава ще станем квит и аз ще напусна живота ти... завинаги.

Щом изрече тези думи, Асара се приближи до вратата и я отвори. Преди да прекрачи прага обаче, се обърна и погледна отново към Кайку.

– Идвам заедно с вас в гората. А с това ще се оправим впоследствие – заяви красавицата, след което излезе навън и остави Кайку сама.

* * *

Понякога, когато димът от амаковия корен го приласкаваше в кадифените си обятия, Юги си мислеше, че може да съзре духа, който обитаваше стаята му. Той се криеше в ъгъла, където се съединяваха таванът и две от стените – източено черно създание с извит клон, цялото в кости, стърчащи под най-различни ъгли. Духът никога не стоеше на едно място – непрекъснато се стрелкаше насам-натам с такава бързина, че бе почти невидим за окото, а в редките моменти, когато биваше забелязан, силуетът му изглеждаше размазан и неясен. Юги често го наблюдаваше, докато си лежеше на рогозката си и поемаше блажено дима от наргилето си. Водачът на Либера Драмах възприемаше духа като част от нощта, а нощта беше времето, когато намираше спокойствие, когато най-сетне го оставяха на мира и когато назъбените скали на паметта му биваха покрити от стелещата се мъгла на опиума.

Тъкмо наблюдаваше духа, потънал в димното опиянение, когато забеляза някакво движение покрай входа. Трябваше му само секунда, за да разбере кой беше посетителят му. Тя се приближи и коленичи до него, оставяйки пушката си настрана.

– Лош навик – измърмори новодошлата.

– Зная – отвърна ѝ Юги. Гърлото му бе пресъхнало и му се струваше, че думите едва излизаха от там. Той почувства как ръката ѝ го хваща нежно за брадичката и завърта главата му наляво и надясно, докато оглежда кръвясалите му очи.

– Добре си се подредил – рече жената. – Мислех си, че ще можеш да се пребориш с това.

– Искаш ли да си дръпнеш?

– Не,

Тя изтръгна цигарето от ръката му и го върна на поставката му на наргилето, откъдето се изви тъничка струйка дим към белия таван. Юги се опита да съсредоточи погледа си върху посетителката си.

– Съжалявам за лицето ти – измърмори той.

Номору вдигна тесните си рамене.

– И бездруго никога не съм била кой знае каква красавица. Да знаеш само как се стресна Кайку, като ме видя! Май си мисли, че искам да я убия. Голям майтап, нали?

Юги се ухили широко, ала в следващия миг потисна усмивката си,

защото не беше сигурен дали бе уместна. Ръката му се издигна бавно, сякаш принадлежеше на някой друг, и докосна осяаната с пресичащи се белези буза. В момента, в който нервните окончания на пръстите му предадоха информацията на отнесеня му мозък, чертите на лицето му се изкривиха от детинско изумление, придавайки му изключително комичен вид.

– Красив десен – промълви Юги.

Разузнавачката се изсмя.

– Напушен си – рече тя. – Сигурно и някоя буца кал ще ти се стори красива.

Ала мъжът не я слушаше. Той отдръпна ръката си и се опита да се надигне, сякаш вече не му беше удобно да лежи. Най-накрая успя да седне с кръстосани крака, само за да установи, че е преместил болката от горната част на гърба си върху опасната си кост. Юги се пресегна за наргилето, ала Номору го сграбчи за ръката и я насочи към скута му.

– Недей – рече. – Не искам да те гледам как свършваш като майка ми.

– Напуши се заедно с мен – каза предводителят на Либера Драмах. Зениците му бяха огромни и блестящи, а чертите на лицето му изглеждаха състарени и увиснали.

Тя поклати глава.

– Добре знаеш какво се случи последния път.

– Вещерите не могат да те докопат тук. Можеш да ми се довериш.

Тя извърна лице.

– Не се доверявам на никого.

Думите ѝ го нараниха. Известно време никой не каза нищо.

– Къде се изгуби? – попита накрая Юги. – В Аксками. – Пред очите му танцуваха полупрозрачни змиорки. – Притеснявах се за теб.

– Не си – поклати глава жената и се облегна на лакти. – По-лесно ми беше да се измъкна сама. Освен това трябваше да се видя и с един Рисувач. – Тя запретна ръкава си, за да покаже прясната татуировка, изобразяваща наргиле с кинжал в него, която изпъкваше на фона на избледнелите рисунки около нея. – Платих дълга си към Лон. Или Джуто. Няма значение към кого.

Съзнанието на Юги постепенно се проясняваше. Коренът от амакса нямаше продължително въздействие и изискваше непрекъснато да се вдишва от наргилето, за да се постигне по-траен и силен ефект. Духът, който обитаваше стаята, се бе превърнал в сивкаво петно с размазани очертания, ако изобщо можеше да се види нещо.

Изведнъж Юги се протегна и обгърна с ръка талията на Номору, притегляйки я към себе си. Той се изтегна назад и изпружи крака, за да я приплъзне по-лесно върху гърдите си, докато стегнатото ѝ тяло се излегна върху неговото. Лицето ѝ беше толкова близо до това на Юги, че той усещаше дъха ѝ върху устните си. Той разгледа отблизо назъбените ивици на белезите, след което долепи устни до нейните. Езикът ѝ беше малък, тя имаше леко кисел вкус и се целуваше доста грубо, но усещането му беше познато и му харесваше. Коренът от амакса разпрати мощни вълни на удоволствие от устата по цялото му тяло.

Номору се отдръпна от него.

– Свали това – каза тя, като докосна свободния край на кърпата, завързана на главата му. – Чувствам се странно, докато е на главата ти.

– Не мога – въздъхна мъжът. Не водеха за пръв път този разговор.

Жената въздъхна.

– Но тя е мъртва. Стига вече. Махни тази кърпа.

– *Не мога.*

Разузнавачката го изгледа преценяващо, след което вдигна рамене.

– Заслужава си да опиташ – рече тя и отново легна отгоре му.

* * *

Градините на покрива на Императорската цитадела бяха в ужасно състояние. Някога тучни и пищни, изпъстрени с дървета и цветя от целия Близък свят, сега представляваха кафеникава, спаружена пустош. Цветните лехи приличаха на бунница, над които стърчаха сгърчените скелети на някогашните буйни храсталаци, а дърветата ронеха на едри люспи кората си и по стволите им се стичаше мъзга, сякаш ридяха по обезлистените си корони. Малцина бяха тези, които идваха тук напоследък – тъмносивият облак, надвиснал като зловец балдахин над тази скръбна обител, и хапещият вятър, който гонеше изсъхналите съчки и клонки над каменните плочи, превръщаха някогашния оазис в още по-неприветливо и потискащо място.

Авун се срещна с вещера на едно малко павирано площадче, заобиколено от прегърбените скелети на някогашните декоративни храсти. В южния му край имаше изящно стълбище, оброчено от малки статуи на митични създания, което извеждаше до другите нива на градината. Там имаше резбована дървена пейка, която беше тъй потъмняла от липсата на грижи, че Лорд Протекторът нямаше никакво желание да седне на нея. Той стоеше на площадчето, загърнат в дебелия си наметало, защото брулещият вятър, подкрепен от отсъствието на слънчева светлина, го

пронизваше до мозъка на костите му. Потискащата атмосфера се допълваше от злокобния хаотичен ритъм, с който изсъхналите клонки се удряха една в друга.

Вещерът изкачи стъпалата. Беше млад и се движеше с бавна, но уверена крачка – явно още не бе тъй грохнал и разнебитен като по-възрастните си събратя. Маската му беше изработена от злато, сребро и бронз, които преливаха едно в друго, а качулката му висеше свободно над нея. В съшитата му от най-различни кръпки роба сякаш се откриваше някакво подобие на закономерност, но Авун нямаше никакво намерение да я търси; интуицията му подсказваше, че беше най-добре никога да не я съзира.

– Лорд Протекторе – рече вещерът. Маската придаваше някакъв неприятен металически оттенък на гласа му.

– Фарек – поздрави го Авун.

– Предполагам, сте чули за безразсъдния избор, който направи Какре при последната си жертва?

Лорд Протекторът кимна равнодушно.

– Това беше един от най-добрите ми генерали.

– Навярно все още е жив – рече Фарек. – Макар че се съмнявам да ви е от голяма полза след случилото се днес.

– За съжаление научих прекалено късно – въздъхна Авун. – Вече няма смисъл да се опълчваме срещу Върховния Чаросплетник. Генералът ми едва ли ще може да ръководи Черната стража без половината си кожа.

– И без половината си разсъдък, предполагам.

Лорд Протекторът не искаше да мисли за това.

– Това премина всякакви граници – измърмори той.

– Именно.

Мъжете замълчаха за момент. Всеки очакваше другият пръв да изрече онова, което и двамата си мислеха. Накрая Фарек беше този, който наруши мълчанието.

– Трябва да се направи нещо.

– И какво предлагате? – попита предпазливо Авун, въпреки че прекрасно знаеше за какво става дума. Бяха се сблъскали с този въпрос и преди. Лорд Протекторът нямаше никаква представа за чувствата на Фарек, но да бъде проклет от боговете, ако се натопи сам. За нищо на света нямаше да изрече това на глас.

– Ще го убием, естествено – заяви Фарек.

Авун го изгледа подозрително изпод присвитите си клепачи.

Можеше ли да се довери на този вешер? Мисълта, че Фарек само се преструва, продължаваше да го гложди – ами ако всичко това беше само изпитание на предаността му към Чаросплетниците? Ако направеше следващата крачка, щяха ли да го сметнат за предател?

– Възнамерявате да убиете един от вас? – попита той.

– Нямаме друг избор – отвърна вешерът. – Трябва да отрежем загноялата длан, за да спасим ръката. – Фарек говореше с равен и безизразен глас. – Какре е пречка. Налага се да бъде отстранен заради благого на Чаросплетниците.

– Не може ли просто да се оттегли?

Фарек се изсмя.

– Досега нито един Върховен Чаросплетник не се е оттеглял. Освен това Какре вече е прекалено безразсъден. Няма да види нещата като нас. Чаросплетниците се нуждаят от силен и далновиден водач, който е способен да осъществи амбициите ни.

Авун се замисли над това. Откакто беше Лорд Протектор, бе научил доста за вешерите – било чрез разговори с Какре, било чрез собствените си наблюдения. Да открие структурата на властта на съюзниците си беше от първостепенна важност за него – тяхната сила се криеше в потайния характер на организацията им, ала Авун бе твърдо решен да разбули секретите им.

Как така Чаросплетниците бяха толкова единни по отношение на стремежа си? И как това се съотнасяше с начина, по който навремето се избиваха един друг, изпълнявайки повелята на някогашните си господари? В началото Лорд Протекторът мислеше, че в Адерач има някакво ръководно ядро, което контролира цялата каста, ала постепенно това негово убеждение се разклати. За двеста и петдесет години трябваше да има поне няколко опита за преврат, сблъсъци за преразпределение на властта, *нещо* от този сорт... Обаче нямаше никакви факти в подкрепа на тази хипотеза. От време на време между Чаросплетниците избухваха разногласия, ала те винаги бяха насочени към средствата, водещи към целта им, и никога по отношение на тази цел.

Авун не можеше да проумее цялостната картина, но бе направил някои важни открития. По всичко изглеждаше, че самите Чаросплетници не знаеха откъде идват заповедите им – Лорд Протекторът имаше чувството, че във всички вешери е заложен някакъв инстинктивен импулс, който ги води към заветната цел. Какво точно представляваше той, засега можеше само да гадае, ала бе повече от сигурен, че не става дума за някакъв абсолютен диктатор или същество, което контролира

цялата им секта. Просто всички вещици приемаха този... *инстинкт* и му се подчиняваха безпрекословно, без да го подлагат на съмнение.

Сред редиците на Чаросплетниците никога не бе имало узурпатор; ала навярно всичко се свеждаше до това, че преди не са имали нужда от такава фигура. Авун знаеше, че в миналото бе имало случаи, когато Върховните Чаросплетници са създавали затруднения за господарите си, но никога не бяха заставали на пътя им. Какре беше първият Върховен Чаросплетник, който имаше *реална* власт; власт над Различните армии, над фейа-корите и над Черната стража. А един предводител, който бе изгубил разсъдъка си, всъщност работеше срещу интересите на вещиците.

Лорд Протекторът трябваше да реши – беше ли Фарек искрен, или всичко това бе само номер?

– И как възнамерявате да направите това? – попита Авун.

– Ще го спипам след като е чаросплитал. Когато е най-уязвим. – Лорд Протекторът усещаше как Чаросплетникът го наблюдава иззад очните прорези на Маската си. – Ще имам нужда и от вашата помощ – добави вещицът.

Точно от това се боеше Авун. Ако Фарек го лъжеше, така щеше да подпише сам смъртната си присъда.

– Какво искате да сторя?

– Трябва да измислим причина, за да го накараме да започне да чаросплита. Нещо изключително трудно. Аз ще ви съобщя каква е мисията, а вие ще трябва да го убедите да се захване с нея. Изтощят ли се силите му, ще настане моят ред.

– А след като умре? Предполагам, че вие ще станете новия Върховен Чаросплетник...

– За благо то на Чаросплетниците – каза Фарек. – Ще очаквам незабавната ви подкрепа.

Клонките продължаваха да се удрят френетично една в друга, тласкани от хапещия вятър. Авун знаеше, че няма как да разбере със сигурност истинските намерения на създаването пред него. Кой би могъл да каже що за лудост се таи под лъскавата златно-сребърна повърхност? Ала той също знаеше, че Какре е пречка, която ставаше все по-значима с всеки следващ ден, и рано или късно можеше да му хрумне да се отърве от своя Лорд Протектор. И действието, и бездействието криеха рискове – единственото, на което можеше да се осланя, беше интуицията му. Най-малкото, беше играч от класа и ненадминат майстор на предателствата.

– Ще сторя всичко, което искате – рече накрая.

Фарек кимна бавно, след което се обърна и тръгна надолу по стъпалата, без да промълви и дума. Лорд Протекторът го изглежда как се отдалечава, увивайки се още по-плътно с наметалото си. Тук наистина беше страшно студено; вече бе започнал да трепери.

Петнадесета глава

Окото на Нуки се издигна в небето, поставяйки началото на един ясен и хладен ден, в който капчиците роса проблясваха по тревите като миниатюрни диаманти; Кайку, Лусия и спътниците им бяха станали доста по-рано и докато похапваха студената си закуска, погледите им бяха съсредоточени върху дърветата. Върху безкрайната стена от дървета.

Бяха издигнали бивака си на северния бряг на река Ко, откъм южния край на гората Ксу. Повечето не бяха мигнали през цялата нощ, а тези, които все пак успяха да подремнат, се събудиха изморени и отпаднали, със смътен спомен за ужасните кошмари, които ги бяха тормозили през нощта. Бяха двадесет и петима на брой – Кайку, Фаека, Лусия, Асара, тримата ткиуратци и осемнадесет други мъже и жени от Либера Драмач. Бяха дошли тук, за да открият какво се криеше в сърцето на този загадъчен лес – Ксхианг Ксхи, най-древният и могъщ от всички духове, обитаващи сарамирския континент.

Кайку отиде да се измие в реката, след което се върна в лагера. За малко да затрака със зъби от студ, ала нейната *кана* веднага повиши телесната ѝ температура, адаптирайки автоматично организма ѝ към мразовитата утрин. Вече бе свикнала с тези неща и те въобще не я изненадваха – просто ги приемаше за даденост. Тя не виждаше нищо изключително в това да си Различен и изобщо не споделяше убеждението на Кайлин, че Сестрите и някои други Различни са по-висши спрямо онези, които не са били променени от покварата на Чаросплетниците. Въпреки това не можеше да потисне усмивката си при вида на войниците, които подскачаха и се пляскаха по голите гърбове, след като се бяха топнали в ледените води на реката.

Тъмнокосата Сестра се запита дали да се премени в одеждите на Аления орден, или да остане в грубите си пътнически дрехи, които заличаваха напълно пола ѝ. В крайна сметка се спря на второто. Имаше чувството, че ще е проява на двуличиe да пристъпи в горските дебри с униформата на Аления орден; тази гора не можеше да бъде заблудена.

Тя се загледа мрачно в дърветата, които бележеха границата между света на хората и света на духовете. Покрили хълмистите възвишения на север, докъдето поглед стига, те се простираха до източния и западния хоризонт. Гората Ксу имаше колосални размери – дължината ѝ

надхвърляше четиристотин и петдесет километра, а ширината ѝ беше около триста, – и превишаваше по големина дори езерото Азлея, което се намиреше на изток от нея. Единствената информация, която имаха за този величествен лес, се съдържаше в слуховете и преданията, а там не се споменаваше нищо приятно за нея. Жителите на Сарамир отдавна бяха научили, че земята им е достатъчно голяма, за да живеят тук, без да смущават духовете, а на територията на континента нямаше друго място, където да бродят повече духове, от гората Ксу. Навремето бе направен плах опит да бъде изследвана – вследствие на безумния план за прокарване на търговски път между Бараск и Сараку, – ала повечето участници в експедицията така и не се завърнаха. Малцината, които успяха да избягат, оставиха завинаги зравия си разум в мрачните дъбрави.

Нито Кайку, нито който и да е от спътниците ѝ не се съмняваше, че проникването в гората е равносилно на самоубийство. Този път обаче нещата стояха по-различно, защото имаха нещо, с каквото не е разполагал никой от предишните изследователи на гората. Този път имаха Лусия и върху крехките рамене на девойката лежеше отговорността за живота на всеки от двадесет и четиримата ѝ придружители.

Сякаш почувствала мислите ѝ, Лусия се обърна към нея. Кайку улови погледа ѝ, след което отново се загледа в гората.

– Тя ни мрази – прошепна девойката.

– Зная – въздъхна Кайку. – И има пълно основание за това.

Престолонаследничката се намръщи.

– Ние не сме нейни врагове, Кайку. Ние не сме Чаросплетниците.

– Едно време и Чаросплетниците са били същите като нас.

– Да, но техният бог ги прави такива, каквито са – изтъкна Лусия.

Гласът ѝ звучеше тъй отпаднало и немощно, че част от Кайку изобщо не искаше да ѝ отговаря, но *трябваше*.

– Техният бог никога не е накарал никого да *се присъедини* към Чаросплетниците, Лусия – отбеляза тъмнокосата Сестра. – След появата на първите вещици всички останали са отишли при тях по своя воля. Той никога не ги е карал да слагат Маски. Те са направили това, водени от амбиция, от алчност, от желание за власт и господство. Нито едно от извращенията, на които се отдават, не е дошло отвън – пороците им винаги са били вътре в тях, но пропуканият разсъдък им е позволил да излязат наяве. – Тя отметна един непослушен кичур от лицето си. – Те са просто мъже, Лусия. Мъже, които искат власт – както всички други мъже.

– Не всички мъже са такива – каза девойката.

Кайку погледна към мястото, където се намираше Тсата – ткиуратецът бе седнал с кръстосани крака и говореше с двамината си спътници, – и кимна на приятелката си.

– Да, права си. Не всички мъже са такива.

– Не се отчайвай – рече Лусия и сложи ръка на рамото ѝ. – Моля те. Винаги си била по-силна от мен. Не мога да се справя с това, което ми предстои, ако не вярваш в каузата ни.

– Тогава не го прави – отвърна ѝ Кайку. – Върни се и аз ще тръгна с теб.

На лицето на престолонаследничката разцъфна тъжна усмивка.

– Ти винаги си ме поставяла над всичко друго в света – промълви тя. – Дори и от това да зависи съдбата на целия свят, дори и от това да зависи съдбата на Златните владения, ти винаги поставяш моята безопасност над всичко останало. – Тя прегърна Кайку. – Ти, ти и само ти.

Тъмнокосата Сестра почувства как сърцето ѝ се свива; в същото време тонът на Лусия недвусмислено свидетелстваше, че няма никакъв смисъл да се опитва да я разубеждава.

Престолонаследничката я пусна и се взря в очите ѝ.

– Вече никой не е в безопасност, Кайку – промълви тя. – Никой.

С настъпването на деня всички се ориентираха към потегляне. Нямаше какво да си кажат; заплахата, която витаеше във въздуха, бе повече от осезаема. Бяха взели две манкстуи със себе си в качеството им на товарни животни, ала също като гарваните, които следваха Лусия от Арака Джо насам, отказаха да се се приближат до безкрайната редица от дървета. В крайна сметка пътешествениците бяха принудени да разпределят провизиите си помежду си и да пуснат добичетата на свобода. Единствено ткиуратците не изглеждаха притеснени.

Кайку забеляза, че Асара я гледа някак странно. Някогашната прислужница не отмести погледа си, и накрая Сестрата бе принудена да отстъпи първа. Богове, не стига, че положението и бездруго не беше никак розово, ами и с тези тайнствени намеци на Асара за изплащане на дълговете... Кайку не беше сигурна дали може да се довери на тази жена. Защо изобщо бе дошла? Та тя никога не се хвърляше безразсъдно в рисковани ситуации... Какво ли щеше да поиска от Кайку в замяна на това, че бе спасила живота ѝ?

Имаше само една причина Различният шпионин да е тук и да се излага на същия риск, който застрашаваше живота на всички останали. Асара имаше недовършена работа.

* * *

Когато всички бяха готови, се събраха в края на гората. Пред тях се простираше невъобразима плетеница от клони и храсти, а от неравната земя стърчаха възлести корени. Чуруликаха птици, жужаха насекоми и се дочуваха най-различни животински звуци. На пръв поглед в гората нямаше нищо необичайно; в същото време обаче на ръба на възприятията им се бе настанило някакво парещо усещане, което сякаш ги предупреждаваше да не пристъпват в гъстите дъбрави, където тегнеха мрачни тайни.

Чакаха Лусия. Тя не носеше броня като войниците; бе облечена с някакви захабени селски дрехи, които изобщо не ѝ отиваха и я правеха да изглежда по-дребна, отколкото беше в действителност. Девоичката мъкнеше торба както всички останали – по изрично нейно настояване, – но товарът ѝ бе по-лек от този на другите. В момента престолонаследничката стоеше с клюмнала глава, при което късата ѝ руса коса беше паднала пред лицето ѝ и откриваше изгорялата кожа на тила ѝ. Придружителите ѝ я чакаха да се обърне и да ги поведе, да им вдъхне от онзи плам, който бе разпалила в душите им на събранието в Араака Джо, ала Лусия нямаше какво да им даде. След малко тя намести ремъците на висящата на гърба ѝ торба, за да не ѝ убиват толкова, вдигна глава и закрачи бавно към дърветата. Останалите я последваха, без да промълвят и дума.

При първата стъпка на Лусия отвъд преградата от дървета гората утихна. Тишината се разпростря навътре като вълна – стъпките ѝ сякаш бяха камъчета, накъдрили повърхността на застинало езеро. Когато вълната отмина, птиците престанаха да чуруликат, насекомите утихнаха, а звуците, издавани от другите горски обитатели, замряха в гърлата им.

Тишината, която се възцари, бе толкова всеобхватна, че им действаше на нервите. Проскърцването на кожените брони и шумоленето на дрехите им бяха единствените звуци, които я нарушаваха, като се изключи едва доловимият шепот на вятъра и далечното ромолене на реката. Натрапниците имаха чувството, че са откъснати от реалността, че по някакъв начин са изолирани от всички онези звуци, които почти не бяха забелязвали досега, но които представляваха неотменима част от живота им. Тази тишина беше болезнена.

Продължиха напред. Призрачното безмълвие разсея и последните им съмнения, че гората не знае за присъствието им.

Колкото по-навътре навлизаха, толкова по-нагъсто растяха

дърветата. Основното ядро на групата, предвождано от Лусия, се движеше в индийска нишка, за да преодоляват по-лесно долчинките, могиликите и другите неравности на терена. Ткиуратците обаче бяха предприели друг подход – те се движеха разпръснати, за да получат по-пълна представа за характера на местността. Престононаследничката пристъпваше пред Кайку и от време на време наместваше ремъците на торбата си, когато започваха да ѝ убиват. Тя не беше никак силна – прекараните под похлупак години в Императорската цитадела бяха разнежили организма ѝ, лишавайки я от физическа издръжливост. Тя обаче стискаше зъби и не се оплакваше.

Никой не каза нищо в продължение на цял час. Чувството на потискаща обреченост, което тегнеше във въздуха, ставаше все по-силно с всяка следваща крачка. Кайку усещаше присъствието на духовете – то сякаш се бе просмукало в околната атмосфера, досущ като мириса на застояло в изоставена къща. Те ги дебнеха, затаили дъх от злоба и отвращение, че тези хора са дръзнали да пристъпят във владенията им.

Кайку се надяваше, че Лусия знае какво прави. Тя бе сигурна, че престононаследничката може да установи контакт с тези същества, но си оставаше въпросът дали те щяха да я изслушат. И когато – ако – успееха да се доберат до Ксхианг Ксхи, който обитаваше сърцето на гората, дали уменията на девойката щяха да се окажат достатъчни, че да изпълни мисията?

Тъмнокосата Сестра си припомни разговора им в Арака Джо. „Защо точно това място?“, беше попитала тя. „Защо точно това същество? Защо от всички духове, обитаващи непристъпните и затънтени кътчета на тази земя, избра точно този – Ксхианг Ксхи?“

– Защото всички останали духове благоговоят пред него – бе отвърнала Лусия. – Защото никой друг не може да ги накара да се надигнат. Защото всички духове в Сарамир са като невръстни хлапета пред него. Дори Лунните деца се боят от Ксхианг Ксхи.

Кайку забави крачка, докато се озова редом до Фаека. По някакъв начин посестримата ѝ бе успяла да вдъхне живот дори на размъкнатите си пътнически дрехи, а червената ѝ коса изглеждаше безупречно както винаги. Подобни дребни детайли радваха душата на Кайку и ѝ помагаша да отблъсква все по-натрапчивото усещане за враждебност и злонамереност, витаещо във въздуха.

– Защо не престанат? – изсъска Фаека, обръщайки се към Кайку.

– Имай вяра, Фаека – опита се да я успокои тъмнокосата Сестра. – Лусия ще ни закриля.

Посестримата ѝ я изгледа обидено.

– Недей да ми пробутваш подобни изтъркани фрази – отсече тя. – И ти се страхуваш не по-малко от мен. – В следващия миг обаче гневът ѝ се изпари и тя бе отвратена от реакцията си. – Извинявай! – въздъхна. – Това място ми действа на нервите.

Кайку кимна. Изключително чувствителната натура на Фаека тук бе едновременно и благословия, и проклятие. Тя се зачуди дали Кайлин бе взела мъдро решение, като я изпрати тук – подозираше, че Нейно превъзходителство е направила това само заради нея, понеже знаеше, че Фаека е най-близката ѝ приятелка в Ордена.

Фаека, Асара и – по всяка вероятност – Тсата и двамината му спътници бяха тук единствено заради нея. А тя самата се бе отправила на тази опасна експедиция, защото не можеше да остави Лусия да се изправи срещу опасността без нея. И тя, и престолонаследничката рискуваха както своя живот, така и живота на онези, които бяха въвлекли в мисията. Ето как себеотрицанието се бе превърнало в егоизъм. Тъмнокосата Сестра си помисли, че най-накрая започва да разбира бремето на отговорността, което притискаше Лусия.

* * *

Промяната настъпи внезапно. Фаека извика изплашено, когато го почувства. Сякаш мозъкът ѝ внезапно беше потопен в гъста смола, заливаща го от всички страни. Сестрите веднага изпредиоха защитни стени, които да ги предпазят, ала другите участници в експедицията бяха безсилни срещу невидимата заплаха. Те бяха погребани под вездесщото чувство на обреченост, което тегнеше навсякъде около тях. Слънчевата светлина, която се процеждаше през балдахина от листа, изтъня и изчезна, сякаш някакъв огромен облак бе засенчил окоето на Нуки; в следващия момент обаче тя започна да помръква, докато над гората не се възцари такава черна нощ, че дори тези, които можеха да виждат в тъмнота, се превърнаха в слепци.

Пътешествениците бяха обхванати от паника. Внезапното здрачаване беше кошмарно, но не можеше да се сравнява с ужаса, който изпитваха сега. Сетивата им крещяха, че ги грози невероятна опасност; че съвсем наблизо ги дебнат някакви неведоми *същества*. Безпомощните им очи отстъпиха пред въображението им, което веднага започна да рисува страховити картини. Чудовищни, демонични създания се рееха във въздуха или се прокрадваха по земята; зловещи черни твари с дълги зъби и заострени криви нокти. Единствените звуци бяха отчаяните викове

на отряда им – хората крещяха, че на всяка цена трябва да защитят Лусия, и въпреки че умираха от желание да побягнат, не смееха да го сторят.

Трябваше да минат няколко секунди, преди вцепенената от страх Кайку да превключи зрението си в Чаросплетието. Тъмнината бе от материално естество и нямаше никаква сила в света на златистите нишки. Светът отново проблесна и бродерията на миниатюрните фибри очерта гората и хората, които пристъпваха сред дърветата. Тя ги видя как залитат с протегнати напред ръце, с отворени, ала невиждащи очи и разширени до болка зеници. Някои бяха извадили мечовете си и се ослушваха за стъпките на врага, а ткиуратците вървяха приведени, за да представляват по-трудни мишени. Единствено те изглеждаха спокойни, макар че бясното туптене на сърцата им и ускорената циркулация на кръвта из телата им подсказваха точно обратното. Нишките на Чаросплетието бясно вибрираха, което потвърди подозренията на Кайку, че паниката бе изкуствено създадена.

Тя обаче не бе лишена от основания, защото духовете идваха. Те се носеха във въздуха около тях, приемайки най-различни форми, пред които и най-страшният кошмар на пътешествениците бледнееше. С всяка следваща секунда очертанятията им ставаха все по-отчетливи и се оформяха като крайници, челюсти, пипала и нокти. Бяха десетки. Двете с Фаека няхаха никаква надежда за успех срещу тях.

– Лусия! – извика тя, ала престолонаследничката не я слушаше. Тя бе коленичила на земята, заровила ръце в обраслата с трева почва и привела глава. Някой изкрещя; в следващия миг гласът внезапно заглъхна, сякаш отнесен от шеметен вятър. Тъмнокосата Сестра се опита да определи местонахождението на демоните, ала събитията се бяха развили прекалено бързо. Тя се огледа безпомощно, неспособна да реагира. Лусия им говореше. Можеше само да се надява, че това, което им казваше девойката, бе достатъчно.

Духовете връхлитаха от въздуха, спускаха се по дърветата, придобивайки все по-плътни и осезаеми измерения. Незрящите хора се разтрепераха, усетили, че нещо тъмно и гибелно идва за тях, а те са абсолютно безпомощни да го предотвратят. Кайку почувства как нейната *кана* се надига вътре в нея, водена от неудържим импулс да се развихри, но враговете бяха твърде много и едва ли използването ѝ щеше да доведе до някакъв ефект. Тя усети присъствието на Фаека сред нишките на Чаросплетието и почувства битката, която червенкосата Сестра водеше, за да запази самообладание пред лицето на сковаващия ужас. Също

като Кайку, и тя можеше да вижда какво се случваше. Един от членовете на Либерата Драмач залитна и замалко да наръга един от спътниците си с извадения си меч, а друг се препъна, както си вървеше с протегнати напред ръце и ококорени, невиждащи очи, и едва не се стовари върху Лусия.

– Всички да стоят по местата си, без да мърдат! – извика Кайку, влагайки цялата властност, на която бе способна, в това изречение. Спътниците ѝ веднага се подчиниха, вкопчвайки се в думите ѝ като в спасително въже.

– Какво става? – извика истерично някой.

– Лусия ще ни помогне – отвърна тя с по-голяма убеденост, отколкото чувстваше в действителност. – Само имайте търпение.

Тя отново насочи зора си към мястото, където коленичеше Лусия. Прозвуча още един писък – някъде сред дърветата, – който замря в мига, в който бе възникнал. Тя стисна силно клепачи – това не пречеше на способността ѝ да вижда в Чаросплетието – и започна да се моли. Духовете се приближаваха – кошмарни възплъщения на детски страхове – прокрадваха се между дърветата и дебнеха хората. Кайку едва се съдържаше да не стовари своята *кана* връз тях; така може би щеше да ги отблъсне поне за малко и да ги накара добре да премислят, преди да се нахвърлят върху плячката си. Постъпеше ли така обаче, щеше да причини смъртта на всички тях, защото, каквото и да им казваше Лусия, преговорите щяха да претърпят пълен крах при първия признак на враждебност от страна на Кайку.

– Стойте неподвижно и чакайте! – извика им тя, защото не можеше да понася тишината. Ткиуратците не бяха помръднали, а Асара не се виждаше никаква. Духовете продължаваха да настъпват към тях, прокрадвайки се между дърветата като мъгла, като изменяха в движение формата си – ту се удължаваха, ту ставаха двуизмерни и се огъваха около дърветата под ъгъл, който не изглеждаше възможен в предишния момент.

Идваха все по-близо и по-близо. Достатъчно близо, за да убият някой от тях.

Внезапно напрежението във въздуха като че ли се разреши и смазвачата омраза на духовете започна да се отдръпва. Кайку погледна към Лусия, ала не забеляза и следа от външна реакция. Кошмарните създания обаче не бяха отстъпили и на милиметър. Някои от тях се бяха издигнали във въздуха над потенциалните си жертви, подобно на зли сенки, които всеки момент щяха да се нахвърлят върху телата, които ги

пораждаха. Кайку не смееше да диша. Тази секунда бе решаваща. Везните на съдбата им бяха застинали неподвижно и всичко зависеше от това накъде ще се наклонят. В единия случай щяха да оживеят, ала в другия щяха да загинат и дори да развихреше своята *кана* по най-добрия възможен начин, това нямаше да ги спаси.

Тогава гората въздъхна и духовете започнаха да отстъпват бавно между дърветата, без да откъсват гибелния си взор от отряда. Кайку издиша облекчено въздуха, който бе съдържала толкова дълго, че вече бе започнал да изгаря дробовете ѝ, и се загледа в ужасяващите сенки, които постепенно губеха плътността си, докато се разтваряха в Чаросплетитето. Заедно с тях изчезна и потискащото чувство за заплахата и злонамереност, което тегнеше във въздуха, и светлината се завърна. Зрението на участниците в експедицията постепенно се възстанови и всички имаха усещането, че се събуждат от някакъв кошмар.

Те се взираха един в друг с очи, зажаднели за каквито и да е гледки, неспособни да повярват в щастливото си избавление. По лицата им се изписа вина и смущение – някои се бяха свили от страх, а други размахваха мечовете си на сантиметри от спътниците си. Всички се чувстваха засрамени от страха си. Тези, които се бяха препънали, се надигнаха от земята, мигайки учудено. Ткиуратците се изправиха спокойно на крака, а Асара отново се появи, напускаяки скривалището си, където и да бе то.

Гората изглеждаше спокойна и обикновена. Окоето на Нуки надничаще иззад балдахина от листа и клони и светът отново бе зелен, кафяв и нормален. Тишината бе също тъй всеобхватна, както преди, но духовете бяха изчезнали.

Лусия се изправи бавно; ръцете ѝ бяха целите в пръст. Тя се огледа наоколо, ала погледът ѝ премина покрай спътниците ѝ, сякаш изобщо не бяха там.

– Ще ни пуснат да минем – рече тя.

Фаека започна да плаче.

* * *

Продължиха напред, защото нямаше какво друго да сторят; ала от крехката им увереност не бе останала и следа и те пълзяха като изплашени деца под разперените клони на дърветата.

Двама от войниците се бяха изгубили в мрака и от тях не бе останала и следа. Ако Лусия не беше с тях, сега никой нямаше да е жив. Ала вместо да затвърди вярата им в тяхната спасителка, инцидентът им

напомни колко малки са шансовете им да оцелеят. Дори Чаросплетниците бяха за предпочитане пред това – те поне бяха същества от плът и кръв и имаха физически облик. Придружителите на Лусия си даваха сметка, че са оцелели само защото духовете бяха решили да не ги убият. Случеше ли се нещо с престолонаследничката обаче, никога нямаше да напуснат това място.

Мислите на Кайку бяха още по-мрачни. Тя знаеше нещо, което не бе известно на другите, и това влошаваше още повече положението.

– Все още не сме в безопасност – каза Лусия, когато тъмнокосата Сестра я докосна по ръката. – Тези духове ни пуснаха да минем, ала в гората има и други. Някои може да се окажат не толкова сговорчиви.

Кайку се увери, че никой няма да ги чуе, и прошепна на ухото на девойката:

– Какво искаш да кажеш?

– Колкото по-навътре в гората навлизаме, толкова по-голяма вероятност има да срещнем други духове – отвърна ѝ престолонаследничката. – По-стари духове. Те едва ли ще могат да бъдат умиротворени толкова лесно.

Тъмнокосата Сестра огледа лицата на спътниците им. Следите от наскоро преживения ужас още си личаха.

– Може би е най-добре да не им казваме това – измърмори тя. – По-не засега.

Лусия кимна разсеяно. Навярно вече бе забравила, че Кайку вървеше редом с нея.

Сестрата я остави и се приближи до Фаека – тя изглеждаше най-заsegnата от инцидента. Тежко ѝ беше да я гледа в това състояние, но същевременно някаква жестока част от Кайку искаше да проявява малко повече дискретност по отношение на преживяното. Та тя беше Сестра все пак! Хората около тях имаха нужда да *вярват*, че е несломима. Нейната слабост заразяваше другите и подронваше самоувереността на всички. Кайку се тревожеше, че Фаека ще долови раздражението ѝ, ала дори и да бе така, червенкосата Сестра не каза нищо.

Когато окото на Нуки започна да клони към залез, гората започна да става особена.

Този път промяната беше бавна и постепенна. Отначало се натъкваша на единични случаи – непознато цвете или дърво, което изглеждаше странно. После откриха някаква забележителна скала, която стърчеше от земята – взеха я за необикновена метална руда, понеже повърхността ѝ бе лъскава и сребриста. По някое време зърнаха туфа храсти с

тъмнопурпурни цветове, които никой не можа да разпознае, както и дърво, чиито клони се увиваха около клоните на другите дървета като лозници. Цветът на зеленото море, което ги заобикаляше, стана по-наситен и започна да се примесва с пурпурни и златни оттенъци.

Колкото по-навътре в дебрите на гората Ксу проникваха, толкова по-често започнаха да забелязват животни – винаги безмълвни и предпазливи, – някои от които принадлежаха към видове, каквито не бяха срещали никога преди. Един от войниците се закле, че е видял бяло създание, подобно на елен, високо сред клоните на едно от дърветата. Асара забеляза дългокрак паяк с коруба като на рак, висок около половин метър, който ги дебнеше от дупката си. Теренът ставаше все по-неравен – все по-често се налагаше да преодоляват хълмисти възвишения, стърчащи от земята скали, коварни долчинки и стръмни дерета, някои от които отвеждаха до дълбоки пропасти.

Небето вече се бе обагрило в тъмнопурпурно, когато водачът на групата – мъж на средна възраст от Либера Драмах на име Доджа – реши да спрат и да си направят бивак. Мястото, което избра, беше откритият тревист склон на една клисура, между дърветата и дълбокото дере, а липсата на покров от листа над главите им позволяваше да видят Иридума, която бе увиснала сред изпъстреното с пурпурни отблясъци небе. От другата страна на клисурата имаше извънредно висок водопад, чиито води се разделяха на три бързея от червените скали, преди отново да се слеят в едно на половината път към реката в подножието му.

Когато лагерът беше готов, Кайку застана на ръба на пропастта и се загледа в дълбините на клисурата. Що за река беше тази? Дали бе приток на Ко? Откъде извираше и къде се вливаше? Дали някой от спътниците им я беше виждал? Най-вероятно реката си течеше тук от хиляда години, без никой да знае за това. И ако не беше Лусия, можеше да продължи да си тече още хиляда, без някой да узнае за съществуването ѝ.

Тя продължи да се взира в далечината, натъжена от безразличието на света. Колко дребни и незначителни изглеждаха в очите на създанието, колко жалки бяха стремежите и амбициите им! Духовете пазеха територията си, луните се плъзгаха из небесата, моретата оставаха все така бездънни... Природата изобщо не се интересуваше от негодите на човечеството. Тя се зачуди дали мисията на Лусия наистина не беше невъзможна. Наистина ли можеше да накара духовете да се надигнат на тяхна страна, дори и това да е в техен интерес? Дали боговете изобщо забелязваха как се биеха и погиваха?

Тя отвърна взор от клисурата. Подобни мисли само засилваха

отчаянието ѝ. Идеята да се върне в лагера също не я привличаше – Асара беше там, а Кайку гледаше да я избягва, доколкото можеше; Фаека пък беше съкрушена от сблъсъка с духовете и тъмнокосата Сестра не искаше да се занимава с нея. Също така не ѝ се говореше с Тсата или с някой от спътниците му; това, което чувстваше, беше прекалено лично, за да се мъчи да им го обясни.

Тъкмо се чудеше дали да си почине малко, когато видя Лусия да върви към близките дървета.

Тя примигна. Наистина ли бе видяла това? Тя закрачи нагоре по тревистия склон и съмненията ѝ се изпариха на часа. Естествено, Лусия се бе измъкнала сама – беше типично в неин стил да изчезва по този начин. Навярно хората в лагера си мислеха, че е заспала. Престолонаследничката се нуждаеше от уединение повече от всички, а що се отнася до горските духове, тя имаше най-малко основания да се бои от тях.

Тази мисъл обаче не подейства никак успокояващо на Кайку. Тя забиколи бивака и стигна до мястото, където Лусия беше влязла между дърветата. От мястото, където се намираха палатките им, я наблюдаваха двамата мъже, които в момента бяха на стража. Най-вероятно се чудеха какво ли бе намислила – и тя ги остави да се чудят. Най-добре да върне Лусия обратно, преди някой да забележи отсъствието ѝ. Тази мисъл обаче бе последвана от друга – как така престолонаследничката бе успяла да напусне лагера, без да я забележат?

Гората изглеждаше зловещо на лунната светлина. Тишината и застиналият въздух ѝ придаваха гробовен вид, а непознатата растителност караше всичко да изглежда причудливо и непривично. Въпреки че светлината на Иридима придаваше едноцветност на пейзажа, тези странни растения отразяваха и други цветове, някои от които бяха особено трудни за определяне. Кайку се заслуша за момент, след което чу едва доловими стъпки някъде пред себе си.

Тъкмо щеше да ги последва, когато нещо се размърда в тъмнината. Сестрата пребледня. Беше огромно – масивно като фейа-корите, ала по-широко от тях, и запълваше пространството между корените на дърветата и балдахина от листа над главата ѝ. Можеше да види само отделни части от него, тъй като бе скрито от стволите на дърветата, ала това се оказа повече от достатъчно. Някакво колосално четирикрако същество, тук в гората. Което я наблюдаваше.

Кайку замръзна, когато зърна очите му. Малки и жълти, непоноси-мо ярки и разположени в двата края на глава, по-голяма от нея.

Разсъдъкът ѝ казваше, че чудовището просто не може да бъде там.

Та то щеше да събори дърветата, ако речеше да помръдне. Не можеше да бъде там, защото нямаше как да се *събере*.

Ала въпреки това Кайку го виждаше – огромен силует сред дърветата, обгърнат от чернота. Пристъпеше ли в гората, гигантската твар щеше да я сграбчи. А ако не стореше това, значи оставяше Лусия на милостта ѝ.

Сега постовите я гледаха още по-странно, ала тя изобщо не ги забелязваше. Тъмнокосата Сестра стоеше на края на полянката, парализирана от ужас, и наблюдаваше страховития звяр.

„Лусия“, помисли си тя и направи крачка напред. В същия миг чувовището се хвърли отгоре ѝ.

* * *

Както си седеше зад писалището, Мишани изведнъж потръпна. Тя се намръщи и погледна през рамо. Отвъд границите на островчето от светлина, хвърляна от фенерите, стаята изглеждаше студена и пустееща. Смътната ѝ тревога не изчезна веднага, ала Мишани бе прекалено прагматична, за да обръща внимание на фантомите на съзнанието, ето защо игнорира безпокойството си и отново се съсредоточи над това, с което се занимаваше в момента.

Тя бе коленичила на една розозка в дневната на къщата в Арака Джо, която споделяше с Кайку. Масата пред нея бе отрупана с хартиени свитъци, мастилници, пера и четчици, а до купчината книги се мъдреше и гледжосана глинена чаша с латамри. Носеше топла нощница и меки чехли, но все още нямаше никакво намерение да спи.

Интересът ѝ към книгите на майка ѝ през последните няколко седмици се бе превърнал в истинска мания. Тя отчаяно желаше да *разбере*, глождена от увереността, че тези думи криеха някакво послание от майка ѝ, което тя искаше да ѝ предаде. След като прочете и последната от творбите ѝ, Мишани се убеди, че подозренията ѝ не бяха лишени от основание. Последните слова на Нида-джан представляваха първата половина от приспивна песен, известна само на майката и дъщерята. Мураки ги беше използвала преди в случая с търговеца Чиен, за да може да се идентифицира като съюзник пред дъщеря ѝ, ако всичко друго се провали. Ала ето че сега отново бе прибягнала до тези стихове.

С каква цел обаче? Това беше въпросът. Въпреки всички усилия, които полагаше, за да разкрие отговора на загадката, той непрекъснато ѝ убягваше.

Мишани отпи глътка латамри и се взря в хартията пред себе си.

След като отхвърли още няколко предположения, тя се върна към онова, което я тормозеше най-много – ужасните стихотворения, които бе започнал да рецитира Нида-джан. Появата им съвпаднаше с момента, в който майка ѝ промени издателската си стратегия – книгите ѝ станаха по-малки по обем и взеха да излизат доста по-често, а изтънчената ѝ дотогава проза стана небрежна и повърхностна. Мишани бе преписала едно от тези стихотворения на листа пред себе си и сега се взираше в големите, красиво изрисувани пиктограми, сякаш щяха да ѝ разкрият тайните си. Тя се опита да размени местата им, създавайки различни анаграми, ала се получаваха само безсмислици.

Дългокосата жена въздъхна ядосано. Вече бе толкова късно, а изследването ѝ не бе довело до никъде. Освен това бе изпила твърде много латамри, което ѝ се отразяваше, защото бе дребничка на ръст и не пишеше често. Същевременно не можеше да се концентрира напълно, като знаеше, че Кайку и Лусия навярно вече бяха стигнали до гората Ксу. Богове, надяваше се вярата им в престолонаследничката да е основателна. Ако девойката не излезеше жива от тази гора, всичките им надежди рухваха. А ако тя не се върнеше, най-вероятно и Кайку нямаше да се върне...

„Подобни мисли никак не ти помагат, Мишани“, каза си тя. „По-добре свърши нещо полезно.“

Да, точно така трябваше да направи, но не искаше да напуска Арака Джо, преди да е разгадала мистерията в книгите на Мураки. Беше се върнала от пустинята, за да бъде полезна с политическите си умения на Либер Драмах в Южните префектури, но повечето благородници бяха в Сараку или Мачита и рядко идваха тук. Тя бе чула за неуспешния опит за покушение над баракс Зан по време на разгрома в Зила, и знаеше, че всички подозираха рода Еринима. Мишани се питаше какво ли отмъщение бе замислил Зан и дали трябваше да отиде при него и да му предложи помощта си. Междусобиците бяха най-лошото нещо в момента, но случилото се ни най-малко не я изненадваше. Да, сарамирските благородници не можеха да си сътрудничат, дори когато бяха изправени пред такъв страшен враг. Династията Еринима бе направила опит да засили позициите си – като всяка друга аристократична фамилия. Те не мислеха за по-широките последствия, а само за възможността да се възкачат на трона. Типично за Сарамир.

Навън се обади бухал. Мишани се вторачи отново в хартията. Имаше чувството, че отговорът е съвсем близко, но защо все ѝ отбягваше? Въпреки че не знаеше върху какво да се съсредоточи и къде точно да

погледне, тя вярваше, че ако продължи, картината постепенно ще ѝ се изясни. Дори и единствено заради силата на волята ѝ.

Тя отпи от чашата си и я остави разсеяно в края на писалището, насочвайки вниманието си обратно към пиктограмите. В същия миг периферното ѝ зрение долови някакво движение – явно бе оставила виното си на самия ръб на масата, – ала тя се протегна и улови чашата с латамри точно преди да падне на пода. Докато правеше това обаче, ръкавът ѝ закачи мастилицата и я събори; Мишани веднага я изправи, но върху прилежно изрисуваните ѝ пиктограми вече бе разцъфнала голяма черна елипса.

Младата жена изсумтя недоволно. Ръкавът на нощницата ѝ също бе изцапан. Тъкмо се протягаше, за да смачка листа и да го изхвърли, когато ръката ѝ изведнъж замръзна във въздуха.

Мастиленото петно бе заличило няколко реда, ала този, който привлече вниманието ѝ, се бе разминал с минимални щети. Само две пиктограми в средата на четиристръчна дума бяха засегнати. Вниманието на Мишани обаче бе привлечено от новата дума, която се получаваше от закриването на тези два символа. Съчетаването на първия и последния пораждаше ново значение.

Демони.

Въодушевена, Мишани погледна към книгата, където беше оригиналното стихотворение, и сравни липсващите символи. Въпреки че не хвърли нова светлина върху загадката, това ни най-малко не намали ентусиазма ѝ. Тя захвърли настрана изцапания пергамент и преписа наново цялото стихотворение, след което задраска двете вътрешни срички, за да образува отново думата „*демони*“. Тя прехвърли на ум всички други комбинации на пиктограмите от тази дума, но не откри друго значение. Въпреки това отказваше да повярва, че „*демони*“ е просто съвпадение. Тя се вгледа в думата, която бе осакатила. В целостта си означаваше „*навярно*“. В следващия миг Мишани задраска още един от символите. Получи се „*до*“ – в хронологичен смисъл. Жената огледа думата за други възможни значения, ала нямаше такива. Тя започна да проверява и другите думи за символи, чието премахване разкрива нов смисъл, ала възможностите бяха прекалено много, а някои думи не можеха да бъдат съкратени.

След миг на трескав размисъл Мишани започна да прелиства книгите в търсене на други стихотворения, които преписа и провери за наличието на трите пиктограми. Думата „*демони*“ веднага изплува, образувана от същата словоформа както преди; това все още не доказваше

нищо, но пък пред нея лежаха доста текстове, които щеше да прегледа.

След няколко часа тя откри думата, която ѝ трябваше. Състоеше се от пет пиктограми, три от които представляваха символите, подлежащи на зачеркване. Мишани ги задраска и погледна към резултата.

Планина.

Беше леко разочарована; надяваше се на нещо по-конкретно, нещо, което да не може да се получи от произволно съчетаване на срички. Разочарованието ѝ обаче не трая дълго – все пак това беше само една дума.

Нуждаеше се от още срички. Трябаше ѝ ключ към разгадаването на кода, но къде ли можеше да открие този ключ?

Отговорът я осени почти веднага. Вече разполагаше с него – само трябваше да зададе правилния въпрос. Приспивната песен.

Мишани грабна нов пергамент и преписа текста на песента, след което започна да го сравнява символ по символ със стихотворението. Бележките върху масата станаха толкова много, че започнаха да преливат и да се стелят по земята. Постепенно думите започнаха да се появяват. Някои бяха пълни безсмислици, а други изобщо не подлежаха на съкращаване, но те изобщо не я интересуваха. Мишани четеше само онези йероглифи, които оформяха новите значения, и когато приключи, посланието гласеше:

Нови демони ще нападнат Джурака до средата на зимата.

Тя се отпусна на петите си, взирайки се в написаното. Известно време не можеше да помръдне, вцепенена от силата на откровението. После мислите ѝ постепенно започнаха да се събират.

„*Майко*“, помисли си тя, все още неспособна да повярва на очите си. „*През цялото това време...*“

Бе започнало малко след началото на войната. Стихотворенията, лошото писане. Мураки бе станала немарлива, защото пишеше прекалено бързо. Книгите бяха къси, понеже трябваше да стигнат до местоназначението си достатъчно бързо, за да не остарее информацията в тях. Стиховете бяха ужасни, защото бяха натоварени с послания и защото Мураки искаше да привлече вниманието на дъщеря си към тях.

През цялото това време майка ѝ беше техен шпионин в сърцето на врага, а те не бяха узнали нищо за това. *Мишани* не бе узнала нищо за това, а тя беше единственият човек, който можеше да разгадае шифъра – само тя и Кайку, макар че майка ѝ не го знаеше. Ала явно Мураки беше забелязала, че от предупрежденията ѝ няма особен ефект, ето защо бе предложила тази голяма подсказка на дъщеря си, която според нея

четеше книгите ѝ. Ако някой друг бе разшифровал загадката, това щеше да означава смърт за писателката. Ето защо бе включила само първата строфа от стихотворението – за откриването на кода бяха нужни двата куплета.

Мишани се замисли. Имаше и други ключове. Препратките към приспивни песнички; разсъжденията на Нида-джан за това как поезията му приличала на детска песничка, с която майка приспива детето си; пасажът, където Нида-джан се замисля дали да измисли песен за изгубения си син – песен, която само те двамата да знаят, – която ще му изпее, когато най-накрая го намери. Всемогъщи богове, колко ли животи можеха да бъдат спасени, колко ли битки можеха да бъдат спечелени, ако Мишани бе разгадала това по-рано? Сега всичко ѝ изглеждаше толкова очевидно, че не можеше да повярва как така не е могла да го схване по-рано.

Майка ѝ бе изложила на риск живота си, за да помогне на Империята, като извличаше информация от своя съпруг Лорд Протектора и я кодираше в творбите си. И никой не беше разбрал за това.

Навремето Мишани мислеше, че майка ѝ има мекушав характер и не я обича. От очите ѝ бликнаха сълзи, когато се сети за това.

Разяждана от срам и угризения, дългочосата жена се захвана и с другите стихотворения. Тази нощ определено нямаше да се спи.

Шестнадесета глава

Кайку се събуди от ярък сън, изпълнен със страст и секс. Когато отвори очи, не си спомняше нищо, освен лицето на мъжа, който я обладаваше. Тейн.

Чувството на срам, което я заля, отстъпи пред изненадата, когато видя хората, коленичили до нея. Асара и Тсата. Дали бяха разбрали какво е сънувала? Ами ако е стенела или се е извивала насън? Беше напълно облечена, ала липсата на каквито и да е завивки я караше да се чувствва разголена. И – богове – защо Тейн? От толкова отдавна не се бе сещала за него.

Тогава си спомни чудовището.

Тя подскочи уплашено, ала Тсата я хвана нежно за раменете.

– Спокойно, Кайку. Нищо лошо не ти се е случило.

– Нищо лошо? – повтори тя. – А Лусия... тя добре ли е?

– Лусия е в пълна безопасност – каза Асара. – Защо да не е добре?

Кайку я изгледа за момент. Спомняше си как нещото се бе *хвърлило* към нея, как я бе атакувало като хиляди избухващи сенки, всяка една по-голяма от предишната. Беше толкова бързо, че тя нямаше време да пробуди своята *кана*. Сигурно е помело десетки дървета, помисли си тъмнокосата Сестра. Сетне я връхлетяха тъмнината и сънят.

Асара ѝ подаде чаша вода. Кайку я пое, хвърляйки подозрителен поглед към някогашната си прислужница. Да я наглежда в съня ѝ бе неприличен за Асара акт на състрадание; навярно го беше направила, само защото Сестрата ѝ беше длъжница, а тя искаше на всяка цена да си получи дължимото.

Съпругата на Реки явно си даде сметка за чувствата на Кайку, понеже се изправи и рече:

– Радвам се, че си добре. Трябва да помогна с подготовката, защото тръгваме скоро – добави и излезе навън.

Кайку започна да се оправя, малко притеснена от обстоятелството, че току-що е станала от леглото и косата ѝ е разчорлена, а очите ѝ са подпухнали, но после се сети за седмиците, които бе прекарала с Тсата в разлома Ксарана, и се засмя на суетата си. Така или иначе той вече я бе виждал в най-лошия ѝ вид, така че нямаше за какво да се притеснява.

Татуираният мъж отвърна на смеха ѝ с учуден взор.

– Явно си в добро настроение – отбеляза той.

Сестрата въздъхна.

– За съжаление изобщо не е така – рече тя. Замисли се дали да му обясни, ала сетне реши, че не си заслужаваше усилията. Тсата едва ли щеше да разбере.

– Какво се случи? – попита ткиуратецът, сменяйки темата.

Кайку му разказа за чудовището сред дърветата, но без да му каже защо се е отдалечила от лагера. Искаше да поговори с Лусия за опасните й разходки веднага щом получи тази възможност.

Тсата я слушаше внимателно. За разлика от Лусия, той придобиваше изключително сериозно изражение, докато някой му говореше, сякаш обектът на вниманието му бе единственото нещо в целия свят. В началото Кайку малко се плашеше от това, ала сега й харесваше. Чувстваше се много по-добре, когато усещаше, че думите й са важни за някого.

Когато приключи, събеседникът й вече седеше с кръстосани крака; за разлика от жителите на Сарамир, ткиуратците не можеха да стоят дълго на колене.

– Явно си извадила късмет. Снощи изгубихме още двама войници. Предполагаме, че са се натъкнали на същото създание като теб.

– *Изгубихме?* Какво искаш да кажеш?

– Мъртви са – вдигна рамене Тсата. – Следите им водят към гората, но свършват там.

Кайку притисна длани към лицето си.

– Божове... – промълви тя. – Лусия ми каза, че съгласието на духовете да ни пуснат да минем не е гаранция за нашата безопасност. Надявах се да запазя това в тайна от групата, поне докато духът на хората не се повдигне.

– Постъпила си глупаво – каза Тсата. От устата на всеки друг тези думи биха прозвучали грубо, но Кайку познаваше добре събеседника си. – Сигурно щяхме да бъдем доста по-предпазливи, ако знаехме това.

– По-предпазливи? Съмнявам се – възрази Сестрата, която не искаше да поема отговорността за гибелта им. – Последната нощ всички бяха изплашени и си отваряха очите на четири, въпреки това, което им каза Лусия.

– Сега са още по-изплашени – изтъкна татуираният мъж.

Двамата замълчаха.

– Извиваше се доста сладострастно насън – внезапно рече Тсата. – Кого сънуваше?

Младата жена се изчерви.

– За боговете, Тсата! – възкликна тя. – Не е зле да се научиш на малко учтивост от сарамирските ни обичаи!

Той обаче не изглеждаше ни най-малко засрамен.

– Извинявай – каза. – Нямах представа, че ще се смутиш.

Кайку прибра един непослушен кичур зад ухото си и поклати глава.

– Не бива да питаш една дама за подобни неща – рече тя и погледите им се срещнаха. Бледозелените му очи излъчваха някаква детска чистота и невинност.

– Тейн – въздъхна Сестрата накрая, сякаш бе принудена да го каже. – Сънувах Тейн.

Ткиуратецът вирна нагоре брадичката си в типичния окхамбски жест, изразяващ разбиране.

– Оценявам искреността ти. Тя е изключително важна за мен.

– Зная – измърмори Кайку, след което, усещайки нужда да се извини, улови дланта му в двете си ръце. – Това беше само сън – добави тя.

Татуираният мъж изглеждаше изненадан от докосването. Той стисна нежно ръката ѝ и я пусна.

– Всички сънувахме тази нощ – отбеляза ткиуратецът. – Но явно ти си единствената, която е сънувала нещо приятно.

– Не съм много сигурна дали беше приятно – рече Сестрата. Въпреки че не можеше да си спомни нищо, освен Тейн, тя не бе сигурна дали сексуалният акт е бил по взаимно съгласие. Дори имаше смътното усещане, че е била изнасилена. – Ти какво сънува?

Тсата изглеждаше смутен и не ѝ отговори.

– Трябва да тръгваме; другите ще ни чакат.

– О, няма да се измъкнеш толкова лесно! – засмя се Кайку и го грабчи за китката. – Къде отиде откровеността ти?

– Сънувах теб – изрече ткиуратецът с равен глас.

– Мен?

– Сънувах, че те изкормвам с нож.

Младата жена го изгледа втръчено за момент, след което примигна.

– Виждам, че сарамирското ти обучение още не е обхванало изкуството да казваш на жената това, което иска да чуе – каза тя и се засмя на изражението му. – Хайде! Да вървим. – Събеседникът ѝ обаче продължаваше да изглежда напрегнат, ето защо тя побърза да добави: – Това е било само сън, Тсата. Също както и при мен.

Двамата излязоха навън и утринният хлад ги обгърна. Вече се беше зазорило, но подпухналите лица на хората свидетелстваха, че изобщо не

бяха спали добре. Те се суетяха около палатките, прибирайки нещата си, или се подкрепяха със студени закуски – Лусия ги бе посъветвала да не палят огън в гората. Тишината, която ги обграждаше, беше също тъй потискаща, както и предния ден, и създаваше тягостното усещане, че цялата гора е мъртва. Асара бе сгънала палатката си и седеше на тревата, наблюдавайки лениво Кайку. Тъмнокосата Сестра ѝ хвърли пренебрежителен поглед – в момента изобщо не ѝ беше до нея.

Някакво внезапно раздвижване сред дърветата привлече вниманието ѝ. Хората се изправиха на краката си и се завтекоха към двамата мъже, които мъкнеха отпуснатото тяло на един от войниците.

– Духове, какво става пък сега? – измърмори Кайку и се втурна на там, последвана от Тсата.

Когато се приближиха, мъжете вече бяха хвърлили мъртвеца по корем на тревата и обсъждаха нещо.

– Кой е този? – попита тъмнокосата Сестра с авторитетен тон. – Какво му се е случило?

– Това е единият от тези, които изчезнаха снощи – гласеше отговорът. – Отидохме да ги търсим, но не можахме да намерим другия. – Двата войници се спогледаха. – Що се отнася до това какво му се е случило, знаем не повече от вас.

След тези думи мъжът преобърна трупа с крак и мъртвецът се завъртя по гръб. Едната му ръка остана да лежи извита под неестествен ъгъл под него, ала не това накара бойците да изругаят.

Въпреки че изглеждаше недокоснат, очите на мъртвия мъж бяха млечнобели и в тях не се виждаше нито ирис, нито зеница. Кожата около тях бе осеяна със спукани кръвоносни съдове, а сините вени, които започваха от очните кухини, бяха зловещо изпъкнали. Лицето му бе отпуснато, а зейналата му челюст му придаваше вид на слабоумен.

– Мисля, че си извадила по-голям късмет, отколкото предполагаме – рече Тсата, – ако твоят звяр прави така с жертвите си.

Кайку се обърна и кръстоса ръце на гърдите си, сякаш се опитваше да се прегърне сама.

– Тогава защо ме е пощадил? – промълви тя и без да чака отговор, пое към лагера. Гледката на мъртвеца ѝ бе дошла в повече.

* * *

Отрядът заобиколи клисурата и продължи напред, следвайки заповедите на Лусия. Тя беше техният компас, защото усещаше присъствието на Ксхианг Ксхи и ги водеше право към него. Всички от групата бяха

изнервени; гората подвеждаше окоето, създавайки най-различни илюзии за движение, и хората непрекъснато се озъртаха, изплашени, че наблизко има нещо. По едно време започнаха да чуват странни звуци, които се откритоа още по-силно на фона на призрачното безмълвие. Първия път, когато ги доловиха, Доджа – водачът на войниците – ги накара да спрат и всички наостриха уши, но пуканията бяха тъй монотонни, че се опитаха да не им обръщат внимание. От това обаче нямаше голям ефект, защото хаотичните шумове така или иначе започнаха да им действат на нервите, също като гробовната тишина преди появата им.

Гората продължи да се променя, ставайки все по-тъмна с всяка следваща крачка. Пурпурното се превърна в преобладаващият цвят, сякаш се намираха в края на есента, а балдахинът от листа над главите им стана толкова дебел, че гората потъна в сенчест здрач. В същото време странните звуци станаха още по-отчетливи, сякаш отекваха в някаква огромна, кънтяща пещера.

Отрядът си пробиваше път през терена, който ставаше все по-труден – калните склонове и непроходимите гъсталаци им създаваха големи затруднения, а пътешествениците не смееха да разсекат преплетените храсталаци, за да не разгневят още повече гората. Те пристъпваха предпазливо с готови за стрелба пушки и извадени мечове, залъгвайки се с фалшивата надежда, че ще им бъдат от някаква полза.

Кайку и Фаека вървяха една до друга, като не изпускаха Лусия от поглед. Червенокосата Сестра изглеждаше по-добре, макар че предната нощ почти не бе успяла да мигне. Всеки път, когато затваряше очи, тя неизменно пропадеше в един и същ кошмар, който бе толкова ужасяващ, че не й се искаше да говори за него. Въпреки това тя се бе гримирала съобразно канона на Аления орден, прикривайки сенките под очите си, и проявяваше завидно самообладание. Кайку се безпокоеше как ще й се отрази вторият ден в гората Ксу, ала изпита мощен прилив на облекчение, когато видя, че приятелката й се е преборила с потискащото въздействие на това прокълнато място.

– Как е тя? – попита Фаека, сочейки към Лусия.

Тъмнокосата Сестра направи гримаса, чието значение беше: *кой би могъл да каже?*

– Според мен тя дори не знае къде се намира в момента – рече тя.

Двете жени се загледаха в престононаследничката. Лусия наистина имаше вид на сомнамбул. Тя сякаш се носеше, без да обръща внимание на нищо или никого около себе си.

– Тя се е заслушала в тях – прошепна червенокосата Сестра. – В

духовете.

– Страх ме е за нея, Фаека – въздъхна Кайку. – В Арака Джо ми каза такива неща... – тя замълча, понеже сметна, че не беше редно да говори за тези неща пред други хора, дори и да ѝ бяха тъй близки като поестримата ѝ. – Страх ме е за нея – повтори тя.

Червенокосата Сестра не прояви излишно любопитство.

– Каква ли е всъщност? – замисли се тя.

– Тя е Различна, също като мен и теб.

Фаека обаче не изглеждаше съвсем убедена.

– Само това ли? Не съм толкова сигурна. Виж способностите ѝ; тя просто е уникална. – Сестрата погледна към Кайку. – Защо няма и други като нея? Мнозина имат нашите сили; Аленият орден е събрал само част от Различните – онези, които не са били погубени от другите или от собствената си *кана*. Но да си чувала за някой друг с таланта на Лусия?

Този ред на мисли не допадна на Кайку. Още малко и поестримата ѝ щеше да заяви, че престолонаследничката е свръхестествено същество, а тя смяташе Фаека за по-интелигентна.

– Какво искаш да кажеш?

Червенокосата Сестра поклати глава.

– Нищо – отвърна тя. – Просто си мислех на глас.

Кайку също се замисли. По-рано през деня се бе опитала да поговори с Лусия за среднощната ѝ разходка в гората, ала девойката не само че не ѝ обърна никакво внимание, но и изобщо не можеше да се концентрира. Погледът ѝ минаваше през тъмнокосата Сестра, сякаш беше някакво привидение, след което очите ѝ се насочваха другаде.

Каквото и да се бе случило с Лусия, тя, както винаги, се бе затворила в себе си и се изправяше срещу него сама. Кайку бе оставена отвъд стените, с които престолонаследничката се бе обградила, и не ѝ оставаше нищо друго, освен да се тревожи.

* * *

Изгубиха още един човек в ранния следобед.

Предупредителният вик на Тсата към сънародника му се възприе като сигнал за тревога от цялата група. Хората не разбраха значението му, защото беше на окхамбски, но интонацията бе достатъчно крансоречива. Няколко души веднага се скупчиха около Лусия, а другите се втурнаха към дърветата, откъдето бе проехтял звукът. Кайку даде знак на Фаека да остане на мястото си – напрегнатите моменти пробуждаха властната ѝ натура – и тя последва бойците. Тя се изкатери по един

стръмен участък, използвайки корените за ръкохватки, а странните, осеяни със златисти нишки скали – за стъпала, и след като премина през една малка горичка, видя мъжете. Те бяха застанали в кръг, но щом я зърнаха, веднага се отместиха, за да ѝ направят път.

Ткиуратката – Пейтре – лежеше в обятията на Тсата. Дишането ѝ бе повърхностно и хрипящо, а кожата ѝ беше преbledняла. Миг по-късно се появи и Хет – другият ткиуратец. Той попита нещо Тсата на родния им език, ала отговорът не се нуждаеше от превод – мъжът с бледозелените очи не знаеше какво се е случило със сънародничката им.

– Дайте на мен – каза Кайку. Тя приклепна пред Пейтре. Очите на пострадалата жена се вторачиха в нея – бяха изпълнени с отчаяние и молба. Тсата се огледа наоколо, търсейки евентуалната причина за случилото се, ала не забеляза нищо.

– Тсата, кажи ѝ да се успокои. Ще ѝ помогна – рече тя, без да откъсва поглед от Пейтре. Щом татуираният мъж изпълни заръката ѝ, Кайку сложи ръка на голото ѝ рамо и войниците видяха как ирисите ѝ станаха от кафяви аленочервени.

– Отровна е – заяви тъмнокосата Сестра. Тя повдигна брадичката на жената и от кожата, покриваща челюстите и гърлото ѝ, се отрониха десетина малки люспици. Щом паднаха на дланта ѝ, те мигом се възпламениха.

– Това растение – посочи тя зад себе си, където ромолеше малко поточе. Покрай него растяха извити, тънки тръстики с подути, подобни на луковици върхове.

Един от войниците извади меч си и пристъпи към тях.

– Не ги докосвайте! – извика Кайку. – Ще убиете всички ни. Не бива да нараняваме гората, дори и тя да ни наранява.

– Ще можеш ли да я спасиш? – попита угрижено Тсата.

– Ще се опитам – отвърна тя и за миг сякаш се пренесе в обвитите от мъгли блата на разлома Ксарана, само че този път не Юги, а Пейтре беше тази, която умираше. Тогава обаче беше просто несръчен чирак, докато сега бе истински майстор-тъкач в Чаросплетие. Тя затвори очи и се гмурна в света на златистите нишки, а двамата ткиуратци и войниците нямаха друг избор, освен да стоят и да чакат. Хет измърмори нещо на окхамбски на Тсата; те наблюдаваха внимателно сънародничката си, въпреки че не разбираха естеството на процеса, протичащ в тялото ѝ. Пейтре започна да се поти и от тялото ѝ започна да се излъчва остра миризма – тъмнокосата Сестра прогонваше отровата от тялото ѝ. Постепенно дишането на ткиуратката ѝ се успокои и очите ѝ се затвориха.

Хет започна да надава възторжени гърлени звуци, ала Тсата му даде знак да мълчи. Ако Пейтре бе спасена от смъртта, сега повече от всичко се нуждаеше от сън.

Минаха минути, преди очите на Кайку да се отворят отново. Войниците си мърмореха един на друг.

– Ще оживее – рече тъмнокосата Сестра, – но организъмът ѝ е много изтощен. Отровата се е разпространила твърде дълбоко из тялото ѝ, за да успее да я премахна напълно.

– Аз ще я пренеса – каза Хет на сарамирски.

– Не е толкова просто. Трябва ѝ почивка, защото иначе може и да не оцелее. Тялото ѝ е на ръба на възможностите си. – Тя погледна към Тсата. – Отровата е много силна. Цяло чудо е, че е успяла да оживее, докато стигнем до нея.

Тя вдигна очи и изведнъж видя Асара, която стоеше сред дърветата и я наблюдаваше с особен интерес. Погледите им се срещнаха и в следващия миг някогашната ѝ прислужница се обърна и си тръгна, оставяйки у Сестрата усещането за някаква смътна тревога.

– Погрижете се за Пейтре – заръча Кайку на двамината ткиуратци. – Аз ще отида да поговоря с Доджа – добави тя и се изправи.

– Имаш моята благодарност – рече Хет, търсейки с поглед одобрението на Тсата. Сарамирските обичаи му се струваха много странни и не знаеше дали някога изобщо ще свикне с тях.

– Както и моята – кимна Тсата.

– Ние сме *паи*, идиоти такива! – усмихна се Кайку. – Няма нужда от никакви благодарности.

– Да не искаш да кажеш, че ние трябва да останем тук? – попита невярващо един от бойците. Всички погледи мигом се обърнаха към него. Беше чернокос мъж на около тридесет и пет жътви. Сестрата го познаваше – наричаше се Куго.

Жената го изгледа строго; алениите ѝ ириси засилваха неумолимото ѝ изражение. Тя почувства как топлото другарско отношение моментално я напусна.

– Точно за това смятам да поговоря с вашия водач.

– Не можем да останем тук! – възрази Куго. – Всемогъщи богове, четирима от нас вече са мъртви; ти замалко да си петата жертва, а тази жена бе на косъм от това да се превърне в номер шест! А още не е минал вторият ден, откакто сме тук! Колко дълго според теб ще оцелеем, ако висим разпръснати из това проклето място?

Кайку усети как се напруга, готова да избухне. Можеше да остави

тези думи да минат необезпокоявано покрай ушите ѝ, да ги подмине с ледено безразличие и да продължи нататък, ала нещо вътре в нея не ѝ позволи да постъпи така, защото знаеше откъде идва всичко това и искаше да го чуе от самия него.

– А ти какво предлагаш, Куго? Да я изоставим? Ами ако ти беше на нейното място?

– Но *не съм*. Ако беше ти или който и да е от тези мъже, щях да остана, без да ме е грижа за последствията. За нищо на света няма да изоставя някой от нашите. – Другите войници замърмориха одобрително. – Но нямам никакво намерение да рискувам живота си за някой от *тези*. Нямам намерение да умирам заради някакви си чужденци!

Тсата и Хет не реагираха по никакъв начин на думите му, ала Кайку не можа да се въздържи.

– *Нищо* ли не си научил? – извика тя, пристъпвайки към Куго. – Защо според теб водим тази война, глупако? Защото позволявахме на Чарсплетниците да правят каквото си искат с Различните, без изобщо да се интересуваме от причините, поради които правят това! В продължение на два века ги оставихме да избиват деца, само защото се придържахме сяпа към предразсъдъците, които те ни бяха насадили! Хора като теб се присъединиха към Либера Драмач, за да променят това. И ето че сега – след като Различните като мен *опазиха вашата империя*, след като *следвате* Различна в сърцето на най-опасното място на континента – сега ти ми казваш, че тези хора, които са дошли да умрат заради нашата кауза, *не са от нашите*?

Тя беше толкова бясна, че въздухът около нея сякаш се обтегна, а връхчетата на косите ѝ настръхнаха от почти осезаемата аура на яростта ѝ. Лицето на Куго бе изкривено от потрес.

– Това деление ни убива! Не виждаш ли? Не можеш да захвърлиш ужасните си предразсъдъци и да продължиш да имаш други! Не можеш да решиш, че приемаш една Различна като мен, и същевременно да се отнасяш към чужденците като към по-нисши от теб! Подобно невежество ни обрича да повторим същия омагьосан кръг – война след война след война, докато накрая не остане нищо! Всемогъщи богове, ако хората като теб останат без врагове, сигурно ще започнете да избивате приятелите си! Тези хора – тя посочи към Тсата и Хет – могат да те научат на доста неща за *толерантността*.

Тя го сграбчи за дрехата с едната си ръка; мъжът вече бе парализиран от страх. Гласът ѝ се снижи:

– Ще се отнасяш към ткиуратците със същото уважение, с което се

отнасяш към тези мъже, или ще си имаш работа с мен.

След тези думи Кайку го блъсна грубо настрани и закрачи между дърветата. Възцари се тишина. Тсата я гледаше как се отдалечава; изражението на татуираното му лице беше непроницаемо, ала взорът му остана вперен в горичката дълго след като Сестрата се изгуби от поглед.

* * *

Когато се успокои, Кайку отиде да види Доджа и той се съгласи, че трябва да спрат и отново да преценят какво е състоянието на Пейтре на следващата сутрин.

– Но ако още някой от хората ми изчезне, тръгваме – предупреди я водачът.

– Прави каквото искаш – отвърна му Сестрата, – ала аз оставам. Освен това не забравяй, че Лусия ще каже дали да тръгваме, или не, защото нямаше да издържиш и един час на това място без нея.

Доджа беше ядосан – Кайку добре усещаше това, – ала направи всичко възможно, за да потисне гнева си. Той бе едър мъж с остър нос, малки очички, ъгловата челюст и сцепена брадичка, обрасла с гъста черна четина. Тъмнокосата Сестра го уважаваше неимоверно като водач, ала беше подронила авторитета му и това сериозно го бе засегнало. Заплахите към един от войниците му също не я правеха особено симпатична в неговите очи, а безкомпромисното ѝ отношение отправяше директно предизвикателство към авторитета му. Отношенията между Либер Драмах и Аления орден ставаха все по-обтегнати напоследък. Докато преди организацията на Сестрите беше изключително ефикасно тайно оръжие срещу врага, откакто бе излязла на показ, тя бе станала прекалено могъща, за да може да ѝ се има доверие и повечето хора подозираха, че се сражава на страната на Империята само защото в момента това съвпаднаше с целите на Ордена.

– Давам ти една нощ – рече Доджа. – След това ще питаме Лусия.

Преди Кайку да успее да отговори, откъм мястото, където бе оставила Пейтре, се разнесе силна глъчка. Без да каже и дума, Сестрата се завтече натам и се натъкна на застаналите в кръг войници, които бяха вдигнали пушките си и се целеха в нещо между дърветата. Явно бяха доста уплашени, защото при звука от стъпките ѝ един от тях се обърна и светкавично насочи пушката си към нея; младата жена се наведе инстинктивно, ала за щастие мъжът не натисна спусъка. Тя му хвърли изпепеляващ поглед и войникът побърза да се отдалечи от нея.

– Какво има? – обърна се Сестрата към ткиуратците. Те бяха

коленичили до Пейтре и също държаха оръжията си готови за стрелба.

– Сред дърветата – рече Тсата и ѝ посочи с глава.

Кайку погледна натам и в същия миг забеляза нещо – някакъв бял силует, който се стрелна между лабиринта от стволове.

– Не стреляйте! – извика тя на бойците. – Не забравяйте къде се намираме! Стреляйте само ако ни нападнат!

Войниците си размениха саркастични подмятания, но тъмнокосата Сестра не им обърна никакво внимание. Тя погледна към лежащата Пейтре, която продължаваше да спи на тревата, с подгънато под главата ѝ одеяло вместо възглавница, след което отново вдигна поглед към дърветата. Някакво друго движение също привлече погледа ѝ, ала беше прекалено бързо, за да се различи каквото и да било.

((*Лусия при теб ли е?*)) обърна се тя към Фаека и в същия миг получи утвърдителен отговор. ((*Доведи я тук*))

– Виждам едно! – изкрещя някой.

– Не стреляйте! – извика отново Кайку, притеснена от възбудения тон на мъжа. Звучеше тъй, сякаш току-що бе забелязал дивеч и щеше да го застреля с най-голямо удоволствие. Тъмнокосата Сестра се озърна и забеляза, че всички се взираха през плетеницата от листа и клони в едно от съществата, което бе замръзнало неподвижно и също ги наблюдаваше изпитателно.

То беше едновременно красиво и страховито. Късата му козина бе съвършено бяла, с изключение на сенките, които очартаваха хлътналите му ребра. В тялото му се откриваха черти на елен и лисица – рунтава опашка, къси, здрави рога и изключителна пъргавина и гъвкавост на движенията, – но мускулатурата и костната му структура бяха ужасяващо човешки, сякаш някакъв мъж с издължена фигура бе застанал на четири крака. В муцуната му се откриваше както лисича лукавост, така и еленова хрисимост, но чертите му бяха невероятно живи и изразителни, а когато разтегли устни в заплашителна гримаса, разкри две редици гъсто разположени, остри като кинжали зъби, които недвусмислено свидетелстваха за хищния му нрав.

– Различна твар – изсъска някой.

– Не е Различно – измърмори Кайку. Дори и да не го бе почувствала от Чаросплетието, пак щеше да го разбере. В облика на създаването имаше нещо, което говореше за напълно естествена веолюция. То приличаше на някакъв хибрид между дух и животно.

В следващия миг белият звяр изчезна обратно сред дърветата. Фаека се появи няколко секунди по-късно, водейки Лусия и група войници,

които се държаха като нейни телохранители. Асара също се появи с готова за стрелба пушка.

– Лусия – рече Кайку. Престолонаследничката не отговори; очите ѝ бяха зареяни нейде в далечината. – *Лусия!*

Погледът ѝ внезапно се проясни, ала почти веднага след това отново започна да се замъглява.

– Какви са тези същества? – попита тъмнокосата Сестра. – Можеш ли да говориш с тях? Възнамеряват ли да ни сторят зло? – Тя сграбчи девойката за раменете и повтори името ѝ. – *Чуваш ли* какво ти говоря?

– Емирини – промълви престолонаследничката, вперила поглед в дърветата. – Наричат се емирини на нашия език. Искат да ги последваме.

– Да ги последваме? Това не е ли някакъв капан?

Лусия поклати глава.

– Трябва да ги последваме... – рече тя и отново потъна в някакво сомнамбулно състояние, в което Кайку не можеше да я достигне. Сестрата прехапа устни, за да потисне болката си от вида на девойката. Тази гора ѝ идваше в повече, премазваше я с тежестта си и я правеше още по-дистанцирана от преди. Беше още по-мъчително, защото Кайку не знаеше дали Лусия ще може да се пребори някога с това, нито пък дали всеки следващ миг, прекаран в гората, не влошаваше още повече състоянието ѝ.

Доджа прояви по-голяма експедитивност; без съмнение неговата вяра в престолонаследничката беше доста по-силна от нейната.

– Все още не можем да пренесем тази жена – рече той, сочейки към Пайтре. – Да отидат трима души. След като намерите там каквото искат от нас да видим, се върнете и докладвайте. И, всемогъщи богове, *внимавайте!*

– Отивам – заяви Кайку, защото бе готова да направи всичко, само и само да не бъде до Лусия точно в този момент.

– И аз – рече Тсата.

Асара също предложи услугите си. Доджа бе доволен от доброволците – така нямаше да изложи на риск живота на някой от войниците си. Тъмнокосата Сестра почувства известен прилив на безпокойство при мисълта, че ще бъде придружена от някогашната си прислужница, но обстоятелството, че и Тсата щеше да е с нея, ѝ вдъхна увереност.

– Къде са? Накъде отидоха? – обърна се Кайку към отряда и неколцина мъже веднаха ѝ посочиха. Тримата се отправиха към дърветата, а киуратецът предупреди Асара за тръстиките, които бяха отровили

Пейтре. Съпругата на Реки кимна учтиво, без да откъсва поглед от Кайку.

Те вървяха с готови за стрелба пушки, провирайки си път през гьсталака, а емирините ги водеха – неуловими и вечно изплъзващи се, ала без да изчезват напълно от зрителното им поле. Доброволците пристъпваха безмълвно, отворили очите си на четири за евентуална клопка, сякаш едва ли не очакваха всеки миг около тях да щракнат челюстите на огромен капан.

Ала в крайна сметка пътешествието им изобщо не се оказа дълго. Бяха минали едва десет минути, когато се натъкнаха на онова, което емирините искаха да им покажат. Щом го зърнаха, Кайку, Асара и Тсата застинаха онемели, питайки се на какви ли същества бяха попаднали в дебрите на гората Ксу.

* * *

На най-горните етажи на Императорската цитадела, където вече бе опасно да се пристъпва заради лудостта на Чаросплетниците, всичко бе покрито от дебел слой прах, а прозорците бяха покрити с огромни паяжини.

Любимото помещение на Какре не беше Слънчевият чертог, където държеше колекцията си от хвърчила и скулптури от човешка кожа. Шумът, който вдигаха другите вещици, го дразнеше и той си бе избрал местенце, където да е съвсем сам – мрачна и тиха стая, разположена далеч от беснеещите Чаросплетници и изплашените слуги. Потъналият в прах под бе осеян с големи, застъпващи се следи, а въздухът в сумрачното помещение бе тежък и мазен.

Авун беше тук от часове и говореше с призраци. Седмина губернатори от най-големите градове на територията на Чаросплетниците висяха във въздуха – седем привидения с неясни очертания, като Лорд Протекторът бе единственият човек от плът и кръв сред тях. Те обсъждаха безконечните проблеми по състоянието на селищата, положението с глада и проблемите със земята, а Какре беше спойката, която ги свързваше – възелът, благодарение на който всеки от осмината виждаше другите като смътни призраци. Авун беше настоял да проведат дискусиата именно по този начин, защото това бе възможно най-доброто за империя с размерите на Сарамир – особено при положение че някои живееха в далечното Новоземие на изток.

Какре започваше да се ядосва. Беше се оставил да го убедят да осъществи тази връзка, ала досега не беше чул нищо, което да не може да

се каже чрез индивидуална комуникация, която изобщо не бе толкова изтощителна. Ако не вярваше, че Авун е сплашен достатъчно от предишните наказания, щеше да си помисли, че Лорд Протекторът е започнал да възприема господарите си като даденост и дори нещо повече – като послушни слуги.

Съвещанието продължи, докато бледата светлина на окото на Нуки, процеждаща се през мрачния покров, надвиснал над Аксками, започна да чезне. Какре не напразно беше Върховен Чаросплетник – по своя собствена преценка той бе най-силният сред вешерите, – ала усилието да поддържа толкова много връзки в продължение на толкова време започна да го изтощава. Гордостта му забраняваше да се откаже, но той сипеше мислено проклятие след проклятие по Авун и си набеляза безчет неудобства, които щеше да му причини, веднъж само да приключе с тази безсмислена дискусия.

Най-накрая Лорд Протекторът се ориентира към приключване на съвещанието и започна да се обръща към всеки от събеседниците си с претрупаните сарамирски ритуали по сбогуване. Когато привърши, Какре прекъсна връзката и призраците изчезнаха. Досадната беседа най-накрая свърши. Какре се олюля леко – коленете му едва го държаха. Погледът, който Авун му хвърли, подсказа, че е забелязал това, ала Лорд Протекторът бе достатъчно мъдър да се въздържа от какъвто и да е коментар.

– Имате моята най-дълбока благодарност – рече съпругът на Мураки. – Едно такова съвещание, при което си лице в лице със събеседниците си, има огромно значение за управлението. Когато всички присъстват, винаги се раждат изключително ценни идеи.

Върховният Чаросплетник не беше убеден дали тази среща изобщо е допринесла с нещо, като се изключат няколкото доклада за състоянието на земята и смътните намеци за подобрене, а и благодарностите на Авун звучаха някак си фалшиво. Той обаче не се чувстваше на себе си и в главата му цареше пълен безпорядък, ето защо не обърна внимание на преценката си. Лудостта му със сигурност щеше да го връхлети след толкова продължителен и интензивен период на чаросплитане; вече усещаше как пръстите го сърбят да грабне ножа, който носеше под робата си.

– Сега най-добре да ме оставите на спокойствие – изхриптя Какре. – Ако искате да не пострадате. По-късно искам да разменим няколко думи – добави зловещо той.

Лорд Протекторът се поклони и излезе. Върховният Чаросплетник

се отпусна тежко на пода, вдигайки облак прах около себе си. Добре че бе настоял Авун да дойде при него за съвещанието, вместо да го проведат в някоя от административните зали. Беше го направил от чиста прищявка – за да му напомни, че Авун е негов слуга, а не обратното, – ала сега се чувстваше безкрайно доволен от уединението си, защото тук нямаше никой, който да види слабостта му.

Манията, която съпътстваше всяко напускане на Чаросплетнето, вече протягаше бавно пипалата си, подобно на кръв, разтваряща се във вода. Изгаряше от желание да одере някого, ала се чувстваше твърде немошен, за да си намери жертва, а и бе използвал последното платно преди няколко дни. Нуждата и умората го раздираха едновременно, изправяйки го пред неосъществима ситуация. Той изруга и скръцна с последните си остатъци от зъби. Трябаше да намери някакъв изход от това положение, поне докато все още имаше силата да направи нещо по въпроса. За миг Какре се замисли дали да не поинквизира Авун, но пред лицето на неумолимо нарастващата нужда това му се стори глупаво и детинско.

Внезапно вешерът бе заслепен от миг на просветление и той съзря в какво се беше превърнал. Повечето от скулптурите, които пазеше, бяха направени по времето преди вешерите да завладеят Империята и недвусмислено свидетелстваха, че през последните няколко години творчеството му се бе изродило. Разядените му от артритата ръце трепереха, докато държаха ножа, и напоследък той беше не толкова хирург, колкото касапин. За съжаление не ставаше въпрос само за лоша координация – съзнанието му също бе проядено. Усилията да призове и контролира фея-корите бяха направили мозъка му на каша и бяха размътили ума му. Сега Какре се замисли за уврежданията, които му беше причинило това, и как следващия път, когато въздигнеше демоните на покварата от димните ями, положението щеше да стане още по-лошо.

За един кратък миг той си даде сметка за онова, в което се беше превърнал, съзря опустошенията, които бе причинил на тялото и съзнанието си, и закрепва от отчаяние и ярост; след малко обаче този момент отмина и мрачните му мисли се разсеяха като дим.

Фарек го завари в такова състояние – изгърбена купчина от парцали и кожи, долепила Маската си до покрития със сивкав прах под. Той остана известно време до вратата, а ъгловатото му лице, преливащо в бронзово, златно и сребърно, беше съвършено безизразно.

– Върховни Чаросплетнико Какре – изрече той. – Не ми изглеждате добре.

– Махай се – изграчи Какре.

– Не мисля, че ще го сторя – гласеше отговорът. Той пристъпи в помещението и застана над Върховния Чаросплетник, който изви врата си, за да погледне към по-младия вешер.

– *Махай се!* – изсъска отново Какре и се разтърси от спазми.

– Трябва да обсъдим едни въпроси – каза бавно Фарек. – Въпроси, засягащи наследството. *Моето* наследство.

Съзнанието на Какре мигновено се проясни. Безстрастната Маска на Фарек се вираше в него.

Двамата се гмурнаха в Чаросплетнието и битката започна.

Вешерите бяха погълнати от мрачна водна бездна – тъй Какре си представяше незримата тъкан на реалността. По случайност или не, Фарек я възприемаше по същия начин, поради което не беше недоволен от тази визуализация. Когато се нахвърлиха един върху друг, и двамата приеха облика на морски обитатели, за да се впишат по-добре в заобикалящата ги среда. Хиляди отделни мисловни влакънца се превърнаха в стада пиранни, които се стрелкаха насам-натам, понесени от невидимите течения, завихрящи се около Чаросплетниците. Какре беше скат, а Фарек – огромна черна медуза със смъртоносни пипала. Пираните бяха техните бойци – те се носеха в пространството между тях и търсеха пролука в защитата на другия. Когато се разкъсаха, те избухваха в ярки съцветия от златисти нишки, които озаряваха Чаросплетнието с мигновени експлозии от светлина.

Схватката се развиваше със светкавична бързина. Пираните се мятаха, описваха лупинги и отстъпваха, залагайки капани, а ята по-дребни рибки само дебнеха удобна възможност да се промъкнат зад защитите на врага. Чаросплетниците владееха безброй трикове – използваха риби, за да прикриват други риби, създаваха невидими водовъртежи и залагаха примамки, които избухваха в заплетени лабиринти, от които нямаше измъкване. Това бе една жива картина на удивително коварство и хладнокръвна жестокост, скрита под тънката кожа на илюзията, за да защити съзнанията на противниците от суровата и влудяваща красота на Чаросплетнието.

Какре губеше.

Въпреки че в света извън безбройните нишки, където времето се определяше от слънцето и луните, бе изминала по-малко от секунда, ожесточената схватка бе преминала през множество обрати и фази, досущ като военна кампания, развиваща се с ускорено темпо. Върховният Чаросплетник бе хитър и изкусен боец, облагодетелстван от

дългогодишния си опит; а въздигането на фея-корите го бе научило на неща, за които Фарек изобщо не подозираше. Обаче допускаше грешки. Умът му бе изпъстрен с бели петна, които възпрепятстваха инстинктивните му реакции, а зловещите кръпки на забравата, блуждаещи из съзнанието му, го лишаваха от способност за концентрация. Фарек беше млад, кипеше от енергия и силата му компенсираше очевидната липса на финес. Пираните на Върховния Чаросплетник губеха позиции и орediaх с шеметна бързина, а в защитата му се появяваха множество пробойни, които той не смогваше да закърпи.

Положението ставаше още по-лошо от обстоятелството, че Какре беше изтощен. Физическото му тяло се раздираше под напрежението от битката. Той усещаше как организъмът му изнемогва в усилията си да го снабдява с енергия и си даваше сметка, че съвсем скоро ще остане без никакви сили. Фарек, който беше сериозен противник дори и да бяха на равна нога, го бе спипал в един от най-лошите му мигове. Върховният Чаросплетник не можеше да победи; той само отлагаше неизбежното.

Е, щом като е така, така да е. Какре никога нямаше да се откаже. Щеше да се бие до последния си дъх.

Това беше последната му мисъл, преди Фарек да надделея окончателно над него. Противникът му сбираше сили зад едно огромно кълбо от влакна-примамки, което внезапно експлодира и погълна пираните на Какре като гигантска ръка, свиваща се в юмрук. Върховният Чаросплетник веднага ги изостави, давайки си сметка, че са безвъзвратно изгубени, и се опита да си създаде ново стадо; изтощението и умората обаче си казаха думата и новите му риби бяха мудни и тромави. Свирепите пиранни на Фарек ги пометоха с лекота и се понесоха към незащитения от нищо скат на Какре, за да го разкъсат на парчета.

В този миг се появи Чаросплетният кит.

Той изригна от нищото, изпълвайки черната бездна до краен предел, а огромните му размери зашеметиха възприятията им. Появата му отекна из Чаросплетнието като чудовищна взривна вълна, която помете пираните на Фарек, разпръсвайки ги сред милиардите нишки. По-младият вечер успя да удържи позициите си, ала Какре бе изхвърлен от Чаросплетнието и се завърна във физическото си тяло.

Безумната му, нечовешка ярост го спаси. Запратен в света на човешките възприятия, Върховният Чаросплетник не изгуби нито миг в колебания или съзнателни мисли. Понесен на вълната на гнева, той нададе хрипящ вик и се хвърли към Фарек, изваждайки ножа, затъкнат в колана му. Зашеметеният от появата на Чаросплетния кит вечер не

мога да реагира достатъчно бързо и Какре натика острието под лъскавата му Маска. Ножът разкъса с лекота меката плът под брадичката му, прониза небцето му и се заби в предния дял на мозъка му. Силата на удара събори Фарек на земята и той се сгромоляса на мръсния под сред облак прах, с Върховния Чаросплетник отгоре си. Без да спира да крещи, Какре извади ножа и започна да ръга противника си в гърлото и гърдите, кълцайки плътта му с дива ярост. От тялото на Фарек рукнаха кървави фонтанчета, които обагриха в алено робата и маската на Какре, ала това ни най-малко не го спря. Накрая старецът изтръгна Маската на врага си и заби ножа в окото му чак до дръжката; едва тогава се успокои.

Върховният Чаросплетник се плъзна от бездиханното тяло на врага си и се отпусна тежко на пода. Той остана да лежи там за известно време, а накъсаното му, хрипящо дишане беше единственият звук, който нарушаваше тишината. Постепенно обаче то се нормализира и изтощеният Какре потъна в бездната на сънищата си.

Седемнадесета глава

В гората Ксу имаше селище.

Поне когато го видяха за пръв път, те *предположиха*, че е поселище. Дори и сега, когато вторият ден от престоя им в гората Ксу бе към своя край, не бяха напълно сигурни в това, защото то бе толкова различно от всичко, което бяха виждали досега, че просто нямаха с какво да го сравнят.

Поселището бе издигнато около дърветата и нямаше ясно очертани граници; то се разпростираше по стволите и по земята, сливайки се почти органично със заобикалящата го природа. Конструкциите бяха изградени от някаква лъскава субстанция, твърда като скала и гладка на допир, най-често синкаво-бяла на цвят, но понякога бе кафява или зелена. Тя излъчваше слабо сияние и сякаш променяше оттенъка си спрямо околния фон – всичко зависеше от позицията на наблюдателя. Когато Кайку положи дланта си върху странната повърхност, тя веднага порозоя, за да избледнее постепенно след отдръпването на ръката ѝ.

Тсата, от своя страна, бе смаян от начина, по който бе построено необичайното поселище; именно той и откри ключа, разбулващ поне отчасти тайните му. Странната субстанция всъщност беше мъзга, източена от дърветата и втвърдена посредством някакви незнани прийоми в множество различни форми. Всяка конструкция, без значение от мястото, където се намираще, бе свързана по някакъв напълно органичен начин с дървесния ствол – пътешествениците не забелязаха никакви разрези или други следи от изкуствено снаждане. Кайку имаше плашещото усещане, че селището продължава да расте; тя зърна доста каналчета, които отвеждаха дървесните сокове до повърхността на вече съществуващите съоръжения, и предположи, че след време обликът им щеше да бъде видоизменен от появата на нови конструкции.

Поселището поразяваше с многообразието си. От стволите се подаваха огромни дискове и конуси, във въздуха стърчаха заострени кули, а наподобяващи ефирни паяжини мостове свързваха отделните дървета. Някои от постройките приличаха на ъгловати пагоди, докато други бяха гладки и полукръгли; имаше и такива със звездовидна форма и пъстроцветна повърхност. Изваяни коралоподобни структури се издигаха до източени бели сталагмити, които контрастираха на фона на тумбестите, овални форми, натрупани една върху друга като купчина снежни топки.

При повечето конструкции не се виждаха никакви врати или входове, ала почти всички бяха свързани от подобни на вени тунели.

Кайку, Асара и Тсата бяха първите, които видяха необикновеното селище, и едва по-късно ткиуратецът си даде сметка, че навярно бяха първите човешки същества, допуснати до пределите му. Кайку бе до такава степен поразена от видяното, че главата ѝ се замая и трябваше да приседне за малко.

Пътешествениците предполагаха, че поселището е издигнато от емирините, но съдеха за това единствено от обстоятелството, че белите същества ги бяха довели дотук. След като Кайку и спътниците ѝ стигнаха до целта, емирините изчезнаха безследно. Селището изглеждаше необитаемо и не се забелязваха никакви признаци на живот. Или никоой никога не бе използвал тези постройки, или обитателите им ги бяха изоставили, отнасяйки всичките си принадлежности със себе си.

Тсата се върна и доведе останалите от групата им. Лусия бе убедена, че могат да се доверят на емирините, ала пътешествениците и бездруго нямаха кой знае какъв избор. Ако причудливите създания бяха добронамерени към тях, дали ги бяха завели тук, за да им предложат убежище, докато се възстановят ранените им? Дали бе възможно емирините да са изпълнени с желание да им помогнат? Въпреки че повечето се съмняваха в емирините и се опасяваха да не би това да се окаже капан, в крайна сметка издигнаха лагера си сред странното селище. След като се стъмни, тайнствените съоръжения придобиха още по-зловещ облик и Доджа настоя да прекарат нощта на открито. Никоой не изгаряше от желание да влиза в причудливите конструкции, ето защо заповедта му бе посрещната без възражения.

Зеленикавото сияние на Нерин се процеждаше през преплетените клонки над главите им. Аурус бе увиснала ниско в северната част на небосвода и поръбваше листата с млечнобели отблясъци. Кайку се разхождаше из лагера и разглеждаше чудноватата архитектура, сподиряна от мърморенето на войниците. Те ѝ хвърляха враждебни погледи, ала това не я засягаше. Поне за малко бе останала насаме със себе си и това ѝ харесваше. Лусия спеше; Фаека също бе легнала, оплаквайки се, че се чувства зле, а Тсата и Хет бяха насочили цялото си внимание към ранената си сънародничка.

По-рано същата вечер тъмнокосата Сестра бе мярнала Асара – някогашната ѝ прислужница се бе облегнала на едно от жилищата на емирините и я наблюдаваше, докато чистеше разсеяно пушката си. Изнервена от държанието ѝ през последните дни, Кайку закричи към нея, за да

изяснят нещата, ала съпругата на Реки нарами пушката си и изчезна, преди Сестрата да стигне до нея. Очевидно точно в този момент нямаше особено желание да говорят.

Ала ето че сега изведнъж изникна до Кайку.

– Искам да говоря с теб – каза тя.

– И аз – отвърна ѝ Сестрата.

– Но не тук – рече Асара. – Ела с мен.

Кайку я последва и двете излязоха от лагера. Селището се разстилаше около тях – безмълвна обител на загадъчни същества. Те повървяха известно време и спряха едва когато се увериха, че наблизко няма никого. Красавицата остана известно време с гръб към нея, а напрегнатите ѝ рамене издаваха някаква потискана емоция; най-накрая обаче се завъртя бавно и погледът ѝ срещна този на Кайку.

Тъмнокосата Сестра я загледа с очакване. Зелените очи с форма на бадеми, смуглата кожа и екзотичната ѝ красота принадлежах на чужденка, ала под всичко това се виждаше същата онази Асара – удивителна и вероломна, – която тя мразеше и обичаше в еднаква степен. Жената, която я бе дарила с живот, взимайки частица от същината на Кайку и оставяйки в замяна нещо от себе си – малки въгленчета страст, които тлееха в душите и на двете и едва ли някога щяха да се разгорят на воля. Всяка копнееше за онова, което имаше другата – онова миниатюрно парченце, което и двете бяха изгубили при установяването на странната връзка помежду им.

Асара изглеждаше толкова разстроена, че Кайку проговори първа.

– Какъв е дългът ми, Асара? – попита тя. – Какво искаш да сторя, за да изравня баланса помежду ни?

– Значи признаваш, че ми дължиш нещо? – попита съпругата на Реки.

– Да – кимна Сестрата, – но дали ти дължа достатъчно, за да задоволя желанията ти? Искам да чуя какво желаеш, преди да реша как да постъпя.

– Много добре – рече Асара, ала все още изглеждаше угрижена. – Първо обаче трябва да се закълнеш, че няма да кажеш на никого за онова, което те помоля. *На никого*. Независимо дали си съгласна или не.

– Имаш думата ми – каза Сестрата, защото знаеше, че това е единственият начин да накара Асара да продължи, а искаше час по-скоро да приключат с тази работа.

Някогашната ѝ прислужница я изгледа съсредоточено, а очите ѝ блещукаха в мрака. Все още се колебаеше дали да ѝ се довери.

– Асара – въздъхна Кайку, – ти ме последва толкова далеч. Не се заблуждавай, че в момента избираш как да постъпиш; решила си какво да правиш още преди доста време. Какво точно *искаш*?

– Искам *дете* – изсъска съпругата на Реки и замлъкна, сякаш потресена от признанието, което бе направила току-що.

Сестрата я изгледа с широко отворени очи.

– Искам дете – повтори Асара, този път по-тихо, – ала не мога да забременея.

– Защо? – попита смаяно Кайку. *Това* ли беше тайният ѝ копнеж?

– Не зная – въздъхна красавицата. – Мога... да се променям, но само до известна степен. Не ми е трудно да се преобразявам в хора – било то мъже или жени, – ала не мога да приемам облика на животни например. Способна съм да променям кожата и формата си, но имам и ограничения. Всичко, което правя, го правя инстинктивно – нямам никаква представа как се случва. Не мога да надзърна вътре в себе си, нито мога да се *променя*.

Едва тогава Кайку разбра.

– Искаш да направя така, че да успееш да забременееш.

– Ти можеш да направиш това, Кайку! – рече съпругата на Реки и Сестрата почувства неистовия копнеж в гласа ѝ. – Зная на какво сте способни ти и твоите посестрими. Виждала съм Сестри да връщат хора от прага на смъртта и да ги изцеряват със собствените си ръце. Само преди броени часове те наблюдавах как спаси живота на онази ткиуратка! Ти имаш силата да промениш живота ми.

– Може би – въздъхна Сестрата.

– *Може би?* – извика Асара.

– Аз не съм бог, Асара – изтъкна Кайку. – Не мога да създам нещо, което не се намира там. Не зная до какви изменения е довела твоята Различност. Ами ако си лишена от утроба? Аз не мога да ти създам такава.

– Тогава погледни! Погледни вътре в мен! – замоли я отчаяно някогашната ѝ прислужница. Толкова дълго бе кътала тази надежда в сърцето си, че възможността тя да се окаже безплодна ѝ идваше в повече. Толкова дълго време бе самотна и празна, неспособна да запълни пустотата, зейнала вътре в нея. Нямаше друга като нея – дори и сред Различните. За всичките ѝ деветдесет години не бе успяла да открие друга. Най-жестокият номер на Шинту щеше да бъде да я направи вечна и в същото време да я лиши от възможността да си създаде потомство.

Кайку се намръщи.

– Трябва да помисля над това, Асара.

– Имаш *дълг* към мен – просъска красавицата. Страхът ѝ прерастваше в гняв. – Преди време аз те дарих с живот; сега е твой ред да направиш същото за мен!

– И какво ще направиш тогава, Асара? – попита Кайку. Косата ѝ закриваше едното ѝ око, ала другото наблюдаваше изпитателно събеседничката ѝ. – Какво ще стане, ако населя света с още създания като теб?

– Това е право на всяка жена! – извика някогашната ѝ прислужница. – Право, което ми беше отнето!

– Ти въобще *жена* ли си? – попита Сестрата. – Задавала ли си си този въпрос? Защото аз лично се съмнявам. – Кайку говореше с онзи тон, който използваше, когато носеше одеждите и грима на Аления орден: непреклонен и властен. – Навярно боговете са имали основание да те лишат от това женско „право“. Може би една като теб е достатъчна.

– Не ми изнасяй поучителни беседи! – разгневи се Асара. – Не ми говори за това кое е правилно и кое – не, когато ти и твоят Ален орден кроите планове как да заграбите трона. Съвестта ти не е чиста, Кайку. Попитай Кайлин защо твоите посестрими позволиха на Чаросплетниците да завземат Империята. Попитай я дали си струваше да бъдат пожертвани стотици хиляди, ако не и *милиони* човешки животи, за да може Аленият орден да излезе на сцената!

Кайку я изгледа равнодушно.

– Сигурно ще го сторя – рече тя, след което се обърна и се отдалечи. Усещаше как преливащият от омраза поглед на Асара изгаря тила ѝ и нямаше да се учуди, ако някогашната ѝ прислужница се нахвърлеше върху нея, ала нищо подобно не се случи.

Тъмнокосата Сестра се остави на гората да я погълне и да я облее с тишината си. Едва когато съзнанието ѝ се успокои, тя се замисли над казаното от Асара.

* * *

Прекараха една неспокойна нощ в селището на емирините, но когато се съмна, всички бяха налице. Никой обаче не беше в добра форма, защото ужасяващите кошмари продължаваха да измъчват пътешествениците и ранните часове на нощта бяха изпълнени с писъците на бъдещи се мъже и жени. Голяма част от хората останаха будни, защото се бояха от онова, което дебнеше под тънката кора на подсъзнанието. Дори и тези, които си позволиха да подремнат за мъничко, вместо да освежат силите си, се събудиха в далеч по-лошо състояние, отколкото се

намираха преди. В допълнение към това пътешествениците ставаха все по-нервни и избухливи. Те мразеха гората и духовете от дъното на душата си и тъй като нямаха отдушник, където да насочат ненавистта си, се нахвърляха ожесточено един срещу друг.

Скоро стана ясно, че през този ден няма да ходят никъде. Състоянието на Пейтре се беше подобрило, но Фаека се бе разболяла. Кайку поговори с Доджа и водачът сметна, че е доста безразсъдно да продължат, при положение че една от Сестрите е болна, а другата е твърдо решена да остане при нея. Когато съобщи това на хората си, Доджа смекчи известието с твърдението, че докато се намират в селището на емирините, са в пълна безопасност.

Кайку се съмняваше в последното изказване, ала то поне служеше на собствените ѝ цели. Войниците приеха съдбата си със завиден стоицизъм, макар че впоследствие между тях избухна доста разногласия. Духовете бяха ужасни, но и липсата на сън не беше за подценяване. Тук имаше нещо, което отравяше съзнанието, и хората бяха напълно прави да искат да се махнат час по-скоро от тук. Кайку си даваше сметка как се чувстват. Нямахме смисъл да им се казва, че всеки ден, прекаран тук, бе изгубено време, и само отлагаше мига, в който трябваше да стигнат до Ксхианг Ксхи.

Тъмнокосата Сестра посети Фаека. Противно на желанията на Доджа, тя бе напуснала палатката си и бе разпънала рогозката си в едно от жилищата на емирините. Помещението беше топло, имаше неправилна форма и излъчваше някаква странна стерилност, а едната му стена представляваше част от кората на огромно дърво. От тавана и пода стърчаха някакви изпъкнали форми, които можеха да бъдат както скулптури, така и обикновени домакински принадлежности. Кайку забеляза някакъв тесен тунел, който водеше началото си от стаята и се извиваше около дървесния ствол, губейки се нейде сред по-високите клонки, ала можеше само да гадае за предназначението му.

Фаека се държеше много странно. Тя дърдореше някакви безсмислици, сякаш имаше треска и бълнуваше, ала нямаше температура. Червенокосата Сестра избута ръката на Кайку, когато тя докосна бузата ѝ, и започна да мърмори неприятни неща за нея, сякаш посестримата ѝ не се намираще в стаята. Кайку коленичи до нея, загрижена за състоянието ѝ, но нямаше как да ѝ помогне – болната бе издигнала защитите си и не допускаше дори Сестрите до себе си. Освен това, колкото повече изучаваше спътничката си, толкова повече тъмнокосата Сестра се убеждаваше, че страданието ѝ е по-скоро душевно, отколкото физическо.

Предната нощ писъците на Фаека огласяха целия лагер; също както и в случая с Лусия, гората Ксу ѝ действаше смазващо и Кайку не знаеше дали разсъдъкът на приятелката ѝ щеше да издържи под това тежко бреме.

„*Богове, защо изобщо дойдохме на това прокълнато място?*“, запита се тя, ала прекрасно знаеше отговора. Бяха дошли тук, защото това беше последният им шанс.

През този ден бе видяла на няколко пъти емирините. Те се стрелкаха като бели мълнии между дърветата и всеки път, когато ги мернеше, тъмнокосата Сестра се вираше в синьо-зелените горски дебри и се питаше какво ли се крие под бялата козина на загадъчните им домакини. Тя отиде да види Пейтре, която беше доста изнемошяла, ала поне се бе съвзела, и си поговори с Тсата. Този път обаче ткиуратският ѝ приятел ѝ се стори малко странен – в държанието му сякаш имаше някаква бариера, която тя не можа да преодолее, ето защо накрая се отказа и си тръгна. Атмосферата в лагера я потискаше, но бе заклещена тук като всички останали и не трябваше да напуска пределите на селището.

Тя започна да се разхожда около селището, за да размисли на спокойствие. Претенциите, които предяви Асара, наистина бяха сериозни. Е, поне вече знаеше защо някогашната ѝ прислужница я бе последвала в гората – трябваше да запази инвестицията си. Ала дори Кайку да бе в състояние да изпълни желанието ѝ, въпросът беше *трябваше ли?* Осмеляваше ли се да дари същество като нея със способност за размножаване?

От друга страна, ако я бяха накарали да попречи на Асара да има деца, категорично нямаше да го стори. Тогава щеше да ѝ отнеме нещо, а тя никога не би постъпила така. Докато да ѝ даде възможност да се възпроизвежда беше нещо съвсем различно. Всяко действие на потомците ѝ, всяко следствие от живота им щеше да е заради Кайку.

Ами ако те пораснеха със способностите на Асара? Ами ако бяха вероломни като майка си? Откъде можеше да е сигурна? Всемогъщи богове, щеше да направи някогашната си прислужница родоначалник на нова раса. Раса на създания, които могат да приемат всякакво лице и всякакъв облик; перфектни шпиони и смъртоносни имитатори с неоставащи тела. Само Сестрите можеха да прозрат през обвивката им.

Тъмнокосата Сестра внезапно се спря. Тя си даде сметка, че се бе увлякла – въображението ѝ явно се бе развихрило. Нямаше никаква гаранция, че децата на Асара ще наследят дарбите ѝ. Дори и да станеше така, не бе сигурно, че ще се превърнат в красиви и смъртоносни създания като майка си. Можеха изобщо да не наследят природата на майка

си.

Ала такава възможност съществуваше и Кайку не можеше да отрече това.

Тя искаше да си поговори с Тсата. Чувстваше се ужасно, задето ткиуратецът бе толкова близо, а тя бе обвързана с клетва да не говори за молбата на Асара. Сестрата се възхищаваше на острия му ум и честността му. Вероятно той щеше да ѝ помогне да разплете възела. Сигурно щеше да ѝ каже, че действието и бездействието са едно и също нещо и че ако иска да откаже на Асара дара на зачатията заради страха от възникването на раса от чудовища, трябва да направи всичко възможно съпругата на Реки да не забременее. Тсата щеше да унищожи заблудите ѝ и да разсее димните завеси на етикета и предразсъдъците; накрая щеше да ѝ каже, че единствената причина, поради която умува над този въпрос, е защото не иска да се нагърби с отговорността да вземе конкретно решение.

Кайку знаеше всичко това, ала то в никакъв случай не правеше избора ѝ по-лесен.

* * *

Нощта се спусна отново над земята, но този път нямаше луни, които да я озарят със сиянието си.

Войниците започваха да се боят от тъмнината. Перспективата да заспят и да сънуват ужасни кошмари бе по-лоша от изтощението, което ги очакваше, ако останат будни, ала умората им бе толкова силна, че те се унасяха пряко волята си. Стражите дремеха на постовете си; главите им клюмваха и собствениците им се будеха с викове, когато кошмарите се вкопчваха стръвно в тях. Гората и бездруго беше място, което подлъгваше окоето, но липсата на сън ги караше непрекъснато да съзират разни движещи се обекти и ги подлагаше на ужасяващи халюцинации.

– Утре заранта трябва да потегляме – изръмжа Доджа на Кайку. – Хората ми не могат да издържат повече – това място ще ги накара да полудеят. Ако трябва, ще носим Фаека и ткиуратката.

Тъмнокосата Сестра не каза нищо. Тя също си мислеше, че ако състоянието на Фаека се подобри, могат да ѝ измайсторят носилка и да поемат отново на път. Освен това общото състояние на групата сериозно я тревожеше. Задвижваният от нейната *кана* метаболизъм поддържаше ниско нивото на умората в организма ѝ и тя не бе тъй изтощена физически като останалите, но не там според нея бе проблемът; именно психическият терор, на който бяха подложени бойците, я караше да се

опасява от възникването на инциденти. В този лагер имаше прекалено много пушки и твърде много разтреперани пръсти, които да натиснат спусъка.

На фона на всичко това обаче имаше и един лъч светлина – когато и последните кръпки на чезнещия ден бяха погълнати от съгъстващия се здрач, я известиха, че Лусия е будна и е настроена общително. Кайку веднага се завтече да я види и я завари пред палатката ѝ. Девојката ѝ се усмихна и я покани да се поразходят заедно. Двете жени се отдалечиха малко от лагера и закрачиха сред седефените постройките на емирините. За голямо облекчение на Сестрата, престолонаследничката наистина се оказа с прояснен ум и необичайна охота за разговор.

– Ксхианг Ксхи не е далеч – рече Лусия.

– Така ли? – учуди се Кайку. – Мислех си, че не сме успели да стигнем кой знае колко далеч.

Девојката ѝ хвърли леко учуден поглед.

– Това е домът на духовете – каза тя. – Можем да вървим цяла вечност и никога да не достигнем другата страна, или пък да се озовем там само след час. Разстоянията тук са доста разтегливи. Според теб съвпадение ли е, че селището на емирините се оказа толкова близо до мястото, където падна Пейтре? В огромна гора като тази – не беше ли прекалено удобно за нас?

– Мина ми през ума – призна Кайку.

– Ако Ксхианг Ксхи не иска да бъде намерен, никога няма да го намерим – изтъкна престолонаследничката. – Но случаят не е такъв.

– Тогава защо не се появява? Защо ни кара да минаваме през всичко това?

– Не зная – вдигна рамене Лусия. – Неведоми са пътищата на духовете. Навярно ни подлага на изпитание. Или пък съм му любопитна и иска да узнае повече за мен.

Тази мисъл не се хареса много на Кайку.

– Все още можеш да се върнеш, Лусия – рече тя. – Още не е твърде късно.

Престолонаследничката я изгледа тъжно.

– Напротив – въздъхна тя. – *Прекалено* късно е – добави и се загледа в тъмните дървета и непознатата растителност, заобикаляща селището. – Освен това върнем ли се сега, никога няма да излезем от гората. Ксхианг Ксхи иска да ме види. Мисля, че е заинтригуван. Ако не беше така, едва ли щяхме да оцелеем толкова дълго.

– Ако толкова много иска да те види, защо позволява на гората да

ни причинява зло? – попита Сестрата.

– Той иска да види *мен* – отговори ѝ девойката. – Предполагам, че смята всички вас за излишни.

Кайку почувства как я обливат студени тръпки.

В следващия момент Лусия се обърна рязко към нея и Сестрата се сепна, застивайки на място. Престононаследничката се взираше в нея със странен блясък в очите си.

– Лусия, какво има? – попита по-възрастната жена.

– Трябва да ти кажа някои неща – рече събеседничката ѝ. – В случай че никога вече не получа възможност да ти ги споделя.

Кайку се намръщи.

– Недей да говориш така.

– Съвсем сериозна съм, Кайку – каза престононаследничката. – Не зная дали някога пак ще бъда с толкова ясно съзнание.

– Естествено, че ще бъдеш! – възрази Сестрата. – След като излезем от гората, ще...

– Остави ме да говоря! – прекъсна я Лусия и събеседничката ѝ беше тъй потресена, че веднага млъкна. – Прости ми – добави меко девойката. – Позволи ми да ти кажа това. Не искам друго.

Кайку кимна.

– Искам да ти благодаря. Това е всичко. На теб и на Мишани. Искам да знаеш, че... оценявам всичко, което сте направили за мен. Двете ми бяхте като сестри. И винаги, винаги сте били на моя страна. Когато всичко това приключи, аз... – гласът ѝ заглъхна. – Просто исках да го знаеш. Ти имаш любовта ми и винаги ще я имаш.

Сестрата усети как в очите ѝ напират сълзи и прегърна девойката.

– Всемогъщи богове, та ти сякаш се сбогуваш, Лусия – промълви тя. – Ще минем през всичко това, ще видиш. Ще живееш и ще кажеш сама тези неща на Мишани. – Престононаследничката я прегърна още по-силно. – Аз ще те пазя, дори това да означава да дам живота си за теб.

– Има някои неща, от които не можеш да ме опазиш – прошепна Лусия. Когато тя вдигна глава, нещо в езика на тялото ѝ подсказа на Сестрата, че зад гърба ѝ има някой. Тя се обърна и видя Хет.

– Тсата с теб ли е? – попита той, без да си губи времето в поздравии или извинения, задето прекъсва разговора им.

– Не съм го виждала – отвърна Кайку.

– Но той тръгна след теб – рече ткиуратецът, а по лицето му се изписа объркване, докато се бореше с непознатите срички на сарамирския.

– Навътре в гората.

– Не съм излизала от селото – информира го Сестрата.

– Той те видя как излизаш – продължи да настоява татуираният мъж. – Аз бях с него. Не те мярнах, ала Тсата те видя. Каза, че трябва да поговори с теб.

Зловещо предчувствие разпери пипалата си в стомаха на Кайку.

– Кога стана това? – попита тя.

– Преди няколко минути. Състоянието на Пейтре започна да се влошава и дойдох да го извикам.

Сестрата погледна към Лусия.

– Преди три нощи, когато бях нападната от огромния дух в гората... те видях да навлизаш между дърветата и тръгнах след теб.

Престолонаследничката поклати глава.

– През онази нощ изобщо не съм излизала от палатката си. Спях, а отвън имаше стражи...

– Богове! – изсъска Кайку. – Връщай се бързо в лагера! Хет, покажи ми накъде тръгна!

Ткиуратецът се подчини без никакво колебание, докато Лусия бързаше към лагера. Сестрата се завтече подир татуирания мъж и само след няколко крачки той се спря и посочи с ръка.

– Натам.

Ирисите на Кайку веднага се обагриха в червено. Никога нямаше да успее да проследи ткиуратец само с общоприетите средства, дори и да владееше нужните умения; в Чаросплетие то обаче нещата стояха друго-яче. Виждаше следата, оставена от миризмата му, спомена за дъха му и ехото от ударите на сърцето му.

– Върни се при Пейтре – нареди тя на Хет. – Вече не можеш да ми помогнеш.

С тези думи тъмнокосата Сестра се гмурна в гората.

Тя я погълна с охота. Висящите ластари и филизи на сините растения я шибаха през лицето, докато тичаше. Земята криеше множество опасности – преплетените корени и стърчащите скали сякаш само дебнеха да я препънат, а резките обрати в терена правеха скоростта ѝ опасна и безразсъдна. Тя обаче разчиташе контурите на земята със същата лекота, с която разчиташе конфигурацията на нишките в Чаросплетие то, което ѝ позволяваше да стъпва непогрешимо на земята.

Сестрата се прокланаше на ум, докато се носеше из гората. Ако бе притиснала повече Лусия, ако я бе разпитала по-подробно за инцидента... Престолонаследничката обаче беше непроницаема, съзнанието ѝ

беше другаде и Кайку не искаше да всяка допълнителен смут сред войниците, преди да чуе историята от устата на самата Лусия.

Сега знаеше, че няма никаква история. Девојката не беше ходила никъде. Каквото и да бе следвала през онази ноц, то не беше Лусия. И ето че сега и Тсата бе станал жертва на същата измама.

Ако умреше заради глупостта ѝ...

Кайку бе ужасно изплашена. Не за себе си, а за недовършената половина на тази мисъл. Боеше се от пустотата, която щеше да зейне при евентуална смърт на ткиуратеца. Изкусна в бронирането на собственото си сърце, тя не си даваше сметка колко много ѝ бе липсвал Тсата, колко ѝ беше приятно да си говори с него, да се дуелира с различния му светоглед и просто да е близо до ткиуратеца. Осъзна това едва сега – когато можеше да го изгуби отново и този път завинаги.

Кайку се затича още по-бързо, следвайки невидимата му следа. Богушите ѝ се плъзгаха по земята, а раменете ѝ трошаха клонките на дърветата, когато не успяваше да се отдръпне достатъчно бързо встрани. Паниката се надигаше в нея и я обливаше с вълните на безумието. Не ѝ се искаше да мисли какво би станало, ако го откриеше мъртъв, с млечнобели очи и осеяно със спукани капиляри лице като онзи мъж, когото бяха намерили. Дори и да трябваше да се изправи срещу онази огромна сянка, срещу онзи полунезрим звяр, който я бе нападнал, нямаше да се поколебае да го стори.

Шумът от стъпките ѝ отекваше силно сред горската тишина, допълван от камшичните удари, които ѝ нанасяха висящите лиани и филизи. Нещо не спираше да шепне в съзнанието ѝ – не спираше да повтаря, че всяка секунда е ценна, че всеки миг е съдбоносен и може да се окаже решаващ за това дали ще завари Тсата жив или мъртъв. Докато си пробиваше път през златистия гоблен на гората, Кайку крещеше името му, надявайки се да го предупреди по някакъв начин, и отправяше горещи молитви той да може да я чуе и да не е прекалено късно.

Тя си проби път през застъпващата се мозайка от листа и изскочи на малка полянка, където – слава на боговете! – най-накрая зърна Тсата. Силуетът му бе очертан от милиони златисти нишки, които веднага се обърнаха към нея. Иззад рамото му се виждаше *нещо* – някакво черно и изгърбено същество, което споделяше облика ѝ във физическия свят, но не и в Чаросплетието; дух, който се преобразяваше като човек и подмамваше жертвите си в гората, за да ги убие. Щом я забеляза, той се обърна към нея и пред Кайку зейна портал към тайните на света на духовете – гледка тъй чужда и неразбираема, че би изтърбушила

съзнанието на всеки човек, дарявайки го с мигновена смърт. Тя обаче беше Сестра от Аления орден и бе съзирала неща, които никои смъртен не бе виждал.

– *Не гледай към нея!* – изкрещя тъмнокосата жена, хвана ткиуратеца за главата и я завъртя към рамото си. В същия миг другата ѝ ръка се стрелна към духа и нейната *кана* изскочи на свобода, връзвайки се в създаването. То нададе чудовищен писък, докато Кайку раздираше защитите му и унищожаваше същността му, превръщайки го в купчина разкъсани нишки.

Тишината се възвърна и на полянката останаха само те двамата. Сестрата внезапно осъзна близостта на телата им. Тя пусна главата на Тсата и мъжът вдигна взор към нея, при което погледите им се срещнаха. В бледозелените му очи се четеше въпрос. Въпреки че не разбираше какво точно се бе случило, предсмъртният писък, който бе чул, бе повече от достатъчен, за да проумее, че Кайку го е спасила от нещо. Лицата им бяха близко, но той не бе преминал точката, отвъд която устните и езиците им щяха да се слепят. Те застинаха така за миг, след което Кайку го целуна и той отвърна страстно на ласката ѝ, а ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ.

За известно време нямаше нищо друго, освен разтапящото усещане и ритъма на устните им, които се сливаха и разделяха в опияняваща наслада. После, когато целувките им изгубиха от дълбочината си и се превърнаха в пърхащи докосвания на устните им, мислите започнаха да се завръщат. Кайку отвори очи – все още кървавочервени заради употребата на нейната *кана* – и видя, че Тсата я гледа. Взорът му я галеше неуверено, изпълнен с тревожното очакване на момента, който щеше да разруши крехката интимност, която споделяха. Сестрата проследи с очи контурите на татуировките по страните му, оранжеворусата му, втвърдена от дървесна мязга коса и очертанията на челюстта му, и съзря в него пълната противоположност на всичко онова, което мразеше; на всички онези измами, коварства и лъжи, които бяха довели до смъртта на семейството ѝ и бяха унищожили нейния свят. Ала въпреки това тя очакваше с ужас Тсата да разруши вълшебството на този миг, да ѝ каже, че това е само една заблуда, една необмислена проява на страст и нищо повече; че жестоката му откровеност не може да му позволи да се впусне в авантюра, към която сърцето му е напълно безучастно.

Татуираният мъж понечи да каже нещо, ала явно се отказа и приближи устни до нейните, за да я целуне. Кайку обаче се отдръпна и лицето му застина смутено във въздуха.

– Състоянието на Пейтре се е влошило – прошепна тя. – Трябва да отидеш да я видиш.

Ткиуратецът я стрелна с изгарящия взор на бледозелените си очи, след което се обърна и закрочи безмълвно към лагера, оставяйки Кайку сама.

* * *

Когато окоето на Нуки се издигна над източния хоризонт, то завари Мишани да седи на брега на езерото Ксемит и да се взира във водата.

Утринта бе хладна и младата жена се бе загърнала с дебел пурпурен шал, бродиран със злато. Бе прекарала тук по-голямата част от нощта, отдадена на трескави размишления, които се затягаха все по-силно и по-силно около нея, подобно на жестоки клупове, докато накрая не я изправиха пред единствената възможност за действие. Мишани си даваше сметка, че това не е мъдро решение; тя се боеше да го вземе и не искаше да го приеме, ала в същото време усещаше със сърцето си, че не може да стори нищо, за да го избегне.

Тя чу нечии стъпки по росната трева, покрила склона, който се спускаше плавно надолу от храмовия комплекс на Арака Джо, и разбра, че това е Юги, преди още новодошлият да е пристъпил в зрителното й поле.

– Благоден, Мишани – рече мъжът. – Мога ли да се присъединя към теб?

– Благоден, Юги – отвърна тя на поздрава му. – Моля, за мен ще бъде удоволствие – каза тя и му направи място на сукното, което бе послала под себе си.

– Май не си спала много тази нощ, а? – попита той.

– Нито пък ти, както гледам – отвърна му жената и го изгледа преценяващо. Водачът на Либера Драмач изглеждаше раздърпан както винаги и вонеше на корен от амакса. Бе повече от очевидно кое го бе задържало буден.

– Започвам да се чудя колко ли ценни часове съм проспал – рече Юги. – Спането е такава загуба на време.

– Това ми звучи като най-бързият път към лудостта – подметна Мишани.

Юги се почеса по врата.

– Целият континент е в хватката на лудостта, Мишани – въздъхна той. – Ако бях луд, може би поне щях да имам шанса да разбера по-добре ситуацията.

Двамата се загледаха мълчаливо в езерото, преди мъжът да проговори отново.

– Носи се слух, че скоро майка ти ще публикува нова книга – започна той. – Кайлин ми сподели плановете си в светлината на информацията, която ни даде – каза той и се закашля. – Тя продължава да ни агитира за атака над Адерач, когато Лусия се върне. В зависимост от това какви известия ще ни донесе експедицията в гората Ксу.

– Това е глупаво – въздъхна Мишани. – Всяка армия ще бъде направена на пух и прах в тези планини.

– Навярно си права – отвърна Юги.

Жената се вгледа в лицето му. Беше небръснато и изпито.

– Прекаляваш с твоя корен, Юги – рече тя. – Навремето ти го контролираше, но сега той контролира теб. Ти си водач на толкова много хора и носиш отговорност за живота им. Най-добре да сложиш край на това, преди да изгубиш раздъдка си.

Мъжът изглеждаше изненадан – очевидно се чудеше дали да се почувства оскърбен, или не. В крайна сметка въздъхна тежко и рече:

– Не говори за неща, които не разбираш, Мишани. Не е толкова просто, колкото ти изглежда.

– Сигурно Кайлин може да ти помогне да се пребориш със зависимостта си, Юги – предложи жената, отмятайки косата зад рамото си.

Водачът на Либерата Драмах се изсмя.

– Аз не съм зависим, Мишани – изтъкна той. – Пуша амаксовия корен от години и никога не съм изпадал в пристрастено положение. Коренът е само симптом, а не причина.

– Каква тогава е причината? – полюбопитства жената.

Известно време Юги не каза нищо – явно се колебаеше дали да сподели с нея истината. Тя обаче чакаше търпеливо и накрая той вдигна рамене и въздъхна.

– Навремето бях разбойник – изрече бавно. – Мисля, че знаеш това.

– Предполагам... – кимна Мишани. – От нещата, които съм чувала от Заелис.

– А знаеше ли за жената, която имах тогава?

– Съпруга ли?

– Нещо такова. Нямахме нито брак, нито жреци.

– Не знаех – поклати глава дъщерята на Лорд Протектора.

Водачът на Либерата Драмах беше доста напрегнат. Личеше си, че бе готов да сложи край на този разговор при най-малката следа от сарказъм или насмешка от страна на събеседничката му. Тя обаче не му даваше

никакви основания за това. Тези въпроси бяха важни за него, а следователно бяха важни и за нея, защото той бе предводителят на Либера Драмач и всяка информация за душевното му състояние можеше да ѝ бъде полезна.

– Името ѝ беше Кейла – рече Юги. Той отвори уста да каже повече, навярно да опише красотата ѝ или да сподели какви чувства е имал към нея, но промени решението си. Мишани го разбираше. Всички думи изглеждат блудкави, когато трябва да изразиш най-дълбоките си чувства.

– Какво се случи с нея? – попита събеседничката му.

– Умря – отвърна Юги, без да отдели поглед от земята.

– Заради теб, нали? – продължи Мишани, интерпретирайки поведението му.

Мъжът кимна.

– Бяхме около стотина. И имахме завидна слава. Богове, бяхме най-страшната разбойническа банда от Бараск до Тчамаска.

– И ти беше водачът – предположи жената.

– Да – потвърди Юги. – Богове, въобще не се гордея с някои от нещата, които съм направил. Бяхме главорези, Мишани. Убийци, крадци и какво ли не. Всеки човек си има морал и всеки човек си има... неща, които никога не би направил. Ала винаги се намира някой, който е готов да прстъпи тези ограничения.

Той вдигна взор към нея и погледите им се срещнаха. Мишани го наблюдаваше, без да изразява никакви емоции. Юги търсеше някаква следа от презрение в очите ѝ, ала не откри нищо такова. Събеседничката му не го осъждаше, въпреки че собственото ѝ минало беше неопетнено от каквото и да било.

– Човек може... да се откъсне от себе си – измърмори Юги. –

Може да започне да възприема хората като препятствия или неодушевени обекти. Може да се научи да не обръща внимание на женския плач и да подминава с презрение израженията на умиращите си врагове. Хората могат да се самоубедят в необходимостта от всяко свое действие, стига само да си пожелаят да го сторят. – Той се загледа в застиналата като огледало повърхност на езерото. – Светът на разбойниците е безжалостен, Мишани. Ние обаче бяхме още по-жестоки – усмихна се горчиво Юги.

Жената го слушаше с интерес.

– Това смущава ли те? – попита той. – Да знаеш, че водачът на Либера Драмач е крадец и убиец?

– Не – отвърна Мишани. – Доста отдавна престанах да вярвам в

невинността. Един главорез може да убие стотици хора, ала тези, които сме избрали да ни управляват, убиват десетократно повече със своята политика. Научих това в императорския двор. – Очите й проследиха грациозния летеж на една птица, която се носеше над езерото. – Не мога да говоря от името на другите, но мен лично твоето минало изобщо не ме интересува. Не съм познавала тези, които си наранил, и ако сега започна да се възмуштавам на деянията ти, това ще бъде проява на фалшиви чувства. Всички сме виновни за някои неща, които ни карат да се срамуваме. Понякога добрите хора вършат лоши постъпки, а лошите хора могат да станат добри. Интересува ме само това, което правиш сега, Юги, защото държиш в ръцете си множество човешки животи. – Птицата се изгуби в далечината и Мишани се обърна към събеседника си. – Продължавай да разказваш, Юги.

– Естествено, създадохме си доста врагове – рече предводителят на Либера Драмах. – Много от другите банди искаха да ни прецакат, но никоя от тях не се осмеляваше да се изправи срещу нас. Това ме направи прекалено самоуверен. – Той започна да мачка с пръсти сукното, на което седяха. – По едно време подочухме, че бандата на съперниците ни ще се събира на съвещание, и веднага поведох хората си, за да им устроим засада. Обаче това се оказа номер. Трябваше да го предвидя.

– Те са ви направили засада?

– Не – въздъхна горчиво Юги. – Нападнаха свърталището ни, където бяхме оставили жените и децата. С тях имаше само дузина мъже. Мислех, че не знаят къде се крием, и не вярвах, че ще се осмелят да ни нападнат, дори и да го знаеха. Сбърках и за двете. – Очите му се присвиха. – Божове, когато се върнахме...

Мишани беше безмълвна. Тя се загърна по-плътено с шала си, защото изведнъж ѝ бе станало по-студено.

– Тя не беше съвсем мъртва, когато я открих. Никога няма да узная как е издържала толкова дълго. Ала ме чакаше и... ние... – гласът му го предаде и той преглътна. – Тя умря в ръцете ми.

Водачът на Либера Драмах хвърли мрачен поглед към езерото; цялото му тяло се бе стегнало от надигналия се в него гняв.

– Знаеш ли каква бе първата ми мисъл, когато умря? Съвсем първата? Ей сега ще ти я кажа. Че си го *заслужавах*. Заслужавах тя да умре. Тогава си дадох сметка, че всеки човек, когото бях убил, имаше майка, брат или дете, което се бе сблъскало със същата мъка, която изпитвах и аз. Откъснах парче от роклята ѝ, увих го около главата си и се заклек, че ще го нося винаги, за да ми напомня както за делата ми, така и за онази,

която изгубих заради тях. – Той докосна мръсната кърпа, завързана на челото му.

– Какво се случи после? – попита Мишани. Тя не му предложи съчувствието си. Не мислеше, че Юги го иска, ала дори и да беше така, пак нямаше да му го даде.

– Другите вече крещяха за мъст – продължи да разказва водачът на Либера Драмах, – но аз знаех какво щеше да стане. Нашето отмъщение щеше да породи други отмъщения, както е ставало винаги и както винаги ще става. Мяташ се вечно в омагьосания кръг, тичаш по задънената улица и целият ти живот се върти около мечове и окървавени трупове. Ето защо ги изоставих. Те си мислеха, че искам да се отдам на мъката си, да потъгувам на спокойствие. Бяха сигурни, че ще се върна – рече той с безизразен глас, – но аз никога вече не се върнах при тях.

Мишани бе чувала останалото от Заелис – как Юги се беше присъединил към Либера Драмах и как вродените му водачески способности и натрупаният през годините опит го бяха направили незаменим и бе станал дясната ръка на Заелис; а след смъртта на беловласия старец мъжът с неизменната кърпа на главата беше поел водачеството на организацията. Вече го разбираше напълно.

– Ти не искаш да предвождаш всички тези хора, нали? – попита тя.

Юги я изгледа с килната встрани глава, след което кимна утвърдително.

– Аз не съм пълководец като Зан. Нямам далновидността и амбицията на Заелис. Навремето водех стотина мъже и се справях добре, ала в крайна сметка се провалих и това ми струваше единственото нещо, което някога съм... – той извърна глава. – Няма смисъл да говорим – добави мъжът и махна с ръка.

– Можеш да се оттеглиш – рече Мишани.

– Не мога да направя това – въздъхна предводителят на Либера Драмах, – защото все още съм най-добрият вожд, който тези хора са имали. Заелис подбираше добре хората си, но нямаше усет за пълководци, не можеше да подбере хора, които да умеят да водят военни действия. Тези хора принадлежат към благородническите фамилии и в момента, в който някой от тях се доближи до Либера Драмах, в момента, в който се намеси *политиката*, с нас е свършено. Всички те ламтят за Лусия.

Жената кимна.

– Напълно съм съгласна с теб. Дори баракс Зан може да се окаже заплаха. Но можеш ли да поведеш хилядите си последователи на война,

Юги? Твоите бойни умения бяха от неоченима полза в Лоното, ала тогава ти прилагаше предимно разбойнически тактики. Може да се стигне до момент, в който да действаш като пълководец и решенията, които вземаш на бойното поле, да костват много животи... Ще можеш ли да вземеш тези решения? Или ще се скриеш зад наркотичните си сънища?

Мъжът ѝ хвърли мрачен поглед.

– Ако това е наказанието му, тогава ще го понеса, защото нямам друг избор. Боговете определено имат извратено чувство за хумор, ако решат да ми отмъстят за някогашните ми деяния, като ми дадат *още повече* животи, които да опропастя.

– Точно това и ще направят – отбеляза сухо Мишани.

Юги се изправи на краката си. Окоето на Нуки се бе издигнало високо в небето, езерото бе лазурносино и въздухът се затопляше.

– Благодаря ти, задето ме изслуша, Мишани – каза водачът на Либера Драмах. – Не зная защо избрах да поговоря точно с теб от всички хора, ала се радвам, че го сторих. – Той вдигна поглед към билото на склона, където се издигаха порутените бели храмове на Арака Джо. – Кой твърди, че нашето минало определя бъдещето ни? – запита се мъжът на глас. – Какъв е смисълът в това?

След тези думи той се отдалечи и отново я остави сама.

Младата жена остана да седи на брега на езерото, замислена над онова, което Юги ѝ беше казал. После се върна в къщичката си и започна да опакова нещата, които щяха да ѝ потрябват за пътуването.

Възнамеряваше да навести майка си.

Осемнадесета глава

Тази нощ малцина успяха да поспят и Кайку не беше сред тях, ала не страхът от кошмарите я накара да остане будна.

Тя се разхождаше сама из селището на емирините и прехвърляше в паметта си онзи момент, в който двамата с Тсата се бяха целунали, опитвайки се да открие някакво скрито значение, което все ѝ убягваше. Какво изразяваха очите му, когато го бе спряла? Дали не трябваше да го остави да я целуне, преди да му съобщи новината за сънародничката му? Ами ако Тсата бе възприел известието като извинение, задето го бе отблъснала? А как всъщност стояха нещата? Дали се бе отдръпнала съвсем целенасочено, използвайки Пейтре като претекст? Богове, та Кайку дори не знаеше какво бе искала тогава, но ето че ретроспективният поглед към действията ѝ я изпълваше със съжаление и съмнения.

Не беше стигнала до никакво конкретно решение, когато чу пронизителния вик на Фаека.

Безцелното ѝ скитане я бе отвело почти до пределите на лагера, когато звукът достигна до слуха ѝ. Липсата на сън забави малко реакцията ѝ, но след няколко секунди тъмнокосата Сестра се окопоти и побягна с всички сили към лагера, лъкатушейки между палатките на войниците. Щом стигна до причудливото жилище, където се бе настанила Фаека, тя изблъска мъжете, скупчени пред входа му, и влетя вътре като мълния.

Червенокосата Сестра продължаваше да крещи. Тя бе приклепнала до дървесния ствол, който оформяше едната стена на стаята, а принадлежностите ѝ бяха разпилени по пода. От стените течеше кръв и се стичаше в локвички на пода, а покрай тях се виждаха размазани тъмnochервени следи, оставени от стъпките на Фаека. Из цялото помещение бяха разхвърляни късове димяща плът и почернели кости. Някои от тях все още бяха покрити с козина. Бяла козина, обагрена в червено.

Кайку наблюдаваше сцената с разширени от ужас зеници.

– Фаека, какво си направила? – изхриптя тя. Не можеше да повярва на очите си. – *Убила* си един от тях? Убила си емирин? – Тя прекоси помещението, сграбчи посестримата си за раменете и я разтърси грубо. Гласът ѝ трепереше от гняв. – *Защо? Защо?*

– Опитваше се да ме *убие!* – изсъска червенокосата Сестра. – Беше в стаята ми! Събудих се и го видях в стаята си!

Кайку стисна клепачи и сцената изникна в съзнанието ѝ, сякаш се

бе разиграла пред очите ѝ. Мрак; Фаека се събужда от кошмар, съзира непознато същество пред себе си и развихря своята *кана*. Здравият ѝ разум и бездруго вече бе достатъчно разклатен, защото непрекъснато блънуваше за злонамереността на гората. Видът на емира навярно ѝ бе дошъл в повече. А може би *той* я бе нападнал. Може би Сестрата казваше истината. Не че имаше особено значение. Вече нищо не можеше да промени факта, че бе убила един от горските обитатели.

– Това не е *твоята* стая – каза тихо Кайку, опитвайки се да я успокои. – Ти отиде да спиш в неговия дом.

В този миг в лагера проехтя вик на тревога и войниците пред входа се обърнаха, за да видят какво става.

– Нещо се движи сред дърветата! – изкрещя някой.

– Съзнаваш ли какво си направила, Фаека? – рече Кайку с натезал от отчаяние глас. – Това, което си сторила, ще причини смъртта на всички нас.

При тези думи лицето на посестримата ѝ се изкриви в зловеща гримаса и тя се хвърли към Кайку.

Тъмнокосата Сестра изобщо не очакваше това. Навярно ако се бе замислила над тази възможност, щеше да подбере по-внимателно думите си. Тя знаеше колко крехко бе душевното равновесие на приятелката ѝ на това място. Ала въпреки че през последните няколко дни сериозно се безпокоеше за състоянието на Фаека, никога не бе мислила, че може да прояви склонност към насилие. Дори и след ужасното откритие, което току-що бе направила, тя предполагаше, че убийството на емирна е по-скоро нещастен случай, отколкото предварително обмислен акт. Видът на сгърченото от неопикуема омраза лице на Сестрата я накара да потрепери от ужас; в следващия момент силата на атаката я изблъска навън и тя се строполи възнак върху синьо-зелената трева с Фаека отгоре ѝ. Войниците се разбягаха с викове.

Нечовешката ярост на посестримата ѝ я потресе до такава степен, че Кайку ѝ оказа съпротива само благодарение на инстинктите си за самосъхранение. Фаека дереше лицето ѝ с ноктите си и нанасяше жестоки удари по главата ѝ, като същевременно сипеше отвратителни клетви и проклетия на някакъв диалект от Аксками, който нямаше нищо общо с обичайната ѝ реч. Двама от войниците, които явно не съзнаваха какво точно се разиграва пред очите им, се опитаха да издърпат побеснялата Сестра от жертвата ѝ, ала бяха отхвърлени назад от някаква невидима ръка, която ги запрата с такава сила върху жилището на емирна, че стените му се пропукаха.

Именно развихрилата се *кана* на Фаека проясни съзнанието на Кайку. Проникването в Чаросплетие то породило искра и в нейното собствено тяло – изблик на енергия, който тя се опита да потуши, за да не нарани приятелката си.

Не трябваше да постъпва така. Огне ѝ прекалено дълго време да осъзнае, че силата на червенокосата Сестра бе насочена не само към войниците, но и към нея самата. Фаека я нападна в Чаросплетие и това правеше намерението ѝ смъртоносно.

Тя се предаде на волята на своята *кана*. В света на петте сетива времето забави своя ход, докато в незримото му съответствие Сестрите си нанасяха удари с мълниеносна бързина. Моментното колебание на Кайку бе дало предимство на Фаека. Едва когато тъмнокосата Сестра отхвърли всички съмнения и осъзна, че приятелката ѝ всъщност възнамерява да я убие – че това е битка, от чийто изход зависи собственият ѝ живот, – тя се впусна с всички сили в схватката и започна да оказва сериозна съпротива.

Ала вече беше прекалено късно. Фаека бе подкопала позициите ѝ и бе заложила капани, които осуетяваха всички опити на Кайку да издигне наново защитите си. Заплетените възли, които изграждаше тъмнокосата Сестра, се разпадаха при първото по-силно дръпване. Тя изтъка примки, за да забави противничката си, но те се разграждаха на съставните си нишки в секундата, когато биваха задействани. Докато успее да си съгради свестни защити, Фаека вече бе проникнала зад тях, и на Кайку не ѝ оставаше нищо друго, освен да се оттегля все по-назад и по-назад. Атаката на червенокосата Сестра беше неумолима и свирепа; макар и да не бе толкова добра като Кайлин, Фаека превъзхождаше повечето вещици и се носеше стремително като смъртоносна игла сред златистите нишки. Кайку все още не можеше да се отърси от шока и изненадата и не можеше да повярва, че това се случва, дори и когато *осъзна* жестоката истина.

Фаека си проби път през дупките в бродерията на посестримата си и достигна до тялото ѝ. Тя обкръжи сърцето ѝ и се заби в мускулите и костите. Кайку изкрещя от ужас – безмълвен душевен вопъл срещу чудовищната агресия на приятелката ѝ, – съзнавайки, че вече не може да стори абсолютно нищо и че този вик навярно ще бъде предсмъртният ѝ стон.

В същия миг почувства болката. Нечовешка, кошмарна агония – Фаека я разкъсваше отвътре. Самата Кайку бе постъпвала преди по същия начин с други същества и винаги се чудеше какво ли бе

страданието, белязало последните им мигове. Сега вече знаеше. Тъмнокосата Сестра имаше чувството, че всяка нейна вена и нерв биват изтръгвани жестоко от плътта ѝ, сякаш бяха коренчета, които трябваше да бъдат изскубнати от нея. Мъчението беше непоносимо, чудовишно...

... ала внезапно болката изчезна.

Тя бе сама в Чаросплетието. Фаека бе изчезнала, оставяйки след себе си единствено пулсиращо кълбо тъга, което бавно се разпадаше.

Съзнанието на Кайку се проясни и тя възвърна сетивата си. Тъмнокосата Сестра напусна света на златистите нишки, а нейната *кана* се насочи навътре и започна да я преглежда за травми и наранявания. Червените ѝ очи се фокусираха и утринните лъчи на окото на Нуки отново обляха призрачната гора с ярката си светлина.

Усещаше как нещо притиска тялото ѝ. Обут в ботуш крак отмести тежестта и внезапно ѝ олекна. Асара. Тя ѝ подаде ръка и ѝ помогна да се изправи.

– Нямах избор – рече някогашната ѝ прислужница. – Или ти, или тя.

Кайку погледна към Фаека. Червенокосата Сестра лежеше по очи, а косата ѝ беше подгизнала от кръв. Бе простреляна в тила.

– Или ти, или тя.

Гласът на Асара заглъхна в ушите ѝ, а периферното ѝ зрение се замъгли. Внезапно се почувства откъсната от заобикалящата я обстановка и престана да чува изстрелите и виковете, отекващи наоколо. Всичко, което виждаше, бе тази лежаща фигура пред нея. Не, не можеше това да бъде жената, която познаваше. Не можеше този бездиханен труп да означава, че никога вече няма да види или да говори с Фаека.

– Кайку, трябва да вървим – каза ѝ Асара. Щом видя обаче, че не последва никаква реакция, красавицата я сграбчи за раменете и я разтърси грубо. – Чуваш ли ме? Трябва да тръгваме! *Веднага!*

Тъмнокосата Сестра надзърна отнесено над рамото на Асара и се загледа в дърветата, обграждащи селището. Естествено, естествено. Отмъщението. Сред избуялата синьо-зелена растителност се прокрадваха бели силуети с набръчкани муцуни и оголени зъби. Емирините идваха. Бяха поругали гостоприемството им.

– Къде е Лусия? – извика някой. – Къде е Лусия?

Едва прозвучаването на това име изкара Кайку от унеса ѝ. Тя извика и понечи да хукне към лагера, мислейки си единствено как да защити престолонаследничката, ала Асара я сграбчи за ръката.

– Тя е тук – каза ѝ съпругата на Реки и посочи към мястото, където

Доджа и половин дузина войници се бяха скупчили около девойката. Тсата и Хет бързаха към тях, като Хет бе понесъл на ръце Пейтре. Кайку махна на ткиуратците и се затича към Лусия, а Асара я последва.

Фаека...

Тъмнокосата Сестра прогони мъката. Точно сега не можеше да си позволи да мисли за това. Имаше и други, чиито животи зависеха от нея, а Лусия бе най-важната от всички.

Емирините прииждаха от всички страни, но като че ли бяха най-многобройни откъм най-отдалечения край на лагера. Те се носеха грациозно сред гъсталака, а бялата им козина искреше в снежнобяло. Неземно красиви създания, сега лицата им бяха изкривени в хищни гримаси, а походката им бе пропита със смъртоносна грация. Войниците стреляха в буйната растителност и куршумите им разкъсваха листата и рикошираха в стъблата на дърветата сред малки експлозии от трески. Не уцелваха нищо. Емирините изникваха там, където човек най-малко ги очакваше, след което изчезваха от погледа и всеки следващ път се появяваха все по-близо до плячката си.

– Изтегляме се! – извика Доджа. – Пазете Лусия!

– Накъде? – попита Асара, обръщайки се към престолонаследничката. – Накъде да поемем, Лусия?

– Толкова са ядосани – промълви девойката.

Кайку избърса очите си с опакото на дланта си и избута Асара встрани.

– Накъде да поемем, Лусия? – попита нежно тя. – Трябва да се махнем от тук.

При звука на гласа ѝ погледът на престолонаследничката се проясни. Тя се поколеба за миг, след което посочи към дърветата.

– Натам.

– Изтегляме се! – изкрещя отново Доджа на войниците, които продължаваха да пилеят напразно мунициите си в стрелба по синьо-зелената мозайка от листа и клони. В следващия миг Лусия и придружителите ѝ се гмурнаха в гората и тя ги погълна.

Емирините сякаш само това и чакаха, за да напуснат прикритието на дърветата. Те се понесоха с мълниеносна бързина из лагера, препускайки на четири крака. Необичайното им телосложение и мускулатура обуславяха странния им галоп, при който тялото им се измътеше вдясно и вляво, но скоростта, която развиваха, бе обезпокоителна. Те веднага настигнаха мъжете, които прикриваха изтеглянето на Лусия. Тези, които все още имаха барут в пушките си, дадоха изстрели, ала нито един от

тях не попадна в целта. Щом видяха това, част от бойците мигом се обърнаха и побягнаха, ужасени от прииждащите създания, но някои предпочетоха да останат и да се бият. Нямаше голямо значение. Емирините се нахвърлиха отгоре им със свирепо ожесточение – извадиха очите им с късите си рога и разпориха гърлата им с острите си като бръсначи зъби. Накрая ги разкъсаха на парчета, при което снежнобялата им козина се обагри в пурпурночервено, а муцуните им плувнаха в кръв; очевидно касапницата им бе донесла голямо удоволствие.

Лусия и Кайку тичаха из гората, заобиколени от войниците, които се опитваха да ги защитят от всички страни. Бяха останали само десетина от тях, като броим и Доджа; редом с тях бягаха тримата ткиуратци и Асара. Очите на тъмнокосата Сестра се замъгляваха от бликащите сълзи, които капеха по тревата всеки път, когато ходилата ѝ се удряха в земята, но тя не им обръщаше внимание и гледаше през тях. Гората не можеше да помрачи зрението ѝ – тя се бе превърнала в прозрачната диорама от златни нишки и тя виждаше без проблеми дебнещите емирини. Бяха стотици и се насочваха към селището.

– Кайку, можеш ли да ги видиш? – Гласът беше на Асара.

– Да.

– Преследват ли ни?

Тъмнокосата Сестра се огледа. Беше се залъгвала с крехката надежда, че с напускането на селището ще смекчат гнева на емирините и че белите създания просто искаха нежеланите гости да си заминат. Сега обаче тя видя, че макар и последните войници, които прикриваха изтеглянето им, да бяха мъртви, емирините бяха тръгнали по дирите им, което не предвещаващо нищо добро.

– Да – рече тя.

Отгоре на всичко имаше бели създания и пред тях, и от двете им страни. Някои се отдръпваха настрана, защото или не знаеха за присъствието им, или не се интересуваха от тях, но други дебнеха в хралупите или по клоните на дърветата и чакаха жертвите им да се приближат. Беше повече от очевидно, че някои от създанията нямаха никакво желание да ги преследват, след като вече бяха напуснали селището им, ала други бяха на съвсем различно мнение. Нямаше начин да се измъкнат без кръвопролитие.

– Можеш ли да поговориш с тях, Лусия? – попита Кайку. – Можеш ли да им обясниш?

Но престолонаследничката изобщо не я чуваше. Запъхтяна, тя тичаше, прескачайки коварните корени и нападалите клони, а силната ръка

на Доджа я тласкаше неумолимо напред. Девојката изглеждаше обхваната от някакъв неясен страх – непрекъснато плачеше, а разширените ѝ от ужас очи се въртяха като обезумели в орбитите си, докато се носеше сред гъсталака.

Кайку изруга. Нямаха никакъв избор, освен да отидат там, където Лусия ги водеше, а с изоставянето на селището се лишиха и от предимството на позицията си, колкото и незначително да беше то. Полегатите лъчи на окоото на Нуки си пробиваха път през балдахина от листа, но дърветата бяха разположени твърде нагъсто, за да им позволяват да виждат надалеч, и само Кайку можеше да зърне емирините, които се стрелкаха сред синьо-зелената дъбрава. Заглъхващите писъци на умиращите им другари се смесваха с тежките стъпки на тичащите и запъхтаното им дишане, а нейде далеч продължаваше да се чува онова монотонно пукане с неясен произход, което ги тормозеше от дни.

Богове, на какво изобщо се надяваха? Че емирините внезапно ще им обърнат гръб и ще се откажат от преследването? Вероятността за това бе нищожна. Щяха да бягат, после щяха да се бият, а накрая щяха да умрат. Ала нямаха никакъв друг избор.

– Има двама пред нас и двама отляво – предупреди Кайку спътниците си, когато усети приближаването на белоснежните създания. Войниците вдигнаха мечовете си, готови да посрещнат враговете, ала Сестрата ги изпревари. Въпреки че емирините принадлежаха към света на духовете, те не бяха трудни противници като демоните или Чаросплетниците, ала обстоятелството, че не знаеше почти нищо за тях, щеше да я забави повече от необходимото. Ето защо тя използва своята *кана*, за да проникне в съзнанията им и да ги просне в безсъзнание. Не искаше да ги убива, ако можеше да го предотврати.

– Вече ги няма – изтъкна Сестрата.

– Има ли други? – попита Асара, докато се катереше по един стръмен склон, обрасъл с орлова папрат, като тласкаше Лусия пред себе си.

– Трима зад нас – рече Кайку. Сърцето ѝ се сви, щом зърна с каква скорост се носеха между дърветата. – Ще ни спипат след няколко секунди. Трима отдясно. Двама отпред. – Тя се намръщи. – Не мога да ви зацитя от всичките!

– Тогава поеми тези зад нас – нареди ѝ Доджа. – Ние ще се погрижим за останалите.

Войниците преметнаха пушките си през рамо и стиснаха здраво мечовете си – огнестрелните оръжия бяха напълно безполезни в този гъсталак. Въпреки предупреждението на Кайку обаче атаката на емирините

ги изненада. Бойците очакваха да зърнат поне някакво разклащане на листата, предшествашо появата на белите същества, но емирините бяха като призраци. Те връхлетяха изневиделица върху двама от войниците и разпориха гърлата им с едно захапване, преди някой да успее да насочи меча си към тях.

– Продължавайте напред! – извика Доджа, щом видя, че хората му се колебаят. Падналите бойци се гърчеха на земята и издаваха зловещи гъргорещи звуци. – Не можем да останем тук!

В гората зад тях внезапно лумнаха три ярки огнени стълба. Кайку се обърна към Доджа и го стрелна с неумолимия си взор. Сега, след като вече бяха показали недвусмислено намеренията си, нямаше защо да проявява милост към белоснежните създания.

Петте останали емирини ги нападнаха едновременно. Войниците имаха няколко секунди, за да реагират на предупреждението на Кайку, след което врагът ги връхлетя с неистова ярост. Асара, която бе по-бърза от останалите, се шумгна под едно от скочилите във въздуха създания и разряза корема му с меча си, а тъмнокосата Сестра овъгли един от нападателите. Войниците убиха третия емирин и останалите две същества се изтеглиха сред дърветата, като оставиха след себе си един мъртвец и откъснаха ръката на друг от бойците, оставяйки го с грозен чукан, от който шуртеше кръв. Бегълците се опитаха да сложат турникет на раната, което се оказа доста трудно при задъханото им отстъпление, ето защо се видяха принудени да спрат; не можеха да оставят един от ранените си, когато имаше дори минимален шанс да го спасят.

– Още повече! Навсякъде около нас! – Кайку едва имаше време да извика и създанията вече връхлитаха отгоре им. Сякаш се появяваха отникъде – дори тя бе изненадана, когато десетина бели същества се материализираха светкавично пред тях. Тъмнокосата Сестра видя как Тсата замахва със своята *китха* и я забива между рогата на един от емирините, предпазвайки Хет, който продължаваше да носи Пейтре на ръце. Видя как Асара се извива като котка и върти меча си с мълниеносни движения, усъвършенствани от деветдесетте години на упражнения и перфектен метаболизъм. Видя как войниците храбро се сражават, как зловеците им преследвачи повалят Доджа и как Лусия пада на земята, а един от белоснежните хищници се приготвя да скочи отгоре й...

Тъмнокосата Сестра щеше да унищожи заплахата за престолонаследничката, когато изведнъж бе изблъскана настрана и гърбът ѝ се удари в едно дърво, а емиринът заби острите си зъби в рамото ѝ. Бяха твърде много и въобще не бе забелязала този. Тя изкреця от болка, а кръвта

й рукна още по-силно, обагрйки в червено муцуната на нападателя ѝ. Тогава нейната *кана* буквално изригна и запрати нападателя ѝ върху един от дебелите клони на отсрещното дърво с такава сила, че пречупи гръбнака му. Младата жена докосна раната си, но тялото ѝ вече се възстановяваше. Изтощението обаче си казваше думата и жизнените ѝ сили се топяха с главоломна бързина; скоро нямаше да е в състояние да стори нищо, за да помогне на спътниците си. Тя затърси с трескав поглед Лусия и сърцето ѝ се сви. Навярно вече беше прекалено късно, за да я спаси от емирините.

В този миг обаче бе връхлетяна от съвсем ново усещане; някакво премазващо, съкрушително присъствие, което я накара да рухне на колене. Тя вдигна поглед и изведнъж преbledня като мъртвец, когато зърна причината за това.

Звярът. Гигантската сянка, на която се бе натъкнала преди няколко нощи. Колосалното ѝ туловище се издигаше над върховете на дърветата, а кръсъкът ѝ – нещо средно между писък и рев – разтърси земята и се понесе като ураган из гората, поваляйки на земята мъже, жени и емирини. Дърветата заскърцаха, клоните затракаха, а листата засъскаха, докато вихърът фучеше свирепо из гората. Кайку почувства как отново бива притисната към същото дърво, където бе запратена от нападналия я емирин, а въздухът напуска със свистене дробовете ѝ. Сестрата стисна зъби, за да потисне изгарящата болка в рамото си, и затвори клепачи, докато собствената ѝ коса я шибаше безмилостно по лицето, а импулсът да закрепчи ставаше все по-непреодолим. Огромното същество представляваше черна стена от ярост в Чаросплетието и притежаваше такава мощ, пред която Кайку беше като миниатюрна рибка. Тя почувства как нейната *кана* се сгърчва и се свива вътре в тялото ѝ.

Тишина. Ураганът внезапно замря и последните пориви на вятъра изчезнаха сред клоните, а отронените листа се понесоха към земята в лениви спирали.

Кайку отвори очи. Тревата бе осеяна с окървавени трупове на емирини и хора. Тя видя как Асара се изправя бавно на крака, а мечът продължава да виси в отпуснатата ѝ ръка. Тсата и Хет също се надигнаха и веднага заеха защитна позиция над лежащата по очи Пейтре. Неколцина от войниците се размърдаха, но повечето продължиха да лежат неподвижно. Емирините бяха изчезнали.

На края на полянката, където се бе разиграла касапницата, бе застанала Лусия и се взираше в звяра. Силуетът му бе закрит от дърветата и от тъмнината, която той излъчваше като дим от себе си, но това не

можеше да прикрие огромните му размери. Малките му блестящи очи се вираха в нея. Девојката бе като трошичка пред него – миниатюрна и незначителна, – ала въпреки това стоеше сам-самичка пред смазващото му присъствие, без да потрепне, докато колосът я обливаше със свистящия си дъх.

Постепенно всички оцелели се изправиха и погледнаха към чудовището – всички, с изключение на ткиуратците. Кайку закричи към Лусия, но докато минаваше покрай Тсата, погледите им се срещнаха и тя забележа, че очите му са влажни. Потресът от видяното я накара да се спре за миг. Никога преди не бе зървала татуирания мъж да плаче. После тъмнокосата Сестра погледна към Пейтре и видя, че ткиуратката е мъртва. Бяха я спасили от емирините, ала бясното пренасяне ѝ бе дошло в повече. Хет се бе надвесил над нея и раменете му се тресяха. Погледите на Кайку и Тсата отново се срещнаха, но очите на Сестрата бяха студени и тя не можеше да му предложи утеха; сетне жената отмести взор и продължи напред към Лусия.

Престолонаследничката се олюляваше леко, когато Сестрата я доближи. Кайку застина на една крачка зад нея – не се осмеляваше да пристъпи по-близо, за да не разруши заклинанието, което възпираше звяра

– Божове, какво е това? – прошепна тя толкова тихо, сякаш го казваше на себе си и не очакваше никакъв отговор.

Ала Лусия я изненада.

– Това е пратеник – каза бавно девојката, все едно в просъница.

Тъмнокосата Сестра се замисли за момент.

– На Ксхианг Ксхи? – предположи тя.

– Да – кимна престолонаследничката. – Иска да оставим мъртъвците си и да го последваме.

Младата жена затвори очи. Преди да навлезат в гората се бе постарала да запомни имената на всички мъже и жени от отряда, защото предсещаше, че повечето няма да оживеят, а след смъртта им все някой трябваше да съобщи имената им на Нокту. Щом знаеше как се казват, мястото, където лежаха телата им, нямаше кой знае какво значение.

Кайку вдигна глава и срещна изпълнените с очакване погледи на шепата оцелели. Доджа беше мъртъв и тези, които вярваха в необходимостта от водачи, сега гледаха към нея.

– Трябва да оставим мъртъвците си – рече тя, а гласът ѝ замалко да я предаде, докато говореше. – Трябва да ги оставим тук и да последваме това същество.

* * *

Няколко часа по-късно вече се намираха пред входа на леговището на Ксхианг Ксхи.

Кайку почти не си спомняше как стигнаха до там. Тя се мъкнеше изтощена през гората, а звярът ги водеше – колосална сянка, която никога не се виждаше напълно, нито пък можеха да различат никакви подробности.

Тъмнокосата Сестра ридаше, докато вървеше – скърбеше най-вече заради Фаека, но също така и за всички онези, които загинаха, включително и Пейтре. Хет отказа да изостави бездиханното тяло на сънародничката си и продължи да го носи. Внезапната им, жестока смърт и свирепото настъргване, с което ги бяха връхлетели емирините, я бяха потресли до дъното на душата ѝ. Кайку бе преминала през множество кървави схватки, но това не означаваше, че бе свикнала с тях.

Мрачното ѝ настроение бе пронизано за кратко от други, по-различни мисли; мисли за звяра, когото следваха. През онази нощ, когато тръгна по следите на Лусия, той не само не я бе нападнал, но и незнаяно защо я бе *защитил* от онова същество, което бе приело облика на престолонаследничката. Беше я спасил – нея и само нея, – а другите войници бяха станали жертви на духа-имитатор. Защо? Защо се бе отнесъл с *нея* по друг начин?

После в съзнанието ѝ изплуваха спомените за мига, който бе споделила с Тсата, и за спора ѝ с Асара. И двете я изправяха пред важни решения, които трябваше да вземе, и въпреки това в момента изобщо не я вълнуваха. Единственото, което искаше, бе да се махне от тази прокълнатата гора и никога вече да не се върне.

Обаче ги очакваше още едно предизвикателство и Лусия беше тази, която щеше да се изправи пред него.

Щяха да се досетят, че са наближили убежището на Ксхианг Ксхи, дори престолонаследничката да не им бе казала нищо. Изведнъж атмосферата сякаш се съгъсти от присъствието на древния дух и косъмчетата по ръцете им настръхнаха от странните вибрации, изпълнили въздуха. Те се излъчваха от черното отверстие, зейнало в един неголям хълм, от двете страни на което се издигаха възлести стари дървета, подобни на колони. Огромният звяр се изкачи на билото на хълма и денят изведнъж притъмня.

– Не можете да продължите нататък – каза им Лусия. Погледът ѝ беше ясен, а гласът – уверен. – Сега вече всичко зависи от мен.

Никой не възрази – дори Кайку. Тя знаеше, че рано или късно щеше да се стигне до това. Престолонаследничката погледна за последен път към седемте опърпани фигури, които бяха останали от двадесет и четиримата, потеглили с нея от Арака Джо. За момент очите ѝ се спряха на Сестрата и тя се опита да се усмихне; усмивката ѝ обаче бе изкуствена и явно тя също го осъзна, защото се обърна и закричи към тунела. Седмината оцелели стояха безмълвни и наблюдаваха как чернотата я поглъща.

След известно време те приседнаха на тревата и започнаха да чакат. Тримата войници на едно място, Тсата и Хет с бездиханния му товар на друго, а Кайку и Асара предпочетоха да останат сами – всяка се уедини на неголямо разстояние от останалите.

Малко по-късно обаче тъмнокосата Сестра се изправи и се присъедини към ткиуратците.

Деветнадесета глава

В тунела нямаше светлина и Лусия трябваше да се довери на осезанието си. Тя вървеше, опипвайки с пръсти влажната стена, като се препъваше от време на време в стърчащите корени. Беше тихо – нито духове, нито животни издаваха някакви звуци. Единственото същество на това място бе Ксхианг Ксхи.

Искаше ѝ се да може да остане тук, сред успокояващия мрак, където нямаше никакви гласове, които да я безпокоят. Да си почине, да остане да поспи на това място дори и за една нощ щеше да бъде награда, за която не смееше даже да мечтае. Да се наслади на яснотата на съзнание-то си, да се абстрахира поне за малко от хаоса, който цареше отвън, както и да забрави, че дори и да останеше жива след срещата с Ксхианг Ксхи, трябваше отново да се върне там – там, където мислите ѝ бяха замъглени, хиляди шепнещи гласове се стремяха да получат вниманието ѝ, а разговорът с което и да е човешко същество ѝ костваше невероятни усилия.

Това обаче щеше да си остане само желание. Лусия добре съзнаваше, че нямаше да намери нито покой, нито убежище. Тя продължи напред и не след дълго зърна някакъв мержелеещ се сивкав овал, закрит със завеса от преплетени корени. Престононаследничката ги отметна встрани и пристъпи във владенията на великия дух.

Озова се в просторна здрачна пещера, чийто свод бе обрасъл с множество дървета, които растяха отгоре-надолу и оформяха причудлива мозайка от листа и клони. Подът на пещерата бе блатист и неравен, а от застоялата, осеяна с противни увивни растения вода се надигаха купчинки торф, подобни на миниатюрни островчета, свързани посредством кални пътечки. Въздухът бе студен и мъглив и погледът на Лусия се спря на единственото дърво, растящо сред потискащия пейзаж – кривият му, възлест ствол, сгърчените клони и сбръчканите, мъртви листа свидетелстваха за древността му.

Тя усещаше присъствието на духа, чувстваше вездесъщата му, всепроникваща меланхолия и знаеше, че вниманието му е насочено към нея. Присъствието му бе смазващо, а неизмеримата му мощ бе отвъд способностите за възприемане на човешкия ум. След спускането си в Алскайн Мар Лусия бе говорила с много от прастарите духове, населяващи Сарамир, но Ксхианг Ксхи бе нещо съвсем различно; той бе по-

древен от скалите, по-древен от реките и по-древен дори от гората, която обитаваше.

Девојката чакаше. Въпреки че се страхуваше, тя намираше утеха в предопределението. Животът ѝ я беше довел до тук и тя бе готова за този миг – дотолкова, доколкото беше възможно. Ако не се получи нищо, значи така е трябвало да стане. Тя не можеше да стори нищо повече.

Нищо не помръдваше.

След известно време Лусия свали обувките си и закрачи напред покрай периферията на долчинката. Всеки път, когато стъпеше върху меката трева, студената вода обливаше босите ѝ ходила. Когато стигна до по-твърда почва, тя коленичи и положи длани върху земята. Девојката наклони глава и забави дишането си, подготвяйки се за подобното на транс състояние, което бе необходимо за общуването с духовете.

((Няма нужда, Лусия. Аз не съм като другите))

Тялото ѝ внезапно се стегна. Гласът звучеше като хриптяща въздишка на умиращ човек и тя почувства как въздухът в прашния храм се раздвижва. Никога досега, при целия ѝ опит с духовете, не бе имало случай някой от тях да ѝ проговори *първо*. Контактът винаги се постигаше без език, на някакво първично, инстинктивно ниво, защото това бе единственият начин за комуникация с толкова различни и чужди същества.

((Разбирам те)) каза Ксхианг Ксхи. Мислите му бяха абсолютно прозрачни за нея, сякаш ги бе изрекъл на глас. *((Те са ми като деца и им липсва мъдрост. Още не знаят да мислят по начина, по който мисля аз))*

Лусия се смути. Деца? Всемогъщи богове, това същество възприемаше другите духове като деца? Що за глупачка беше, щом си мислеше, че е готова за Ксхианг Ксхи? Престолонаследничката не се осмеляваше да мисли какво би станало, ако се бе отнесла с него по същия начин, по който се отнасяше с другите духове.

Тя отвори бавно очи и погледна към духа. Той се рееше във въздуха пред нея – издължено привидение с човекоподобна форма, изтъкано от мъгла, – досущ като сянка по залез слънце. Имаше ръце с тънки, източени пръсти, и нещо като глава, която променяше структурата си прекалено бързо, за да може Лусия да съзре каквото и да било изражение. Перспективата бе изкривена – духът изглеждаше едновременно близък и далечен, слаб и масивен, реален и призрачен, а непрекъснатоменящите му се очертания объркваха сетивата ѝ. Такива обаче бяха всички духове – видът им неизменно смущаваше човешките възприятия.

((Изправи се)) каза ѝ той. ((Не се унижавай пред мен. Нямам нужда от демонстрации на преклонение или почит))

Лусия го послуша.

((Няма защо да се боиш да говориш, Лусия))

Тя всъщност не се боеше – не се боеше от него по начина, по който се страхуваше от някои от другите духове; духовете, които бяха гневни и капризни и я посрещаха със злоба и омраза. Това, от което девойката се боеше, беше неговата безгранична тъга и покъртителното чувство на обреченост, което лъхаше от Ксхианг Ксхи. Страхуваше се, че прастари-ят дух може да ѝ позволи да узнае източника на тази тъга и по този начин да я прехвърли и на нея, а това беше време, което Лусия едва ли щеше да понесе.

– Колко стар си всъщност? – попита престолонаследничката. Искаше да провери отговорите му, преди да го попита за онова, заради което бе дошла, макар и да бе повече от сигурна, че съществува вече знаеше каква бе целта ѝ.

((Вече обитавах тази земя, преди първият от вас да се изправи на два крака, преди да се надипли сушията, преди да се родят луните. Вече съществувах, когато светът не беше нищо друго, освен прах, както и дълго преди това. Аз не съм като другите духове, които познаваш; те се родиха от земята, но не и аз. Аз дойдох от другаде и отново ще отида другаде, след като този свят погине в пламъци и луните станат на прах))

Гласът му, който наподобяваше шумоленето на сухи листа в съзнанието ѝ, я заля с шеметна феерия от проблясващи образи и призрачни картини на обсипани със звезди черни пространства, сред които бавно се въртяха гигантски сфери. В следващия миг в мрачната бездна изригнаха чудовищни ярки пламъци, които погълнаха огромните кълба. Пулсът ѝ се учести и престолонаследничката примигна уплашено. Ксхианг Ксхи продължаваше да се рее във въздуха пред нея.

– Ти бог ли си? – попита Лусия.

((Не съм бог)) отвърна прастарото създание. *((Тези, които сега наричате богове, след време можете да наричате по друг начин. Някои ще си останат само в митовете, а други могат да се окажат по-реални, отколкото си представяте. Не е моя работа да разбулвам същността им. Вие не можете да разберете съществува, за които говорим, въпреки че някой ден това може и да се случи. В момента разполагате само с тълкувания, които се променят с промяната, която настъпва у вас, и понякога ви отвеждат по-близо до истината, а понякога*

– по-далеч. Твоята раса е още млада, Лусия; и също като малки деца вие не можете да разберете напълно онова, което виждате))

Лусия прие тези думи с леко кимване. Усещаше съзнанието си изпразнено от всякакви мисли. Сега, в присъствието на великия дух, тя изведнъж откри, че думите ѝ убягват. В продължение на няколко дълги секунди девойката остана безмълвна – крехка фигурка с раздърпани и кални пътнически дрехи и разчорлена руса коса.

((Има много неща, които трябва да узнаеш, Лусия)) рече Ксхианг Ксхи. ((Ти искаш да поведеш война, за да спасиш родината си, ала все още не осъзнаваш коя е истинската заплаха. Аз ще ти я покажа))

– Покажи ми – промълви престолонаследничката и изведнъж пещерата и всичко наоколо изчезна.

Тя стоеше сред някаква безкрайна равнина от черна скала, осеяна с извисяващи се купчини от порутени камъни и димящи руини. Въздухът трептеше от непоносимия зной и изгаряше дробовете ѝ, а кожата ѝ се бе сбръчкала от горещината. Парещият вятър фучеше покрай нея, замеряйки я с прах и камъчета, а дрехите ѝ плюяха под огнения му напор. Миришеше на сяра и отрова. Пред нозете ѝ зееше огромна бездна, изпълнена с клокочеща мътна магма, чието адско сияние придаваше на лицето ѝ зловещ пурпурен оттенък. Необятната равнина бе прорязана от множество такива кратери и от време на време земята се разтърсваше, сякаш беше някакво гигантско спящо чудовище.

Лусия бе потресена от пъклената гледка. По някакъв начин знаеше, че всъщност не се намира там, и беше убедена, че тази преизподня не е в състояние да я нарани; инстинктите ѝ обаче не бяха на същото мнение и тя отстъпи назад, отдалечавайки се от бездната, като се оглеждаше трескаво за своя събеседник.

По стените на вулканите в далечината се стелеше лава; те бяха с такива колосални размери, че върховете им се губеха нейде над кафявия покров от гъсти изпарения, надвиснали над мрачния пейзаж. Те периодично биваха прорязвани от аленото зарево на вулканичните изригвания и от назъбените копия на светкавиците, които поразяваха земята с влудяваща интензивност – по десетина всяка секунда. В далечината се открояваха навъсените силуети на гигантски планини, за които Лусия предположи, че най-вероятно са мъртви вулкани.

– Какво е... какво е това място? – попита тя.

((Това е домът на твоя враг – преди хиляди години, преди да бъде разрушен. Това е луната, която наричате Арикарат))

Гласът на Ксхианг Ксхи прозвуча в главата ѝ като потракване на

изсъхнали клони.

((Това не е място за създавания като теб. Въздухът тук ще те отрови, а горещината ще разтопи плътта ти и ще я смъкне от костите ти. Вятърът ще избодне очите ти и ще те разкъса на парчета. Самата атмосфера ще те смачка като яйце))

– Защо ме доведе тук? – пророни девойката.

((За да ти покажа)) гласеше отговорът.

– Какво да ми покажеш?

((Твоя враг))

Лусия се огледа безпомощно наоколо.

– Не виждам нищо.

((Пречат ти ограниченията на собствените ти възприятия. Използвай дарбата си, която те прави уникална. Слушай))

Престолонаследничката се вслуша в съвета му. С цената на известни усилия тя започна да се успокоява, потапяйки се постепенно в упойващото състояние на вгълбен транс. Опитът я беше научил да прави това дори и сред невъобразим хаос като този, който бушуваше около нея – да се насочва навътре към себе си и да си създава тихо убежище на покая и безмълвието, където да се оттегли. Тя застана на колене и едва сега забеляза, че продължава да е боса. Лусия положи длани върху горещата скала и се вслуша в сърцебиенето на луната.

Въпреки че бе предпазлива, злотворното въздействие на Арикарат продължаваше да атакува сетивата ѝ – изгарящите потоци лава, клокочещата магма и раздираната от земетресения и вулкани повърхност. Беснеещата ярост на съзиданието бе ужасяваща. Лусия се поколеба за момент, страхувайки се да не бъде пометена от силата на усещането, и излезе от трансa.

След миг тя започна всичко отначало, ала този път беше по-внимателна и ето че сред грохота на разкъсваната земна гръд и бученето на вулканите Лусия постепенно взе да различава мисли. Мисли тежки и масивни като континенти, които се носеха бавно под нея; сложни и неразгадаеми процеси отвъд способностите на нейния ум. Размислите на един бог.

– Чувам го... – промълви с дрезгав глас престолонаследничката, а от очите ѝ избликнаха сълзи. – Чувам го...

((Сега погледни)) каза ѝ Ксхианг Ксхи и тя послушно вдигна очи към небето, където зад облаците се виждаше някакво бяло сияние, което нарастваше със стремителна бързина.

– Копието на Джурани – прошепна Лусия. В следващия миг цялото

небе избухна сред ослепително бяла светлина, земята се разтърси тъй, сякаш бе настъпил краят на света и престолонаследничката запищя, когато метеорът се стовари с цялата си тежест върху нея.

* * *

Когато дойде на себе си, видя, че лежи на малко островче твърда земя в пещерата на Ксхианг Ксхи, а лицето и косата ѝ са оплескани с кал. Цялата разтреперана, тя се изправи и отново погледна към духа. Той продължаваше да се рее в мъглата пред нея – аморфно привидение от дим с дълги пръсти, наподобяващо детска рисунка на кошмар, от което струеше всепроникваща печал и тъга.

Тя си пое дълбоко въздух, за да дойде на себе си, и надигна глава.

– Това беше моментът, когато боговете унищожиха Арикарат – рече тя. – Когато армията, предвождана от родителите му Асантуа и Джурани, му е обявила война; и собственият му баща, богът на огъня, го погубва с копието си.

((Това е твоето тълкувание. Примесено е с мита, ала съдържа зрънце истина, както повечето легенди))

Девојката се намръщи.

– Но духът от Алскайн Мар ми каза точно това.

((Духът от Алскайн Мар не е достатъчно стар, за да си спомни, нито пък е достатъчно мъдър, за да разбере. Духовете знаят много неща, ала им липсва опит))

Това беше нещо ново. Никога досега не ѝ беше хрумвало, че духовете могат да грешат. Престолонаследничката знаеше, че понякога бяха упорити лъжци, но винаги бе имала вяра във върховната им мъдрост. Да чуе, че дори те бяха смятани за невежи от това същество, бе просто потресаващо.

– А какво е твоето тълкувание? – попита тя, очаквайки със страх отговора му.

((Няма да го разбереш. Твоето знание се основава на знанието на предците ти и изминава дълъг и бавен път до истината. Просто така е устроен твоят вид. Вие винаги вярвате, че знаете всичко, което ви трябва да знаете, а това, което не знаете, обяснявате по други начини. Впоследствие другите поколения се присмиват на невежеството ви и правят същата грешка, след което и на тях им се присмиват. Истината се постига постепенно, Лусия. Каквито и отговори да ти дам, няма да повярваш в тях, дори и да си в състояние да ги проумееш))

– Тогава какво можеш да ми кажеш? – попита

престолонаследничката, разпервайки ръце. – Какво трябва да узная?

((Вече си научила много, но не е достатъчно)) отвърна духът. *((Знаеш, че отломките от Арикарат, които са паднали на твоята планета, са донесли със себе си частици от съществуването, което е живяло там. Знаеш, че това същество все пак е притежавало достатъчно сила, за да създаде Чаросплетниците, и че те вършат неговото дело, без изобщо да знаят, че нещо ги контролира. Но ти не знаеш какви са намеренията на вещиците. Никой от вас не знае. Мислите си, че те искат да завладеят колкото се може повече земя. Ала завоюването на територия не е истинската им цел, а само стъпка от плана на Арикарат. Те нямат намерение да се разпрострат отвъд Сарамир. Нямат никаква нужда от това))*

Лусия чакаше ужасена следващите му думи. Толкова много неща, в които бе твърдо убедена, се оказваха просто илюзии и се сгромолясваха с гръм и трясък, а Ксхианг Ксхи се рееше в мъглата и придобиваше все по-тъмни оттенъци.

((Те променят вашия свят, Лусия. Искат да го направят като дома на своя господар. Подготвят го за неговата поява))

Изведнъж девойката съзря отново черната равнина и кафявите облаци и усети вкуса на сира в устата си, от който ѝ прилоша, а коленете ѝ потрепериха. Зловещите съоръжения, които Чаросплетниците бяха издигнали, машините, димните ями – всичко това бяха инструменти, чрез които се опитваха да превърнат света в мрачна и отровна пустош. От Сарамир щяха да разпространят заразата над целия Близък свят и отвъд великите океани, които никой, освен тайнствените изследователи на Итрикс, не бе прекосявал; тогава дори чуждите и далечни земи, намиращи се там, щяха да бъдат погълнати, и окоето на Нуки нямаше никога вече да изгрее над света, защото щеше да ослепее завинаги.

((В езика ви няма дума за онова, което правят вещиците)) продължи Ксхианг Ксхи. *((Други култури на други места далеч, далеч от тук имат наименования за този процес, ала те няма да означават нищо за вас. Стига ви да знаете само това – ако не спрете Чаросплетниците по един или друг начин, с вашия свят е свършено))*

Бледите очи на Лусия изглеждаха леденостудени, когато отново вдигна поглед към прастарото създание.

– Било заради Арикарат, било заради другите богове.

((Ти си изключително мъдра за своя вид. Духът от Алскайн Мар се оказва прав поне за това. Някога Арикарат беше много могъщ – колосално присъствие в Чаросплетнето. Ако се завърне, той отново ще

поведе война срещу онези създания, които наричате богове. Те се страхуват от него. Копието на Джурани може да поразии и вашата планета))

Лусия стисна зъби. Отне й известно време, докато разбере, че е бясна.

– Значи боговете са злобни и отвратителни – рече тя, – щом искат да накажат нас за собствените си грешки. Да се бяха справили с врага си още първия път.

((Дори боговете правят грешки)) гласеше отговорът на Ксхианг Ксхи. *((Твоят народ има едно предание за Сивата пеперуда и Нишка-та на покварата, което само може да затвърди вярата ти в това))*

– И къде са сега боговете? – извика Лусия.

((Не зная отговора на този въпрос)) рече духът. *((Техните пътища са неведоми за мен, както моите са неведоми за вас. Всички неща са преходни и всяко нещо изглежда незначително пред по-голямото от него. Навярно вашата война дори не е достойна за презрение в очите на тези създания. Навярно всичко, което вършите в името на своите богове, остава незабелязано. Или пък те наблюдават всеки ваш ход, но чакат по неизвестни за вас и мен причини. Не зная. Боговете не се намесват, освен ако не е абсолютно наложително))*

Лусия се опита да потисне гнева си. По принцип тази емоция не й бе особено присъща, ала в момента се чувстваше ужасно ядосана. Толкова много хора бяха умрели, за да стигне до тук, а какво научи? Че целта на борбата им е да коригират грешката, допуснатата от боговете, и че бяха толкова незначителни, че тези богове дори нямаше да ги видят.

Не. Не можеше да повярва в това. Когато беше дете, лунните сестри бяха изпратили децата си, за да я спасят от шин-шините. Освен това знаеше, че Кайку на няколко пъти бе подтиквана от Императора на боговете към действия, които не би извършила в противен случай.

И въпреки това... ами ако лунните деца бяха само духове без никаква връзка с богините на луната? Бе напълно възможно да са спасили Лусия, ръководени от някакви свои причини. По принцип духовете бяха доста капризни, а Лунните деца бяха безумни според човешките стандарти. Ами ако сънищата на Кайку бяха точно това – сънища, провокирани от вярата.

„Боговете не контролират. Те са по-изтънчени. Използват превъплъщения и поличби, за да сломят волата на вярващите, така че да постъпят така, както боговете искат. Няма предопределение или съдба. Всеки от нас има своя избор. Самите ние трябва да водим своите

битки.“

Нейните собствени думи, които бе казала на Флен, когато приятелят ѝ беше още жив. Точно това беше ключът – превъплъщения, поличби, изгънченост. Такива бяха пътищата на боговете. Никога нищо конкретно, никога не позволяват на вярващите да узнаят истината със сигурност, никога не правят нещо, което да не може да бъде взето за съвпадение или заблуда. Лусия се запита дали боговете не се прикриваха *преднамерено*. Може би им харесваше да измъчват следовниците си, като не им дават никакви конкретни доказателства за съществуването си. Дали не беше по-добре да бъдат като ткиураците – да не се прекланят пред никакви богове и да почитат единствено спомените за бележитите си предци?

А навярно боговете бяха като родители, които оставяха децата си да правят грешки и сами да решават проблемите си? Родители, които учеха децата си, че не могат да разчитат на никой друг, освен на себе си, и се намесваха само когато трябваше да им дадат някои напътствия? Дори и в случаите, когато *всичко* бе заложено на картата?

Ала при това положение, помисли си Лусия, поглеждайки на нещата от друг ъгъл, може би техният свят не беше единственият свят, управляван от боговете. Навярно те бяха само малки, незначителни прашинки сред звездите – просто една от безбройните култури, всяка от които жадуваше за внимание в празнотата.

Жестокостта на тази мисъл я повали на колене.

((Никога няма да узнаеш, Лусия)) каза Ксхианг Ксхи. *((По един или друг начин истината ще те унищожи))*

Тя се вторачи в мократа трева на островчето.

– Каж ми – изрече умолително. – Има ли изобщо надежда?

((Има надежда)) отвърна духът. *((Защото плановете на Арикарат в известен смисъл са се обърнали срещу него. Той не очакваше Сестрите. Нито пък очакваше теб))*

– Но ние сме Различни. Произлезли сме от покварата, която той създаде. Заразата в земята, която убива реколтата и превръща децата в изроди в майчината им утроба.

((Покварата не е болест на земята. Тя просто е ускорител на промяната. Арикарат не иска да унищожи целия живот на планетата; той все още има нужда от вас и ще се нуждае от вас още доста време, докато не бъде напълно възстановен. Повечето хора, растения и животни ще загинат, ала някои ще се приспособят и ще оцелеят. Той променя както флората на Сарамир, така и хората, които живеят

тук))

– Променя ни?

((Променя ви, така че да можете да живеете в новия свят, който той ще сътвори. Променя ви, така че да можете да дишате въздуха, който сега е отрова за вас. Сестрите вече могат да го правят, макар и до известна степен. С течение на времето тази промяна ще се ускори. Повечето от вас ще се раждат Различни. Когато въздухът стане лош, само онези Различни, които могат да го дишат, ще оцелеят; така покварата всъщност ще ви спаси. Навсякъде другаде хората ще загинат и вещерските камъни ще бъдат извадени без никакви трудности. От твоите сънародници))

Лусия затвори очи и съзря картините, които описваше духът. От тъгълчето на едното ѝ око се отрони сълза.

– Тогава за каква надежда ми говориш?

((Ти носиш надежда. Сестрите носят надежда. Арикарат нямаше никаква представа какво направи, когато се забърка с твоя вид. Намесата му положи началото на промени, които нямаше да се случат и за милион години, ако изобищо някога се случеха))

– Тогава какви сме ние?

((Вие сте следващото стъпало. Вие разкъсахте воала на господството – границата между физическия свят и незримия свят отвъд сетивата. В очите на боговете това е вододелът, който бележи края на вашето детство. Ти го постигаши по един начин, а Сестрите – по друг. Това няма никакво значение. Отвъд тази точка вече не сте онова, което сте били. Вие сте първите представители на наистина висшите човешки същества))

– Значи Кайлин е била права – прошепна Лусия. – През цялото това време е била права.

((Точно така)) потвърди духът. *((Бях осигурил безопасно преминаване из гората за теб и Сестрите, но не прострях благоволението си над тези, които не са разкъсали воала. Една от вас обаче загина и аз не можах да предотвратя това))*

Престолонаследничката вдигна глава.

– Ами Чаросплетниците? Те какво представляват?

Ксхианг Ксхи сякаш бе започнал да избледнява и неусетно се разваряше в мъглата.

((Те не са като вас. Техните способности идват от техните Маски. От Арикарат))

– Но ако Арикарат е създал Различните, тогава защо вещерите ги

избиват? – намръщи се Лусия. Не искаше да повярва в това, което беше чула, и търсеше несъответствия в логиката на духа.

Ала Ксхианг Ксхи беше неумолим.

((За да гарантират успешното си възкачване на трона, им бе необходимо да не допуснат съществуването на хора като теб и Сестрите. В крайна сметка се провалиха. След време ще престанат да убиват Различните и ще започнат да ги развъждат селективно))

– Откъде знаеш това? – извика Лусия.

((Това е единственият логичен курс на действие)) отвърна духът и тя нямаше какво да каже. Не можеше да спори с подобно създание, което бе по-древно от документираната история; създание, което зашеметяваше интелекта ѝ до такава степен, че ѝ костваха неимоверни усилия да смели дори откъслечните зальци информация, които Ксхианг Ксхи ѝ подхвърляше. Не смееше да мисли колко много неща не ѝ беше казал, колко много неща просто лежаха отвъд способностите ѝ да ги възприеме. Навярно, каза си тя, ако ги знаеше, щеше да бъде скръбна и печална като него. Може би невежеството бе за предпочитане. Колко дребни и нищожни в крайна сметка бяха хората!

Престолонаследничката се изправи на крака, разчорлена и изнемощяла, и отново се взря в поклащания се във въздуха силует на Ксхианг Ксхи.

– Моля те – рече тя, – помогни ни. Помогни ни да предотвратим всичко това.

Тя усети как прастарият дух я наблюдава изпитателно в мрачната си, хладна пещера.

((Ще ти помогна)) рече. После, след пауза, проточила се сякаш часове, добави: *((Ала помощта ми си има цена))*

* * *

Вече се здрачаваше, когато Лусия най-накрая излезе от тунела.

Отначало никой не я забеляза. Всички бяха погълнати от скръбта и умората и седяха на полянката под нетрепващия взор на огромния звяр, приклепнал на билото на хълма. Повечето спяха, защото присъствието на великия дух държеше кошмарите на разстояние.

Кайку се събуди, когато Тсата я докосна по рамото. Тя отвори очи и го погледна. Преди няколко часа тя бе положила глава на бедрото му и бе заспала, докато хлипаше тихо. Сестрата се надигна, отметна косата си зад ухото и проследи посоката на погледа му.

Щом зърна Лусия, Кайку мигом скочи на крака и се втурна към

престолонаследничката. Сестрата я прегърна силно, ала думите, с които щеше да изрази облекчението си, така и не бяха изречени. Девојката остана вдървена като статуя; ръцете ѝ висяха отпуснато покрай тялото ѝ. Кайку отстъпи назад, загледана учудено в лицето ѝ.

– Лусия?

Тримата войници се изправиха на краката си и се приближиха колебливо към тях, сякаш се страхуваха от нещо. Асара също се изправи, но остана на известно разстояние.

– Всичко свърши – каза Лусия, а погледът ѝ срещна за миг този на Кайку. Гласът ѝ беше равен и безизразен. – Имаме гарантиран безопасен изход от гората. Звярът ще ни пази.

– Лусия? – рече отново Сестрата с въпросителен тон. Опита се да се усмихне, ала не можа. – Лусия, какво стана?

– Духовете ще ни помогнат, когато му дойде времето – заяви едно девојката. – Нали това искаше?

Преди Кайку да успее да каже нещо, престолонаследничката се обърна към групата.

– Трябва да се върнем в Арака Джо. Не искам да остана на това място и миг повече.

Тонът ѝ преряза всички евентуални въпроси, а и Лусия не даде възможност на никого да я попита за каквото и да било. Тя се отдалечи от Кайку, оставяйки я объркана и наранена, и закричи към дърветата. Лишени от възможността да сторят нещо друго, оцелелите ѝ придружители я последваха един по един, докато ношта спускаше черния си воал над гората Ксу.

Двадесета глава

Великият град Аксками тънеше в собственото си зловоние.

Изпаренията от конструкциите на Чаросплетниците притискаха с отровната си тежест столицата – те бяха много по-плътни и тежки от обикновения дим. Задушливият им покров бе разклащан от лекия бриз, но никой вятър не бе в състояние да го отмести от града. От него непрекъснато се стелеше мъгла, която бе обгърнала всички улици на величествения някога град. Освен това около Аксками неизменно се забелязваха и облаци – нещо доста необичайно за сезона на зимата, когато по принцип небесата бяха чисти, – и от време на време от тях се изливаше кафеникав дъжд, който вонеше на развалени яйца.

Императорският квартал бе като бледа сянка на предишното си величие. Градините бяха занемарени и обрасли с плевели, а водата във фонтаните бе мътна и застояла. Дърветата бяха останали без листа и гниеха бавно сред мръсните алеи и рушащите се алпинеуми. От самите къщи, където навремето живееха благородниците и аристократичните фамилии на Империята, сега бяха останали само стените. Лишени от скъпите си декорации, сега те служеха за приют на бездомните тълпи и дори дворовете им гъмжаха от спящи скитници.

Ала въпреки че бе изгубило душата си, това място все пак бе запазило някакви частички от миналото си. Някои дюкянчета и търговци на едро продължаваха да работят, едва свързвайки двата края с продажбата на различни стоки. Трябваше да си плащат на стражите, за да внасят неща отвън, както и за да не бъдат ограбени. Алтернативата беше да изоставят имуществото си и да напуснат града, ала малцина имаха парите или възможността да го сторят. Ето защо търговците понасяха стоическите трудностите и се надяваха, че все някога ще настанат по-добри дни.

Едно подобно магазинче се стопанисваше от билкар, който навремето се радваше на репутацията на най-добрия в страната. Някога неговите баща и дядо снабдяваха с редки растения и билки лечителите на Императорското семейство, а сетне семейната традиция бе продължена от него. След като Чаросплетниците завзеха Аксками и вече нямаше Императорско семейство, билкарят не заряза призванието си, ала отказа, когато лечителят на Лорд Протектора и рода Коли му предложи да се премести в Императорската цитадела. Причините за това бяха две – едната се дължеше на обстоятелството, че потомственият знахар бе твърдо

решен да запази магазинчето си, а другата произтичаше от отношението му към вещерите – той изобщо не ги обичаше и никога не им беше вярвал.

Поради това той си остана в Императорския квартал, а лечителят го навествяваше, когато се нуждаеше от нещо. Той винаги пристигаше с черна каляска, инкрустирана със злато, ескортиран от стражи с пушки, които заставаха на пост пред магазинчето, докато лекарят на Лорд Протектора пазаруваше.

Той се казваше Юкида и беше кльощав мъж с вечно сълзящи очи и провиснала бяла коса, сресана така, че да прикрива плешивината на темето му. Въпреки слабоватия си вид, той се движеше като мъж на половината от годините си, а ръцете и гласът му бяха стабилни и уверени. Робата му се полюшваше тромаво около мършавата му фигура, докато вървеше между редиците със стъкленици и платнени кесии със стрити на прах корени. Повечето полици пустееха. Фенерите, чиято функция беше да разпръсват сумрака, сякаш спомагаха за потискащата атмосфера – самият факт, че са запалени в час, когато не би трябвало да светят, бе достатъчно красноречив.

Той и билкарят – набит и закръглен мъж с тънки мустачки и енергични маниери – си размениха няколко приятелски думи, преди Юкида да му връчи списъка с онова, което му беше нужно. Собственикът на дюкянчето отиде в кабинета си, за да чука необходимите количества от различните билки, а лечителят зачака, потраквайки с пръсти по тезгяха.

– Господарю Юкида – каза някакъв глас. – Изглеждате добре.

Прозвучаването на собственото му име го сепна; той си мислеше, че магазинчето е празно. Лечителят се огледа наоколо и видя човека, който бе нарушил безмълвието. Тя стоеше до входа към задната част на дюкянчето и когато пристъпи бавно към него, очите му се разшириха от изумление.

– Дълго ви чаках – рече тя. – Цели три дни.

– Господарке Мишани – възкликна Укида, толкова смаян, че съвсем забрави, че трябва да се поклони. – Какво правите тук?

– Дойдох да ви помоля за една услуга – отвърна жената. Лицето ѝ изглеждаше болнаво на сумрачната светлина и тя не бе облечена в обичайните за нея елегантни дрехи. Робата ѝ бе раздърпана и мръсна, от тези, които се използват за продължителни пътувания, а косата ѝ бе вързана на непретенциозна конска опашка и бе втъкната под качулката на дрехата ѝ, за да се прикрие издайническата ѝ дължина. Никой не би могъл да каже, че тази обикновена девойка е благородничка.

– Ще те убият, ако разберат, че си тук – рече Укида, след което добави: – Могат да убият и мен, само защото съм говорил с теб. – Той се озърна притеснено, търсейки с поглед билкаря.

– Той знае – уведоми го младата жена. – Помни времето на Империята и е останал предан на аристокрацията. Предположих, че по някое време ще дойдеш тук, ето защо го помолих да те изчакам тук. – Тя се усмихна горчиво. – Зная, че това е единственото място, откъдето попълваш запасите си. Винаги си настоявал пред баща ми, че се задоволяваш само с най-доброто.

– Паметта ви е добра, господарке Мишани, но се боя, че не мога да кажа същото за преценката ви. С идването си в Аксками сте се подложили на голяма опасност. Сама ли вървахте по улиците? Това е истинско безумие!

– Зная по-добре от теб рисковете, които съм поела, Юкида – рече невъзмутимо. – Искам да предадеш това писмо на майка ми.

Лечителят поклати уплашено глава.

– Господарке Мишани, така ще изложите живота ми на голям риск!

– Няма никакъв риск. Можеш да го прочетеш, ако искаш. – Тя извади писмото от пояса на робата си и му го подаде. Нямаше печат.

Юкида го изгледа подозрително. Мишани беше сигурна, че в момента мъжът се чудеше към кого трябваше да бъде по-лоялен. От една страна, той бе обвързан с клетва за вярност към семейството ѝ, което включваше и нея, защото тя продължаваше да бъде официално част от рода Коли. От друга страна обаче, всички прислужници знаеха, че Мишани вече не е добре дошла в това семейство и че баща ѝ най-вероятно щеше да я екзекутира, ако я спипаше. Най-малкото щеше да я затвори някъде и да я подложи на разпит. Участието ѝ в заговора по отвличането на Лусия вече бе широко известно, макар и да не бе получило официално потвърждение, както и участието ѝ в бунта в Зила преди няколко години. Чаросплетниците нямаше да проявят никаква милост, ако им паднеше в ръцете, и щяха да се отнесат по същия начин към всеки, който ѝ помогнеше.

– Вземи го – настоя жената. Тя си спомни как Юкида я беше лекувал като малка и как се бе грижил за драскотините и ожулванията ѝ. Нямаше да я предаде; бе абсолютно сигурна в това. Въпросът беше дали щеше да ѝ помогне.

Най-накрая лечителят все писмото и го разгъна. Никъде не пишеше получател или подател – целият текст се състоеше от дузина вертикални колонки с пиктограми от Висшия сарамирски.

– Това е стихотворение – каза той. „При това не много добро“, добави на ум.

– Да – кимна Мишани. – Моля те да го предадеш на майка ми. Няма нужда дори да споменаваш, че е от мен. Никой няма да разбере.

– Чаросплетниците ще разберат – изтъкна лечителят. – Нищо не може да остане скрито за тях.

– Наистина ли вярваш в това? – попита жената. – Не смятах, че се подаваш на евтиното им всяване на страх.

– Могат да зърнат вината в съзнанието на човека – каза Юкида.

– Само ако имат основание да я търсят там – отвърна Мишани. – Повярвай ми, господарю Юкида. Живяла съм дълго време с хора от Аления орден и съм наясно с много неща. Зная какво могат и какво не могат вещерите. Има риск, но той изобщо не е голям. Ти си единствената ми надежда.

Юкида я изгледа преценяващо, сетне сгъна писмото и ѝ се поклони.

– Ще изпълня молбата ви – обеща той.

– Имаш най-дълбоката ми благодарност – кимна Мишани и отвърна на поклона му по начин, който не подхождаше на високия ѝ ранг. Това бе съвсем преднамерено – тя познаваше добре лечителя и знаеше, че арогантността няма да доведе до нищо, въпреки че мъжът все още беше неин слуга. Това го смути и същевременно го накара да се почувства леко засрамен.

Мишани се шмугна обратно във входа, водещ към задната част на магазинчето, и в същия миг билкарят се върна от кабинета си. Юкида плати за болките и си тръгна, скрил писмото до Мураки ту Коли под робата си.

* * *

Съпругата на Лорд Протектора седеше зад писалището си в малката си стая, а перото ѝ драскаше по пергаментата под светлината на фенерите. Липсата на прозорци издаваше, че за нея няма голямо значение дали навън е ден или нощ, а и бездруго Мураки нямаше никакво желание да вижда забуленото в зловонни изпарения око на Нуки. Като се изключат редките случаи, когато вечеряше със съпруга си, тя почти не напускаше тази стая. Тъкмо привършваше новия си роман за приключенията на Нида Джан и бе погълната изцяло от света, който сама си беше създавала, понесена на крилете на развъзката. Част от нея не бе особено доволна от бързината, с която напоследък завършваше книгите си, защото тя се гордееше изключително много с работата си, ала въпреки че

последните ѝ истории не бяха брилянтно изпипани като старите, те в никакъв случай не можеха да бъдат наречени слаби.

Тя не чу как Юкида извести със звън появата си, нито пък обърна внимание на обстоятелството, че влиза непоканен. Подчинените ѝ отдавна се бяха научили да не чакат отговора ѝ, защото тя никога не ги забелязваше. Ето защо лечителят влезе, поклони се и остави някакво писмо на края на писалището ѝ. Докато правеше това, мъжът ѝ хвърли бърз поглед, забелязвайки, че лицето ѝ има блед и болнав вид. Лош въздух и лоши хранителни навици, съчетани с липса на физически упражнения и слънчева светлина. Юкида си помисли, че ако продължеше в същия дух, Мураки съвсем скоро щеше да се разболе. Беше я предупредил за това и бе дръзнал да каже и на Авун, но нито един от двамата не обърна внимание на думите му. Той се поклони почтително и излезе тихомълком от стаята.

Мураки продължи да пише. Минаха няколко часа, преди да спре, за да си починат малко ръцете ѝ, и точно тогава забеляза писмото. Писателката се зачуди как ли бе попаднало тук и в следващия миг си спомни, че Юкида го беше донесъл. Тя го взе, разгъна го и започна да го чете. Щом привърши, дъхът ѝ секна от изумление, а тялото ѝ сякаш се вцепени. След малко Мураки го прочете отново, зачеркна някои от йероглифите, пак го прочете и го изгори във фенера. После седна зад писалището си и се вторачи в страницата, която пишеше.

След един час тя се изправи и отиде да търси Юкида, а меките ѝ обувки шептяха по покритите с *лач* коридори на Императорската цитадела.

* * *

Авун ту Коли влезе в кабинета си с уморени стъпки. Вътре беше сумрачно и хладно, защото облицованият с *лач* под поглъщаше всичката топлина в помещението. Мебелировката бе оскъдна – голямо мраморно писалище, разположено пред редица стреловидни прозорци, и няколко скрина за съхранение на книгата и документите. Той поддържаше личното си пространство подредено и строго – като живота, който водеше.

Застанал на прага, той огледа нервно помещението и след като се увери, че е пусто, пристъпи вътре и остави завесата да се спусне зад гърба му.

– Добре дошъл, Авун – изхриптя Какре и Лорд Протекторът така се стресна, че подскочи и изруга.

Върховният Чаросплетник седеше зад писалището му, но поради

някаква необяснима причина Авун не го беше видял. Той погледна към натрапника, чудейки се дали вечерът не бе използвал някакъв трик, за да остане незабелязан.

– Изглеждаш ми малко нервен днес – отбеляза Какре. – И имаш всички основания за това.

– Не постъпвайте прибързано, Какре – предупреди го Лорд Протекторът, но гласът му не прозвуча никак убедително. – Действията на Фарек нямат нищо общо с мен.

– Колко удобно – процеди Върховният Чаросплетник, плъзгайки се покрай писалището. – Какъв перфектно избран момент – точно след като ти направи всичко възможно, за да изтощиш силите ми. – Вечерът килна глава настрани, при което Маската му от мъртвешка кожа придоби гротескно любопитен вид. – Къде се изгуби, мой скъпи Лорд Протекторе?

Авун си наложи да се успокои и възвърна самообладанието си. Също като дъщеря си, той ценеше високо способността си да контролира емоциите си и обстоятелството, че Върховният Чаросплетник беше усетил страха му, само доказваше колко изплашен беше в действителност.

– Отидох до Ренм за да обсъдим изграждането на нова димна яма – отвърна той.

– Не можа ли да възложиш това на някой от подчинените си? – попита лукаво вечерът.

– Исках да присъствам лично там – рече Авун и пристъпи напред, за да покаже, че не се бои и няма никакви основания да се бои от каквото и да било. – Според мен една ръководна фигура трябва да се занимава както със значимите дела, така и с по-маловажните, за да не изгуби досега с реалността.

– Ето ти малко *реалност!* – изсъска Какре и протегна едната си възлеа ръка към събеседника си. Лорд Протекторът се сгърчи от ужасната болка – имаше чувството, че Чаросплетникът е впил сгърчените си пръсти във вътрешностите му и ги усуква така, че всеки миг ще се скъсат. Агонията го накара да се олюлее, ала мъжът стисна зъби и не изкрещя, въпреки че изгаряше от желание да го стори.

– Мислеше си, че гневът ми ще се уталожи, ако изчезнеш от погледа ми за няколко дни, така ли? – прохриптя вечерът. – А може би си мислеше, че сигурно ще *забравя*, нали? Че изкуфялата ми глава няма да си спомни какво си направил, когато се завърнеш? И ти като Фарек страшно си ме подценил. – Пръстите му се свиха в юмрук и този път Лорд Протекторът извика и падна на колене. По олисялото му теме

избиха капки пот, а лицето му се изкриви от болка.

– Знаех си... че ще си направиш... грешни изводи... – изпъшка Авун.

– Мисля, че те познавам достатъчно добре, Авун, за да съм сигурен, че си заговорничил с Фарек да ме премахнете – изграчи Върховният Чаросплетник. – Предателството ти е втора природа. Този път обаче избра грешната страна.

– Аз... не беше... аз... – мъжът едва можеше да си поеме дъх. Какре увеличаваше болката и Лорд Протекторът я усещаше в стомаха си като нажежени ножове, които бавно се въртяха сред червата му.

– Продължаваш да отричаш? Ако предпочиташ, мога да претърся мислите ти, за да открия истината – предложи вещерът. – Само че напоследък нещо не съм толкова прецизен както преди. Последствията могат да бъдат... много неблагоприятни.

– Не *можеш* да ме убиеш – изхъхри Авун. От ъгълчето на устата му се бе проточила пурпурна слюнка.

– Искаш ли да опитам по-силно? – попита изгърбеният старец.

Лорд Протекторът бе стиснал зъбите си толкова силно, че трябваше да положи неимоверни усилия, за да отвори уста.

– Вещерите... ще умрат с мен...

Изведнъж ужасният натиск върху органите му намалая. Не много, но достатъчно, че да му позволи отново да диша от безценния въздух. Авун изпълни дробовете си до краен предел, наслаждавайки се на усещането. Стоеше на четири крака, а кръвта капеше от устата му върху облицования с *лач* под.

– Интересно – рече Върховният Чаросплетник с равен глас. – Какво искаш да кажеш с това, Лорд Протекторе?

Авун забави отговора си за миг, за да подбере внимателно думите си. Те трябваше да прокарат границата между живота и смъртта. Той избърса устата си с opakото на дланта си и се вгледа в прегърбената фигура, която стоеше над него.

– Няма кой друг да води армиите ви – каза Лорд Протекторът.

– Това ли било? – подхвърли вещерът. – Само това ли можа да измислиш? Жалък си. Има толкова много подчинени – пълководци и генерали от Черната стража, – които с радост ще заемат мястото ти.

– А кой избираше тези генерали? – попита многозначително Авун. – Аз. И именно аз систематично отстранявах *добрите* от високите постове. Правя това от години.

Какре мълчеше. Мъжът се надигна неуверено, държейки се за

плоския стомах с една ръка.

– Провери биографиите им, ако искаш – рече Авун. – Никой от тях няма опит в истинска военна кампания. Те са пазители на мира, мъже, чиято задача е била да поддържат реда в градовете ни. Старите пълководци станаха безполезни, след като започнахме да използваме Различните и Възлите, ето защо ги премахнах. Ти не обърна никакво внимание на това, Какре. Добре е да се

занимаваш както със значимите дела – той се усмихна, показвайки окървавените си зъби, – така и с по-маловажните.

Върховният Чаросплетник продължаваше да мълчи и се взираше в него през тъмните очни прорези на Маската си. Авун се добра до писалището си и се подпря на него, дишайки учестено. Имаше чувството, че се е нагълтал с натрошено стъкло.

– Помниш ли първите месеци на войната? Помниш ли как армиите ви бяха разгромявани на пух и прах от военачалниците на старата Империя? Това ще се повтори, ако ме убиеш. Няма никой, който да заеме мястото ми.

– Все ще намерим някого – изхриптя Какре, ала гласът му звучеше неуверено.

– Сигурен ли си? Знаеш ли какво точно да търсиш у един лидер? – Лорд Протекторът поклати глава. – Няма да стане. Знаеш ли колко време само ще им трябва да се запознаят с вашите сили и да групират армиите? Вие не разполагате с това време. Вашите разведници не могат да ви снабдяват с достатъчно Различни хищници, за да охранявате територията си и да завладяват нови земи. А колкото повече хищници произведете, толкова по-бързо войските ви ще измрат от глад. Трябват ви Южните префектури, и то преди Жътвената седмица. Тази цел и сега е трудна за постигане, а ако се отървеш от мен, снижаваш шансовете си до нула. Тогава ще започне падението на силите ви и Империята постепенно ще ви разкъса, без значение дали имате фейя-кори или не. С вашите демони на покварата можете да нахлуете в един град, но не можете да го окупирате. За тази цел са ви необходими армии. Необходим съм ви аз!

Лорд Протекторът се изправи гордо пред вещера, без да позволява на болката да си проличи на лицето му, и го изгледа с безчувствения си, змийски поглед.

– Новите димни ями вече функционират. Фейя-корите също са в готовност да бъдат призовани. Трябва да си сътрудничим, иначе безценните ви манастири ще последват участта на Утракса.

С тези думи Авун излезе гордо от кабинета си. Няколкото крачки, които го деляха от завесата на входа, му се сториха най-дългите през живота му – очакваше всеки момент да бъде повален на земята и да бъде измъчван до смърт. Гневът и злобата на Какре сякаш имаха физически измерения и прогаряха дупки в гърба му. Щом излезе в коридора обаче, той вече знаеше, че е спечелил този рунд.

Двадесет и първа глава

Кайку плъзна паравана зад себе си и влезе в стаята. Глъчката на празненствата внезапно утихна.

– Днес са в особено добро настроение – отбеляза Кайлин.

– Те са идиоти – каза ядосано тъмнокосата Сестра. – Досущ като овце, които вярват сляпо на пастирите си.

Здрачаваше се и нощните насекоми подемаха дисхармоничния си концерт в гъсталака, но бяха заглушени от подвикванията, наздравичите и фойерверките, прорязващи притъмнялото небе. Къщата на Аления орден изглеждаше неестествено тиха на фона на шумното веселие. Повечето Сестри бяха в селището и наблюдаваха тържествата, които хората вдигнаха при новината за завръщането на Лусия.

– Изглеждаш ми ядосана – рече Кайлин.

– Да – отвърна Кайку. Тя не носеше одеждите на Аления орден, защото след пристигането им бе дошла направо тук; щом видя, че членовете на Либерата Драмач ги очакват, остави Лусия в техните ръце и побърза да се види с Кайлин.

– Заради тях ли? – попита високата жена и посочи към паравана.

– И заради това – отвърна тъмнокосата Сестра.

Предводителката на Аления орден стоеше права, а светлината на фенера хвърляше отблясъци по гримираното ѝ лице. До едната стена имаше маса със сгънати рогозки под нея, ала високата жена нито извади някоя, нито предложи на Кайку да седне. От тъмнокосата Сестра струеше някаква враждебност, която не допаднаше никак на Кайлин.

– Те си мислят, че това е победа! – извика Кайку. – Мислят си, че се завръщаме триумфално! От целия отряд останахме една шепа хора, а единственото, което ги интересува, е, че Лусия се е върнала и носи със себе си някакво... *обещание*. Това е всичко. Нищо не може да оправдае всичките тези смърти... смъртта на *Фаека*. Тя няма да им каже и дума за онова, което се случи в тази проклета гора, освен че духовете ще ни помогнат, когато му дойде времето.

– Тя им носи надежда – рече меко Кайлин. – А тях ги интересува само това. Те не искат да знаят каква е била цената – единственото, от което са се опасявали, е било смъртта на спасителката им. Може да са глупави, но не бива да забравяш, че са и отчаяни. Ако я бяхме изгубили, те щяха да се обезкуражат завинаги. – Тя изгледа подозрително

събеседничката си. – Много съм ти благодарна, Кайку. За пореден път се представи страхотно. Успя да я върнеш жива.

– Не съм сигурна, че ме интересува твоята благодарност – отбеляза тъмнокосата Сестра.

Кайлин не отговори. Нека Кайку кажеше всичко, което искаше да каже. Нямаше никакво намерение да ѝ вади думите от устата една по една.

– Не трябваше да изпращаш Фаека с нас – рече Кайку, но по тона ѝ високата жена предположи, че не това е причината за гнева ѝ.

– Не биваше да се съгласяваш да дойде с теб – отговори ѝ предводителката на Аления орден. – Доколкото си спомням, ти не каза нищо, когато разбра, че тя ще дойде с теб.

– Тя беше прекалено чувствителна – измърмори Кайку. – Това я накара да полудее. Може би щеше да се възстанови, ако бе излязла от това проклето място. Кракът ѝ изобщо не трябваше да стъпва там.

Кайлин замълча; нямаше какво да каже на Сестрата. Никой от тях нямаше и най-малка представа какво ги очаква в гората Ксу, преди Лусия и придружителите ѝ да проникнат вътре. Бе напълно безсмислено да се обвиняват. Кайлин чувстваше загубата на Фаека също тъй остро, както и Кайку, макар и поради съвсем различни причини – тя скърбеше заради гибелта на една Сестра от драгоценния си Орден, а Кайку – заедно бе изгубила приятелка.

– Ами Лусия? – попита тя. – Как е Лусия?

– Зле – въздъхна по-младата Сестра и закрочи нервно из помещението. – Хладна. Дистанцирана. Затворена в себе си. Ала след срещата с Ксхианг Ксхи поне съзнанието ѝ се проясни. Вече не е замечтана и отнесена както преди. Ако се държи необщително, това е защото тя самата го е решила, а не поради някаква друга причина. Не зная коя от двете предпочитам – дали предишната или сегашната Лусия. И двете състояния са еднакво лоши.

Като наблюдаваше езика на тялото ѝ, Кайлин стигна до извода, че събеседничката ѝ съвсем скоро ще изплюе камъчето, което я тормози, и просто отлага момента. Навярно се боеше да повдигне въпроса, ала доколкото познаваше Кайку, характерът ѝ всеки момент щеше да изтласка онова, което я вълнува, на бял свят.

– Трябва да знам – рече внезапно по-младата Сестра. – Аления орден. Трябва да знам. – Тя застина на едно място и изгледа съсредоточено Кайлин. – Какво правим всъщност?

– Спасяваме Сарамир.

– *He!* – извика Сестрата. – Искам да ми кажеш истината! Какво ще се случи след това?

Предводителката на Аления орден се смути за миг.

– Знаеш това, Кайку – рече меко тя.

– Кажи ми пак.

Високата жена остана загледана в нея за известно време, след което извърна поглед.

– Ще заемем мястото на чаросплетниците – каза тя. – Ще се превърнем в лепило, което споява цялото ни общество. – Тя се обърна и очите ѝ срещнаха тези на Кайку. – Но няма да има конфликт между нас. Ние не сме като вещерите. Няма да се избиваме по заповед на господарите си, нито пък ще използваме способностите си, за да убиваме съперниците им. Изобщо няма да имаме господари.

– Така ще държиш целия Сарамир в ръцете си – отбеляза Кайку.

Високата жена я изгледа учудено.

– Според теб това ли ще направим? – попита тя.

Кайку се изсмя нервно.

– Има ли някакво значение какво мисля аз? Благородниците ще си помислят точно това. Империята няма да може да бъде управлявана, когато властта лежи в ръцете на Аления орден. Нима аристократите ще повярват, че действията ни ще бъдат ръководени от милосърдие и благотворителност? Че ще посветим живота си на това да бъдем техни мундшци и вестonosци? Ние не сме дали клетва за вярност никому и следователно можем да правим, каквото си поискаме. Според теб колко време ще изтърпят това?

– Няма да имат голям избор – каза Кайлин. – Ще им поставим условията си, но няма да искаме повече от това, което са получавали чаросплетниците. Освен това няма да имаме нужда от човешки животи като тях.

– Не, Кайлин – възрази по-младата Сестра. – Знаеш, че те са прекалено умни, за да се вържат на това. Вече видяха какво направиха вещерите. Накрая страхът им от нас ще ги накара да ни премахнат. И бих се обзаложила, че планът ти за бъдещето на Сестрите е насочен към това да се елиминира възможността за подобен развой на събитията. Дори и това да означава *ние* да ги премахнем от пътя си.

– Обвиненията ти започват да стават оскърбителни, Кайку – предупреди я Кайлин. – Помни с кого разговаряш.

По-младата жена поклати глава.

– Чувала съм те да казваш, че Сестрите са по-висши същества от

хората. И за миг не се съмнявам, че си готова да станеш слуга на някого. Ти просто лъжеш, Кайлин. Планът ти е съвсем друг. – Тя отметна косата зад ухото си. – В противен случай нямаше да позволиш на чаросплетниците да завземат властта. Нямаше да позволиш Аксками да се превърне в димящи развалини. Нямаше да позволиш всички тези хора да умрат.

Черният силует на Кайлин се открояваше на фона на синкавото сияние на нощта, процеждащо се през хартиените паравани.

– Виждам, че си говорила с Асара – рече тя.

– Не – отрече Кайку. – Говоря с нея колкото е възможно по-малко. Размишлявах над това. Очевидно е, ако изходим от предпоставката, че ти – както всеки друг в този проклет свят – просто търсиш онова, което е най-изгодно за тебе.

– Ако бяхме оказали съпротива на чаросплетниците още от самото начало и бяхме предупредили благородниците, преминавайки на тяхна страна, навярно нещата нямаше да се развият по същия начин – отбеляза Кайлин. – Ала какво щяхме да спечелим тогава? Благородниците щяха да избегнат голямата опасност и след като научат урока си, никога вече нямаше да позволят на същества като чаросплетниците – на същества като *нас* – да получат дори минимална власт. Различните щяха да продължат да бъдат Различни – презирани, низвергнати и преследвани. Лусия щеше да бъде екзекутирана.

Кайку я наблюдаваше с присвити очи.

– Но ако нещата стояха по различен начин? – продължи предводителката на Аления орден. – Ами ако вешерите разтърсеха Империята по такъв начин, че *всичко* да бъде за предпочитане пред тях? Ами ако единственият начин Империята да бъде спасена е чрез Различна императрица и Аления орден? Как тогава биха могли да ни откажат да бъдем част от техния свят? Всички вече са приели, че Лусия ще бъде Императрица, ако спечелим тази война; а твоето приятелство с нея и уважението, което тя храни към нас, ще въздигне и Аления орден заедно с нея. Даже си мисля, че позициите ни в момента са много високи и ще се въздигнем и без нея. Ти изигра много добре козовете си.

Кайку я изгледа мрачно.

– Значи чаросплетниците трябваше да премажат хората, за да могат те да ни приемат? – попита тя. – И ние стояхме отстрани и гледахме как това се случва, без да се намесим. Може би дори помогнахме да стане точно така.

Кайлин махна презрително с ръка.

– Естествено, че помогнахме – рече тя. – Да не би да си мислиш, че

Либерата Драмач щеше да устои на чаросплетниците? Дори и с Лусия на наша страна, щяхме да последваме съдбата на Айс Маракса – в момента, в който се покажем на бял свят, щяха да ни направят на пух и прах. Благодарните семейства трябва да бъдат обединени срещу вещерите, а единственият начин да се постигне това е като се изправят пред лицето на истинска и сериозна заплаха. Ето защо искахме чаросплетниците да завземат властта, без значение колко кръв ще бъде пролята. Това бе единственият начин да привлечем аристократите на наша страна и да ги накараме да видят кое е добро за тях. Такива са законите на политиката и резултатът не се измерва с това колко души са загинали, а с това кой пише историческите съчинения.

– Значи ги манипулираме също като вещерите – рече Кайку и наклони глава. – Ние сме по-малката от двете злини, Кайлин. Но все пак сме злина.

Кайлин се изсмя.

– Злина! Какво изобщо знаеш за злините? – Смехът ѝ секна и лицето ѝ придоби ненавистно изражение. – Злина е когато цялото село пребие с камъни дете на седем жътви и го остави да умре в канавката. Злина е да останеш съвсем сама и да те е страх дори да заспиш, защото не знаеш дали няма да възпламениш всичко насън; да се скиташ от град на град и да си робиня, а после курва, защото нямаш дом и всеки път, когато дойде огънят, трябва да бягаш и да се криеш в пустошта, където да се храниш с корени и да умираш от глад, треперейки дали мъжете с ножовете няма да те убият! Злината се чете в погледа на всички тези *копелета*, които живеят в тази страна и те презират, задето си Различна! – Гластът ѝ се бе извисил до вик, ала сега изведнъж се понижи, макар че омразата не го напусна. – Те могат да ме презират, Кайку. Но отсега нататък вече ще се страхуват от мен.

По-младата жена мълчеше. Известно време двете се гледаха безмълвно.

– Ще ти помогна да унищожиш чаросплетниците – каза накрая Кайку. – Но след това вече не искам да бъда част от твоя Орден, Кайлин. Виждам, че ти не си онова, което съм търсела през цялото това време.

Тя приплъзна единия параван и излезе, затваряйки го след себе си. Кайлин остана сама и се заслуша в празненството, което продължаваше да кипи отвън.

* * *

Баракс Зан ту Икати откри дъщеря си да стои на покрива на храма.

Покривът беше плосък и бе съграден от вездесъщия за Арака Джо бял камък. Като се изключат порутените статуи, които се издигаха във всеки от ъглите му, бе лишен от декорация. Лусия бе седнала на сантиметри от ръба му и съзерцаваше нощното небе, обгърнала нозете си с ръце и опряла брадичка в коленете си.

Когато Зан завари дъщеря си в това състояние, изведнъж изпита чувството, че каквото и да кажеше, щеше да прозвучи не на място. В крайна сметка обаче преодоля смущението си и рече:

– Стражите долу ми казаха, че мога да те намеря тук.

Тя се обърна и щом го видя, на лицето ѝ разцъфна усмивка.

– Татко! – възкликна девойката. – Поседни до мен.

Учуден от реакцията ѝ, която бе доста различна от очакванията му – тези, които бяха разговаряли с нея напоследък, бяха останали с коренно различни впечатления, – Зан пристъпи напред и седна на края на покрива, провесвайки крака отвъд ръба.

– Тази вечер всички са щастливи – рече тя. Фенерите долу хвърляха златисти отблясъци и озаряваха бледосините ѝ очи. Хората се разхождаха по напуканите алеи, разговаряха оживено, пиеха и се смееха, а музиката на някакъв незнаен оркестър изпълваше нощта.

Понеже не знаеше какво да каже, Зан вдигна глава и се загледа в луните. Белият диск на Аурус бе увиснал в северната част на небосвода, а Иридима надничаше боязливо зад него.

– Радвам се да видя, че си се възстановил – каза дъщеря му. – Липсваше ми.

Богове, колко бе красива, каза си благородникът. И толкова много приличаше на майка си. Мисълта, че е негово дете, го изпълни с гордост.

– Твоите роднини трябва да се постараят повече, за да ме откъснат от теб – усмихна се мъжът.

– Говорих с Ойо – каза Лусия. – Това няма да се повтори.

Зан примигна.

– Какво си направила?

Девойката го дари с възможно най-невинния си поглед.

– Но ти дори не знаеш дали е била тя! – възкликна той. – Дори аз не съм сигурен!

– Напротив – рече спокойно тя. – Бе повече от очевидно.

– И си я обвинила? Та ти се върна преди броени часове!

– Не съм я обвинявала за нищо – уточни Лусия и също провеси

крака над покрива. – Само й казах, че ако занаят те сполети някакъв инцидент, който го сметна за подозрителен, ще се отрека от рода Еринима.

Няколко секунди Зан остана със зяпнала уста, след което се разсмя сърдечно и поклати невярващо глава. Никога досега Лусия не се бе държала по такъв начин.

– Всемогъщи богове, *ти* наистина си като майка си! – възкликна аристократът. – Каквото и да се е случило в тази гора, то явно е запалило огъня в теб!

– Да – промълви тихо Лусия и погледът ѝ се насочи на север, където отвъд планините се простираше гората Ксу. – Точно така стана.

* * *

Късно тази нощ Асара отново посети Кайку. Тъмнокосата Сестра очакваше това и я чакаше.

– Седни, Асара – покани я тя и посочи към рогозките, постлани в средата на стаята. До тях имаше маса с горчив чай, вино и други напитки, както и различни закуски. Добро посрещане на гости; изненадващо за Кайку, която рядко си правеше труда за подобни неща, и още по-изненадващо за съпругата на Реки, която не я бе предупредила за посещението си. Особено като се имаше предвид омразата, която според Асара Кайку хранеше към нея.

Известно време гостенката не помръдна от прага, сякаш се боеше да не попадне в капан, след което пристъпи вътре и коленичи на една от рогозките. Беше се изкъпала, преоблякла и дори си бе сложила сенки за очи, докато домакинята бе облечена в семпла черна копринена роба, а косата ѝ беше мокра и несресана. Изглеждаше толкова неглиже, че някой страничен наблюдател би си помислил, че Асара е нейна сестра, която се е отбила за малко да обменят най-пресните клюки.

Когато Кайку ѝ предложи чай, гостенката отказа и поиска вино. Тъмнокосата Сестра реши да ѝ прави компания с питието и седна с кръстосани крака на срещуположната рогозка.

– Какво е всичко това? – попита подозрително някогашната ѝ прислужница.

Кайку вдигна рамене.

– Нищо – рече. – Просто съм в такова настроение.

Тези думи обаче не бяха достатъчни, за да разсеят безпокойството ѝ.

– Знаеш ли – започна Сестрата, – понякога ти завиждам, Асара.

Завиждам ти за начина, по който можеш да се променяш. Как винаги можеш да започваш отначало. Сигурно е невероятно.

– Подиграваш ли ми се? – намръщи се съпругата на Реки.

– Не – поклати глава Кайку. – Наистина го мисля.

– Тогава няма за какво да ми завиждаш – рече гостенката. – Ние не се учим от грешките си. Възрастта не води до натрупване на мъдрост, а само убива ентузиазма за вършене на глупости. Може да се преобразиш хиляда пъти и пак ще изкопаеш същите дупки, в които да затънеш.

Кайку сведе поглед към чашата си.

– Боях се, че ще кажеш точно това – рече тя и отпи от виното си.

– Какво има, Кайку? Да не се е случило нещо? – попита Асара. Не можеше да повярва, че тези думи бяха излезли от устата ѝ, но в държанието на събеседничката ѝ имаше нещо, което я трогна.

Сестрата вдигна очи към нея и гостенката ѝ забеляза сълзичките, които се търкулнаха по двете ѝ страни. Някогашната ѝ прислужница за малко да се протегне, за да я погали успокояващо по ръката, ала се спря.

– Всичко се разпада, Асара – прошепна Кайку със свито гърло. – Не издържам вече. Просто не мога.

Съпругата на Реки беше толкова потресена, че не знаеше какво да ѝ каже.

– Гледам как приятелите ми умират и не мога да сторя нищо, за да предотвратя гибелта им – сподели тя. – Участвам в тази война вече почти десет години и какво получих насреща? Нищо. Какво изобщо ще ми донесе победата? Ще ме лиши от единствената причина, поради която продължих да живея след смъртта на семейството ми. Унищожим ли чарсплетниците, животът ми ще изгуби смисъла си. Няма никой, на когото да се доверя, и нищо, в което да мога да повярвам. Накрая всеки ме предава и всеки идеал се оказва фалшив. Аз не се бия, за да направя живота си по-добър – сражавам се, за да му попреча да стане *по-лош*.

– Не бива да говориш така – каза накрая Асара. – Ти си много силна, Кайку.

– *Нима?* – извика Сестрата. – Колко още се очаква да понеса, преди да свърша като Фаека?

Някогашната ѝ прислужница не каза нищо. Не беше сигурна дали събеседничката ѝ не я обвинява за смъртта на приятелката си.

Кайку избърса очите си с ръкава на робата си.

– Ох, защо изобщо ти говоря това? – измърмори тя по-скоро на себе си. – Не мога да очаквам точно ти да ми съчувстваш.

– Но аз... допринесох за тъгата ти – каза Асара и кръстоса ръце в

скута си. – Прости ми.

Сестрата се изправи и се приближи до гостенката си, след което коленичи до нея и я прегърна. Развълнувана от настроението на Кайку, някогашната ѝ прислужница отговори на прегръдката ѝ. От безпокойството ѝ не беше останала и следа.

– Не мога да храня лоши чувства към теб, Асара – рече Кайку. – Ти ми беше приятелка... по свой собствен начин.

Съпругата на Реки въздъхна и притисна Сестрата още по-силно към себе си, опитвайки се да овладее изблика на чувствата си.

– Никога вече няма да те нараня – промълви след малко. – Обещавам ти. Аз съм себична и жестока – повече, отколкото предполагаш, – но няма да те нараня отново.

Тя чу как Кайку се разплака, заровила лице в косата ѝ. Когато се отдръпнаха една от друга, Асара забеляза, че очите на приятелката ѝ са червени и това едва ли се дължеше само на плача.

– Готово – рече тя.

Сърцето на Асара подскочи. Тя се вторачи в събеседничката си, страхувайки се да ѝ повярва.

– Съвсем дребно нещо – продължи Сестрата. – Някакъв процес, който не работеше както трябва. Промених това. – Лицето ѝ внезапно помръкна. – В този свят имаше достатъчно смърт. Възползвах се от възможността да внеса живот. Това е всичко, което мога да сторя.

Гостенката ѝ обаче продължаваше да седи неподвижна като статуя. Кайку се засмя и избърса сълзите си.

– Недей да стоиш със зяпнала уста. Вече си способна да забременееш. Връщай се при съпруга си.

Асара си пое разтреперано дъх и в същия миг от очите ѝ бликнаха сълзи.

– Обещай ми – прошепна тя. – Обещай ми, че няма да кажеш на никого за това. За това, което стори.

– Обещавам ти.

– Никога не ще забравя това, Кайку – промълви гостенката ѝ. – В цялата пустота на този свят ти винаги ще имаш мен, каквото и да означавам за теб.

– Означаваш страшно много – рече Сестрата и я погали по бузата. – Никога не съм те виждала да плачеш.

Асара улови ръката ѝ и я притисна до лицето си, затваряйки очи. После се изправи на крака и отиде до вратата. Отвори я, погледна назад и изчезна в мрака, затваряйки вратата зад себе си.

Час по-късно вече бе откраднала един кон и препускаше на изток към планините Тчамил и пустинята отвъд тях.

Двадесет и втора глава

Портата на Императорската цитадела стоеше отворена през деня, за да не пречи на входящия и изходящия трафик, необходим за нормалното функциониране на такава гигантска постройка. Натоварени с храна каруци, снабдени със сериозна охрана заради гладуващите тълпи по улиците на града, влизаха пълни и излизаха празни. Други доставяха стъкленници с вино и подправки, каци с почистващи течности и рула с платове, както и упоени жители на Бедняшкия квартал – мъже, жени и деца – за забавление на чаросплетниците.

Освен черностражниците, на портата присъстваха и двама вещери. Мъжете от Черната стража проверяваха стоките и документите на влизащите, а чаросплетниците следяха за по-коварни опасности – скрити експлозиви и други подобни. Те стояха прегърбени от двете страни на пропусквателния пункт, подобни на раздърпани гаргойли, и не помръдваха, докато вършеха тайнствената си проверка.

Вътре в каляската си лечителят Юкида се размърда нервно, когато приближиха портата.

– Махнали са благословията на арката – изтъкна Мишани, загледала през прозорчето на файтона.

Юкида само изсумтя въпросително; изобщо не я слушаше, защото бе погълнат от собствените си страхове. Спътничката му извърна лице от прозореца и го погледна.

– Ако не се овладеете, господарю Юкида, ще ни издадете веднага – отбеляза строго тя.

Думите ѝ го засегнаха и мъжът се опита да се успокои, което направи безпокойството му още по-очевидно в сравнение с преди. Искаше му се въобще да не беше взимал това проклето писмо. Не биваше да се съгласява – трябваше да ѝ откаже и толкова! Какво щеше да му направи тя? Да го изправи пред Имперския съд? Ха! Вече нямаше никаква Империя и никакъв съд и тя самата щеше да бъде арестувана, ако се опиташе да огласи публично неподчинението му. Защо не се бе замислил за това порано, ами се бе подчинил сляпо на старите си представи за чест и лоялност? Ако бе постъпил така, неговата господарка Мураки нямаше да го накара да участва в този заговор и животът му нямаше да бъде изложен на риск.

Закъснялата ретроспективна преценка бе жестоко нещо. Тя

продължи да го гложди дори когато стигнаха до портата и единият от черностражниците се приближи до вратата на каляската.

– Господарю Юкида – разпозна го той. Беше симпатичен млад мъж с черна лента и кожена броня в същия цвят – характерната униформа на Черната стража. – Коя е тази жена? – попита той и погледна към Мишани, която си седеше кротко в купето на файтона.

Лечителят хвърли бърз поглед над рамото на мъжа към мястото, където стоеше единият чаросплетник. Кораловата му Маска се виждаше безизразно в тях.

– Моя помощничка – рече Юкида и му подаде навития на руло пергамент, запечатан с печата на семейство Коли. – Само временна, всъщност. Господарката Мураки е болна – нещо доста необичайно – и има нужда от специалните познания на тази жена.

Мишани посрещна съвсем спокойно изпитателния поглед на черностражника.

– Може ли? – попита той, сочейки печата. Юкида му кимна, мъжът го разчупи и започна да чете.

Дъщерята на Мураки чакаше търпеливо, без да дава външен израз на тревогата си, ала лечителят бе притеснен и за двамата им. Можеше само да се надява, че стражът няма да сметне ситуацията за достатъчно подозрителна, че да предприеме някакви действия, като да извика чаросплетника например или да ги задържи, докато провери валидността на документа, който държеше в момента. Той бе написан и подпечатан от самата Мураки ту Коли и даваше на новата помощничка право на достъп в Цитаделата.

– Виждам, че господарката Мураки не е толкова болна, че да не може да пише – рече черностражникът. Той отмести поглед от Юкида към Мишани и между тримата се възцари напрегната тишина. – Това е добра новина – добави след малко мъжът и им се поклони леко. – Господарю Юкида. Господарке Соа. Можете да продължите напред.

Мишани забеляза, че Юкида бе прекалено възторжен в благодарностите си към черностражника, ала той вече не им обръщаше никаква внимание. Само махна на кочияша да продължи и закричи към следващата кола.

Докато каляската трополеше из двора, младата жена си позволи да си откъдне за миг. Едно препятствие по-малко. Сега трябваше да се подготви за вероятността да бъде разпозната и възможността да се натъкнат на някой чаросплетник, преди да стигнат до майка й. Ако Шинту им се усмихнеше, можеха да се отърват с разрешителното на майка й. Но в

противен случай...

Тя погледна през прозореца. Дворът беше оживен както винаги – мъже и жени сновяха насам-натам; манкстуи мучаха и се душеха една друга; хората спореха и се пазаряха в подножието на двойната редица от обелиски, водещи до портата на Цитаделата. Тук поне не цареше онази унила, тревожна потиснатост, просмукала се в другите части на града, макар че в маниерите на хората се усещаше известна припряност, сякаш бързаха да свършат работата си и да се махнат час по-скоро от тук. Под сянката на надвисналия покров златистият, украсен с величествени скулптури полегат склон на южната стена изглеждаше угнетяващо. Каляската им премина по една рампа, след което спря на нещо като малко площадче, гъмжащо от слуги. Лечителят и спътничката му слязоха от файтона и минаха през един от охраняваните входове на Цитаделата, предназначен само за благородници и важни придворни. Стражът почти не ги погледна.

Юкида и Мишани изкачиха няколко стълбища и поеа по облицованите с лач коридори на Императорската цитадела. От двете им страни имаше множество помещения, които варираха от просторни, бляскаво декорирани зали до елегантни, разкошно обзаведени стаи. Лечителят пристъпваше отпред, а жената го следваше, както подобаваше на една помощничка. Колкото и странно да беше, Мишани се чувстваше в приповдигнато разположение на духа, въпреки страха си и промяната, която бе направила във външния си вид, за да изиграе по-убедително ролята си. Беше отрязала косата си.

Мислеше си, че ще го преживее доста по-тежко, отколкото се оказва в действителност. Косата ѝ беше дълга още откакто бе съвсем малка, а след пубертета неизменно стигаше до глезените ѝ. Това беше най-голямата ѝ гордост. Придаваше ѝ тежест, защото непрактичността ѝ свидетелстваше за висш аристократизъм, и тя я смяташе за неотменна част от себе си – също като малкото ѝ носле или тънките ѝ вежди. Никой обаче нямаше да повярва, че помощничката на един лекар може да има такава коса; за човек без благородническо потекло това най-малкото беше неприлично.

Ето как косата ѝ се превърна в препятствие между нея и майка ѝ. Мишани обаче винаги се бе славела с дълбокия си прагматизъм, както и с това, че не робуваше на чувствата си; въпреки че сега не можеше да се познае, когато се видеше в огледалото, тя знаеше, че постъпката ѝ бе за добро. Сега целият ѝ облик беше променен и на пръв поглед тя изглеждаше като съвсем друг човек. Малко умело подбран грим и измамата бе

пълна.

„Всеки от нас носи своята маска“, беше си помислила тя, докато нанасяше последните щрихи около очите и бузите си.

Мишани никога досега не си бе давала сметка за тежестта на косата си – чувството, че нещо липсва от врата и скалпа ѝ, беше доста изнервящо. Тя се зачуди дали някога щеше да свикне с него. Сега косата ѝ стигаше до раменете, но тъй като по този начин все пак напомняше за предишния ѝ стил, тя я бе аранжирала с фиби и гребенчета по такъв начин, че я носеше прибрана около главата си, както правеха образованите млади жени с нисък произход.

В необятната утроба на Цитаделата едва ли щеше да има много хора, които да я познаят – дори и без промените във външността ѝ, – ала с приближаването на Императорските покои щяха да се натъкват на все повече и повече слуги на рода Коли и рискът щеше да нарасне значително.

Първо обаче трябваше да се срещнат с чаросплетника и Мишани от все сърце се надяваше планът на майка ѝ да проработи.

На няколко пъти трябваше да смъмря Юкида да се вземе в ръце – лечителят се потеше обилно и изглеждаше толкова притеснен, че Мишани проклинаше неспособността му да прикрие страха си. Човек не трябваше да е чаросплетник, за да се досети, че нещо не е наред; ето защо тя го посъветва да отдаде тревогата си на тежкото здравословно състояние на Мураки, ако някой го попита защо е тъй обезпокоен. Юкида я бе уверил, че през последните няколко дни майка ѝ се е преструвала, че не се чувства добре, а неговите фалшиви диагнози са потвърдили заболяването ѝ. Мураки бе наредила строго през този ден да не бъде посещавана от никого, освен от Юкида и помощничката, която щеше да доведе. Прислужниците и вечерите бяха уведомени, ето защо идването на Мишани не би трябвало да изненада когото и да било.

Ала въпреки всичко бе достатъчно да се обърка и едно-единствено нещо, за да отиде целият им план по дяволите. Последниците от това щяха да бъдат катастрофални, защото ставаше въпрос не само за животите на Мишани и Юкида. Дъщерята на Лорд Протектора знаеше прекалено много за плановете и действията на Либерата Драмач и аристократичните фамилии и ако бъдеше заловена, тези тайни щяха да бъдат изтръгнати от съзнанието ѝ от някой чаросплетник. Тя прекрасно съзнаваше, че това, което върши в момента, е егоистично и безотговорно, ала изобщо не ѝ пукаше. Бе твърдо решена да види майка си, независимо от цената, която трябваше да се плати.

Лечителят и помощничката му изкачиха още няколко стълбища,

като избираха най-безлюдните маршрути. По едно време Мишани трябваше да сграбчи Юкида за ръката и да се престори на страшно заинтригувана от някаква изрисувана ваза, поставена в една ниша в стената, за да скрие лицето си от прислужницата, която можеше да я разпознае. Повечето слуги обаче принадлежах на Цитаделата, когато баща ѝ беше станал Лорд Протектор, ето защо не я познаваха, а и коридорите бяха тихи, понеже нямаше благородници и придворни, които да ги запълват. В Императорската цитадела вече нямаше гости, макар че Юкида говореше със страх за горните етажи, където се бяха настанили чаросплетниците.

– Наближаваме Императорските покои – измърмори по някое време лечителят. Малко след това забелязаха някакво момче на видима възраст четиринадесет жътви, което хукна напред по коридора веднага щом ги зърна.

– Страхувах се, че няма да е тук – рече Юкида и въздъхна успокоено. Поне досега всичко се развиваше според плановете им.

Те се спряха за момент, преструвайки се, че разглеждат някакъв гоблен, но бяха готови да потеглят отново, ако някой нежелан субект се приближеше към тях. После, когато Юкида прецени, че е минало достатъчно време, продължиха нататък по коридора, където трябваше да се намира чаросплетникът.

Императорските покои бяха охранявани много по-стриктно от останалата част на Цитаделата. Беше невъзможно да се постигне максимално ниво на сигурност в толкова голяма сграда, където ежедневно влизаха и излизаха толкова много хора. Ето защо Цитаделата бе проектирана по такъв начин, че до определени секции да се достига само чрез няколко входа, които се пазеха особено бдително. Всеки достъп до вътрешността на Императорските покои се наглеждаше от чаросплетник, който можеше да прерови съзнанието на всекиго от евентуалните посетители.

Дългият коридор завършваше с масивна врата, пред която бе застанал един вешер със сребърна Маска, изваяна като тяло на жена. Мишани отправи гореща благодарност към боговете, че това не беше чаросплетникът на рода Коли, но после си каза, че не би трябвало да се тревожи. Нали вешерите вече не принадлежах на благородните фамилии?

В следващия миг вратата зад чаросплетника се отвори и на прага ѝ застана Мураки ту Коли, подкрепяна от момчето, което бяха видели порано. Лечителят ускори ход и се втурна към нея. Мишани застина за момент – „*Майко!*“ – след което го последва.

– Господарке! – извика Юкида, щом се приближи. – Защо сте

станали от леглото?

– Юкида – каза Мураки с глас, наподобяващ измъчен шепот, – толкова се радвам, че си тук. Чувствах се зле... Имах нужда да глътна малко въздух.

– Доведох помощничката, за която ме помолихте – каза лечителят и посочи към Мишани, ала майка ѝ дори не я погледна. – Хайде, трябва да се върнете в леглото си. Аз ще ви помогна.

И те понечиха да влязат, подминавайки чаросплетника, сякаш изобщо не го забелязваха.

– Почакайте – прохриптя гласът му иззад сребърната Маска. Тя бе обърната към младата жена и тъмните очни прорези сякаш пронизваха Мишани.

– Какво има? – попита Юкида и по щастлива случайност гласът му прозвуча авторитетно и властно. – Господарката трябва веднага да се върне в леглото си.

– Не познавам тази – рече вечерът и посочи към Мишани.

– Аз помолих да я доведат – намеси се Мураки. – Остави я да мине.

– Един момент... – каза чаросплетникът и фалшивата помощничка усети как стомахът ѝ се свива на топка при мисълта какво щеше да последва.

Тя почувства как вечерът прониква в съзнанието ѝ и гнусните му пипала се плъзгат върху мислите ѝ. Мишани потрепери. Със сигурност щеше да разбере коя е и да изтръгне спомените ѝ за живота в семейство Коли. Тя се опита трескаво да прикрие миналото си под някакви други образи, ала единствените картини, които ѝ дойдоха на ум, бяха гемиите в залива Матакса, спомени за Лусия и Кайку и случки, които правеха идентичността ѝ още по-очевидна. Тя се вираше, вцепенена като статуя, в черните прорези на сребърната Маска, чиито женствени очертавания прикриваха лицето на уродливия ѝ собственик; чуваше съскането на дъха му и усещаше прогнилото му съзнание.

Сетне внезапно това усещане изчезна.

– Влизай – каза чаросплетникът и Юкида положи длани на раменете ѝ, насочвайки я към покоите на майка ѝ. Вратата бързо се затвори зад тях.

– Всеомогъщи богове... – измърмори Мишани на себе си. – Той не видя... Той не видя...

Тя продължи да пристъпва с наведена глава, когато свърнаха зад ъгъла и поеа по неголямо коридорче. Късметът бе на тяхна страна и не срещнаха никого. Юкида отмести завесата и направи път на Мураки и

Мишани да влязат, след което спусна обратно завесата и застана на пост в коридора, оставяйки двете жени сами.

Помещението представляваше малка спалня с единично легло, разположено в близост до прозореца, през който се виждаше ръката на една от гигантските фигури, увенчали полегатата стена на Цитаделата. Той бе замрежен с ефирна завеска, която приглушаваше и без това оскъдна-та светлина. Скромната мебелировка се допълваше от маса, върху която лежеше тънко томче, и два скрина с чекмеджета.

Когато майката и дъщерята се погледнаха за пръв път след десет години, ледената стена на мълчанието между тях най-сетне се пропука. Приликата им беше забележителна.

– Отрязала си косата си – прошепна Мураки.

– Налагаше се – въздъхна Мишани. – Голяма работа. Пак мога да си я пусна.

Майка ѝ се пресегна и я докосна внимателно.

– Изглежда странно – рече тя. – Но ти отива.

Младата жена се усмихна.

– Изглеждам като селянка – каза тя и погледна към прозореца, преди да добави: – Прочетох книгите ти. Всички до една.

– Знаех си, че ще го сториш – отвърна майка ѝ. – Знаех си.

– Този чаросплетник... – започна Мишани, а на лицето ѝ се изписа въпросително изражение.

– Те са тук, за да следят дали някой не възнамерява да причини вреда на Императорското семейство – обясни майка ѝ. – Ти очевидно нямаш такива намерения. Дори и към баща си. Ако посетителят не таи подобни мисли, вещерите спират да се ровят в мислите му. Да продължат би било... проява на насилие. Опасно е. След като неколцина от гостите ни бяха убити, а други обезумяха, Авун забрани на чаросплетниците да проникват по-дълбоко в съзнанието на приходящите. – Тя се огледа нервно из стаята. Нямаше да те оставя да дойдеш, ако можех аз да дойда при теб, но не мога да излизам от тук. Баща ти се е погрижил за това.

– Казах ти, че ще те видя на всяка цена – изтъкна Мишани. – Готова съм да поема всякакъв риск.

Майка ѝ посочи към леглото и двете приседнаха една до друга на ръба му.

– Има много неща, които искам да ти кажа – започна младата жена.

– Неща, които да идват от устните ми, а не от някое закодирано стихотворение. Ние сме от двете страни на барикадата, майко, а рано или късно войната ще свърши и едната страна ще трябва да победи. Тогава

тази, която остане на губещата страна, най-вероятно ще загине.

Мураки я слушаше безмълвно, а косата ѝ бе увиснала пред лицето ѝ. Косите ѝ винаги ѝ бяха служили за прикритие – прави и разделени на път по средата, те се спускаха като завеса пред лицето ѝ, разкривайки единствено малка част от очите, носа и устните ѝ.

– От толкова време искам да те видя – промълви Мишани. – Представях си как те прегръщам и двете се смеем радостно. Сега обаче съм при теб и положението е същото както преди. Защо винаги се държим така една с друга?

– Такава е природата ни – рече тихо Мураки. – И никоя раздяла няма да промени това.

– Но аз те видях в книгите ти, майко – изтъкна младата жена. – Видях сърцето ти. Зная, че чувствата ти са дълбоки – *по-дълбоки* от тези на повечето хора. И определено по-дълбоки от тези на татко.

Майка ѝ стоеше с приведена глава, избягвайки да срещне погледа ѝ.

– Писането ми изразява душата ми по-добре от всички думи или действия – каза тя. – Там намирам утеха и не се боя от нищо.

– *Зная* това, майко – рече Мишани и сложи длан върху нейната. Ръката на Мураки бе студена и влажна и тя изгледа стреснато пръстите на дъщеря си, сякаш можеха да я ухапят. Девојката обаче не ги отмести. – Сега зная. Има много неща, които не бях виждала преди. Също като шифъра в стихотворенията ти, ми трябваше доста време, докато ги проумея.

От този миг насетне разговорът им потече като буйна река; и двете съзнаваха, че не могат да пилеят безценното си време, още повече че всеки момент можеха да бъдат прекъснати. Никого преди Мишани и майка ѝ не си бяха говорили тъй прямо и откровено една с друга.

– Когато бях малка, си мислех, че си слаба и дистанцирана – рече дъщерята. – Ти беше като сянка на жена в сравнение с баща ми. Изобщо не се сещах за теб, когато отивах в Аксками, за да се присъединявам към него на дворцовите приеми. – Тя срещна за секунда погледа на майка си, притеснявайки се да не би Мураки да се почувства зле и да прекъсне контакта им. – Бях студено и безчувствено дете. Ти заслужаваше по-добро.

– Не – възрази майка ѝ. – Как може изобщо да си помислиш това? Не преценяваме ли всеки според това как се държи към нас? Ти не можеш да бъдеш виновна за моите грешки, дъще. Ако си ме смятала за дистанцирана, то е било защото не съм те прегръщала или говорила с

теб. А ако си ме смятала за слаба, то е било защото не съм направила така, че да бъда чута. Във въображението и книгите ми има страст, понеже там мога да моделирам света такъв, какъвто го искам да бъде. Светът отвън е... безсмислен, грозен и хаотичен. Всеки път, когато трябва да говоря с хората, изпитвам срам... чувствам се притеснена от вниманието им... – Тя осъзна, че е започнала да мънка, и повиши глас. – Това са недостатъците ми. Доколкото си спомням, ги имам от дете. Не искам да съм такава – това, което искам, съм го описала в книгите си, – но за съжаление съм такава.

Мишани стисна нежно ръката ѝ.

– Но всяка следваща книга, която ти написа, ме караше да осъзнавам колко много съм грешала по отношение на теб. Ето защо дойдох да те навестя. Да се опитам да поправам нещата и да те помоля за прошка. И да ти кажа, че се гордея с теб, майко.

Мураки я изгледа недоумяващо.

– Не разбираш ли какво си направила? – продължи дъщеря ѝ. – Ти се осмели да се превърнеш в наш шпионин и рискува живота си, като изпрати Чиен да ме закриля преди няколко години. – При тези думи Мураки сложи пръст на устните ѝ. – Ако не беше ти, хиляди хора щяха да умрат в разлома Ксарана. Нещата щяха да се развият по съвсем различен начин. Тихо и незабележимо ти ни помогна повече, отколкото бихме могли да искаме. – Младата жена отмести ръката ѝ. – Ала въпреки всичко оставаме в два различни свята, единият от които скоро ще достигне своя край. Именно затова съм тук и именно затова поех целия този риск. Има някои неща, които просто трябва да бъдат сторени... на всяка цена. Духът ми никога няма да намери покой, ако някоя от нас умре или... ѝ се случи нещо лошо.

– Никога не съм подозирала, че детето ми може да бъде толкова безразсъдно – прошепна Мураки, но гълчетата на устата ѝ се извиха в едва забележима усмивка.

– За мен също беше изненада – призна младата жена. Имаше чувството, че от плещите ѝ бе паднал огромен камък. Дори и да я хванеха сега, това нямаше да има особено значение. Стореното беше сторено и не можеше да бъде върнато назад. – Навярно природата може да се *промени* с течение на времето.

– Навярно – кимна Мураки, след което се изправи и се доближи до прозореца. Там отметна завеската и погледна навън.

– Дъще, обичам те – рече, както си стоеше с гръб към Мишани. – И винаги съм те обичала. Никога не съм се съмнявала в това, дори и да не

съм ти го показвала. Много съм щастлива, че дойде, за да мога да ти го кажа. Това може да е последният път, когато сме заедно.

Мишани усети как в очите ѝ напират сълзи. Тя знаеше колко много бе струвало на майка ѝ да изрече тези думи, а да ги чуе за първи път през живота си бе невероятно щастие.

– Сега ме чуй добре – каза Мураки и се обърна с лице към нея. Завеската бавно се люшна, заемайки предишното си положение. – Имам да ти казвам доста неща.

И тя започна да говори за плановете и кроежите на Авун, за намеренията, които ѝ бе подхвърлил, и за намеренията му, които сам бе изразил пред нея. Разказа ѝ за неуспешния заговор да премахнат Какре, за пробуждането на още фейфа-кори, за истинската численост на Различните хищници и ужасното положение, в което се намираха чаросплетниците – как армиите им бяха заплашени от гладна смърт, ако не успеяха да завземат Южните префектури до следващата жътва. Мишани попиваше всяка нейна дума, без да я прекъсва, и докато майка ѝ говореше, си помисли, че посещението ѝ навярно щеше да се окаже далеч по-значимо, отколкото си мислеше; тези сведения бяха съвсем пресни и сякаш да я достигнат едва след няколко месеца, ако Мураки решише да ги закодира в поредната си книга. Младата жена бе поразена от това колко много знаеше майка ѝ. Изглежда, Авун обсъждаше всичко с нея, и малките хапки информация, които тя вплиташе в текста на книгите си, засягаха само онези дългосрочни събития, които нямаше да изгубят значението си, когато романите ѝ бъдеха публикувани и стигнеха до ръцете на дъщеря ѝ. За пет минути Мураки ѝ каза повече, отколкото цялата шпионска мрежа на Либерата Драмах и Аленият орден бяха успели да узнаят за четири години.

– Добре дошли, Лорд Протекторе! – извика внезапно Юкида от другата страна на завесата и дъщерята и майката изстинаха. Мишани се бе вцепенила. Освен че щеше да бъде открита от баща си и толкова много животи сякаш да бъдат жертвани заради глупавото ѝ идване тук, мисълта, че тя и майка ѝ трябва да се разделят – че навярно никога вече нямаше да се видят и тези безценни няколко минути от десетте дълги години, които бяха прекарвали далеч една от друга, бяха единствените, които някога сякаш да имат, – я изпълваше с неопишуема скръб.

– Тръгвай! – изсъска Мураки, ала Мишани се колебаеше, стиснала силно ръцете на майка си. – Тръгвай! – подтикна я отново тя, а очите ѝ се бяха разширили от ужас.

– Чух, че е станала от леглото си – каза Авун. – Трябва да я видя!

– В момента е под грижите на моята помощничка – каза Юкида от другата страна на завесата. – Моля ви, за нея ще бъде най-добре ако...

Мишани бързо се наведе, целуна Мураки по бузата и прошепна в ухото ѝ:

– Ти се оказа най-силната от всички нас, майко. Сърцето ми винаги ще бъде с теб.

Сетне се изправи и пристъпи към входа тъкмо когато Авун отметна завесата. Младата жена му се поклони и премина покрай баща си с приведена глава, докато той ѝ държеше завесата, за да мине. Заради разликата във височината им той видя само задната част на главата ѝ. Това бе изключително невъзпитано и Авун беше тъй изненадан, че не можа да реагира веднага; в следващия момент, когато отвори уста, за да повика помощничката, Мураки му извика:

– Авун! Авун! Ела тук!

Гласът на жена му, който звучеше като шепот, го накара веднага да забрави за невъзпитаната девойка и да се втурне към леглото, където Мураки го прегърна и го зацелува с такава страст, каквато не бе проявявала от години, и не искаше да го пусне. Тя го дръпна в леглото и двамата правиха любов за първи път от дълго време насам.

Лорд Протекторът беше толкова изненадан, че съвсем забрави за младата помощничка на учителя. Сети се за нея едва след като девойката вече бе напуснала Императорската цитадела, и то защото не можеше да се отърси от натрапчивото чувство, че макар и да не беше видял лицето ѝ, я познаваше отнякъде. Само дето не можеше да се сети откъде.

Двадесет и трета глава

Ден по-късно известията от Мишани стигнаха до Арака Джо посредством помощта на една Сестра, която се намираше в Маза. Тя представляваше важна свързка за шпионите в Аксками и веднага след като напусна столицата, дъщерята на Лорд Протектора отиде при нея. Тези новини предизвикаха голям отклик. Никой не знаеше къде бе отишла Мишани – известно беше само, че бе заминала от Арака Джо преди известно време, заявявайки, че трябва да се погрижи за някакви лични свои дела. Когато висшите ешелони на Либерата Драмах узнаха за постъпката ѝ, се възмутиха, задето ги бе изложила на подобен риск; Кайлин обаче я защити и изтъкна, че безценната информация, която бяха получили, напълно си заслужаваше риска.

Веднага бе свикана среща, на която бяха предложени различни планове, голяма част от които зрееха през последните седмици и се обсъждаха на предишни съвещания. Най-накрая беше постигнато съгласие. Нямаше какво да отлагат повече – бе настанало време за действия.

На сутринта след тази неща Кайку пое по пътеката, водеща на юг от Арака Джо, и завари селището на ткиуратците във фаза на трескави приготовления. Те също бяха свикали съвещание – малко след края на срещата на Либерата Драмах. Всеки от окхамбските жители бе помолен да направи своя собствен избор по отношение на това дали да последват курса, предложен на съвета. Тъмнокосата Сестра бе дошла да види до какво решение са достигнали.

Тя се разхождаше из лагера на татуираните мъже и жени и се поздравяваше с малцината, които познаваше. Не беше трудно да се досети какво решение бяха взели по вида на остриетата, които наточваха, и пушките, които чистеха. Бе повече от очевидно, че ткиуратците се подготвяха за пътуване.

В това място имаше някаква простота, която много допадна на Кайку – мирисът на огницата, юртите *пенка*, които изглеждаха като огромни морски звезди с по три ръка, усещането за лекота и спонтанност в общуването между татуираните мъже и жени. Те изглеждаха толкова безгрижни в ежедневието си живот, дори когато знаеха, че се захващат с нещо, от което едва ли щяха да се завърнат живи. Споделените им мигове винаги бяха изпълнени със смях и веселие. Някои закусваха, като си похапваха от общите гърнета и разменяха ястията помежду си, и дори

този простичък акт на споделяне изглеждаше толкова естествен за тях, че навярно отдавна бяха престанали да го възприемат като нещо необичайно.

Кайку си припомни разговора, който бе водила с Тсата преди доста време, когато той ѝ беше казал, че сарамирският начин на живот се е оформил в резултат от развитието на градовете, благородническите дворове и всички онези неща, които тя асоциираше с цивилизацията; ткиуратците отхвърляха всичко това. Сега обаче, когато ги гледаше как се разбираха перфектно като група, тя се запита чия философия бе по-добра в крайна сметка.

Тъмнокосата Сестра попита за Тсата, като изрече името му с въпросителна интонация, и веднага ѝ посочиха към една група татуирани мъже и жени, които седяха в кръг и пиеха нещо от чаши с формата на круши или борови шишарки. По средата имаше голяма купа, от която хората пълнеха чашите си. Хет също беше там; той първи я забеляза и веднага я извика по име. Кръгът се разтвори и ѝ направи място между Тсата и Хет, при което тя се усмихна благодарствено, а в същия миг една жена, която не познаваше, ѝ подаде своята чаша, след което взе за себе си нова и я напълни от купата в центъра.

Кайку ѝ благодари на окхамбски и отпи от течността. Беше топла, пикантна и леко пареше на езика ѝ.

– Благоден, Тсата – рече Сестрата. – Да не прекъснах нещо?

– Обсъждаме последните подробности около пътуването си – каза татуираният мъж. – Не е нещо важно.

– Значи се съгласиха, а?

– Без изключение – рече Хет от другата ѝ страна.

– Никой не прояви колебание – добави Тсата. – Все пак става въпрос за нашия *паи*.

– Боже, имам чувството, че сме се върнали едва вчера – възкликна Кайку и погледна към Хет. – Как си?

– Скърбя – отвърна той. – Но Пейтре се върна при народа си и съм благодарен за това.

Тъмнокосата Сестра кимна и затвори очи. В гората Ксу Хет бе отказал да изостави тялото на Пейтре, докато не го върне в селището на сънародниците си. Накрая двамата с Тсата се бяха отделили от другите, защото трупът, въпреки че бе добре овързан, бе започнал да мирише на разложение. Хет обаче нито я бе погребал, нито я беше кремирал. Кайку не знаеше какви бяха ритуалите, с които ткиуратците почитаха мъртъвците си, но бе сигурна, че между Хет и Пейтре бе имало нещо повече от

обикновено приятелство.

– Значи курсът ни е ясен – рече тъмнокосата жена. – Мисля, че вече стигнахме до последния ход от войната.

Благодарение на Сестрите в срещата от изминалия ден бяха взели участие баракс Реки ту Танатсуа и неколцина пустинни баракси от Изанзай. Сведенията на Мишани бяха разпространени навсякъде, ала източникът им се държеше в тайна, за да не бъде злепоставена Мураки. Най-изненадващият ход на противника бе масираната атака, която чаросплетниците подготвиха над Сараку в съвсем близко бъдеще. Този административен център представляваше сърцето на силите на Империята и служеше за дом на повечето аристократични семейства. Ако Сараку паднеше, вещерите щяха да се сдобият с непристъпна твърдина далеч зад фронтвата линия. От тук те можеха да нанесат сериозни удари по Мачита или Арака Джо, както и да опустошат градовете, разположени в бластистата местност на изток. А превземеха ли веднъж Префектурите, падането на Тчом Рин бе въпрос единствено на време.

Положението обаче не беше безнадеждно. Ако успееха да задържат чаросплетниците извън Южните префектури до събирането на реколтата, балансът на силите щеше да се промени.

– Но ние не можем да ги задържим отвъд пределите на Префектурите – беше казала Кайлин. – Дори и с информацията, с която разполагаме. Може и да отблъснем нападението над Сараку, ала те ще ни атакуват другаде преди настъпването на лятото, освен ако не бъдат принудени да отделят част от силите си за отбрана на собствената си територия. Трябва да им докажем, че никъде в Сарамир няма сигурни места и че можем да ги ударим навсякъде. Трябва да атакуваме Адерач.

Предводителката на Аления орден говореше за нападение над първия манастир на вещерите още откакто Кайку и Фаека заминаха за Аксками, но ето че най-сетне предложението ѝ намери желаната подкрепа. Завръщането на Лусия от рискованата експедиция в гората Ксу бе вдъхнало надежда на всички и сега хората вярваха, че духовете ще им помогнат да се справят с непобедимите до този момент фейа-кори. А след като възвърнаха бойния си дух, те бяха много по-склонни да предприемат операции, които можеха да сложат край на войната с един удар, без значение колко опасни бяха те. Вече знаеха, че силите на чаросплетниците не бяха толкова многочислени, както предполагаша, както и че Различните хищници и Възлите бяха разпръснати на огромна територия; вещерите ги използваша като нападателна сила и разчитаха единствено на Черната стража, за да поддържат реда в градовете. Бе напълно

възможно Адерач да бъде съвсем слабо охраняван, защото се намираше дълбоко в територията на противника и без съмнение бе защитен от вещерските щитове за объркване на сетивата. Чаросплетниците нееднократно бяха доказали, че не са способни на тактическо мислене, а първият им манастир едва ли беше място, което да оставят на грижите на Лорд Протектора. При представянето на своя план Кайлин мъдро пропусна да спомене за възможността да унищожат вещерския камък, което всъщност бе основната ѝ цел. Независимо дали щяха да успеят в това, или не, самата идея да унищожат най-ценната твърдина на врага си бе неимоверно изкушаваща. А това, което правеше идеята още по-блазнеща за бараксите от западната част на Империята, беше, че техните войски изобщо нямаше да припарят там.

Ето как съветът взе решението за тройна атака срещу чаросплетниците. Силите на Либер Драмах и западните баракси щяха да се заемат със защитата на Сараку. Междувременно бойците от Тчом Рин и ткиуратците, подкрепени от известен брой Сестри, щяха да се насочат към Адерач. Пустинните благородници щяха да имат най-тежката задача – да осъществят дълъг и изнурителен преход през планините, за да достигнат до Адерач откъм юг. В същото време ткиуратците и Сестрите трябваше да стигнат до там по море – да прекосят вражеските води и да акостираат северно от връх Аон. Ако всичко се развиваше добре, чаросплетниците щяха да насочат цялото си внимание на юг, към армията от пустинни воини, и нямаше да забележат атаката от север, докато не станеше прекалено късно.

Първо обаче трябваше да решат проблема с корабите. Разположена на запад Лаляра бе единствената възможна отправна точка, ако искаха да се доберат до Адерач горе-долу по същото време с пустинните бойци. Само преди седмица обаче пристанището на Лаляра бе блокирано от кораби на чаросплетниците. Те не предприемаха никакви опити за атака – само не позволяваха на нито един плавателен съд да влезе или излезе от там. От Либер Драмах се бяха досетили за плановете на вещерите още преди Мишани да потвърди подозренията им.

Следващата цел на чаросплетниците бе Лаляра. И ако те успеяха да стигнат там по-бързо от ткиуратците, нападението над Адерач щеше да се провали още преди да е започнало.

* * *

По-късно Кайку и Тсата се разходиха заедно в гората. Сестрата имаше нужда да се поразсее от мислите за скорошното ѝ заминаване. Тя

знаеше, че нямаха никакво време и искаше да тръгнат час по-скоро; ала осигуряването на провизии и екипировка, необходими за изпращането на близо хиляда мъже и жени толкова далеч не беше лесна работа и не можеше да се направи само за няколко часа.

Денят бе ясен и прохладен, а под стъпките ѝ пукаха съчки и шумоляха листа. Двамата си говореха спокойно за разни незначителни неща. Кайку се опитваше да не мисли за евентуалните последствия от онова, което стори за Асара, както и за притесненията си относно Лусия. Те обсъдиха внезапното изчезване на Мишани и последвалите разкрития, ала Сестрата не се тревожеше кой знае колко за приятелката си. Понеже бе разбрала за опасността, в която се бе намирала дъщерята на Лорд Протектора, едва след като тя се бе измъкнала невредима от там, в момента изпитваше само смътно облекчение. Подобна дръзка постъпка изобщо не се връзваше с уравновесения и прагматичен характер на Мишани, а обстоятелството, че Кайку не бе могла да я предвиди само подчертаваше отчуждението, настъпило между двете през последните години. Това я натъжи.

Тъмнокосата Сестра съзнаваше, че това беше първият път, когато двамата с Тсата остават насаме след онази тяхна целувка в гората Ксу. След това гибелта на Фаека и Пейтре, както и ужасните събития, които ги бяха връхлетели, удавиха всяка любовна мисъл в блатото на скръбта и болката. Сега обаче тя усещаше нещо в поведението на Тсата – някаква напрегнатост, която се проявяваше в светкавичните погледи, които ѝ хвърляше, и случаите, когато внезапно отваряше уста да каже нещо, но в последния момент се отказваше. Въздухът бе пропит с тревожно усещане – и двамата имаха чувството, че това са последните моменти на покой, преди бурята да се разрази и да ги погълне, и трябваше да си кажат неща, които не можеха да чакат повече.

След известно време се натъкнаха на едно местенце, където земята се издигаше в неголямо хълмче, преди да се спусне към водите на езерото, които проблясваха под ярките лъчи на зимното слънце. В далечината се поклащаха няколко кораба, а кривоклюните се рееха върху издигащите се маси топъл въздух и търсеха риба. Кайку и Тсата приседнаха един до друг на едно паднало дърво, покрито с мъх, и най-накрая стигнаха до момента, който отлагаха от толкова дълго. Над главите им листата на вечнозелените дървета тихо си шептяха едно на друго, разклащани от вятъра.

Тсата погледна към ръцете си и агонията на колебанието, в която се пържеше, бе толкова очевидна, че Кайку се засмя. Смехът ѝ прогони

напрежението; той също ѝ се усмихна в отговор.

– Твоят народ не умее да прикрива чувствата си – рече Кайку. – Защо не ги кажеш направо?

– Боя се – отвърна татуираният мъж и я изгледа нерешително, преценявайки реакцията ѝ. – Боя се, че все още не познавам достатъчно твоите обичаи, а вие сарамирците поставяте етикета на първо място в подобни случаи.

– При повечето от нас е така, но за мен това не е толкова важно – рече младата жена. – И поради тази причина Мишани непрекъснато ми повтаря колко съм некултурна и невъзпитана. – Тя го изгледа нежно, като едновременно искаше и не искаше да го чуе какво ще ѝ каже. – Откровеността е за предпочитане.

– Това е едно от нещата, които не мога да разбера при вас – каза ткиуратецът. – Макар и да твърдите, че цените откровеността, рядко я използвате. Толкова обичате да увъртате, че прямотата ви кара да се чувствате неудобно.

– Стига си се презастраховал, Тсата – каза меко тя. – Не ти отива.

Той разтърси глава, сякаш за да прогони раздразнението си, и сключи пръсти. Сестрата забеляза как бледозелените камшичета на татуировката му, които опасваха пръстите му, се сляха по изключително красив начин.

– Не мога да го направя по твоя начин – каза той. – Ако това беше...

Кайку почувства как губи търпение.

– Тсата, искаш ли ме, или не?

Прямотата ѝ стъписа дори него. Той се обърна към нея и в секундата, преди да проговори, Кайку запечата образа му в съзнанието си – такъв, какъвто бе в този момент, преди отношенията им да се развият по един или друг начин. Щеше да запази тази картина в паметта си като застраховка срещу отрицателния му отговор.

Отговорът му обаче беше:

– Да.

Тишина.

– Но явно за теб нещата не са толкова прости – продължи той. – Нали?

Кайку килна глава настрани и косата ѝ падна пред лявата половина от лицето ѝ, закривайки я от него.

– Простотата е нещо, с което моят народ не се справя особено добре – въздъхна тя.

Изведнъж се почувства ядосана и предадена от самата себе си. Богове, нима не бе чакала този миг от толкова отдавна? Знаеше много добре какви чувства изпитва към Тсата. Знаеше това – макар и без да си го признава – още от онези няколко седмици, които бяха прекарали в разлома Ксарана преди четири години, когато убиваха Различни хищници и шпионираха чаросплетниците. Това не беше нещо внезапно, а по-скоро постепенен процес, който не бе успяла да разпознае. После, когато Тсата се завърна в родната си Окхамба, тя почти бе успяла да се самоубеди, че ставаше въпрос само за моментно увлечение. Почти. Откакто той се върна – и особено откакто я целуна в онази проклетата гора, – всичките ѝ съмнения се разсеяха и тя осъзна в пълна степен силата на чувствата си. Въпреки това на моменти Тсата бе тъй непроницаем, че тя не беше сигурна дали и той изпитваше същото към нея. Сега обаче най-накрая го разбра.

Само дете изобщо не си го беше представляла така. Вместо радост, възторг, щастие и *облекчение* тя усещаше единствено горчивия вкус на умората и безразличието, съпътстващо прозаичното изясняване на измъчващата я от толкова време ситуация. Сега, когато вече без съмнение знаеше, че Тсата я желаеше, тя се изправи срещу всички прегради, които бе издигнала в сърцето си през тези години, укрепявайки ги всеки път, когато биваше наранена. Кайку си даде сметка, че ги бе направила тъй здрави, че сега не можеше да ги събори лесно.

– Съжалявам, Тсата – рече след малко. – Ти заслужаваш по-добър отговор.

Мъжът отново сведе поглед към ръцете си. Жената се изправи, отметна косата зад ухото си и се обърна към него, хващайки дланта му с двете си ръце. Опита се да потърси думи, които да не бъдат нито сладникави, нито груби, макар и да знаеше, че това никога не ѝ се бе удавало особено добре.

– И аз те искам, Тсата – каза Кайку. – *Наистина*. Мисля, че трябва да го знаеш. Не се съмнявай в това, каквото и да се случи. – Тя направи кратка пауза, преди да продължи. – От самото начало на тази история всичко, което смятах за добро и стабилно, се сгромолясва. Семейството ми, приятелките ми... връзките ми, дори и отношенията ми със Сестрите. Предполагам, че вече не мога да се доверя и на Либер Драмах; всемогъщи богове, не мога да се доверя дори на *себе си*. – Тя стисна ръката му по-силно, за да подчертае думите си. – Тъкмо започнах да обиквам Тейн и той ми бе отнет; бях предадена от Саран – от *Асара* – точно когато си позволих да повярвам, че между нас може да се получи нещо.

Между тези два случая имаше мъже, които не обичах толкова силно, но и те ме накараха да се почувствам измамена и разочарована.

Тсата бе надигнал глава и я гледаше съсредоточено.

– Всеки път, когато допускам някого или нещо до сърцето си, получавам нова рана – каза тя с умоляващ тон, сякаш искаше да го накара да ѝ прости. – Искам да бъда сама, да не се нуждая от никого; в същото време виждам Асара – виждам в какво се е превърнала именно вследствие на това – и разбирам, че и този подход не е за предпочитане. Но не мога да понеса още една рана, Тсата. Не мога да се изправя срещу възможността да те обикна, а ти да загинеш в предстоящия конфликт, или да се върнеш в родината си и да ме изоставиш, или пък да си намериш друга жена. Твоите сънародници не вярват в семейното обвързване на двама души.

– Не – промълви той, – ала ти вярваш в него. Това ще е напълно достатъчно за мен.

Тъмнокосата Сестра се намръщи.

– Какво искаш да кажеш с това?

– Не е нещо необичайно – обясни татуираният мъж. – Мои сънародници живеят покрай сарамирските поселища от хиляда години. Има ткиуратци, които живеят абсолютно моногамно със сарамирските си половинки. Някои даже са женени. Това е въпрос на личен избор – на преобразуване на конкретния *паш*.

– И ти би направил това за мен?

– Да – кимна Тсата и се загледа в огледалните води на езерото. – Доста дълго време се чувствах... несигурен. Още тогава имах желание то да поговоря с теб за това, въпреки че не знаех дали изобщо искам да правя нещо по въпроса. Нашите обичаи са такива, но не и вашите. Знаех си, че така само ще те объркам и най-вероятно щях да те отблъсна, ето защо запазах мълчание. Не знаех дали изобщо някога ще бъдем заедно; мислех си, че между културите ни има фундаментални различия. Ала когато бяхме в гората и те видях как ни защитаваш срещу онзи войник, когато ти отказа да оставиш Пейтре на полянката... – гласът му заглъхна и той се обърна към нея. – Тогава разбрах.

И Кайку го чувства – като някакъв физически натиск в гърдите си; като някакво топло подуване, което я изпълни. Връхлетя я толкова внезапно, че тя трябваше да издиша въздуха от дробовете си, сякаш по този начин можеше да се освободи от него. В следващия миг усещането изчезна, ала тя знаеше какво означава и знаеше до какво щеше да доведе.

„Ала имам ли избор?“, запита се тя. „Ако отблъсна този мъж – мъжа, на когото мога да се доверя повече от всички, който няма да ме подведе като другите, – какъв ще бъде остатъкът от живота ми?“

Тъмнокосата Сестра прехапа горната си устна и затвори очи. Можеше ли да живее по този начин – винаги нащрек, винаги сама, с бронирано сърце? Или я очакваше главоломно спускане по наклонената плоскост, от което нямаше връщане назад? Ако преживееше тази война, я чакаха дълги, дълги години. И Сестрите не знаеха колко точно. Може да живееше вечно.

„И ако допуснеш този мъж в сърцето си, ще можеш ли да го гледаш как той остарява, а ти – не?“

Още не искаше да се изправя пред този въпрос. Той беше изниквал в съзнанието ѝ и преди, но ѝ звучеше прекалено общо, за да се занимава с него. Каква бе алтернативата? Само една – да се затвори в себе си, да остане сама завинаги и да издигне стена между сърцето си и целия останал свят. Изолирана от всичко, а единствената ѝ безопасна компания щяха да бъдат Сестрите от Аления орден, които също като нея бяха изправени пред перспективата за безсмъртие. И двата варианта водеха до болка, която бе въпрос единствено на време.

– Време – измърмори тихо тя; толкова тихо, че Тсата почти не я чу. На лицето му се изписа учудване. – Дай ми време... да помисля над това.

Тсата понечи да каже нещо, но се отказа. Вместо това отдръпна ръката си и се изправи на крака. Кайку се надигна заедно с него. Известно време двамата постояха прави един срещу друг – никой не искаше да прекъсва този миг и да оставя нещата в това положение. Накрая Кайку го целуна бързо по устните и се шумугна в гората, без да поглежда назад. Тъмнокосата Сестра не искаше Тсата да види сълзите, напираници в очите ѝ.

* * *

Ткиуратците бяха изключително експедитивни. До вечерта бяха освободили лагера си от всичко, което им бе необходимо за пътуването им до Лаляра. Кайлин беше уредила корабите да бъдат натоварени с провизиите, нужни за морското им пътешествие до северната част на континента. За по-малко от ден селището опустя – огньовете бяха потушени, а юртите *репка* бяха затворени и оставени в очакване на завръщането им. Татуираните мъже и жени се събраха в долината северно от храмовия комплекс, готови да потеглят на здравчане. Десетки Сестри щяха

да ги придружат, включително и самата Кайлин ту Моритат. Кайку също фигурираше сред тях.

След срещата си с Тсата тя прекара деня в къщичката си, за да довърши последните приготовления за пътуването и да провери дали всичко е наред. Не знаеше кога ще се върне Мишани, ето защо трябваше да подготви общия им дом за продължителния период, през който можеха да отсъстват. Тя чистеше, подреждаше и опаковаше; отправи кратка молитва пред малкия олтар; приготви си храна и я изяде на бързи, трескави хапки. Всъщност имаше нужда да прави нещо – каквото и да било, – за да разсее мислите си. Курсът на действие вече беше избран и тя нямаше да се откаже от него. Отиваше в Адерач – рожденото място на чаросплетниците. Обетът, който беше дала пред Оча преди толкова години, изискваше от нея да стори точно това. Всичко друго – *всичко* – можеше да почака. Трябваше да разчисти сметките си с вечерите и ако имаше някакъв шанс да ги унищожи, да подкопае силите им, за нищо на света не биваше да го изпуска. Допуснеше ли това да се случи, духовете на семейството ѝ никога нямаше да ѝ простят.

Кайку се зачуди дали да вземе одеждите на Аления орден със себе си, или да ги изгори още тук и сега. Всъщност, като се замислеше, нямаше особено желание да ги унищожи. Въпреки че те символизираха принадлежност, каквато вече не чувстваше, младата жена не можеше да отрече чувството за власт и авторитет, с което я даряваха, а в Адерач щеше да има нужда от всички си кураж. Откакто бе станала Сестра, нито веднъж не бе встъпила в битка без униформата на Ордена.

„Добре тогава“, рече си тя. „Ще я сложа отново. Ще я нося дотогава, докато всички чаросплетници не умрат.“

Последното нещо, което трябваше да вземе, беше Маската, която си лежеше в скрина. Кайку я грабна с едно бързо движение, сякаш докосваше някаква гнусна гадина, и я бутна в торбата си. После завърза връзките на чантата и тъкмо щеше да излезе от къщата, когато камбанката отвън прозвънна, известявайки я за присъствието на гостенин.

Кайку се втурна да отвори вратата и видя Лусия, която стоеше на прага, придружена от две Сестри. Те бяха застанали зад нея и очевидно изпълняваха ролята на стражи.

– Мога ли да вляза? – попита Лусия. Кайку я покани и изчака да види дали придружителките ѝ също ще влязат, но като видя, че остават отвън, затвори вратата. Стаята беше почти гола – и бездруго оскъдната мебелировка бе прибрана от Кайку – и Лусия застана в центъра ѝ.

– Тръгваш ли? – попита престолонаследничката.

– Да – каза Сестрата.
 – Чух за това едва преди малко – рече девойката.
 – Нали беше на срещата – изтъкна Кайку. – Знаеш, че ткиуратците потеглят днес.

– Не знаех, че и *ти* ще тръгнеш с тях – отвърна Лусия. – Да не би да искаше да заминеш, без да ми кажеш?

Сестрата я изгледа изучаващо. Светлорусата коса на престолонаследничката бе станала малко по-дълга – явно бе решила отново да я остави да расте, след като години наред я бе държала по момчешки къса. Кайку се зачуди какво ли означаваше това, ако изобщо означаваше нещо.

– Не мислех, че ще те интересува – призна тъмнокосата жена и в същия миг си даде сметка колко жестоко прозвуча това.

– Това не е честно, Кайку – промълви Лусия, засегната от думите ѝ.

– Така ли? Ти си тази, която непрекъснато ме отбягва, откакто излезе от свърталището на Ксхианг Ксхи. С какво съм заслужила подобно отношение?

– Точно ти повече от всеки друг би трябвало да знаеш, че си имам... *проблеми*, които трябва да разреша – отговори дъщерята на баракс Зан. – Очаквах малко повече разбиране от теб.

Тъмнокосата Сестра бе озадачена от тона на престолонаследничката – никога преди Лусия не се бе държала тъй рязко с нея.

– Прости ми тогава – каза Кайку, давайки си сметка колко кухо прозвуча извинението ѝ. – Но как да го разбере, когато не искаш да говориш с мен? Преди да влезем в тази проклета гора, ти поне беше *себе си*, дори когато не беше с ясен ум. После обаче се промени. Вече не съм толкова сигурна коя си или какво точно искаш... – гласът ѝ се смекчи, когато осъзна, че звучи остро; емоционалното напрежение, на което бе подложена през последните дни, и изнервеността ѝ покрай предстоящото пътуване я бяха направили груба. – Какво се случи с теб в бърлогата на Ксхианг Ксхи?

Искрената загриженост в този въпрос накара престолонаследничката да захвърли бронята си и отново да се превърне в старата Лусия. Тя разказа на Кайку какво ѝ беше казал духът за истинската цел на чаросплетниците и воала на господството, но не спомена нищо за цената на помощта, която духовете щяха да им окажат.

Сестрата слушаше. Всичко ѝ се струваше някак си маловажно, а откровенията, които в друг случай биха я разтърсили из основи, сега едва докоснаха съзнанието ѝ. Машабите на онова, за което говореше Лусия,

бяха твърде големи; те не оказваха никакво въздействие върху мисията, за която бе положила обет пред Оча. Когато престолонаследничката приключи, Кайку ѝ каза:

– Криеш нещо от мен.

Между двете се възцари тишина.

– Съжалявам, задето се държах грубо – извини ѝ се отново Сестрата, този път съвсем искрено. – Виждам, че нещо те мъчи и ти не можеш – или не искаш – да споделиш бремето си. Беше ужасно от моя страна да потегля на път, без да се сбогувам с теб.

– Да забравим това – махна с ръка Лусия. – Искам да знаеш, че през последните дни нямах никакво намерение да се държа лошо с теб, и че всичко, което ти казах в селището на емирините, е самата истина. Ти винаги си ме обичала, както и аз теб. Не искам последната ни раздяла да бъде белязана с лоши чувства.

– Какво те кара да мислиш, че ще е последната? – попита Кайку с престолено безгрижие, за да парира обречеността, която лъхаше от думите на приятелката ѝ.

Лусия не отговори; вместо това протегна ръце и прегърна силно Сестрата. И това бе по-лошо от всеки отговор, който можеше да даде. Кайку изтръпна.

– Лусия, какво има? – попита разтревожено тя. – Какво е това, което знаеш и не искаш да ми кажеш?

Русокосата девойка се отдръпна от нея и Сестрата видя, че очите ѝ са изпълнени с печал и съжаление.

– Сбогом – прошепна тя и се запъти към вратата.

Кайку искаше да извика подире ѝ и да я накара да отговори на въпроса ѝ, но знаеше, че каквото и да каже, нямаше да промени решението ѝ. Някаква част от нея не искаше да осквернява чистотата на този миг с изблици на гняв или празни увещания. Тя се почувства премазана под тежестта на нещо незримо и неизбежно, което не можеше да разбере, и когато най-накрая дойде на себе си, вратата вече се бе затворила, а Лусия бе далеч.

Кайку постоя известно време в пустата къща. Имаше чувството, че се намира в гроб, който я затиска отвсякъде. Тя грабна торбата си, метна я през рамо и напусна жилището, което бе дележала с Мишани, насочвайки се към долината, където се събираха ткиуратците.

Докато вървеше по прашната улица, тъмнокосата Сестра изведнъж се замисли, че навярно никога вече нямаше да се върне отново тук. Въпреки това обаче нито веднъж не се обърна назад.

Двадесет и четвърта глава

Пътуването от Арака Джо – покрай северния край на езерото Ксе-мит и от там на запад, близо до южната част на гората Ксу – бе осъществено с изключителна експедитивност, ала сведенията на Мишани не казаха нищо за конкретната дата на атаката над Лаляра. От действията на противника бе ясно, че чаросплетниците възнамеряваха да унищожат флотата, блокирана в залива. Ткиуратците се надяваха да стигнат там навреме, за да си пробият път през блокадата на вешерите и да се насочат необезпокоявано на север. Няколко дни преди да се доберат до Лаляра, ги настигна предупреждението, че съгледвачите им са забелязали вражеска армия, която настъпва бързо към града. Останалата част от пътя бе измината с изтощително темпо; ткиуратците обаче бяха добре закалени от суровите условия в родната им Окхамба, ето защо успяха да достигнат Лаляра един час преди мъглата да започне да се спуска. Без да губят време, те веднага се заеха с приготвянията, необходими за потеглянето на корабите, които чакаха край кейовете.

Ала въпреки че бяха изключително бързи, се оказа, че всъщност са закъснели.

* * *

Експлозии. Проскърцване на дърво и огромни вълни, стоварващи се с цялата си сила върху каменната стена на дока. Мъже и жени, които си крещят един на друг и сноват покрай Кайку; един от големите кораби бива откъснат от кея и подвижното дървено мостче плъсва във водата. В далечината отеква пукот на оръдия. Сол във въздуха, студени пръски в лицето ѝ, мирис на изгорено и кръв, а на всичкото отгоре и тази отвратителна, задушлива мъгла...

Фейа-корите бяха пристигнали.

Кейовете са в плен хаос. Моряците пълзят като мравки по такелаж⁴ на плавателните съдове и се подчиняват на изстреляните към тях заповеди. Корабите едва се виждат в мъглата. Ткиуратците тичат по подвижните мостчета и се прехвърлят на палубите, докато въжетата, които придържат гемиите към кнехтовете, биват прерязвани и вятърът опъва вдигнатите платна, за да ги отдалечи от пристанището. Кайку се визира

4. Системата от въжета и въжени стълби, свързващи мачтите и реите с корпуса на ветроходния кораб. – Б. пр.

на север, а червените ѝ очи пронизват сумрака.

И те са там, на билото на един далечен хълм – спускат се към северната стена на Лаляра с неумолимото бездушие на приливна вълна. Демоните отново са два – същите, които опустошиха Джурака и Зила, – и зловещите им силуети са като огромни черни сенки в златистия свят на чаросплетието. Жалостивите им стенания се разнасят над града, докато разрушават част от северната крепостна стена. И въпреки че Кайку не може да го види, тя е сигурна, че Различните хищници нахлуват в Лаляра.

Нещо профуча над главата ѝ и тъмнокосата Сестра потрепери; то се връза в един от складовете, разположени през няколко улици, и срива цялата му фасада. Откъм линията на хоризонта нестройните залпове на оръдията не спират да процепват ефира. Бреговете батареи са ослепени от зловонните миазми на фейа-корите, ала това не се отнася за вещерските плавателни съдове – чаросплетниците са техните очи и те изсипват град от снаряди върху Лаляра. Корабите им се приближават към града, без да се боят от топовете на защитниците; освен това гюлетата на вещерите са по-тежки и мощни от онези, които войските на Империята използват преди години, и сеят още по-големи разрушения.

По-малко от половината гемии бяха готови за отплаване, а шансовете им да се измъкнат се топяха с всяка изминала минута.

При един от следващите изстрели на вражеските оръдия Кайку инстинктивно изчисли траекторията на снаряда и осъзна, че ще се взриви точно сред кейовете. Тъкмо щеше да го унищожи, ала една от другите Сестри я изпревари; лишено изведнъж от инерцията на полета си, гюлето застина във въздуха и в следващия миг потъна сред морските вълни.

Още един снаряд, и още един; после внезапно два наведнъж. Кайку прехвана едното също като посестримата си, като внимаваше да не наруши обвивката му и да не позволи на сместа вътре да влезе в контакт с въздуха, защото това я възпламеняваше. Постъпи с второто гюле по абсолютно същия начин.

Корабите на вещерите идваха все по-близо и канонадата се засилваше.

Три от гюлетата потънаха във водите на залива, но четвъртото имаше съвсем друга съдба. В бързината си една от Сестрите прекрати полета му точно когато се намираще над един от готовите за отплаване кораби, и то се връза в мачтата, от която се разхвърчаха трески. Моряците и ткиуратците, които бяха на палубата, паднаха по очи, за да се предпазят от осколките и пламтящите парчета дървесина; самата мачта се килна

настрани и се сгромоляса върху палубата. Хората нямаха време да се отместят и голяма част от тях бяха премазани от масивния дървен ствол, а другите бяха погребани под горящите платна, от които се издигаше задушлив пушек. На гемията настана смут – тези, които не бяха пострадали, се заеха да помагат на другарите си, а междувремежно корабите на чаросплетниците идваха все по-близо и по-близо.

((Не ще издържим дълго)) сподели Кайлин с Кайку. *((Различните зверове всеки миг ще бъдат тук. Няма да успеем да се отбраняваме едновременно срещу тях и срещу артилерията на вечерите))*

((Тогава да се махнем от тук и да дадем на тези кораби нещо различно)) помисли си гневно Кайку и придружи съобщението с галерия от ярки образи: горящи кораби, цвърчаща плът и разтапящи се Маски.

((Съгласна съм, искам те на следващия кораб. Първите от съдовете ни съвсем скоро ще нападнат врага))

Кайку ѝ изпрати ядосано съобщение, в което ѝ каза, че ще тръгне, когато е готова, а не когато ѝ заповяда предводителката на Аления орден. В сърцето си обаче изгаряше от желание да се махне колкото се може по-скоро от кейовете, където трябваше да задоволява с унищожаването на вражеските снаряди. Отбраната не ѝ беше по вкуса.

((Тогава те питам, Кайку)) попита я гневно Кайлин. *((Ще се качиш ли на следващия кораб?))*

((Да)) гласеше отговорът на тъмнокосата Сестра, защото точно в този момент видя как Тсата тича по пристана и осъзна, че когато ткиуратецът се качи на следващата гемия, и последната причина да остане тук щеше да изчезне.

Кайку се втурна към кораба, на който току-що се бе качил татуираният мъж. На север фея-корите пристъпваха апатично из града и сееха безсмислената си разруха, унищожавайки всяко нещо, което се изпречваше на пътя им. Посоката на движението им обаче беше пределно ясна – целта им бяха кейовете. В небето продължаваха да свистят снаряди, но Сестрите поразяваха само тези, които застрашаваха флотата им – и бездруго от Лаляра нямаше да остане нищо след като демоните на покварата го изоряха из основи. Покривите на повечето сгради в Лаляра вече представляваха горящи клади.

Още едно гюле премина през отбраната на Сестрите – този път защото вражеската артилерия беше прекалено интензивна за възможностите им. То удари кейовете точно там, където имаше много хора – предимно ткиуратци. Експлозията разкъса телата им, разпилявайки окървавените им крайници по каменните плочи на пристана, а част от тези,

които останаха живи, бяха ослепени от осколките и забиваха безутешно пръсти в празните си очни ями, надавайки кошмарни вопли, които се извисяваха над грохота на битката.

Ужасена, Кайку стисна очи за момент, ала нямаше никакво време да се поддава на потрес или съчувствие, ето защо се затича по кея към мястото, където чакаше вече готовата за отплаване гемия. Хората сновяха напред-назад, оказвайки помощ на ранените от пламтящия кораб. Тъмнокосата Сестра почувства миризмата на горяща плът, примесена със зловонните изпарения, излъчвани от фейа-корите, и я използва като гориво за бясната ѝ омраза. Пробивайки си път из тълпата, Кайку профуча по подвижното мостче и се качи на борда на плавателния съд.

На палубата нямаше почти никакво място. Моряците крещяха на ткиуратците да слязат в трюма, ала малцина от тях се подчиниха. Те не бяха мореплаватели и никак не се блазнаха от идеята да се озоват плътно затворени в някакъв дървен ковчег, който и бездруго можеше да потъне всеки момент. Тя потърси с поглед Тсата, но нямаше никакви изгледи да го открие сред стълпотворението от татуирани хора.

Другите кораби вече бяха освободени от въжетата, привързващи ги към пристана, и се пълнеха с народ. Кайку се надяваше, че ще отплават колкото се може по-скоро – моряците прекрасно знаеха, че не могат да си позволят да чакат повече. Тътенът на оръдията процепваше въздуха и вражеските кораби идваха все по-близо.

Изведнъж войниците от Лаляра откриха огън по кейовете, защото първите Различни зверове вече се появиха там. Моряците на борда на гемията, където се намираше тъмнокосата Сестра, започнаха да си крещят нервни заповеди един на друг, докато вдигаха платната, а ткиуратците насочиха пушките си към хищниците.

Начело на атаката се носеха масивните гауреги, които пометоха защитниците от северната страна на кея, сякаш бяха парцаливи кукли. Зад тях бяха острилите – те гукаха нежно, докато поваляха мъжете и разкъсваха телата им, – а скрделите се плъзгаха насам-натам, задушвайки бранителите в зловещите си прегръдки. Те премазаха с лекота съпротивата на защитниците; дори и след четири години сарамирските войници продължаваха да имат огромни трудности с враг, чиято самоубийствена ярост го караше да връхлита без никакъв страх за живота си в битката. В следващия момент ткиуратците по корабите откриха огън и Различните хищници попаднаха под ожесточената градушка на свистящите куршуми, но разстоянието не беше малко и част от тях оцеляха, поваляйки защитниците. Внезапно фасадата на един от складовете,

разположени на самия кей, бе взривена от снарядите на чаросплетниците и смъртоносният дъжд от отломки порази както хора, така и чудовища. Мечовете разсичаха Различна плът, пушките гърмяха и бойците се сражаваха сърцато и самоотвержено. Въпреки че осъзнаваха обречеността на каузата си, те бяха готови да умрат, за да могат корабите да напуснат пристана. Беше им заповядано да удържат до последно кейовете и те щяха да отдадат живота си, за да сторят това. Сарамирската воинска доблест просто не им позволяваше да постъпят другояче.

Кайку почувства как корабът се разлюлява и бавно поема напред, след като и последните въжета, привързващи го към сушата, бяха прерязани. Тя се запровира през тълпата, а съзнанието ѝ бе раздвоено между комуникацията със Сестрите и прииждащите снаряди. Тя изпрати своята *кана* да потърси Тсата, като проследи връзката помежду им – емоционалните връзки съществуваха осезаемо в света на чаросплетнието.

Корабът им вече се отдалечаваше от пристана, когато го откри – Тсата насипваше барут в пушката си от кожена кесия. Друга гемия вдясно от тях вече набираше скорост и се носеше към врага. Татуираният мъж изобщо не забеляза Кайку – цялото му внимание бе насочено към прииждащите на кейовете Различни, които поразяваше с изстрелите си.

Един от корабите не беше достатъчно бърз, за да избегне вълната от нокти и зъби, и хищниците успяха да се качат на борда му чрез подвижния мост; в следващия момент обаче той се отдели от брега и моряците избутаха моста във водата, отрязвайки достъпа на Различните твари. Тези от зверовете, които останаха на палубата, бяха избити, но преди това отнеха живота на три пъти повече души от собствената си численост.

Тъмнокосата Сестра се намръщи, докато се концентрираше над гюлетата от поредния залп на чаросплетниците. Снарядите, запратени към пристана, бяха доста по-малко от преди, защото вещерите бяха насочили оръдията си към корабите, които се опитваха да пробият блокадата. Кайку забеляза, че единият от фейа-корите се бе доближил на опасно разстояние до пристана, събаряйки сградите по пътя си; чудовището сякаш знаеше, че корабите напускаха кейовете, и се опитваше да се добере до тях.

После пристанът остана зад тях и вече бяха в залива. Някои от Различните твари се хвърляха във водата и се устремяваха с плуване към гемииите, а други бяха изблъскани от кейовете от онези, които прииждаха зад тях. Тези от ткиуратците, които не бяха успели да се качат на някоя от гемииите, бяха разкъсани от зверовете на чаросплетниците.

Касапницата бе милостиво скрита от погледа им от мъглата, която се съгъстяваше с приближаването на демоните на покварата.

По едно време ожесточената канонада позатихна малко, което даде възможност на Кайку да си отдъхне за миг и тя положи ръка върху голо-то рамо на Тсата. Той носеше жилетка без ръкави, изплетена от сив коноп и бродирана с традиционни мотиви. Мъжът не се обърна, ала сложи длан върху нейната, докато се вираше в отдалечаващия се, забулен от мъгла пристан. В следващия момент обаче Кайку бе изтръгната от унеса си от предупреждението на една от посестримите ѝ – тя бе забелязала, че приближаващият се фея-кори бе променил посоката на движението си и вече не пристъпваше към кейовете, а се бе насочил директно към морето. Чу се някакво ужасяващо съскане и клокочене, от което тъмнокосата Сестра заключи, че чудовището е навлязло във водата. Силна вълна разлюля кораба, на който се намираха, след което тъмнокосата Сестра изтръпна, когато зърна черния силует на колоса сред златистите нишки на чаросплетието.

Демонът на покварата щеше да отреже пътя им.

Жалостив вой проехтя из мъглата и Кайку почувства как паниката обхваща моряците и ткиуратците, намиращи се на гемията. Източникът му се намираше нейде съвсем наблизко. Корабът, който бе напуснал пристана преди тях, все още плаваше близо до десния им борд. Мъглата внезапно се разсея и гигантското туловище на чудовището изникна над вълните, обвито в облак от зловонни изпарения, сред които проблясваха мътните му жълтеникави очи. То вдигна уродливите си ръце над главата си и ги стовари с всички сили върху гемията вдясно от тях.

Трясъкът, който последва, бе оглушителен и тъмнокосата Сестра не можа да съдържи вика си, когато зърна как демонът строши корпуса на кораба на две части, сякаш бе детска играчка. Надигна се огромна вълна, която подхвана гемията на Тсата и Кайку и я наклони до такава степен, че единият борд за малко да потъне под водата. Младата жена се вкопчи с две ръце в парапета, изплашена, че ще се преобърнат, а няколко души паднаха в морето. В следващия момент обаче корабът се наклони на другата страна и Кайку бе запратена върху перилата с такава сила, че остана без въздух, защото хората от другия край на палубата се бяха стоварили отгоре ѝ. Тъмнокосата Сестра се вираше невярващо в разкъсания на две корпус на гемията, който потъваше бавно, завличайки със себе си ткиуратците и моряците на борда му, а платната и мачтите му горяха, възпламенени от допира на демона.

Преди да потъне обаче, отвратителното чудовище го вдигна отново

във въздуха и удари двете половини една в друга с такава сила, че ги направи на трески.

Кайку веднага отмести поглед, но това не ѝ спести трагедията, защото сетивата ѝ в чаросплетието я държаха в течение на всичко, което се случваше около нея. Предсмъртните писъци на трите Сестри, които се намираха на борда на злополучния плавателен съд, пронизаха цялото ѝ същество.

Гемията, на която беше тя, възвърна равновесието си и бордът под краката ѝ отново зае хоризонтално положение. Тя чуваше как капитанът крещи някакви неразбираеми заповеди на екипажа си, подтиквайки подчинените си към енергични действия. Вятърът ги понесе напред, отдалечавайки ги от брега и освирепелия демон. Всички очакваха, че противният колос ще ги последва, ала вместо това той нададе протяжен стон, след което се обърна и пое бавно към брега. Кайку предположи, че навярно вече ставаше прекалено дълбоко за него – очевидно фея-корите не обичаха да губят дъното под краката си.

Тикуратците на борда бяха онемели. Вятърът опъваше платната и краищата им плющяха, а такелажът проскърцваше. И дума не можеше да става да се върнат назад и да помогнат на другарите си. Демонът можеше все още да е там, а едва ли щяха да успеят да му се изплъзнат за втори път. Кайку усещаше скръбта им като осезаем покров, забулил гемията им.

Тишината обаче не продължи дълго, защото оръдията пред тях отново затрещяха и гулетата започнаха да ваят около кораба, вдигайки фонтани от пръски.

– Пригответе оръдията! – изрева капитанът.

((*Открийте чаросплетниците*)) нареди Сестрата, която стоеше до капитана. ((*Ослепете корабите им*))

Кайку виждаше нестройната редица от вещерски плавателни съдове, която преграждаше пътя им – златистите им силуети проблясваха в чаросплетието. Някои от корабите на Сестрите бяха успели да се промъкнат през блокадата, други точно в момента се опитваха да минат през нея, а един пламтеше като факла. Най-близкият вражески съд се поклащаше лениво пред тях, разлюляван от залповете, с които ги обсипваше. Ако запазеха досегашния си курс, щяха да минат вляво от него. На Кайку ѝ направи впечатление, че повечето снаряди, които изпращаше към тях, падаха във водата на доста голямо разстояние от гемията им. Това означаваше само едно.

На борда му нямаше вещер.

((*Вече са се погрижили за този*)) уведоми Кайку посестримите си.
((*Кажете на капитана*))

Тя прехвана гулето, което летеше към тях, и го запрати в морето, преди да насочи вниманието си към вражеския кораб. Мъжете на борда му по всяка вероятност знаеха за приближаването им – скърцането на тежката гемия и виковете на капитана огласяха присъствието им, – но мъглата скриваше всичко.

Кайку затаи дъх. Противниковият съд беше толкова близо до тях, че тя просто не можеше да повярва, че не ги забелязват. Тъмнокосата Сестра усещаше тревогата на тези от екипажа, които се взираха напрегнато в сумрака, за да зърнат врага си, докато другите зареждаха топове, подготвяйки ги за следващия залп.

В следващия момент внезапен порив на вятъра разсея мъглата и Кайку забеляза как тревогата на противниковите моряци се заменя от ужас при вида на внушителния кораб, изникнал в непосредствена близост до тях.

– Десни топове! – извика капитанът. – Огън!

Оръдията изригнаха с оглушителен рев и левият борд на неприятелския кораб бе направен на сито. Картечът проряза дълбоки белези в корпуса му, а огнените езици на снарядите лизнаха палубата и платната и превърнаха членовете на екипажа в живи факли. С един-единствен залп от упор врагът бе смъртно ранен, а евентуалните му опити за отплатата бяха удавени в напразните усилия да спаси кораба си.

Гемията на Кайку продължи напред, оставяйки вещерския кораб на милостта на морето, което съвсем скоро щеше да го придърпа в сините си обятия.

– В безопасност ли сме вече? – попита Тсата.

– Не още – отвърна тъмнокосата Сестра. – Още два кораба се придвижват да ни пресрещнат. Те имат чаросплетници на борда, което значи, че могат да ни видят. – Тя направи кратка пауза. – Първият от тях променя курса си към един от нашите – рече Кайку и отново замлъкна, заслушана в докладите на Сестрите. В мъглата отекваха далечни взривове. – Значи остава само един. Справим ли се с него, пътят ни е чист и излизаме в открито море.

– Не можем ли да му се изплъзнем?

– Мисля, че не – отвърна Сестрата. – Натоварени сме доста по-тежко от него. Кажете на хората си; ще ни трябват колкото се може повече пушки.

Тсата се обърна към ткиуратците, които стояха най-близо до него, и

започна да им говори бързо на окхамбски. Веднага щом приключи, те направиха същото със своите съседи.

– Сега ме остави за малко – рече Сестрата, усещайки приближаването на чаросплетниците. – Трябва да се съсредоточа.

Тя изостави сетивата си почти напълно и се гмурна в света на златистите нишки. Там се събра с другите две Сестри, които се намираха на борда заедно с нея, и трите започнаха да укрепяват позициите си и да изграждат капани, бариери и лабиринти. Между действията им цареше пълен синхрон. Кайку изведнъж си даде сметка колко много ще ѝ липсва Аления орден, когато го изостави завинаги.

Сетне чаросплетниците ги връхлетяха и битката започна.

* * *

Докато невидимата схватка се развиваше в недосегаема за сетивата им плоскост, мъжете и жените на борда на гемията се взираха напрегнато в мъглата. Едната от Сестрите не бе взела участие в битката, защото служеше като далекоглед на капитана и го осведомяваше за местонахождението на неприятеля. Вече се чуваше проскърцването на вражеския кораб и шумоленето на платната му. Капитанът стоеше намръщен на мостика. Той знаеше, че за да могат да извършат дългото пътешествие, което ги очакваше, не можеха да си позволят да получат сериозни повреди. Нямаше да акостират никъде, докато не стигнеха до крайната си цел. Трябваше да спечелят тази схватка отведнъж.

* * *

Секундите се нижеха бавно на кораба, ала в чаросплетнието се бяха разтеглили още повече. Кайку се стрелкаше напред-назад и омотаваше тримата вещери с възли и спирали, докато другите Сестри изплитаха нови защити на мястото на старите. Бавно, но неотклонно посестримите завземаха територия, объркваха врага и го принуждаваха да отстъпва, след което укрепваха позициите си и продължаваха да настъпват. Един от вещерите беше по-слаб и Кайку го атакува безмилостно. Тя се досети, че той бе запазил част от съзнанието си, за да информира своя капитан за позицията на бунтовническите кораби. Тъмнокосата Сестра разкъса лабиринтите и защитите на този чаросплетник и го накара да отстъпи чак до своя кораб, при което остави събратята си незащитени. По негласно споразумение тя беше агресорът, а посестримите ѝ я прикриваха. Постепенно и неумолимо вещерите биваха изтласквани назад.

* * *

– Опитват се да заемат такава позиция, за да ни поразят с цялата огнена мощ на единия си борд – измърмори Сестрата, която стоеше до капитана.

Той изруга под нос. Мозъкът му търсеше трескаво някакъв изход от създалата се ситуация, ала не намираше никакъв. След като всеки от капитаните знаеше къде се намираше противниковият кораб, все едно се сражаваха при прекрасна видимост. Нямаше нито къде да избягаш, нито къде да се скриеш. От това, което знаеше за корабите на чаросплетниците, той прецени, че има голям шанс да победи, ако приложи същата тактика като противника си. Проблемът обаче се състоеше в това, че при подобен начин на водене на бой и победителят в схватката щеше да получи огромни повреди, което означаваше, че неминуемо щяха да потънат по време на предстоящото пътуване към северния бряг на Сарамир. Артилерията бе готова и мъжете чакаха сигнала му. Единственото, което можеше да стори, бе да чака и да се надява.

* * *

Въпреки че вниманието ѝ бе съсредоточено върху битката в чаросплетнието, Кайку следеше и двата златисти кораба, които се приближаваха все по-близо един към друг. Тъмнокосата Сестра предположи, че дори и да излезеха победители в предстоящия сблъсък, нямаше да се разминат без сериозни щети и загуба на голяма част от екипажа, а това щеше да намали значително шансовете им за успех в предстоящата мисия.

Нямаше никакво време за губене. Кайку вече бе успяла да прецени възможностите на чаросплетниците. Те бяха млади, непохватни и арогантни и допускаха глупави грешки, от които тя извличаше максимална полза. Корабите вече се изравняваха и съвсем скоро щяха да застанат борд срещу борд. Тогава оръдията щяха да загърмят от упор.

Трябваше да се действа светкавично. Кайку изпрати инструкции до посестримите си и чаросплетнието буквално експлодира – милиони нишки, летящи във всички посоки, които бе абсолютно невъзможно да бъдат проследени. Вещерите отстъпиха изплашено – никога преди не се бяха сблъскали с подобна тактика и не бяха сигурни какви вреди точно щеше да им нанесе.

Този прием обаче нямаше за цел да наранява; предназначението му беше да отвлича вниманието. Пагубна и мълниеносна като острие, тъмнокосата Сестра се стрелна напред и ги разкъса на парчета.

* * *

– Враг откъм левия борд! – извика морякът на наблюдателницата, когато тежкият кораб изникна от мъглата. Намираше се на доста голямо разстояние за абордаж, а от амбразуриите стърчаха дулата на оръдията, изваяни като зейналите усти на метални демони. Той се плъзгаше неуемоливо покрай плавателния съд на Сестрите и само чакаше момента, в който двата кораба щяха да се изравнят, за да открие огън по противника с цялата огнева мощ на левия си борд.

– Огън! – проехтя вик от плавателния съд на вешерите и в същия миг цялата му лява страна експлодира и корабът се килна настрани, при което снарядите на оръдията му цамбурнаха във водата, а мнозина от екипажа му се прекаатуриха над планшира и ги последваха в разпенената бездна. Лишен от бронята си, той бе жестоко разпердушен от противниковата артилерия и всичко приключи толкова бързо, че хората на кораба на Сестрите не можеха да повярват, че са се отървали абсолютно невредими. Нито една от пушките на ткиуратците не бе гръмнала и те гледаха втрещени как неприятелският плавателен съд потъва под водата, повличайки оцелелите след безжалостната атака моряци след себе си.

Кайку примигна, огледа се и срещна взора на Тсата с алените си очи.

– Ти ли направи това? – попита татуираният мъж.

– Трябваше да проявят по-голямо внимание по отношение на това къде държат амунициите си – отвърна Сестрата.

Корабът се носеше необезпокоявано напред, а мъглата постепенно се разсейваше, докато накрая зимният ден не заблестя с цялата си яснота около тях. Морето искреше под ласкавия взор на окоето на Нуку, а корабите от Лаляра – дванадесет на брой – плаваха с издути от попътния вятър платна към мержеелещата се линия на хоризонта в далечината.

Двадесет и пета глава

Лорд Протекторът Авун ту Коли и Върховният чаросплетник Какре стояха заедно на една от терасите на южната стена на Императорската цитадела и гледаха към мястото, където Джабаза и Керин съединяваха водите си, за да се превърнат в Зан. Навремето там се издигаше масивна шестоъгълна платформа от камък, свързана със сушата посредством три елегантни моста, а в средата ѝ се извисяваше огромната статуя на Иси-сия – Императрицата на боговете и богиня на мира, красотата и мъдростта. Авун не съжаляваше за загубата ѝ, защото не обичаше обвиняващия ѝ поглед, ала днес се чувстваше толкова добре, че му се струваше, че нищо не би могло да развали настроението му. Нещата се развиваха чудесно.

Дори Какре се чувстваше доволен от него. Гледката на механизираниите шлепове на чаросплетниците, които се носеха по реките на града, бе впечатляваща; същото се отнасяше и за пълчищата от Различни хищници, които Възлите бяха натоварили на палубите. И това бяха само последните отряди – повечето зверове вече бяха заминали на изток, нагоре по течението на Керин и после по Ран. От там армиите щяха да заобиколят разлома Ксарана, да минат западно от езерото Азлея и да нахлуят във вражеската територия, устремявайки се към Сараку. Фейя-корите щяха да се присъединят към тях по пътя – общо шест на брой, в това число и двата, които бяха опустошили Лаляра преди няколко седмици. Тези два бяха най-силните – нуждаеха се от най-малко време за възстановяване в димните ями. Както изглеждаше, демоните на покварата ставаха все по-силни с времето.

Началните акорди бяха отекнали с разрушителна сила. Силите на Империята, разтърсени от разгромите при Джурака, Зила и Лаляра, нямаха никаква представа къде ще бъде следващият удар на чаросплетниците. Армиите им щяха да бъдат разпръснати на колкото се може по-голяма площ, за да могат да защитят обширната си територия. Лорд Протекторът щеше да ги разреже като меч и да го забие дълбоко в сърцето им. Докато успееш да изпратят отряди в Сараку, щеше да стане прекалено късно; вечерите щяха да изместят фронтвата линия по протежението на река Джу, като по този начин откъснат разположените в бластистата област градове Йота и Фос от Южните префектури и изпратят към тях армиите, дислоцирани в Джурака. След кратко възстановяване,

по време на което щяха с лекота да сломят съпротивата на Сараку, чаросплетниците щяха да се обърнат на запад и вече нищо нямаше да е в състояние да ги спре. В най-лошия случай поддръжниците на Империята щяха да предприемат партизанска война, но вещерите щяха да са сложили ръка върху реколтата и враговете им рано или късно щяха да измрат от глад.

Това щеше да е краят. Пустинните баракси щяха да останат сами и едва ли щяха да издържат дълго. Падението им щеше да бъде неизбежно.

Дори Върховният чаросплетник изглеждаше щастлив; или поне толкова щастлив, колкото можеше да бъде създание като него. Беше изключително доволен, че Авун се е заел с реализирането на бойните си планове. Какре мразеше да чака, винаги се дразнеше от тактическите ходове и искаше колкото се може по-скоро да встъпват в сражения, а след призоваването на фея-корите нетърпението му се засили още повече. Авун се усмихна кисело. Идиоти. Всички чаросплетници бяха такива. Ако не беше той, в момента щяха да се намират в ужасна ситуация.

Тези мисли го накараха да се върне към срещата с Какре, на която бе убедил Върховния чаросплетник в своята незаменимост. Вещерът или бе забравил за нея, или се преструваше, че е така. Нямаше никакво значение. Какре беше победен. Отстраняването на Авун щеше да му създаде множество проблеми, които изобщо не можеше да си позволи в конкретния момент.

Другата причина за доброто му настроение се криеше в поведението на жена му. От онзи ден на чудодейното възстановяване от болестта ѝ тя сякаш бе станала съвсем различен човек. Пред другите хора Мураки продължаваше да е все така плаха и тиха, но това се променяше коренно, когато оставаха само двамата. Тогава съпругата му проявяваше пламенна страст, която, меко казано, бе изненадваща на фона на всичките тези години, през които не бе показвала никакъв сексуален интерес към него. През цялото това време Авун почти се бе самоубедил, че няма нужда от плътски удоволствия. Той никога не бе притежавал силно изразено либидо и не се впечатляваше от прелестите на противоположния пол, ала ето че след толкова много години откри, че насладите, с които тялото на съпругата му може да го дари, могат да бъдат неустойимо привлекателни. Макар и да не искаше да го признае пред себе си, мъжката му природа явно не бе за пренебрегване.

Утре двамата с Какре щяха да заминат, за да се присъединят към

вещерската армия, чийто главнокомандващ щеше да е Авун. Преди това обаче имаше нещо друго, което очакваше с нетърпение. Досега трябваше всеки път едва ли не да заповядва на Мураки да му прави компания за вечеря, ала днес, за негова голяма радост, тя сама му бе предложила да хапнат заедно. Беше му казала, че има повод за празнуване, и когато му го съобщи, Авун също много се зарадва.

Съпругата му най-накрая бе завършила книгата си.

* * *

Вятърът фучеше из планините Тчамил и брулеше голите върхове и долини, които оформяха гръбнака на Сарамир. Пустинните бойци се придържаха към по-ниските места, за да избегнат виелиците и снежните бури; въпреки това преходът беше ужасно тежък заради замръзналата земя и пронизващия студ. Загърнати в дебели кожи, войниците се трупаха около огньовете, за да се сгреят поне мъничко, и се вслушваха напрегнато в тъмнината. Под сиянието на Иридима и Аурус земята изглеждаше студена и лъскава като току-що наточено острие, а звездите блестяха като ледени кристалчета.

Лагерът на седемхилядната армия на пустинните благородници заемаше внушителна част от планинския склон – огромен участък, изпъстрен с шатри и фенери. Досега бяха изгубили около петстотин души заради атаките на Различните зверове. Дори сега ревовете на хищниците ехтяха зад далечните хълмове – някои ясно различими като воя на гаурегите и челюстниците, а други – напълно непознати. Беше трудна задача да прекараш армия през този пресечен терен, но обитателите на Тчом Рин се гордееха със своята издръжливост, а и пътуваха с по-леки доспехи. Съперничеството между войниците, които се бяха заклели във вяроност на различните благороднически фамилии, се бе изпарило пред необходимостта от сътрудничество и взаимопомощ на това враждебно място. Ала ето че атаките на Различните твари ставаха все по-координирани, а високо в небето се рееха гнусоврани и зловещото им грачене огласяше въздуха.

чаросплетниците знаеха за приближаването им. Знаеха и ги очакваха.

Реки вървеше из лагера – висока и замислена фигура с разрошена от вятъра коса. Ботушите му проскърцваха по безжизнената, камениста почва. Той прехвърляше последните събития в главата си, въпреки че вече го бе направил поне стотина пъти, като се опитваше да ги погледне от нов ъгъл и да съзре нещо, което по една или друга причина бе

пропуснал.

Съветът на благородниците от Империята и Либера Драмах бе проведен с впечатляваща експедитивност. За пръв път Реки наистина оцени това, което бе приемал за даденост през целия си живот – че чаросплетниците, а напоследък и Сестрите осигуряваха нещо изключително ценно и той не можеше да си представи да се върнат към предишното състояние на нещата. Мъже и жени от Арака Джо, Сараку и Изанзай си говореха един с друг благодарение на възможностите на Сестрите, макар че ги делиаха над хиляда километра. Цялото съвещание, с всичката обмяна на идеи, срокове и предложения, отне по-малко от един ден. Без помощта на Аления орден щяха да минат месеци, докато уговорят съвместните си действия – алтернативата беше или да разменят купища писма, или да се съберат всичките на едно място. Сега Реки напълно разбираше защо вещерите бяха тъй необходими на неговите прадеди и как това бе довело до ситуацията, в която се намираха сега.

Когато бе направено предложението пустинните баракси да се заемат с планинския преход, Реки веднага се съгласи. И бездруго от известно време в главата му се въртеше подобен план. Беше повече от ясно, че битката, която водеха от Тчом Рин, беше обречена. Ако продължаваха само да се отбраняват срещу Различните хищници, по някое време вещерите щяха да надделеят – било то чрез демони, било чрез нови разновидности Различни или просто благодарение на численото си превъзходство. Най-благоразумното решение беше да атакуват, докато все още имаха тази възможност. Разузнавачите му бяха проследили Различните твари от Изанзай, опитвайки се да открият мястото, от където се пръкваха гадините, и всички донесоха едни и същи новини. Въпреки че не бяха успели да локализират с точност местонахождението му, хората му бяха единодушни, че се намираше някъде в околностите на Адерач. Реки не беше никак изненадан.

И ето че докато той обмисляше вариантите за нападение над люлката на вещерите, Аленият орден предложи точно това. Въпреки всичко младият баракс не можеше да се отърве от натрапчивото подозрение, че Сестрите смятаха него и бойците му за достатъчно маловажни, че да бъдат пожертвани и използвани като примамка.

Е, да си мислят каквото си искат. Той възнамеряваше да им покаже как могат да себият жителите на пустинята. Те също разполагаха със Сестри, които да ги закрилят от чаросплетниците и да ги прокарат през невидимата бариера, издигаща се около планинския манастир.

Ако Реки можеше да унищожи заплахата от Адерач, вече нямаше

да са разделени на два фронта и можеха да насочат цялото си внимание към Игарач на юг. При положение че сведенията на Сестрите бяха точни, трябваше да удържат вещерите само до началото на следващата зима; а това бе напълно възможно, ако Адерач бе изваден от играта.

Уверенията на Кайлин, че доберат ли се до вещерския камък под Адерач, могат да сложат край на войната, също не бяха за пренебрегване. Струваше си да положат всички усилия, за да постигнат това.

Младият благородник крачеше между огньовете и отвръщаше на поздравите на своите войници, докато се приближаваше към палатката си. Тази нощ се чувстваше объркан и угрижен, сякаш предусещаше, че ще се случи нещо лошо. Увеличаването на броя на стражите не разсея страховете му. Реки се опита да прогони мрачното си предчувствие, ала вместо това осъзна, че мислите му се насочиха, както често ставаше напоследък, към Асара.

„Доверието е надценена стока“. Един от любимите изрази на Асара. Започваше да разбира защо. От известно време насам бе разяждан от неприятното

чувство, че безграничната вяра, която хранеше към съпругата си, всъщност е грешка.

Откакто жена му го остави сам и замина за Арака Джо по някаква тайна своя работа, Реки не знаеше покой. Отначало бе измъчван от незнанието и десетките възможни предположения, които прехвърляше трескаво в главата си, а после, когато това стана непоносимо и изпрати своя шпионин Джикиел да узнае повече за миналото на съпругата му, започна да го гложди чувство за вина, че я предава. Сега обаче нещата бяха още по-лоши. Младият баракс си мислеше, че любовта му може да устои на всичко, което открие шпионинът му, ала Джикиел му донесе абсолютно неочаквана новина.

Асара *нямаше* минало.

Първоначалната му реакция беше да отдаде това на неуспех в дейността на шпионина си. Все пак и той можеше да се провали. Реки обаче добре познаваше способностите му и не можеше да повярва, че проблемът се изчерпва с това. Джикиел беше прекалено добър, за да се върне с празни ръце; все нещо щеше да научи. Благородникът бе убеден, че щом преданият му служител не бе успял да се докопа до никаква информация, значи просто не съществуваше такава.

Асара сякаш се бе появила от нищото. Фамилното ѝ име, което според нея бе Арейа, не донесе никакви отговори. То бе често срещано, защото беше изключително старо и се бе разпространило широко още

преди доста време. Сарамирските имена варираха от древните, дошли от древен Куараал, като Асара, Лусия, Адерач и Анаис, до по-съвременните, чиято поява бе обусловена от развитието на сарамирския език, като Кайку, Мишани и Реки. Имаше и други Асари, разбира се, но никоя не отговаряше на описанието и дарбите ѝ. Джикиел бе подочул за шпионин на име Асара ту Амареча, който работеше за Либерата Драмах през последните години, но Реки я игнорира, защото не бе родена в пустинята като неговата Асара, освен ако човек не можеше да имитира костната структура, тена и формата на очите на жителите на Тчом Рин.

Колкото по-задълбочени ставаха проучванията на Джикиел, толкова по-заплетена ставаше загадката. Шпионската му мрежа тръгваше по следите на всеки намек или дочут шепот, но всички пътеки отвеждаха до задънени улици. Нито тези, които се бяха срещали с нея по време на престоя ѝ в Императорската цитадела, когато беше съблазнила Реки, нито изследователите на изкуствата, които тя тъй добре познаваше, можеха да дадат някакви сведения за нея. Накрая Джикиел предположи, че си е сменила името, маниерите, прическата и дрехите си, – шпионинът имаше изключителен нюх за тези неща, – но това също не доведе до никакъв резултат.

В крайна сметка, след като бе изпробвал абсолютно всички възможности, Джикиел беше принуден да признае поражението си. Това, което докладва на Реки, беше, че жената, която се бе омъжила за него, явно не бе съществувала до деня на появата си в Императорската цитадела.

Младият баракс все още си мислеше какво ли можеше да означава това, когато мина покрай войниците, охраняващи шатрата му – без да забележи многозначителния поглед, който единият хвърли на другия, – и завари Асара вътре.

Помещението бе достатъчно просторно, за да застанеш прав вътре, но като се изключат дебелият легло и големият лампион, разположен на пода, нямаше други мебели. Светлината играеше по перфектния профил и съвършената фигура на жена му. Изненадата от присъствието ѝ и спиращата ѝ дъха красота го лишиха от дар слово за момент.

– Обещах, че ще се върна при теб, Реки – каза тя. – Въпреки че трябваше да те търся из планините.

Той отвори уста и понечи да каже нещо, ала Асара пристъпи към него и сложи пръст на устните му. Мирисът ѝ и докосването ѝ бяха влудяващи.

– По-късно ще имаш време за въпроси – рече тя.

– Трябва да поговорим – измърмори мъжът, подтикван от предишните си горчиви мисли, ала протестът му бе обречен още от самото начало.

– После – каза Асара и го целуна. Реки не се съпротивляваше повече. Копнееше за нея през всеки миг на отсъствието ѝ и просто не можеше да се въздържа. Целувките им прераснаха в бурни ласки и двамата се търкулнаха в леглото, където се отдадоха на страстта си един към друг през цялата нощ и дълго след изгрева.

* * *

Когато Авун влезе в стаята, където двамата с Мураки споделяха трапезата си, той едва я позна. Около лакираната в червено и черно маса бяха наредени четири лампона, чиито пламъци горяха в изрязаните метални глобуси и обагряха стените в различни шарки. В далечния ъгъл на помещението гореше мангал с ароматно дърво, а нишите бяха покрити с елегантни драперии. Стаята вече не изглеждаше студена и празна, а топла и уютна. Ястията вече бяха сервирани – от купите и кошниците се вдигаше ароматна пара, – а Мураки бе коленичила на рогозката си и го чакаше.

– Това е чудесно! – възкликна Авун, трогнат от все сърце.

Жена му се усмихна и сведе поглед към земята, а косата ѝ падна пред лицето ѝ. Отвъд трите стреловидни прозореца цареше пълен мрак; никакви звезди или луни не можеха да пробият плътния покров, надвиснал над престолния град.

Авун се разположи на рогозката от другата страна на масата.

– Чудесно – повтори той.

– Ще хапнеш ли? – попита след малко. Това се бе превърнало в един от ритуалите им. В началото Мураки не хапваше и залък, а после двамата бяха започнали да се шегуват с неохотата ѝ да сложи нещо в устата си. Лорд Протекторът махна похлупаците на купите и кошниците и започна да ѝ сервира.

– Готова е, нали? – попита Авун. – Книгата?

– Готова е – потвърди Мураки. – Докато си говорим, я носят на издателя.

– Сигурно си облекчена, че най-сетне я завърши – предположи Лорд Протекторът. Той нямаше никаква представа как се чувства съпругата му по време на работата си над дадена книга, защото никога не бяха обсъждали този въпрос.

– Не – отвърна тя. – По-скоро съм натъжена.

Той застина учуден с чинията ѝ в ръце.

– Мислех си, че си в настроение за празнуване.

– Така е – рече съпругата му. – Но се чувствам едновременно и добре, и зле. Това беше последната ми книга за Нида Джан.

Авун се смути. Сякаш жена му току-що бе казала, че е престанала да диша.

– Последната?

Мураки кимна.

Лорд Протекторът ѝ подаде чинията и започна да сипва за себе си.

– Но защо?

Писателката плъзна пръсти в халките на изящните прибори за хранене.

– Мисля, че е време да започна отначало – каза тя.

– Мураки, сигурна ли си в това?

Тя кимна утвърдително.

– Тогава какво смяташ да правиш? Ще си измислиш ли нов герой, за когото да пишеш?

– Не зная – отвърна майката на Мишани. Навярно ще спра да пиша завинаги. След като Нида-джан вече го няма, всичко е възможно.

Авун не знаеше как точно да прецени настроението на жена си, ето защо се държеше много внимателно. Въпреки че писателската страст на Мураки винаги го бе изпълвала с раздразнение, сега си даде сметка, че не може да си я представи по никакъв друг начин и изобщо не бе сигурен дали наистина *искаше* тя да престане да пише.

– Заради мен ли го правиш? – попита Лорд Протекторът. – Не искам да се променяш заради мен – добави той, без дори да осъзнае лицемерието си.

Тя вдигна поглед и в очите ѝ за миг проблесна нещо като насмешка.

– Не го правя заради теб, Авун – рече съпругата му. – Прекалено дълго живях в сигурността на своя собствен свят и пренебрегнах този около мен. Днес сложих край на въображаемия си свят и съм готова да се изправя срещу истинския.

Мъжът постави чинията си на масата, прикривайки безпокойството си. Не знаеше дали да се радва или да се тревожи заради решението ѝ. Писането бе играло такава голяма роля в живота ѝ, че Авун се притесняваше дали жена му ще може да живее без него. Освен това нямаше да бъде тук, за да я подкрепя; просто нямаше начин да отложи дислоцирането на Различните хищници, дори и да го искаше. След всички усилия,

които бе положил, за да стане незаменим за чаросплетниците, не можеше да се откаже. Какре щеше да го накълца на парчета.

– Трябва да ми кажеш – рече Лорд Протекторът, за да скрие мислите си. – Как завършва?

Той наля в чашите им кехлибарено вино.

– Завършва добре за Нида-джан – отговори Мураки. – Най-накрая успява да намери сина си – в Златните владения, където Омеча го е отвел. Нида-джан се изправя срещу Омеча и го побеждава в игра по остроумие. После се връщат вкъщи и синът приема Нида-джан за свой баща, защото само бащината любов може да го накара да дири сина си дори отвъд владенията на смъртта. По този начин проклятието, с което е наказан от демона със стоте очи, е премахнато.

– Хубав край наистина – рече Авун, ала вътрешно се зачуди. За него не беше тайна, че съпругата му оплакваше загубата на дъщеря им в книгите си и отразяваше скръбта си в деянията на Нида-джан; именно поради тази причина този внезапен преход към щастието го накара да заподозре дали не се бе случило нещо, за което не знаеше.

– Да отидем при прозореца, Авун – предложи Мураки, като взе чашата си с вино и го улови за ръката. Изненадан от поведението ѝ, Лорд Протекторът вдигна собствената си чаша и се изправи заедно със съпругата си. Двамата прекосиха стаята и се приближиха до стреловидните прозорци, от които се откриваше панорамна гледка към Аксками.

През нощта зловонния облак, надвиснал над града, не се виждаше, и столицата изглеждаше спокойна. Множество светлинки блещукаха покрай Керин и Речния район и макар и да не бяха толкова много, както в отминалите дни, видът им сякаш възвръщаше красивия облик на престоления град.

Мураки се обърна към мъжа си.

– Докато аз живеех в измисления си свят, ти се превърна в най-могъщия човек в Сарамир, съпруге мой – рече тя и го целуна с такава страст, че главата му се замая. Искеше да я люби още тук и сега, ала не смееше да го стори, за да не прекрачи границата, отвъд която щеше да изглежда неловко. Мураки се отдръпна от него и погледът ѝ срещна неговия, докато отпиваше от виното си. Авун я прегърна през тънкия ѝ кръст. Думите на жена му го изпълниха с гордост. Да, това беше самата истина – той бе постигнал всичко това, и то със собствените си ръце. Лорд Протекторът отпи от чашата си, докато съзерцаваше завоеванието си – великия престолен град Аксками. В този миг се чувстваше неземно щастлив.

Трябваша му само няколко секунди, за да осъзнае, че във виното има смъртоносна отрова, ала вече беше прекалено късно.

Първият признак за това беше ужасното стягане в гърлото му и гърдите му, сякаш бе глътнал рибена кост. Ръката му веднага остави талията на Мураки и се стрелна към яката му; другата, колкото и абсурдно да беше това, продължи да държи чашата с вино. Не можеше да си поеме дъх. Авун се олюля, залитна назад и падна на пода, а бокалът се счупи в ръката му, порязвайки го много лошо. Дробовете му пламтяха, сякаш някой бе запалил огън вътре в тях. Те не отговаряха на командите на мъзъка му и не искаха да се разширят, за да се изпълнят с кислород.

Обхванат от бясна животинска паника, Лорд Протекторът се протегна към жена си, ала Мураки продължи да стои до прозореца със закритото от косата лице, без да направи каквото и да е движение, за да му помогне. Очите му се разшириха от ужас и изумление. Този невярващ поглед продължи да е прикован в съпругата му, когато тялото му се отпусна и животът го напусна завинаги.

Известно време Мураки продължи да го гледа. Бе очаквала да заплаче, но очите ѝ останаха сухи. Бе очаквала и да почувства поне зрънце разкаяние или вина, но и това не се случи. Ако тя бе написала тази сцена, помисли си жената на мъртвия Лорд Протектор, нямаше да я лиши от емоция. Истинският живот беше далеч по-странен и непредсказуем от онзи, който бе изградила във въображението си.

Тя отвърна взор от бездиханния си съпруг и отново погледна към града. Усещаше мазния, тежък дъх на миазмите, които надделяваше над нежния аромат на жасмин от мангала. Така и не можа да свикне с тях. Устните ѝ потрепнаха. Отровното вино ги бе докоснало, ала Мураки не беше глътнала и капка. Беше се оказало доста лесно да си достави отрова от Юкида – трябваше само да му нареди и той веднага се подчини. Бе достатъчно предан, за да запази тайната ѝ и да не я разпитва за какво ѝ трябва.

Тя погледна отново към трупа на Авун, опитвайки се да пробуди нещо в душата си. Наскоро избликналата ѝ страст към него не бе престорена. Тя искаше да си достави удоволствие, докато все още можеше, както и да направи щастлив и него. Мислеше, че съпругът ѝ заслужаваше това, преди да бъде лишен от живота си.

Мураки ясно си даваше сметка какво ще последва сега. Чаросплетниците щяха да изорат безмилостно съзнанието ѝ, докато не откриеха всичко за тайния ѝ код, за Юкида и за посещението на Мишани. Щяха да разберат, че плановете им са известни на врага, и щяха да ги

променят.

Това не трябваше да се случва. От мига, в който бе решила да убие съпруга си, Мураки знаеше, че и тя ще трябва да умре. И, колкото и странно да звучеше, тази мисъл ѝ действаше освобождаващо.

Мислите за дъщеря ѝ извикаха спомените за онова, което бе изрек-ла Мишани през онези безценни минути, когато бяха заедно – онези ня-колко минути за десетте ужасни години, за които бе виновен Авун.

„Ние сме от двете страни на барикадата, майко, а рано или късно войната ще свърши и едната страна ще трябва да победи. Тогавата която остане на губещата страна, най-вероятно ще загине.“

Беше права. Дъщеря ѝ винаги бе умеела да назовава ясно и точно нещата. Затова по-добре Мураки да е на губещата страна – нямаше да го понесе, ако това се случеше с дъщеря ѝ.

Авун отново се бе проявил като изключителен играч, като бе изгра-дил военната структура на чаросплетниците по такъв начин, че толкова много да зависи от него. Съпругът ѝ ревниво пазеше бойните си такти-ки, за да е сигурен, че никой друг няма да успее да го измести от пози-цията му. Смъртта му щеше да е огромен удар за вечерите, а моментът бе възможно най-неподходящият за тях. От това, което знаеше за Какре, не мислеше, че Върховният чаросплетник ще отмени атаката – Различ-ните хищници щяха да продължат да настъпват според предварителния план, а неприятелите им щяха да ги чакат.

Дали от всичко това щеше да има някаква полза в крайна сметка? Само боговете можеха да кажат. В истинския свят нямаше сигурни неща.

Мураки въздъхна дълбоко и погледът ѝ се зарея в нощния небосвод – в непроницаемата чернота, където не се виждаха нито луни, нито звез-ди. Какъв студен и мрачен затвор бе сътворил съпругът ѝ. Предпочита-ше въображаемата си вселена.

Тя пресуши чашата си и отново напусна истинския свят... този път завинаги.

Двадесет и шеста глава

Окоето на Нуку потъваше на запад, възпламенявайки пухкавия памук на облаците. Повърхността на реката Ко блещукаше в алено и сребристо. Денят бе необичайно горещ за сезона, ала жителите на Сарамир се радваха, защото зимата беше към своя край и това бе първият признак на настъпващата пролет. Със снижаването на окоето на Нуку температурата падна; слънцето сякаш искаше да се скрие колкото се може по-бързо, изплашено от смута, който лунните сестри щяха да предизвикат, когато завземат небосвода. Тази нощ техните орбити щяха да се пресекат и нощта щеше да бъде раздрана от писъците им. Задаваше се лунна буря и по всичко личеше, че ще е особено свирепа и продължителна.

Подходящ апокалиптичен фон на предстоящата битка, помисли си Юги. Хванал здраво поводите на коня си, той стоеше на едно хълмче южно от реката и гледаше на север. Чакаше появата на Различните хищници.

Земите на север и юг от Ко представляваха редуващи се долини и възвишения, които се простираха между гората Ксу и езерото Азлея. Някъде по средата между тях се намираше мостът Сакурика – масивна арка от дърво и камък, боядисана в белезникаво червено, която свързваше двата бряга на реката. За разлика от другите подобни съоръжения в Сарамир, конструкцията му беше семпла. Мостът бе построен преди доста време поради нуждите на тогавашна военна кампания, за да осигури успешното дислоциране на военни части западно от езерото Азлея, но след това се използваше рядко. Районът между Ксу, Азлея и разлома Ксарана се считаше за доста опасен и търговските кервани гледаха да го отбягват. Въпреки това мостът бе запазен и се поддържаше в добро състояние, защото бе единственото място, където можеше да се пресече реката източно от гората, а ширината му позволяваше по него да вървят един до друг двадесет мъже.

Точно тук силите на Империята се надяваха да спрат настъплението на чаросплетниците.

Юги се чувстваше зле. Искаше му се да си дръпне малко от любимия си амаксов корен, за да успокои страха си, ала вместо това наблюдаваше морето от доспехи, пушки и мечове. Бяха разположили артилерийски батареи от двете страни на моста и до мортирите и топовете стърчаха старовремски балисти и требушети⁵ – за предстоящата схватка

щяха да имат нужда от всяко оръдие, което можеха да намерят. Самата армия се състоеше както от войници на останалите благороднически фамилии, така и от бойци на Либера Драмач. Духаше съвсем слаб ветрец и знамената висяха отпуснато на пиките.

Мостът бе преграден от барикада, от която стърчаха остри шипове. Войниците бяха заели позиция зад нея и чакаха. Под краката им, добре скрити в ъглите на арката, имаше достатъчно експлозивни да направят моста на трески.

– Богове, как мразя да чакам! – измърмори Юги на хората около себе си; неколцина пълководци, чернокоса Сестра, която приличаше на двойник на Кайлин с грима си, баракс Зан, Номору, Мишани и Лусия. Конете пръхтяха и пристъпваха нервно напред-назад, кожените доспехи проскърцваха, а някой сподави кашлицата си.

– Сигурни ли сме, че изобщо ще дойдат по този път? – попита дъщерята на Мураки. Самият факт, че зададе този въпрос, показваше колко напрегната се чувстваше, защото докладите на разузнавачите ѝ бяха добре известни.

– Идват – рече Сестрата. Ирисите ѝ бяха червени.

Юги погледна към Лусия. Лицето на престолонаследничката беше невъзмутимо. Врагът се движеше по план. Имаше и по-добри места, където да посрещнат Различните – места по-далеч на юг, където имаше доста по-добри условия за засади, – но не можеха да встъпят в бой без Лусия, а тя бе настояла да се сблъскат със заплахата точно тук. Учените бяха обещали, че тази нощ ще има лунна буря, а разузнавачите им бяха преценили, че точно по това време Различните зверове щяха да достигнат реката. Тази нощ, на това място, Лусия щеше да призове духовете, за да защитят земята им.

Можеха само да се надяват, че престолонаследничката добре знае какво прави, защото без помощта, която им бе обещала, нямаше да издържат дълго. Десетки хиляди животи се крепяха на думата на едно момиче, което съвсем скоро бе навършило пълнолетие. Юги си каза, че бе напълно разбираемо защо се чувстваха притеснени.

За кой ли път Мишани се запита какво изобщо правеше тук. За човек с рационален и прагматичен характер като нея напоследък се държеше доста безразсъдно. Първо посещениято ѝ при Мураки, а сега и това.

„Но ако не беше безразсъдството ми, нямаше да имаме дори този шанс“, помисли си тя. *„О, майко.“*

5. Средновековна метателна машина, подобна на катапулт – Б. пр.

Тя си пое дълбоко дъх, опитвайки се да се успокои. Не, нямаше да заплаче отново. Мислите за последната им среща продължаваха да възпламеняват тъгата ѝ, но тя бе доволна, защото се бе помирила с Мураки. Дори и да загинеше днес, щеше да умре със съзнанието за изпълнен дълг.

Ако знаеше, че майка ѝ и баща ѝ вече бяха мъртви от седмици, скръбта ѝ щеше да бъде много по-силна, но чаросплетниците пазеха случилото се в тайна.

В крайна сметка, каза си Мишани, всичко се свеждаше до Лусия. Двете с Кайку се грижеха за нея по време на детството ѝ в Лоното и ѝ бяха като по-големи сестри. Въпреки че времето и обстоятелствата ги бяха раздалечили, между тях все още съществуваше тази връзка. Кайку обаче трябваше да отиде другаде, а Мишани не можеше да остави Лусия да се изправи сама срещу това. Тя знаеше колко податлива на манипулация бе престолонаследничката, а тук нямаше никой, който да милее наистина за нея, с изключение на баща ѝ – баракс Зан. Той обаче щеше да встъпи в сражението и девойката щеше да остане сама. Мишани не бе в състояние да помогне по отношение на битката, ала поне можеше да остане до Лусия. Имаше чувството, че ще е много подло и безчестно да я изостави точно в този момент.

Навремето за малко да убие младата престолонаследничка, когато ѝ занесе като дар зарамена с костна треска нощница. В крайна сметка промени решението си, но все още се чувстваше виновна заради намерението си. Поради тази причина дължеше на Лусия поне това. А ако девойката загинеше, и бездруго нямаше да има за какво да живее. Също като в случая с посещението при майка си, това бе нещо, което Мишани *трябваше* да стори, независимо от рисковете. Моралната необходимост нямаше да бъде изместена от разума или логиката.

„Колкото повече остаряваш, толкова по-импулсивна ставаш, Мишани“, каза си шеговито тя.

В този миг някъде вляво от тях проехтя силен вик, последван от втори и трети. Съгледвачите бяха забелязали нещо на хоризонта със своите далекогледни. Минаха няколко секунди, по време на които Мишани усети как кръвта ѝ се смразява, преди Сестрата да проговори.

– Врагът ни пристигна – оповести тя.

Зан се спогледа с Юги и пълководците и те кимнаха с мрачно разбиране. Бащата на Лусия бе избран за главнокомандващ на тази армия от съвета на аристократичните семейства. Пълководците възседнаха конете си и препуснаха към позициите си. Юги отмести взор към Лусия,

която не реагира по никакъв начин на погледа му, след което яхна коня си, а Номору се метна зад него. Зан сложи ръка на рамото на дъщеря си и тя вдигна очи към него.

– Тази нощ ще извършим славно дело – промълви той. – Бъди силна. Ще се върна при теб; обещавам.

Тя кимна. Лицето ѝ сякаш се бе вкаменило.

– Пази я – заръча благородникът на Мишани, след което също възседна жребца си. Той изравни коня си с този на Юги и двамата стиснаха ръцете си. Номору обърна обезобразеното си лице към Мишани и Лусия и ги изгледа с непроницаемия си взор. Сетне Зан и Юги препуснаха надолу по хълма и се насочиха към моста.

Лусия и Мишани останаха на билото заедно със Сестрата и неколцина стражи. Можеха само да наблюдават и да чакат.

* * *

Нощта вече спускаше мантията си над земята, когато Различните се появиха като всепомитаща вълна от нокти и зъби. Пълчищата им почерниха долините с шеметна бързина, но въпреки стремителния си ход те сякаш бяха неуморими. Силите на Империята за пореден път бяха изненадани от бързината, с която се движеха армиите на чаросплетниците.

Този път в небето нямаше гнусоврани. Също като гарваните на Лусия, те бяха абсолютно безполезни през нощта, защото не виждаха добре в тъмнината. Ето защо вечерите нямаха никаква представа за армията, която ги очакваше на южния бряг на реката Ко, докато не забелязаха разположените по хълмовете артилерийски батареи.

Самите главнокомандващи на вечерите бяха добре защитени сред ядрото на многочислените си пълчища, докато Възлите язدهа Различни манкстуи и бяха разпръснати из армията. Покрай всеки от тях имаше и чаросплетници, които проникваха с лекота в съзнанията на Възлите и получаваха достъп до цялата информация, която им беше нужна. Вещерите, от своя страна, съгласуваха помежду си информацията и даваха заповеди на Възлите, без да подозират, че и те самите бяха марионетки, подчинени на волята на вечерските камъни и лунния бог Арикарат.

Реакцията на чаросплетниците при вида на силите на Империята бе светкавична – обменът на информация из цялата Различна армия отне по-малко от минута. Благородническите фамилии не очакваха подобно нещо. Те мислеха, че вечерите ще забавят ход, за да преценят по-добре ситуацията и да решат каква тактика да предприемат, но не знаеха, че Авун е мъртъв и Какре ръководеше кампанията. А Върховният

чаросплетник имаше различна представа за водене на бойни действия от Лорд Протектора.

Вещерът изпрати заповедите си и хищниците се втурнаха в атака.

Многочислените пълчища нададоха кански рев, когато техните кукловоди пробудиха неистовата им ярост. Страховитата звукова вълна се понесе напред и обля воините на Империята, които бяха застинали в мрачно очакване на позициите си покрай брега на реката, на моста и по близките възвишения. За нищо на света нямаше да се опозорят, като покажат страх, ала ужасът пропъгълзваше в сърцата им при вида на хълмовете от другата страна на Ко, които се покриваха от несметните вражески орди. Войниците си мислеха за семействата си, за миговете на радост и наслада, за нещата, които бяха оставили недовършени. Някои изпитваха разкаяние за грешките си и се надяваха, че боговете ще ги сметнат за достойни, когато пристъпят в Златните владения, докато други не съжаляваха за нищо и очакваха края, изпълнени с хладна решителност. Трети се чувстваха горди, задето щяха да бъдат част от това, а четвърти се проклинаха, вбесени от мисълта, че навярно щяха да изгубят живота си в предстоящата касапница, и съжаляваха, че не бяха избягали. Можеха да живеят още ден, месец или година, а честта да върви по дяволите!

Ала никой от тях не наруши редиците, никой не пророни сълза и никой не даде външен израз на слабостта си. Въпреки че някои се потяха и трепереха и въпреки че други се бореха да задържат съдържанието на stomасите си вътре в тях, защитниците на Империята не помръднаха от местата си, докато Различните зверове прииждаха яростно към тях, а всяка секунда ги приближаваше все по-близо и по-близо.

И по-близо.

Внезапно въздухът бе раздран от писъка на фойерверк, който полетя високо в сумрачното небе, пръскайки бяло сияние; това бе сигналът, който чакаха батареите, за да открият огън.

Първият залп помете предните редици от авангарда на прииждащите Различни. Във въздуха се разхвърчаха осакатени тела, а осколките откъсваха с лекота крайниците и се забиваха дълбоко в гъстата козина и твърдите люспи. Оцелелите от взривната вълна бяха прегазени от следващите редици, които продължиха невъзмутимо бесния си галоп. Вторият залп удари на по-близко разстояние. Снарядите се взривяваха и пръскаха горящата си смес, мортирите осакатяваха и ослепяваха, а масивните катапулти запращаха огромни торби с експлозивни по враговете. Пълчищата на Различните зверове представляваха мишена, която бе невъзможна за пропускане, и всяка бомба унищожаваше поне по десетина

от тях. Артилерийските батареи погубиха стотици, но това беше капка в океана. Вълните продължаваха да прииждат.

Бойците на Империята стреляха непрестанно и вече дори не си даваха труд да се прицелват в първите редици; вместо това запращаха смъртоносните си снаряди, гюлета и експлозивни в живото море от зверове, защото бяха сигурни, че всеки изстрел поразяваше Различна плът. Земята почервения и се покри с килим от окървавени крайници, но пълчищата изглеждаха все така несметни. И съвсем скоро щяха да връхлетят върху хората.

Различните изчадия вече се носеха по широкия мост, а част от тях се хвърлиха във водата и заплуваха към отсрещния бряг. Оборудваната с шипове барикада отне живота на първите двадесет хищника, преди да бъде срината; настъпващите чудовища се хвърляха едно подир друго върху нея, докато накрая тя се срути под тежестта им. Събратята им прегазиха труповете им и продължиха напред.

Бойците на Империята, които бяха заели позиция на моста Сакурика, обсипаха свирепите хищници с яростен дъжд от куршуми, но те покосиха само първата вълна прииждащи Различни. Бе дошъл редът на хладните оръжия. Войниците захвърлиха пушките и извадиха мечовете си, за да посрещнат смело кръвожадните изчадия.

Клането бе зверско. Огромните, рунтави гауреги се връзаха сред защитниците, изблъсквайки част от тях във водата, докато откъсваха глави и трошаха черепи с масивните си предни крайници. Скренделите пълзяха по парапетите, за да атакуват неприятеля по фланговете, и хапеха, удушваха и ослепяваха наред. Острилиите изпълваха въздуха с нежното си писукане, а закривените им нокти раздираха плътта на бранителите на кървави парцали. Имаше и други създания – кошмарни същества с люспести израстъци и страховити челюсти, чийто зловещ и причудлив облик ги поставяше извън всякакви опити за класификация.

Защитниците разрязваха, кълцаха и дробяха Различната плът, но изчадията имаха несравнимо преимущество в близкия бой. Естествената броня на острилите отблъскваше мечовете, дебелията кожа и гъстата козина на гаурегите затрудняваше нанасянето на дълбоки рани, а дори и тогава ударите трябваше да бъдат смъртоносни, защото само спирането на някой от жизненоважните органи бе в състояние да ги повали. Скренделите бяха твърде бързи, което ги правеше трудни мишени, а и войниците бяха разположени прекалено нагъсто; това не им позволяваше да се развихрят, защото щяха да наранят другарите си. Макар и бавно, Различните зверове настъпваха неотклонно напред, докато защитниците

гинеха под неумолимия им напор. Мостът стана хлъзгав от кръвта, труповете и разпилените вътрешности на преданите на Империята воители.

А в разпенените води на реката под тях изчадията вече приближаваха другия бряг.

* * *

– Време е, Лусия – измърмори Мишани.

Престолонаследничката не й обърна внимание. Не по-зле от нея виждаше какво се случва на моста Сакурика. От билото на хълма битката изглеждаше някак си далечна и незначителна, за да бъде истинска. Окоето на Нуку се бе скрило зад линията на хоризонта, оставяйки само ефирно синьо сияние в небосвода, през което се виждаха звездите. Трите луни – и трите подути до пръсване – се издигаха в притъмняващото небе и пълзяха бавно една към друга. Имаше нещо зловещо в неотклонното им движение – някаква плашеща целеустременост.

Четиримата стражи стояха около тях и се опитваха да не гледат към Лусия или Сестрата, застанала до нея. Мишани изчака известно време, надявайки се, че Лусия все пак ще й отговори, след което отново се обърна към девойката.

– Лусия, време е – повтори дъщерята на Авун и Мураки.

Престолонаследничката надигна бавно глава и посрещна погледа й с дълбока печал в очите си. За миг в съзнанието на Мишани проблесна ужасна мисъл – че Лусия ще признае, че всичко е било само измама и че никакви духове *няма* да им се притекат на помощ. Но това, което престолонаследничката каза, беше още по-тревожно.

– Каквото и да се случи отсега нататък, Мишани, недей да мислиш лошо за мен – промълви девойката. – Направих избор, който никой никога не бива да прави.

Чернокосата жена не отговори. Усещаше, че няма кой знае какъв смисъл от това. На всичкото отгоре нямаха и време да го обсъждат, защото Различните твари почти бяха прекосили реката. Войниците на южния бряг стреляха по плуващите хищници, но те бяха прекалено много, за да бъдат спрени с куршуми.

Лусия наведе глава и затвори очи.

Мишани веднага усети промяната, която настъпи в атмосферата. Първо си помисли, че това е началото на лунната буря, но луните още не бяха застанали една до друга, а и усещането не бе съвсем същото. Въздухът сякаш се обтегна, обърквайки сетивата, като създаде впечатлението, че очите и носът са откъснати от съзнанието, а вятърът започна

постепенно да се усилва, докато не се превърна в истински вихър. Русите къдрици на Лусия заплъсяха под напора му; същото сториха и черните кичури на Мишани, освобождавайки се от обсипаните с перли фиби, които ги придържаша. Внезапно ѝ се стори, че съзира с ъгълчето на околото си някакви източени, тъмни силуети, които се стрелнаха между стражите, които ги заобикаляха, ала щом примигна, вече бяха изчезнали.

Повърхността на реката се бе накъдрила от мехурчета и вълни, които се гонеха една друга, тласкани от вятъра, но Различните хищници сякаш изобщо не ги забелязваха и продължаваха да плуват към южния бряг на Ко.

Изведнъж водите на реката заклокочиха. Хищните твари започнаха да лаят и вият, докато събратята им биваха засмуквани от дълбините, а бялата пяна на повърхността стана аленочервена. Някакви призрачни същества със змиевидни силуети се стрелкаха между Различните изчадия, увиваха удължените си тела около тях и ги завличаха на речното дъно. Зверовете на чаросплетниците се съпротивляваха ожесточено, но това не доведе до никакъв резултат. Речните духове не пропуснаха нито един от натрапниците и никой не успя да стигне до отсрещния бряг.

Някои от Различните, чийто страх от духовете надделяваше дори над заповедите на Възлите, се опитаха в последния момент да спрат и изобщо да не влязат в реката, но напорът на събратята им зад тях ги изблъска във водите на Ко, където попаднаха в гибелните обятия на призрачните създания. Стотици загинаха по този начин или се удавиха в реката, докато Възлите не възстановиха контрола над ордите и не преустановиха атаката. Вещерите бяха разбрали, че единственият начин да преминат на южния бряг беше чрез моста Сакурика, а оттам можеше да минават само ограничен брой хищници. Това щеше да забави настъплението им и да позволи на противниковата артилерия да покоси още повече Различни зверове; пълчищата на чаросплетниците обаче бяха толкова многобройни, че поне засега те не се тревожеха за числените загуби.

Щом видяха, че настъплението на врага е забавено, бойците на Империята нададоха възторжени викове, към които се присъединиха и стражите, стоящи на билото на хълма заедно с Лусия и Мишани. Те се взираха в престолонаследничката със смесица от страх, възхищение и благоговение, и въпреки че девойката не ги виждаше през затворените си очи, чернокосата жена бе сигурна, че усеща емоциите им.

– Съжалявам – прошепна Лусия тъй тихо, че само Мишани я чу, и младата жена усети как по гърба ѝ пробягват ледени тръпки.

В следващия момент въздухът сякаш потрепери от незримия конфликт между Сестрите и чаросплетниците. Яростта на битката беше неопишуема. Противниците не само се опитваха да се погубят един друг, но и правеха всичко възможно да въздействат и на бойното поле. Вещерите бяха протегнали пипалата си към Лусия, опитвайки се да разберат къде се намира, но уникалните ѝ способности я бяха направили невидима за тях. Чаросплетниците правеха всичко възможно, за да внушат на пълководците да вземат безразсъдни решения, да накарат войниците да се обърнат срещу братята си по оръжие и да убедят артилеристите да насочат огъня на батареите си към поддръжниците на Империята. Последните тревожеха най-много вещерите, защото не спираха да покосяват Различните зверове, а и армията на Какре не разполагаше с далекобойни оръжия, за да отвърнат на удара. Сестрите обаче даваха всичко от себе си, за да осуетят подмолните им опити, и засега успяваха.

Чаросплетниците не се отчайваха – имаше толкова много възможности. Все някъде щяха да пробият – рано или късно...

* * *

Юги, Номору и баракс Зан наблюдаваха битката на моста, възседнали конете си. Намираха се недалеч от речния бряг, сред бойните редици на Империята, но на разстояние от самата схватка. Неколцина войници и една Сестра се бяха скупчили около сапър, който бе приклепнал с фенера си до края на фитила, скрит в дълга тръба, заровена в земята. Другият край на фитила бе свързан с един от пакетите със скрити експлозивни в арката на моста. Взривяването им щеше да задейства останалите и така цялата конструкция щеше да бъде вдигната във въздуха. А в случай че нещо се объркаше, наблизо имаше и втори сапър с резервна фитил.

Мостът Сакурика гъмжеше от Различни твари, ала въпреки че настъпваха неумолимо, бранителите ги караха да плащат скъпо за всеки завзет сантиметър. Всеки от противниците бе нанесъл ужасни рани на другия и мечовете, ноктите и зъбите не спираха кървавото си шествие из жива плът. Касапницата бе тъй ожесточена, че беше трудно да се определи коя от враждуващите страни бе по-жестока.

– Кажете им да се изтеглят – рече Зан на Сестрата. – Ще взривим моста.

Жената от Аления орден предаде заповедта на своята посестрима, която се намираше в близост до фронтната линия, и тя уведоми генерала до нея за решението на главнокомандващия. Незабавно бе даден

сигнал за отстъпление и войниците на моста започнаха да отстъпват, при което той се изпълни с още повече Различни.

– Пали – нареди Зан на сапьора, който доближи пламъчето на фенера до фитила. Той се запали с приглушено изсъскване и огънчето се изгуби във вътрешността на тръбата. За по-голяма сигурност вторият фитил също бе възпламенен.

Бранителите вече бяха отстъпили до южния край на моста, където бяха подкрепени от бойци с пушки, които поваляха високите гауреги с точни изстрели в главата. Фитилите догаряха в мрака на тръбите – две малки искрици, които се бяха запътили по различни маршрути към една и съща цел. Успееха ли да унищожат моста, реката ставаше непроходима и единственото, с което чаросплетниците можеха да ги застрашат, бяха фея-корите, от които все още нямаше и следа.

Искрата на втория фитил настигна пламъчето на първия и двете огънчета достигнаха експлозивите по едно и също време.

И внезапно угаснаха – на сантиметри преди края.

Юги нямаше как да види, че фитилите бяха изгаснали, но не му трябваше много време, за да разбере, че нещо не беше наред. Той видя как редиците на бранителите вече се огъваха под напора на Различните зверове и си даде сметка, че съвсем скоро свирепите пълчища щяха да нахлуят на южния бряг.

– Какво става? – извика той. – Къде е проклетата експлозия?

– Чаросплетниците – рече Сестрата, а аленият ѝ взор бе разфокусиран. – Всеомогъщи богове. Успели са да се доберат незабелязано до фитилите. По някакъв начин са се промъкнали покрай нас. Използвали са трик... трик, какъвто не предполагахме, че владеят.

Предводителят на Либера Драмах погледна ужасен към моста и видя как последните му защитници биват прегазени от Различните хищници. Те се разляха като разтопено масло по южния бряг на реката и започнаха да осакатяват, изкормват и убиват.

Двадесет и седма глава

– Разрушете го! – изкрещя Юги. – Мостът трябва да бъде взривен!

Ала Сестрата, към която бе адресиран избликът му, не му обърна никакво внимание. И бездруго всичките й усилия бяха насочени към това. Въпреки че фитилите бяха изгаснали, посестримите от Аления орден можеха да взривят експлозивите и сами; всъщност бяха в състояние да разрушат моста и без никакви взривни вещества. Това беше резервният вариант, в случай че възникнеше нещо непредвидено.

Чаросплетниците обаче се бяха досетили колко важен бе мостът Сакурука за бойните планове на Империята, ето защо бяха дошли тук първи. Неколцина от тях се бяха промъкнали незабелязано през чаросплетнието до моста и бяха открили експлозивите, прекъсвайки фитилите. Сестрите не бяха очаквали подобна изкусност от враговете си и сега си плащаха за това. Преди да могат да реагират, чаросплетниците изплетиха защитна мрежа около стратегическия обект, осуетявайки всички опити за неговото унищожение. Посестримите се мъчеха всячески да пробият защитата, ала усилията им не даваха никакъв резултат.

– Не можем – въздъхна Сестрата, която стоеше до Юги. – Не можем да го разрушим.

Предводителят на Либера Драмач изруга, докато наблюдаваше как Различните хищници прорязват кървави просеки през бойците на Империята. При близките схватки изчадията имаха преимуществото на колосалната си физическа сила и разковничето на победата се криеше в това да бъдат държани на разстояние, докато мортирите и топовете покосяват редиците им. Мъжът се обърна към хълма, където стоеше Лусия, ала вече бе станало прекалено тъмно, за да може да я види.

„Какво ли чака?“, помисли си ядно той. Ако тези речни духове бяха най-доброто, което престолонаследничката можеше да стори, значи бяха обречени.

– Батарейте – каза Зан. – Опитват се да се доберат до батареите.

Предводителят на Либера Драмач се огледа наоколо и видя, че главнокомандващият беше прав. Изчадията си пробиваха път към един от хълмовете, където артилерийската батарея обстрелваше Различните твари на другия бряг на реката. Част от оръдията бяха насочени към моста, защото Сестрите бяха разпространили вестта за саботираните експлозиви, ала всички снаряди в тази посока биваха прехващани от

вещерите и цопваха обезвредени в реката.

Юги и Зан се спогледаха с каменни изражения.

– Не позволявай да завземат батареите – рече водачът на Либера Драмач. – Аз ще се заема с моста. Трябва да ги изтикаме на северния бряг.

Главнокомандващият кимна.

– Нека Оча и Шинту бъдат благосклонни към теб – рече и пришпори коня си, последван от телохранителя си. Юги чу бойния му вик и видя как войниците се стичат към него, за да препречат достъпа на Различните твари до батареите.

Юги погледна през рамо към Номору.

– Ще можеш ли да възпламениш експлозивите с изстрел? – попита той.

– Скрити са под моста. Освен това е тъмно – рече тя. – Няма да е лесно. – Тя се смъкна от седлото зад него. – Но ще се опитам.

– Не забравяй вещерите. Могат да спрат куршума.

– Ще бъдем готови – обеща Сестрата. – Могат да спират снаряди, но куршумите са много по-малки и по-бързи. Ще се погрижим да стигне до целта си.

Погледът му пробяга по белезите на лицето ѝ.

– Ще ти дам знак със сигнална ракета – каза Юги и се потупа по колана, където висеше неголям цилиндричен предмет. – Не се колебай.

– Няма – усмихна се разузнавачката.

Двамата постояха мълчаливо един до друг. Имаше още нещо, което трябваше да се каже, но никой не посмя да го изрече. После предводителят на Либера Драмач пришпори коня си към онази част от войските, където се развяваше знамето на организацията.

Докато препускаше натам, мъжът долови мириса на пот, на шавена кожа, оръжейна смазка и кръв, ала въпреки всичко това не можеше да се отърси от усещането, че сънува. обстоятелството, че миналата вечер не бе пушил от любимия си амаксов корен, както и появата на речните духове бяха обгърнали всичко в някаква призрачна мъгла. Сякаш всички участваха в някаква игра, в която залозите бяха разни дреболии, а не човешки животи. Юги не можеше да каже колко души щяха да умрат тази нощ, нито пък колко бяха загинали досега. И преди бе навестяван от това усещане за нереалност, но никога досега не бе ръководел толкова мащабна операция. Войната беше прекалено голяма лъжица за неговата уста и единствената му защита бе да не мисли за нея.

Юги се протегна и грабна знамето. Погледите на всички наоколо

бяха приковани в него и надеждата грееше по лицата, облени от зеленикавото сияние. Струваше му се по-лесно да стори онова, което трябваше да направи, отколкото да продължи да мисли за него. Той вдигна меча си и изкрещя:

– Либера Драмах! Да си възвърнем моста!

Одобрителният рев, който нададоха бойците му, за малко да го оглуши. Сетивата му бяха изострени до краен предел, кръвта туптеше в слепоочията му, а мъглата бе изчезнала. Изведнъж всичко наоколо придоби кристална яснота. Вятърът фучеше около него, а краищата на завързаната на челото му кърпа плющяха около лицето му като вимпели.

– *Hanped!*

Войниците се втурнаха към моста като опияняваща вълна, която го понесе на гребена си. Редиците пред тях се разтвориха, за да ги пропуснат, а мнозина от поддръжниците на Империята се присъединиха към тях. Последвалият сблъсък между Либера Драмах и Различните зверове бе титаничен.

Юги бе един от малцината, които язدهа; конниците се движеха малко по-назад и използваша предимството на по-високата си позиция, за да стрелят по Различните от близко разстояние. Предводителят на Либера Драмах стреляше, презареждаше, пак стреляше и пак презареждаше, изтегляйки затвора на пушката си всеки път със завидна лекота, като контролираше коня единствено с коленете си. Куршумите му поражаваша мишените със завидна точност сред фонтани тъмна кръв; един гаурег се сгромоляса на земята с дупка в масивния си врат; гибелюспер рухна бездиханен с пробит череп, а една фурия получи три изстрела в гърбицата си, докато жизненоважните ѝ органи престанат да функционират и тя се строполи сред гъмжилото от мъртъвци. Единственото, за което мислеше мъжът, бе прицелване, натискане на спусъка и презареждане; този цикъл бе прекъснат едва когато барутът в оръжието му свърши и той трябваше да отвори барутната камера, за да я напълни.

Беше зает точно с това, когато страничните редици внезапно се понесоха към него и конят му залитна и изцвили уплашено, преди да връхлети върху група мъже. Пушката на Юги падна от ръката му, докато се опитваше да запази равновесие; в крайна сметка успя да се задържи на седлото, ала в следващия миг гаурегът, който бе причината за настаналия смут, сграбчи главата на коня в масивните си лапи и строши врата му със светкавично движение.

Различният колос обаче бе направил лош избор. Мечът на предводителя на Либера Драмах изхвъркна от ножницата и бе стоварен с

цялата сила на собственика си върху рунтавия звяр. Предните крайници на гаурегата бяха отсечени от лактите и гигантът отстъпи назад, надавайки кански резове от болка, докато някой не заби кинжала си в слюзестия черен плужек, впит в основата на тила му.

Юги обаче не видя кончината на своя противник. Конят му се строполи на земята и той едва успя да отскочи навреме, за да се освободи от стрemenата; приземи се точно пред един от войниците, който го подхвана и му помогна да се изправи.

– Добре ли си? – попита го непознатият и когато Юги кимна, го потупа по рамото. – Хайде, че имаме мост да превземем!

Окуражен и трогнат от бойния дух на войника, мъжът с кърпата на главата се усмихна и пое напред редом с непознатия боец. Там, където враждуващите страни се сблъскваха една с друга, бойните редици изглеждаха като каша от човешки и Различни тела, а вонята на пот и кръв бе всепроникваща. Юги обаче бе преизпълнен с адреналин, за да обръща внимание на това.

Той видя как мъжът пред него пада и в следващия миг на негово място изникна хрущялник – гигантски четирикрак паяк с увенчана с извити рога глава и дълги, клюноподобни челюсти, пълни с множество малки зъби. Предводителят на Либера Драмач замахна с меч си, ала Различната твар бе ужасно бърза – снабдените ѝ с хрущялни остриета предни крайници се стрелнаха напред и се забиха в кожената броня на гърдите му. За щастие не успяха да засегнат тялото му, макар че почти пробиха здравите доспехи; в същия миг обаче мечът на Юги отсече единия крак на създанието и то се отдръпна инстинктивно назад. Мъжът се възползва от ситуацията и му нанесе коварен страничен удар, с който разпори туловището на Различния хищник и вътрешните му органи се изсипаха на земята сред димяща пяна. Хрущялникът потрепери, стърчи се и умря.

Юги въздъхна облекчено, ала вниманието му внезапно бе привлечено от фурията, което се носеше към него откъм дясната му страна. Той се обърна тъкмо навреме, за да посрещне атаката от мускули и бивни, но бе изпреварен от войника до себе си, който нанесе такъв удар на звяра, че го разсече почти на две. Инерцията запрати фурията в краката на водача на Либера Драмач, а мечът на непознатия продължаваше да стърчи от гърба ѝ. Юги измъкна оръжието и го подаде на спасителя си, който му благодари, преди да изчезне сред хаоса на битката.

След това мъжът с кърпата на челото изгуби представа за времето. Бъдещето и миналото се сляха в един-единствен миг, през който беше

все още жив, болката в тялото му бе далечна и притъпена, а мускулите и съзнанието му бяха просто придаъци към меча му. Той сечеше и кълцаше, воден не само от съзнателното желание да убива, но и от необходимостта да остане жив. Водачът на Либера Драмах се движеше сред редиците с изумителна пъргавина, шлифована от дългогодишния му разбойнически опит, като нанасяше и парираше удари без изобщо да се замисли, воден от безпогрешния си инстинкт. Ако се замислеше колко ли пъти се бе озовавал на косъм от смъртта от началото на тази битка, сигурно щеше да рухне психически. По някое време Юги започна да си дава сметка за многобройните си рани, които бе получил и които пренебрегваше като миниатюрни драскотини, но в следващия миг отново престана да ги забелязва. Имаше още работа за вършене.

В следващия миг внезапно зейналата празнина в обяната от зеленкавото лунно сияние жива стена от кошмари му позволи да зърне моста, който се намиреше на броени метри от него.

Тази гледка го накара да се спре. От колко време се сражаваше? Докъде бяха успели да стигнат? Чуваше виковете и крясъците на мъжете около себе си и имаше чувството, че звучат доста по-ентузиазирано. Отпорът им бе подкрепен и от други отряди и примерът се бе оказал заразителен – все повече мъже се присъединяваха към каузата им и надъхваха останалите. С приближаването на моста Различните зверове бяха откъснати от подкрепленията си и бойците на Империята се впуснаха с нова жар да изтикат изчадията от южния бряг, изтласквайки ги било обратно по моста, било в гъмжащите от духове води на Ко. Водени от неистова ярост, призрачните създания удавяха всяко живо същество, до което можеха да се докопат. Внезапно Юги долови вкуса на студена, влажна пръст по устните си. Въздухът се обтягаше все повече и повече, сякаш искаше да ги сграбчи и да ги издигне в небето. Тези признаци означаваша само едно – лунната буря щеше да се разрази съвсем скоро.

Предводителят на Либера Драмах искаше този мост. С боен вик, който напомняше по-скоро на демоничен рев, той се хвърли с нови сили в битката, а братята му по оръжие последваха примера му.

* * *

Номору се бе снишила сред тъмната гора от войници на южния бряг, като гледаше да стои зад редиците на бойците с пушки, които обстрелваха Различните пълчища от другата страна на Ко. Зад нея бушуваше битката на един от хълмовете, където Зан се опитваше да попречи на вещерските отряди да стигнат до батареите. След като Юги бе

предприел настъпление към моста Сакурика, изчадията бяха останали изолирани и бойците на Зан ги покосяваха бавно, но неумолимо от всички страни. Номору не виждаше какво става, ала докладите на Сестрите се разпространяваха от уста на уста сред войниците и не я оставяха в неведение.

„Идиот“, помисли си тя. „*Прави всичко възможно да го убият.*“

Мислеше си за Юги. Никога не го бе смятала за човек, способен на героични постъпки – всъщност подозираше, че историите, които бе чула, бяха поразкрасени, за да повдигнат бойния дух на войниците, – ала въпреки това чутото я тревожеше. Докато се промъкваше към речния бряг, тя внезапно се зачуди как ли би се почувствала, ако водачът на Либера Драмах *загинеше*. Ако трябваше да бъде честна към себе си, нямаше да ѝ липсва много. Да, авантюрата им беше приятна, но между тях нямаше нищо повече. Номору бе жена, израснала сред разврата и пошлостта на Бедняшкия квартал, и сърцето ѝ отрано бе загрубяло. Освен това смъртта не я разстройваше. Разузнавачката просто не си позволяваше да обикне когото и да било и изкореняваше чувствата си в зародиш. Това не бе съзнателно решение – просто бе станала такава, – и никога не бе изследвала тази своя страна, нито пък се бе опитвала да я промени. Емоционалното ѝ състояние бе неизменно и не се смущаваше нито от изблици на щастие, нито от пристъпи на скръб. Тя беше човек, чиято цел беше да оцелее, а това се постигаше най-добре без излишния лукс на емоциите.

С приближаването на речния бряг Номору прогони тези мисли от главата си и се съсредоточи над реалността. Експлозивите бяха скрити внимателно под моста, което означаваше, че са изключително трудни мишени. Водена от безупречния си инстинкт на стрелец, разузнавачката бе взела под внимание къде точно се намираше целта ѝ и сега се опитваше да си намери такава позиция, която да ѝ осигури възможно най-добър ъгъл за стрелба.

Е, това не беше съвсем вярно; най-добрият ъгъл за стрелба беше до самия мост, но беше просто невъзможно да стреля от там. Тя запълзя надолу по каменистия бряг и се спря на около половин метър от водата. Повърхността на Ко бе тиха и спокойна, макар и накъдряна от време на време от непредсказуемия вятър. Жената я изгледа подозрително. Речните духове продължаваха да са там долу и тя имаше чувството, че само чакат да докосне водата, за да я завлекат на тинестото дъно.

Разузнавачката пропъди тези мисли и се опита да се успокои. Тя престана да обръща внимание на безконечната канонада, която ехтеше

над главата ѝ, на потискащата атмосфера на предстоящата лунна буря, на оглушителния тътен на артилерийските батареи и на рева на Различните хищници. Дишането ѝ стана бавно и равномерно, сърдечният ѝ ритъм се забави и тя подпря приклада на пушката в рамото си.

Богове, колко тъмно беше! Зеленикавото, металическо сияние на трите луни бе крайно недостатъчно, за да се прицели добре, ала започнеш ли лунната буря, положението щеше да стане още по-лошо. Тогавя нямаше да има никаква надежда. Номору отново прецени разположението на експлозивите, прицелвайки се в далечния свод, където бяха скрити, след което отмести мерника си към друга точка на моста. Да, там бяха – *трябваше* да са там. Този ъгъл ѝ позволяваше стрелба само към две от местата, където имаше заложени взривове; останалите бяха скрити от архитектурата на моста.

Повечето хора биха казали, че това е невъзможна задача. Номору обаче обичаше предизвикателствата.

* * *

Сблъсъкът между чаросплетниците и Сестрите около моста бе тъй ожесточен, че Юги имаше чувството, че го долавя в атмосферата. Вече приличаше на някакъв голем, направен от пръст, а не на човек – целият оплескан с кръв и кал, а мускулите му бяха задвижвани единствено от животинска ярост. Бе преминал границата на умората и изобщо не изпитваше болка. Ударите, които нанасяше, бяха станали по-неточни и несръчни в сравнение с преди, но пък бяха пропити с такава злост и свирепост, на каквато той не мислеше, че е способен. В ушите му кънтяха виковете на братята му по оръжие и той усещаше бойния им плам и победната им ярост. С едно от рационалните кътчета на съзнанието си водачът на Либера Драмач съзнаваше, че са вдъхновени от него, но не му бе особено ясно защо. Юги знаеше само, че се сражаваше начело на голяма колона войници, които си пробиваха бавно път през морето от Различна плът на южния бряг, и че по едно време, когато ботушът му се провря през хлъзгавите трупове, кракът му стъпи на дърво, а не на камък, което означаваше, че се е добрал до проклетия мост.

Осъзнаването на този факт пробуди нещо, за което напълно бе забравил. Номору.

Юги се пресегна за сигналната ракета, която висеше на колана му, ала в момента, в който отклони вниманието си от битката, за малко да изгуби ръката си в зъбите на някакво същество с опашка като камшик; спаси го единствено светкавичната намеса на един от мъжете, които се

сражаваха редом с него.

– Мостът! Мостът! – извика някой и редиците на поддръжниците на Империята бяха огласени от триумфален рев. Окрилени, бойците се втурнаха напред и Юги почувства как бива изгласан под напора на въодушевлението им.

– Не! Не! Спрете тук! – изкрещя той, но призивът му се изгуби сред тържествуващите възгласи и какофонията на битката. Различните зверове на моста бяха пометени от силата на атаката. Юги се опита да възпре воините си, но това бе свръх усилията му; единственото, което можеше да стори, бе да яхне гребена на вълната.

Той обезглави един гаурег с мощен удар, при който бе сграбчил меча си с двете си ръце, след което разби челюстта на един скрендел с ефеса на оръжието си. Обзет отново от свирепа бойна ярост, водачът на Либера Драмах съвсем забрави за сигналната ракета; нямаше време за нищо друго, освен за битката. Впримчен в кървавия и жесток свят на хаос и безумие, Юги съзнаваше само това, че настъпва напред и сее смърт сред хищниците на чаросплетниците; по някое време обаче си даде сметка, че са завзели една трета от моста и че Различните твари отстъпват пред бойците на Империята, които се биеха самоотвержено и храбро, вдъхновени от собствения си героизъм.

Къде ли щеше да свърши това? Дали измамното чувство за непобедимост щеше да ги накара да се врежат в Различните пълчища на другия бряг, където ги очакваше сигурна смърт? Предводителят на Либера Драмах не знаеше, а и не би могъл да стори нищо, за да възпре настъпващите войници. Ситуацията просто бе излязла извън контрола му.

Тук обаче ги очакваше и друг враг – враг, за който изобщо не бе помислил. Осъзна го, когато видя как мъжът вляво от него внезапно се преви на две и се загърчи, а от устата и носа му рухнаха потоци кръв. Същото се случи и с боеца, който се опита да му помогне.

Вещери.

Юги почувства как мускулите му внезапно се схващат и вцепеняват. Беше изпитвал тази агония и преди, когато бе принуден да гледа безпомощно как неговият приятел и водач Заелис се застрелва, ала сега беше още по-лошо. Тялото му не просто се беше парализирало; мъжът усети как започва да трепери в гърчовете на кошмарен пристъп. Съвсем скоро налягането в организма му щеше да се засили до такава степен, че да пръсне органите му или да строши костите му. Той се строполи върху бездиханните трупове на враговете си, а очите му се въртяха бясно из орбитите си.

Изведнъж чудовищните контракции престанаха и мускулите му се отпуснаха. Навсякъде около него отекуваше тропотът на тичащи нозе. От устните и носа му капеше кръв, ала бе все още жив. Може би поради някакъв внезапен обрат на битката в незримия свят чаросплетникът, който щеше да го убие, бе принуден да насочи вниманието си другаде. Юги обаче чуваше предсмъртните писъци на хората около себе си и виждаше как бойците на Империята рухват на земята, а между стиснатите им зъби се процежда кървава пяна.

Нямаше нужда да мисли. Всичко, всичко бе по-добро от докосването на вешер. Предводителят на Либера Драмах изскубна сигналната ракета от колана си откъсна капака на цилиндъра. На върха му имаше ивица грапава хартия, която трябваше да се отърка в друга ивица в долния му край. Юги направи точно това.

От цилиндъра се посипа дъжд от искри. Проснат върху купчина трупове сред островче от ослепително бяла светлина, обграден от умиращите си бойни другари, Юги протегна треперещата си ръка към небето.

В секундата, в която барутът се възпламени, ракетата полетя с писък над моста Сакурука, изгаряйки пръстите на мъжа, който я беше изстрелял. Той обаче не усети никаква болка.

* * *

Номору наблюдаваше как бойците на Империята си възвръщат постепенно моста, изтласквайки Различните назад. Когато видя ракетата, тя забеляза, че бе изстреляна от първите редици на отряда на Либера Драмах, което означаваше, че бе възпламенена от Юги.

Без да губи нито секунда, разузнавачката стреля четири пъти един след друг, презареждайки бързо между всеки от изстрелите. Първите два куршума бяха изстреляни във втората й цел и служеха за отвличане на вниманието, а другите два – в най-големия пакет експлозивни, който самият Юги искаше да взривят в началото.

Сестрите удържаха на думата си и бяха готови при сигнала; но въпреки помощта им чаросплетниците успяха да прехванат първите два куршума и ги спряха във въздуха, преди да са достигнали до целта си.

Това обаче не бе достатъчно.

Мостът Сакурука избухна сред оглушителна експлозия, а по цялата му дължина изригнаха пламъци и дим. На всички страни се разхвърчаха горящи дървени късове и каменни отломки, които се посипаха като дъжд от шрапнели върху двете воюващи страни. Всички, които се

намираха на моста по време на взрива, загинаха на мига, а обгорените и осакатените жертви бяха десетки. Тътенът от експлозията отекна из близките долини и хълмове и накрая се изгуби в нощта.

Първопричината за това опустошение отпусна пушката си и погледна към стърчащите дървени остатъци, които продължаваха да горят. Тя се замисли за миг дали да изрече няколко думи в памет на мъжа, когото току-що бе убила, но после си каза, че няма никакъв смисъл и остана безмълвна. В продължение на няколко секунди Номору наблюдаваше пламтящия дървен скелет, след което се изкатери нагоре по хълма и се изгуби сред войниците.

* * *

Зан тъкмо довършваше последния от Различните хищници, които се опитваха да се докопат до батареята, когато реката изригна в пламъци. Зад него отекваха гърмежите на мортирите и топовете, а катапултите им пригласяха със скърцането си. Вече бяха в безопасност – мостът най-накрая беше разрушен и врагът бе приклещен на северния бряг на Ко. Единствената алтернатива пред чаросплетниците беше да отстъпят и да потърсят заобиколен маршрут – пътешествие на стотици километри, защото на запад се простираше гората Ксу, а на изток – езерото Азлея – или да изчакат под безмилостните артилерийски залпове на врага, за да видят дали речните духове нямаше да се оттеглят по някое време.

В следващия миг обаче чу вика на мъжете около себе си и разбра, че чаросплетниците са пуснали в ход най-страшното си оръжие.

Те изникнаха иззад хребета на далечния хълм – черни сенки, потъмни от нощта, – но нажежените им очи светеха тъй ярко, че се виждаха от километри. Те пристъпваха бавно напред, а силуетите им ставаха все по-големи и заплашителни, докато не заприличаха на огромни обсадни кули.

Фека-корите. Шест на брой.

* * *

Мишани и Лусия стояха заедно на билото на хълма. Ръмеше слаб дъждец и студеният капчици се плъзгаха по кожата им и се просмукваха в дрехите им.

– Юги е мъртъв – рече престолонаследничката. Очите ѝ бяха затворени, а главата – наведена. Мишани погледна въпросително към Сестрата, която ѝ кимна утвърдително. Известията за това, което се случваше,

сякаш отскачаха от нея. Просто отбелязваше даден факт и толкова. Щеше да потъгува, когато можеше, ала Юги и бездруго не ѝ беше кой знае какъв приятел.

– Фейа-корите идват насам – каза Мишани и вятърът мигом поде думите ѝ и ги отнесе надалеч. Тя вдигна поглед към небето, където луните се приближаваха застрашително една към друга. Големи перести облаци се носеха стремително към точката, където нощните светила щяха да се срещнат, сякаш засмукани от невидима сила. Мишани почувства как сетивата ѝ сякаш се огъват и се обтягат до краен предел – лунната буря щеше да се разрази всеки момент.

– Зная – отвърна Лусия.

Дъждът се усили, а вятърът зафуча още по-бясно. Скръбните стени на фейа-корите ставаха все по-отчетливи с всяка изминала минута.

– Лусия... – прошепна Мишани.

– Не още – каза девойката.

– Вече са съвсем близо, Лусия.

– Не *още*.

Изведнъж въздухът бе раздран от чудовищен писък и Мишани потрепери; в следващия миг назъбеното копие на пурпурна светкавица озари нощта, а небето избухна от титаничен грохот. Вятърът нададе пронизителен вой, а дъждовните капки ги зашибаха болезнено. Лусия вирна брадичка нагоре, за да почувства цялата мощ на пороя, а високо над главите им луните оформиха неравен триъгълник, около който бясно танцуваха опърпани облаци.

Очите на престолонаследничката внезапно се отвориха.

– Сега – каза тя.

Двадесет и осма глава

Хората, които се намираха около Лусия, се отдръпнаха от нея с ужасени възгласи, когато девойката най-накрая призова духовете в пълната им мощ. Дори Мишани отстъпи назад, потресена от онова, което видя на мястото на престолонаследничката. Физически си беше същата, ала излъчването ѝ вече не беше чисто и невинно, а демонично и даже зловещо. Въздухът бе натезал до такава степен, че едва се дишаше, и имаше вкус на желязо. Мишани се огледа наоколо и забеляза, че не само Лусия се беше променила; лицата на войниците изглеждаха зловни и изпити, а изрисуваните лица на Сестрите бяха изкривени от ненавист. Незнайни гласове шептяха кошмарни неща в ушите ѝ, а във въздуха се носеха тъмни силуети. Присъствието на духовете изкривяваше възприятията, а историята не помнеше подобно стълпотворение на призрочни създания.

Лусия стоеше неподвижно с отпуснати покрай тялото си ръце, а лицето ѝ продължаваше да бъде обърнато към бичуващите я дъждовни капки, сякаш от небето се сипеше някакъв успокояващ балсам. Беше подгизнала до мозъка на костите си. Мишани трябваше да положи огромни усилия, за да се задържи на мястото си под напора на вятъра. Тя заслони очи с ръка и надзърна боязливо. От дрехите на Лусия се издигаше пара, която постепенно се съгъстяваше; на чернокосата жена ѝ трябваше известно време, докато осъзна какво всъщност се случваше.

Нещо излизаше от тялото на престолонаследничката.

Ксхианг Ксхи се издигна над главата ѝ като крилете на някакъв митичен демон – гигантска белезникава сянка, чиито източени пръсти засилаха още повече сходството с някакъв кошмарен прилеп. Издълженият му силует бе прикрепен към долната част на гърба ѝ като отвратителен инкубус,⁶ разперил над нея зловещите си ръце. Лицето му представляваше неясно петно, а точните му размери бяха невъзможни за определяне, защото обликът му се менеше при всеки различен зрителен ъгъл. Войниците се свиха изплашено, а някои побягнаха, защото не можеха да понесат бремето на присъствието му.

Мишани също щеше да избяга, но не можеше да изостави Лусия. Бе се зарекла да не се отделя от престолонаследничката, която някога ѝ

6. В митологията – зъл дух, който изсмуква жизнените сили на жертвата, докато спи – Б. пр.

беше като сестра, ето защо остана, впримчена между чувството за дълг и ужаса.

Фейа-корите нададоха чудовищен вой, който отекна с такава сила, че мечовете на бойците се раздрънчаха в ножниците. Демоните на покварата бяха усетили появата на съперника си и му отправяха предизвикателство.

Ксхианг Ксхи вдигна ръце и разпери издължените си пръсти; Лусия отвори уста и ответният рев, който се изтръгна от дробовете ѝ, проехтя като гръмотевична експлозия. Тя разтърси околните хълмове, а Мишани залитна и затисна ушите си с длани, докато се опитваше да запази равновесие.

Армиите утихнаха и артилерията замлъкна. Нощта стана още по-тъмна, когато пелената от облаци закри трите луни. Самата земя потрепери и от недрата ѝ се надигна някакво глухо боботене, което ставаше все по-силно и по-силно. Вятърът се превърна в истински ураган, който поваляше хората, и двете армии бяха обхванати от безредие. Мишани падна на колена в калта, привеждайки се към земята, а телохранителите на Лусия се крепяха един друг, за да останат прави. Само Сестрата се държеше тъй, сякаш нищо не се беше случило – вилнеещият вихър сякаш я заобикаляше, без да я засегне.

Когато фейа-корите се врязаха в редиците им, Различните зверове се опитаха да избягат настрани. Настана голям хаос, защото демоните пълзяха на четири крака и прегазваха хищниците по пътя си като мравки, или пък ги изгаряха с ужасната слюз, която се стичаше от телата им. Явно бурята не се отразяваше по никакъв начин на отвратителните колоси, защото те пристъпваха невъзмутимо напред, без изобщо да забавят ход.

Боботенето в земята бе станало още по-силно и двата бряга на Ко се разтърсваха от спорадични трусове досущ като при земетресение. Войниците отправяха горещи молитви към боговете и едва се съдържаша да не побягнат, но поне засега суровите заповеди на пълководците и легендарната им дисциплина ги удържаха по местата им.

Небето се раздираше и бумтеше, а назъбените копия на светкавиците прорязваха мрака. Една от тях порази лявата страна на последния фейа-кори, прогаряйки дупка в плътта му, и от там избликна зловонна нечистотия, която се посипа върху Различните изчадия около него. Демонът изстена и залитна настрани, но сетне продължи напред към реката, а раната му се затвори от само себе си.

Мишани наблюдаваше със затаен дъх апокалиптичната сцена,

приклепнала в калта; светът бе полудял и тя имаше чувството, че тъпанчетата ѝ ще се пръснат от всички този шум – раздиращите писъци на небето, тътнешото бучене на земните недра, пронизителния вой на вятъра и непрестанното барабанене на дъжда. Всичко това, в съчетание с влудяващото сетивата присъствие на духовете и рева на лунната буря, обтягаше нервите ѝ до краен предел и я изпълваше с ужасни предчувствия. Ако имаше къде да избяга, дори честта ѝ нямаше да успее да я задържи до Лусия, но просто нямаше къде да отиде.

Светкавиците поразяваха фея-корите отново и отново, забавяйки настъплението им. Мишани, която наблюдаваше сцената през подгизналата завеса на косата си, виждаше лицата на духовете на фона на заревото от светкавиците и зловещите им усмивки я караха да потръпва. По едно време осъзна, че воят на вятъра се беше променил и сякаш в него се долавяха различни гласове – от едва доловим шепот до френетични писъци, – които, макар и неразбираеми за нея, без съмнение носеха някаква информация.

Богове, нека това спре! Нека спре по-скоро!

Ала въпреки че всяка следваща светкавица забавяше фея-корите, слузта, която се процеждаше от телата им, затваряше раните им и те продължаваха несломимото си настъпление. Вятърът също бе неспособен да ги спре или дори да ги повали на земята – туловищата им бяха прекалено масивни. Демоните на покварата пристъпваха бавно напред и всяка следваща крачка ги приближаваше до реката.

* * *

Далеч зад първите редици на армията от Различни хищници, скрит от погледа на врага, Върховният чаросплетник Какре работеше, заобиколен от свита от гауреги. Цялото му съзнание бе погълнато от изнурителната, почти невъзможна задача да ръководи шестте демона на покварата. Мозъчните му връзки се бяха нажежили до крайност от усилието и въпреки че засега все още се държеше, когато всичко това приключеше, навярно щеше да се превърне в пелтечещ безумец.

Разсъдъкът му вече се пропукваше. Твърдо решен да не се отказва от властта си, вешерът бе узурпирал най-висшестоящата позиция сред събратята си с призоваването и ръководенето на първите два демона на покварата. Сега отново бе постъпил така, ала управлението на шестте фея-кори вече бе отвъд възможностите му. Това беше отвъд възможностите на *всеки* чаросплетник, но Какре щеше да го разбере едва впоследствие, когато напуснеше чаросплетнието. За момента се бе

концентрирал над шестте демона и се опитваше с всички сили да ги подчини на волята си.

Ударите, които нараняваха фея-корите, нараняваха и Върховния чаросплетник, както и останалите вещици, разпръснати по бойното поле. Какре обаче не обръщаше никакво внимание на болката, нито пък го интересуваха Различните хищници, които умираха под стъпките на демоните. След като Авун вече го нямаше, чаросплетниците не виждаха никакъв смисъл да пазят войските си; в крайна сметка имаха огромно числено превъзходство и дори огромната армия, която се бе възправила срещу тях, нямаше да ги застраши, ако не бяха духовете.

Фея-корите обаче знаеха какво да направят по въпроса. Въпреки че Лусия не можеше да бъде достигната от чаросплетниците, демоните усещаха присъствието на Ксхианг Ксхи като ярък фар в тъмнината.

Да, Какре бе отгатнал плана на девойката. Ксхианг Ксхи *беше* самата гора Ксу; той се бе сраснал до такава степен с това място, че не можеше да изостави дома си без гостоприемник, който да го носи. И тъй както беше притегателна точка за демоните, привличаше по същия начин и духовете; бе трябвало Лусия да го пренесе тук, за да привлече и другите духове като пчела-майка.

Искаше му се предшественикът му да беше убил Лусия, когато бе имал тази възможност. Ала ето че досега усилията на духовете да унищожат фея-корите не бяха дали никакъв резултат. Демоните на покварата черпеха сили от заразата в земята, докато за неприятелите им важеше точно обратното – тя ги правеше все по-слаби. Навярно фея-корите бяха прекалено могъщи, за да бъдат спрени от която и да е сила в Сарамир. Трябваше само да се доберат до Лусия и всичко щеше да свърши – и последната надежда на Империята щеше да умре.

Скрито зад зловещата си Маска, съсипаното лице на Какре се изкриви в безумна усмивка.

* * *

Подземният тътен стана непоносим и земята се пропука.

Шумът бе оглушителен. Трусове бяха толкова силни, че войниците изпадаха, а топовете и мортирите се прекатуриха. На северния бряг на Ко внезапно се продъни голям участък земя и стотици Различни твари полетяха в зейналата бездна, а в следващия миг от там изригна чудовищен фонтан от нажежена лава, която се извиси като огнен стълб в нощното небе. Обезумяла от ужас, Мишани се взираше със затаен дъх в апокалиптичната картина и не можеше да повярва на очите си.

За известно време трите луни бяха закрити от гъстия черен дим, избълван от земните недра, преди буйният вятър да започне да раздира краищата на тежката му мантия. В следващия момент, когато лавата плисна по земята, за да изпепелява и попарва, на чернокосата жена ѝ се стори, че различава някакви силуети сред дима. Те се стрелкаха с такава бързина между Различните зверове на вечерите, че очертанятия им се размиваха и тя не можеше да определи какво точно представляваха. Първоначално ѝ заприличаха на скрендели заради дългите си маймуноподобни крайници, но дори скренделите бяха изключително тромави в сравнение с тях. Различните изчадия бяха обзети от неистова паника – дори Възлите вече не можеха да ги контролират. В допълнение към това северният бряг продължаваше да се раздира от трусове и на много места зейваха разломи, макар и не толкова големи като първия.

Когато димът се разсея и пурпурните отблясъци на светкавиците озариха бойното поле, на Мишани ѝ се стори, че Различните твари са замръзнали по местата си. Нищо не помръдваше. Едва когато един от хищниците се разпадна на прах, дъщерята на Мураки ту Коли осъзна, че се бяха вкаменили – ухапванията на паяковидните духове ги бяха преърнали в статуи на самите себе си.

Земята отново се разтвори – този път под един от фея-корите. Демонът нададе скръбен стон и бе погълнат от бедната, от където изригна друг фонтан от лава.

Армията на чаросплетниците се топеше с главоломна бързина. Вятърът бе станал тъй силен и пронизващ, че накълцваше изчадията и техните кукловоди на парчета. Земята се надигаше и пропукваше, поглъщайки нови и нови порции Различна плът, а сред пушека, избълван от земните недра, се носеха смъртоносни духове. Назъбените копия на пурпурните светкавици продължаваха да раздират въздуха, като погубваха по десетина хищници наведнъж. Само чаросплетниците бяха останали незасегнати – защитите им бяха прекалено силни, за да бъдат преодолени лесно.

Фея-корите продължаваха да настъпват. Един от тях беше паднал, но другите вече бяха стигнали до реката, която гъмжеше от труповете на удавени от духовете Различни изчадия.

„Тя не може да ги задържи там“, помисли си изплашено Мишани. „Въпреки помощта на духовете, Лусия не може да ги задържи на отсрещния бряг!“

Престолонаследничката стоеше абсолютно неподвижно, без да обръща никакво внимание на дъжда, вятъра или земните трусове. Лицето

й продължаваше да е обърнато към небето, очите ѝ бяха затворени, а ръцете ѝ висяха отпуснато покрай тялото ѝ. На Мишани ѝ трябваша няколко секунди, докато осъзнае, че нозете на Лусия не докосваха земята и тя се рееше на няколко сантиметра над нея. Единствено Ксхианг Ксхи помръдваше – пръстите му се свиваха като на кукловод, а източеното му тяло се извиваше плавно над гостоприемника си. Луните се взираха в тях иззад разкъсаните облаци, а светкавиците озаряваха опустошенията с пурпурното си сияние.

Фейа-корите достигнаха брега на реката и спряха. Зад тях армията от Различни хищници на чаросплетниците бе напълно разсипана. Повечето изчадия бяха избити, а оцелелите бяха избягали след смъртта на Възлите, завръщайки се към животинските си инстинкти. Демоните на покварата обаче изобщо не се интересуваха от това. Пламтящите им очи бяха съсредоточени върху нещо на южния бряг – някаква невидима точка, която възпираше настъплението им.

Мишани присви очи и погледна натам. Всемогъщи богове, наистина *виждаше* нещо – някакво сияние на южния бряг на Ко, сякаш дъждовните капки се бяха превърнали в блещукащи кристалчета. Това сияние започна да се съгъства пред очите ѝ, при което войниците, които бяха наблизко, заотстъпваха изплашено назад. В следващия миг то се раздели на три светещи мъглявини, които постепенно взеха да придобиват форма и плътност.

Чернокосата жена знаеше какво се случва още преди процесът да достигне своя край. Преди много време Кайку ѝ бе разказала тази история.

Това бяха безумните духове на лунната буря, потомците на богините, които владееха нощното небе. Лунните деца.

Те се извисиха застрашително над бойците на Империята. В разказа на Кайку бяха два пъти по-високи от нея, ала сега изглеждаха като истински колоси – с дванадесетметрова височина, досущ като демоните, срещу които се възправяха. Имаха тела на жени, а украсените им с причудливи орнаменти роби се бяха превърнали в парцаливи дрипи. На китките и лактите им висяха древни украшения, които се поклащаха бавно при движенията им. Силуетите им излъчваха някакво бледо сияние, подобно на светлината на родителите им, а косите им приличаха на пера. Най-ужасяващи обаче бяха лицата им – чертите им непрестанно се променяха и разтапяха, сякаш бяха разтопени маски от восък, и единствено очите им изглеждаха постоянни: черни бездни, в които се четеше прастара злина и проглясваше гибелното сияние на вечността.

Дори прословутата сарамирска бойна дисциплина не успя да задържи войниците, които побягнаха ужасени при вида на трите чудовищни сестри. Духовете обаче не се интересуваха от тях. Бездънните им очи бяха вперени във фея-корите и те извадиха изпод раздърпаните си роби тънки мечове, чиито хладни остриета проблеснаха хищно в нощта.

Светкавиците пронизваха земята, небето надаваше злокобните си писъци, а демоните и духовете стояха от двете страни на реката и се взираха един в друг.

Касапницата бе краткотрайна и жестока. Демоните на покварата имаха числено превъзходство, но движенията им бяха мудни и тромави, а дъщерите на луните се носеха около тях като бързи планински потоци. Фея-корите се извиваха и нанасяха страховити удари, подложени на незначителните атаки на заобикалящите ги речни духове, ала не можеха да сторят нищо на Лунните деца. Мишани видя как единият от зловещите духове отсича крайниците на най-близкия фея-кори, поваляйки го в реката, а друг демон бе разсечен наполовина и последва съдбата му. Речната повърхност заклокочи и след броени мигове фея-корите потънаха на дъното, а трите посестрими останаха сами.

Ала не за дълго. Демоните на вещерите се надигнаха от реката, надавайки яростен вой. Туловищата им отново бяха цели и непокътнати, а водата бе почерняла от миазмите им. Лунните деца ги наблюдаваха, неподвижни като статуи, докато фея-корите пристъпваха към тях.

Този път призованите от Какре страшилища предприеха различна тактика – пет от тях се нахвърлиха върху един враг. Въпреки че първите двама веднага бяха накълцани на парчета и захвърлени в Ко, мишената им не можа да избегне останалите. Фея-корите повалиха едно от Децата и то изкрещя под тежестта им. Посестримите му веднага се втурнаха да му помогнат, насичайки враговете с хирургическа прецизност, ала когато духът се изправи отново на крака, Мишани забеляза промяната в движенията му и помръкналото му сияние, които свидетелстваха, че демоните на покварата бяха успели да го ранят.

Съвсем скоро фея-корите отново се надигнаха от водите на Ко, без да обръщат никакво внимание на речните духове, които се опитваха безрезултатно да ги завлекат на дъното, и се впуснаха в поредната схватка. Мечовете на Лунните деца разрязваха с лекота зловонната плът на противниците им, ала Мишани забеляза, че движенията на ранения дух бяха забележимо по-тромави и когато единият от демоните му нанесе мощен удар с уродливата си ръка, той се олюля, а сиянието му изчезна съвсем. В следващия миг отново се появи, но вече едва-едва блещукаше. Сякаш

бе изгубил плътността си и не се намираше *тук* в същата степен като другарите си.

Междувременно другите духове не бездействаха. От Различната армия не бе останала и следа, земята бе осеяна с грозни кратери, а димът се стелеше над всичко. Въпреки това обаче чаросплетниците продължаваха да стоят невъзмутимо по местата си. Вещерите прекрасно съзнаваха, че едва ли щяха да стигнат далеч, ако се обърнеха и побегнеха. Единствената им надежда беше да се доберат до Лусия, а това означаваше да премахнат Лунните деца. Ето защо те бяха концентрирали цялата си воля върху управлението на фейа-корите, а Сестрите правеха всичко възможно да дразнят и разсейват чаросплетниците; ситуацията обаче все още беше патова и никой не можеше да вземе надмощие над другия.

Сега Лунните деца вдигнаха мечовете си и нададоха кошмарен писък, който накара приведената в калта Мишани да потръпне и да запуши ушите си с длани. Ксхианг Ксхи надигна зловещите си ръце, разпервайки източените си пръсти, и от устата на Лусия прозвуча не по-малко пронизителен и ужасяващ нечовешки рев.

Последиците бяха светкавични. Реката заклокочи и засъска ядосано, а когато Мишани погледна към нея, видя, че водите ѝ бяха започнали да текат много по-бързо, отнасяйки бялата пяна и тъмните миазми на фейа-корите надолу по течението. Нивото на Ко започна да се покачва с главоломна бързина и водите ѝ заляха бреговете. Отрядите на Империята се опитаха да отстъпят, ала бяха скупчени прекалено нагъсто един до друг, за да могат да се изтеглят навреме, и бурните вълни ги завлякоха в тъмните ѝ дълбини. Част от бойците на Империята се втурнаха да помагат на другарите си, а другите се опитваха да избягат по-далеч от побеснялата река. Участта на вещерските хищници не беше по-различна; но тъй като на северния бряг почти не бяха останали живи зверове, придошлите вълни на Ко заляха предимно вкаменените статуи на Различните изчадия.

Този път битката между духовете и демоните се проведе в самата река. И двете страни имаха трудности да се задържат срещу могъщото течение, но поне засега се държаха на краката си. Лунните деца нададоха отново смразяващия си боен вик и се нахвърлиха с високо вдигнати мечове върху враговете си; за броени мигове и петте фейа-кори бяха нарязани на късове.

Вече нямаше пощада. Зловещите посестрими не им дадоха никакво време да се възстановят. Те продължиха да нанасят безпощадни удари във водата, където бяха паднали демоните на покварата, кълцайки

тинестите туловища под повърхността. Сияйните им мечове се издигаха и потъваха в мътната вода, разпръскваки във всички посоки късчета отровна тъкан. Реката клокочеше, а змиевидните силиуети на водните духове се мятаха между Лунните деца и фейа-корите, жадни за плячка.

Надолу по течението неголяма буца плът изникна неочаквано на повърхността, ала в същия миг речните създания се нахвърлиха отгоре ѝ и я завлякоха на дъното. Същото се случи и с другите късове гъбеста материя, изграждаща туловищата на демоните.

Чудовищните деца на луните кълцаха демоните на покварата отново и отново, а водните духове просто не позволяваха на фейа-корите да регенерират телата си. Касапницата продължи около пет минути, след което духовете спряха един подир друг да секат плътта на враговете си и водите на реката постепенно се избистриха.

Те вдигнаха високо мечовете си и нададоха писък, който можеше да бъде чут и в Сараку, и в отговор на това всички духове, които косяха армията от Различни хищници, подновиха усилията си със свиреп ентузиазъм. Рухването на фейа-корите се отрази пагубно на чаросплетниците; те бяха заложили всичко на демоните на покварата и загубата им ги потресе до такава степен, че Сестрите успяха лесно да преодолеят защитите им. Щом видяха това, духовете също се нахвърлиха върху тях, без да се боят повече от силата им. За броени минути вещерите бяха избити до крак.

Чаросплетниците бяха мъртви, а армията от Различни изчадия бе поголовно изклана, с изключение на тези от тях, които бяха избягали сред дивата пустош. Малко по малко димът се разсея и кървавата сцена, която се бе разиграла около моста Сакурука, лъсна пред бойците на Империята в цялата си голота. Сред въодушевените редици се понесе тържествуващ възглас, който заглуши рева на бурята, тътена в земята и воя на вятъра. Постепенно този възглас се избистри и се превърна в скандиране:

– *Лусия! Лусия! Лусия!*

Бяха успели да спрат чаросплетниците и бяха разгромили силите им. Дори и вещерите да успееха да сформират нова армия, силите на Империята щяха да я победят без проблеми, защото имаха Лусия – момичето, което заповядваше на духовете. Тяхната спасителка най-накрая бе разкрила своята сила. С нейна помощ можеха да нахлуят в Аксками и да си го възвърнат от вещерите. С нейна помощ можеха да направят абсолютно всичко.

Ала само Мишани се намираше достатъчно близо до

престолонаследничката, за да види, че капките, които се стичаха по лицето на девойката, не се дължаха само на дъжда. Това бяха сълзи, които бликаха изпод здраво стиснатите ѝ клепачи.

Лунните деца се обърнаха бавно към войниците и впериха в тях зловещия взор на бездънните си очи. Скандирането мигом замря.

– Лусия! – изкрещя Мишани. – Лусия, какво си *сторила*?

Първата светкавица порази една от артилерийските батареи и взриви целия хълм, където бе разположена, сред корона от пламъци. Втората удари сред множеството бойци, погубвайки десетина мъже наведнъж. Преди да осъзнаят какво се случва, тътенът под краката им се усили и земята се разтвори, поглъщайки стотици пищящи мъже в недрата си. Вятърът се превърна в ураган, който подхващаше защитниците на Империята и ги запращаше в реката, където ги очакваха гибелните обятия на водните духове. Сред редиците настана невъобразим смут. Хората захвърляха оръжията си и тичаха накъдето им видят очите, обезумели от неизпитван досега страх; дисциплинираната армия се бе превърнала в изплашено стадо говеда, всяко от които се стремеше да спаси единствено своя живот, обзето от див ужас пред лицето на страховитите неведоми сили, обърнали се внезапно срещу тях.

Лунните деца излязоха на брега, огледаха сцената на неистова паника, разиграваща се пред тях, и започнаха да убиват.

Вече и двата бряга на Ко подгизнаха от кръв. Сияйните мечове на лунните духове се издигаха и спускаха в неуморен ритъм, докато косяха десетките човешки тела. Във всички посоки хвърчаха окървавени крайници, глави и торсове, а реката протягаше алчните си пръсти още по-навътре из сушата, завличайки все повече и повече жертви в тинестите си дълбини. Там, където назъбените копия на светкавиците се бяха забили в земята, се чернееха зловещи кръгове от обгорени трупове, а от зейналите кратери се издигаше мазен дим, който превръщаше в каменна статуя всичко живо, до което се докоснеше.

– Лусия! – изкрещя Мишани от калта. – Лусия! *Спри ги!*

Ала престолонаследничката не я чуваше, а Ксхианг Ксхи не ѝ обърна никакво внимание. Той бе разперил ръце над главата на гостоприемника си като диригент на симфоничен оркестър. Сестрата, която стоеше до Лусия в качеството си на телохранител, местеше ужасения си взор от каспащата долу към девойката, неспособна да повярва на очите си.

В този момент един от войниците се изкатери с последни сили на хребета, преборвайки се с вятъра и дъжда, а умоляващият му поглед бе прикован в Лусия.

– Спаси ни! – извика той. – Спаси хората си!

Девойката обаче не каза нищо.

– Защо не искаш да ни помогнеш? – попита младежът.

Ксхианг Ксхи се обърна към него, обгърна го с гигантските си ръце и го смачка на кървава пихтия. Костите на войника изхрущяха зловещо.

Когато кръвта му плисна отгоре ѝ, Мишани изпищя. Ужасът и потресът ѝ бяха дошли в повече. Съзнанието ѝ замръзна, а тялото ѝ се вцепени.

Изведнъж тялото на Лусия се сгърчи рязко, сякаш някаква невидима сила я бе ударила в корема, а Ксхианг Ксхи нададе пронизителен, протяжен вой. Престолонаследничката падна на земята и се сви като смачкана на топка хартия. Древният дух, който продължаваше да е прикрепен към нея, започна постепенно да избледнява, а ефирното му тяло взе да се издължава на запад. То растеше и растеше, разтягайки се като сянка в края на деня, докато не се простря над цялото бойно поле и отвъд хоризонта, където се намираше гората Ксу. После перспективата внезапно се изкриви и Ксхианг Ксхи изчезна.

Това имаше незабавен ефект върху духовете – те започнаха да избледняват и изчезват, а водите на реката се успокоиха. Димът, който излизаше от кратерите, вече не се кълбеше във въздуха и се разсея, а вятърът утихна до лек бриз. Светкавиците също престанаха.

Възцарилата се тишина бе болезнена. Само Лунните деца останаха да стоят сред трупите, осяяли всичко наоколо. Те отпуснаха мечовете си и погледнаха към луните. Облаците се разпръскваха и усещането за нереалност, което витаеше във въздуха, изчезна. Дори дъждът намаля и след известно време спря.

Лунната буря беше свършила. Силуетите на Лунните деца проблеснаха за последен път и изчезнаха, а всяка от трите луни пое по своя път в успокоилото се небе.

Мишани лежеше, свита на кълбо, все още парализирана от ужас. Чувството, че опасността е отминала, бе прекалено голямо облекчение, за да е истина. Беше жива, беше жива, колкото и невероятно да звучеше това. Щеше да остане да лежи в калта много по-дълго, ако не беше едно – причината, поради която бе дошла тук.

Лусия.

Мишани се надигна и запълзя на колене и лакти към мястото, където лежеше престолонаследничката. Крехко създание на осемнадесет жътви, чиито подгизнали дрехи бяха залепнали за тялото ѝ. На корема ѝ бе разцъфнало голямо червено петно, което непрекъснато растеше.

Точно там я бе прострелял куршумът.

Чернокосата жена извика през сълзи името ѝ, след което я повдигна леко, така че главата на Лусия да застане в скута ѝ, и я погали по косата. Очите на престолонаследничката бавно се отвориха – изглеждаха сини и далечни. Тя се опита да се усмихне, но вместо това се закашля и по брадичката ѝ потече кръв.

– Съжалявам, мамо – прошепна девойката и Мишани разбра, че Лусия виждаше не нейното лице, а това на Анаис. Погледът ѝ вече помръкваше.

– Шшш – рече чернокосата жена. – Недей да говориш. – Тя погледна към Сестрата, която стоеше до тях и ги наблюдаваше с безизразно изражение. Страховитият ѝ грим изобщо не бе пострадал от дъжда. – Не можеш ли да ѝ помогнеш? – попита остро тя.

Сестрата поклати глава.

– Силата, която я прикриваше от намеренията на чаросплетниците, я изолира и от нас. Не можем нито да я достигнем, нито да я изцерим.

– Тогава каква е ползата от вас? – извика ѝ Мишани. Сестрата не каза нищо и чернокосата жена се обърна отново към Лусия. – Каква е ползата от вас? – повтори тя по-тихо, сякаш на себе си, докато от очите ѝ бликаха сълзи.

– Не знаех – промълви престолонаследничката. – Не знаех, че ще отнемат живота на толкова много хора. Те погубиха толкова *много*, мамо. А ми казаха, че ще убият само неколцина. Няколко живота щели да са достатъчни, за да ги удовлетворят. Защото ни *мразят*. Това беше тяхната цена.

– О, мило дете... – проплака Мишани. – Защо? Защо го стори? Защо се съгласи?

Лусия се закашля отново. Гърдите и брадичката ѝ бяха целите обагрени в пурпурно. Нощта беше призрачно тиха. Сякаш на света нямаше нищо друго, освен тях тримата на билото на хълма.

– Не можех да ги изоставя... – прошепна дъщерята на Зан.

Мишани отново зариде, щом чу това. Богове, това клето момиче, набеделено за спасителка от хората, което бе прекарало всяка секунда от последните десет години под смазващото бреме на хорските очаквания... Би ли могла да излезе от тази проклетата гора без никакво обещание, след като стотици животи вече бяха пожертвани в нейно име? Не. Тя бе сключила сделка с Ксхианг Ксхи – жертвоприношение в замяна на помощта на духовете. Мишани можеше само да гадае как ли това бе раздирало душата ѝ.

И ето че сега лежеше в обятията ѝ с куршум в корема. Кожата ѝ изглеждаше сивкава, а косата ѝ бе мокра и разрошена. Сърдечният ѝ ритъм ставаше все по-бавен и пулсирането му се виждаше под нежната кожа на ключиците ѝ. Взорът ѝ бе зареян някъде отвъд, където Мишани не можеше да надзърне.

– Помогни ми, мамо – прошепна Лусия с треперещ глас. – Не искам да умра. Не искам да умра.

Ала чернокосата жена не можа да ѝ каже каквото и да било. В гърлото ѝ се бе надигнала огромна буца, тялото ѝ се разтърси от неизразима скръб и единственото, което можа да направи, когато Лусия издиша за последен път въздуха от дробовете си, беше да зариде безутешно.

* * *

По някое време след това Мишани чу стъпките на баракс Зан и вдигна поглед нагоре. Мъжът рухна на колене, а лицето му се изкриви от потрес; не можеше да повярва на очите си. Той не се опита да вземе тялото на дъщеря си от Мишани, защото това означаваше да признае, че Лусия наистина е умряла, че това наистина се е случило и че е изгубил детето си за втори и последен път.

Чернокосата жена се запита дали историците някой ден щяха да оправдаят тази загуба. Дали щяха да сметнат, че това си е струвало, за да победят чаросплетниците – дори на такава ужасна цена? Само дето още бяха далеч от победата. Да, армията на вешерите бе унищожена, но същото се отнасяше и за армията на Империята. Сега разполагаха единствено с жалки отряди, колкото да защитават територията си. Навярно положението на чаросплетниците беше същото, ала техните армии се развъждаха много по-бързо и бяха неизмеримо по-силни. И двете сили бяха претърпели невъзвратими загуби, които изравняваха временно резултата, но истината беше, че в дългосрочен план вешерите бяха излезли победители. Без тази армия те се нуждаеха от по-малко храна и можеха да изкарат още две години, а може би и три, с това, което имаха. А през това време нищо не им пречеше да предприемат нова офанзива, която никога вече не бе в състояние да спре. Империята просто бе отложила екзекуцията си.

Сега всичко зависеше от плана на Кайлин. Трябваше да унищожат вешерския камък. Това беше тяхната последна и единствена надежда.

Войниците, които бяха оцелели, стояха около билото на хълма и наблюдаваха безмълвно застиналата жива картина – мъртвата им спасителка, чиято глава лежеше в скута на Мишани; съсипаният баракс,

паднал на колене; безстрастната Сестра. В душите им цареше същата тревога и несигурност, която изпитваше дъщерята на Мураки ту Коли, и те просто не смееха да се замислят за бъдещето.

Сред тях стоеше и една слаба жена с рошава коса и навъсено изражение. Тя постоя известно време там, наблюдавайки мрачно сцената, след което се обърна и се отдалечи. Мъката и смъртта не бяха нови за Номуру; още като дете бе видяла предостатъчно и от двете, че да ѝ стигнат за цял живот. Единствената ѝ грижа в момента беше никой да не разбере кой всъщност бе изстрелял куршума, сложил край на живота на тяхната любима Лусия. Другото, което я глождеше, беше недоволството ѝ от неточната ѝ стрелба. Все пак се беше прицелила в главата на престолонаследничката.

* * *

Когато на следващия ден окоето на Нуку се издигна над хоризонта, бойното поле беше пусто. Звездопадът – красивото атмосферно явление, съпътстващо края на всяка лунна буря – сипеше блещукащите си кристалчета, които отразяваха слънчевата светлина. Когато небесното светило се издигнеше високо в небето, оцелелите бойци на Империята щяха да подирят своите другари и близки, но за момента се бяха оттеглили, неспособни да останат и час повече сред кланицата, в която се бяха превърнали бреговете на Ко. Следите от присъствието на духовете бяха толкова силни, че нито лешояди, нито мухи смущаваха покоя на мъртвците.

На северния бряг на реката, сред неизброимите пълчища Различни трупове, се издигаше неголяма могилка с размерите и очертанията на прегърбен старец. Лицето му – или там, където би трябвало да се намира лицето – представляваше съсухрен мъртвешки лик със зейнала уста.

Тази статуя оцеля до пладне, когато слънчевите лъчи я нагряха и изсушиха. След това тя започна бавно да се пропуква и да се рони, докато накрая от Върховния чаросплетник Какре не остана нищо повече от прах, който вятърът безвъзвратно разпиля.

Двадесет и девета глава

Кайку стоеше на предната палуба на кораба и се вираше мрачно в сивите върхове. Бе притиснала робата към гърдите си с едната си ръка заради студения бриз. Можеше да сгрее тялото си само с една-единствена мисъл, ала искаше да не ѝ е комфортно. Самото настроение, в което беше, го изискваше.

Небосводът беше мрачен и по нищо не личеше, че е пролет. Десетината кораба се поклащаха лениво и котвените им въжета проскърцваха. Използваха малки гребни лодки, които периодично извършваха курсове до сушата и обратно, за да транспортират ткиуратците и Сестрите до каменестия бряг на Новоземие.

От дни плаваха покрай северната част на Сарамир и не се натъкнаха на нищо друго, освен черни скали и отвесни каменни стени, които се издигаха на голяма височина над водата и не осигуряваха никакви условия за акостиране. Всяка сутрин Кайку излизаше на десния борд и наблюдаваше тънката струйка черен дим, която се виеше над вулканичното гърло, известно под названието връх Макара. Сравнително равнинният терен на залива, където бяха избрали да слезат на сушата, продължаваше няколко километра навътре, преди да се издигне отново в сурови планински масиви. Това бе мястото, от където седемстотин ткиуратци щяха да се отправят на югозапад към Адерач.

Поне до този момент пътуването им явно бе благословено от Асантуа. Теченията се носеха в тяхната посока, а ветровете бяха предимно попълтни. И въпреки че бяха принудени да поемат по доста заобиколен маршрут – да минат покрай западната страна на Фо, за да избегнат тежко натоварения Камарански проток, и повече от веднъж им се наложи да предприемат обходни маневри, докато Сестрите прикриваха присъствието им от далечни плавателни съдове, – пристигнаха точно по план. Или поне така ги увери Кайлин. Кайку бе престанала да брои дните преди доста време.

Пътуването бе ужасно още преди Кайку да научи за пировата победа на Империята и смъртта на Лусия, а след това неудобството и отегчителното еднообразие, съпътстващи всеки подобен преход, бяха напълно изместени от скръбта ѝ.

Кайку се чувстваше в капан на борда на кораба. Дори в каютата си не можеше да намери уединение, защото я делеше с други две Сестри;

това всъщност си беше истински лукс в сравнение с претъпкания трюм, където бяха наблъскани ткиуратците. Почти през цялото време тя носеше грима и одеждите на Аления орден, защото тогава хората я оставяха на мира. Тъмнокосата Сестра често излизаше да се разхожда нощем по палубата като някакъв тъмен призрак и отначало моряците се плашеха от нея, ала после свикнаха и престанаха да ѝ обръщат внимание. Въпреки че Кайлин не бе разгласила спора им в Арака Джо, другите Сестри ѝ нямаха доверие и я гледаха с лошо око; презрението на Кайку към каузата им беше очевидно и посестримите усещаха това. Самата предводителка на Ордена се намираше на друг кораб и избягваше всякаква комуникация с тъмнокосата Сестра, което напълно я устройваше.

В по-тежките си моменти Кайку откриваше някакво мрачно задоволство в мисълта, че смъртта на Лусия е лишила Кайлин от нейната емблема, че Нейно превъзходителство сигурно е побесняла, когато е научила, че грижливо обмислените ѝ планове за бъдещето на Ордена са провалени. Това обаче не беше кой знае каква утеха, защото в дълбините на душата си Кайку знаеше, че Кайлин щеше да превъзмogne това препятствие. Ако чаросплетниците изгубеха войната, заслугата за победата щеше да е на Сестрите и те щяха да се възкачат на тяхното място. Това обаче слабо я засягаше. Защо да се тревожи за свят, изпълнен с толкова много ужас и тъга, който сякаш съществуваше само за да разби-ва сърцето ѝ отново и отново? Единственото, което я интересуваше, беше нейната печал, и тя се грижеше добре за нея.

Сега наблюдаваше как моряците откарват ткиуратците до брега. Те изгаряха от нетърпение да слязат на сушата – въпреки че бяха понесли пътуването, без да се оплакват, татуираните мъже и жени мразеха да бъдат затваряни за дълго, а и претъпканите кораби, с които бяха дошли дотук, бяха много по-малки от масивните плавателни съдове, докарали ги от Окхамба.

Всичко трябваше да приключи за по-малко от седмица. На стотина километра от тук – в пазвата на планините – се намираше първият манастир на чаросплетниците, а под него лежеше първият вешерски камък. Заради спецификата на терена не бяха в състояние да преценят кога точно щяха да стигнат до там, ала поддържаха връзка със Сестрите, които придружаваха силите на пустинните баракси, и координираха настъплението си. Активността им в чаросплетнието бе старателно прикривана; при всеки опит за комуникация няколко Сестри се грижеха нищо да не издаде присъствието им. Участието на Аления орден в тази операция бе строго секретно.

Ако всичко се развиваше по план, бойните отряди на вешерите щяха да напуснат Адерач, за да посрещнат армията на Реки, която идваше от юг, без да очакват нападение от север – откъм морето. Кайку се съмняваше, че чаросплетниците ще възприемат дръзкото бягство на Сестрите от Лаляра като заплаха за първия си манастир; вешерите навярно си мислеха, че враговете им просто се опитват да спасят имперската флота и впоследствие са се насочили на юг към по-безопасни пристанища като Суана или Ейлаза. Освен това чаросплетниците не знаеха, че Мураки ту Коли бе издала плановете им; това беше очевидно от засадата, в която бяха попаднали при река Ко.

Перспективата да приключи веднъж завинаги с всичко това – по един или друг начин – бе успокояваща за Кайку. Тя не се интересуваше от сивите оттенъци между успеха и провала – или вешерите щяха да загинат, или тя. Младата жена къташе в сърцето си спомените за семейството си, за Тейн и за Лусия и ги използваше, за да подклажда омразата си. Ако смъртта ѝ я откъснеше от жестокостта на този свят, нямаше да бъде толкова лоша.

Ала преди това трябваше да направи нещо. Когато достигнеха невидимата преграда, която чаросплетниците със сигурност бяха издигнали около манастира си, щеше да се наложи отново да прибере до Маската.

Тя продължаваше да лежи в торбата ѝ в каютата – най-отдолу, затрупана от куп дрехи. През нощта зловещото лице ѝ шепнеше, изкушавайки я с обещания за баща ѝ. По някакъв начин Маската бе заграбила част от същността на баща ѝ, както бе заграбила и част от нея. Ако я сложеше, дали отново щеше да си възвърне тихия пристан на детството си, успокояващото присъствие на баща си и онази въображаема сигурност, която този проклет предмет ѝ предлагаше? Не, нямаше да си позволи този лукс. Това беше опият, който ѝ предлагаше нещо, което Кайку искаше, ала в замяна на всичко онова, което беше тя. Ала всеки път, когато бе принудена да я сложи, ставаше все по-трудно да ѝ устои, а и след толкова дълго време, прекарано в непосредствена близост до Маската, на няколко пъти ѝ се прииска да подири утеха в топлиите ѝ обятия. Единствено непреодолимото ѝ отвращение от чаросплетниците и техните изобретения я възпря да не стори това.

Нямаше никакъв избор – стигнеха ли до преградата, трябваше да сложи проклетата Маска. Въпреки че Сестрите можеха да преминат през нея без големи усилия, не биваше да пренебрегват вероятността чаросплетниците да узнаят за това, а в такъв случай щяха да изгубят

предимството на изненадата. Единственият сигурен начин да преминат незабелязани бе да използват Маската.

Тази Маска, тази прокълната от боговете Маска, заради която бе изгубила цялото си семейство, продължаваше да бъде едно от най-важните оръжия, които имаха. Просто нямаше други – Маските, които Аленият орден бе отнел от мъртвите си врагове, бяха прекалено древни и могъщи и щяха да донесат гибел и поквара на всяка Сестра, която дръзнаше да ги сложи.

Ето защо тази тежка задача се падаше на Кайку. Именно тя трябваше да преведе седемстотин ткиуратци и почти петдесет Сестри през невидимата бариера. Това щеше да отнеме часове, а тя през цялото време щеше да носи тази ужасна Маска.

Тя погледна отново към планинските върхове и въздъхна. Най-накрая всичко това щеше да свърши. Всемогъщи богове, дано свършеше колкото се може по-скоро!

Тя почувства нечие присъствие до себе си, обърна се и видя Тсата. След известията за смъртта на Лусия ткиуратецът я избягваше, защото не бе сигурен дали Кайку имаше нужда от компанията му, или предпочиташе да остане сама. Напоследък той бе доста зает с дела, засягащи неговия *паш*, и двамата нямаха много възможности да си поговорят.

– Как са ткиуратците? – попита Сестрата, изненадана колко чужд и състарен ѝ се стори собственият ѝ глас.

– Добре – отвърна татуирият мъж. – Те знаят, че вече всичко висе на косъм след битката при река Ко. Ще дадат всичко от себе си. Преходът през планините ще повдигне духа им след цялото това време, което прекараха затворени на корабите.

Тъмнокосата жена отметна косата от лицето си.

– Какво ще правиш... после? – попита тя, взирайки се в лицето му. – Когато всичко това свърши?

Няколко секунди Тсата я гледаше безмълвно, преди да отговори.

– Зависи от това как ще се развият нещата, когато се доберем до Адерач – рече той. – Няма да кажа, че не съм се замислял над това, но има твърде много неизвестни фактори.

Кайку кимна разбиращо – това не беше опит за измъкване от темата, а самата истина. Ала колкото и откровен да беше, Тсата бе придобил навика да се държи по сарамирски, когато разговаряше със сарамирци, и неизреченият му намек бе пределно ясен. Това, от което зависеше решението му, беше Кайку.

А какво искаше да направи *тя* самата? Нямаше отговор на този

въпрос. Единственият ѝ близък човек освен Тсата беше Мишани, но кой можеше да каже как щяха да се стекат житейските им пътища? Най-вероятно ткиуратският ѝ приятел щеше да се върне в Окхамба заедно със сънародниците си, а Мишани щеше да се заеме с разни дипломатически мисии и през цялото време щеше да пътува насам-натам. Кайку я чакаше единствено самота – празнота, която щеше да зейне след като осъществи обета си за отмъщение. В някои безметежни времена навярно щеше да бъде доволна от безграничната свобода, която ѝ се предоставяше, ала сега възприемаше тази перспектива като плашеща липса на житейска цел.

Тъмнокосата жена внезапно се почувства засегната. Откъде накъде изборът му трябваше да зависи от нея? Защо решенията ѝ бяха толкова важни за другите? Е, щом светът бе твърдо решен да я нарани, защо просто не ѝ позволише да си отиде от него?

Кайку осъзна, че отново се поддава на самосъжалението си и се взе в ръце. Не, нямаше да поеме по тази пътека. Мъжът до нея я обичаше и беше човек, който заслужаваше да получи нейната любов; вината, че тя не му я даваше, беше само нейна и на никой друг. Искаше да му каже толкова много неща – неща, които се бяха загнездили тъй дълбоко в нея, че тя не знаеше дали изобщо бе способна да ги изрече. Обещания, клетви, обети. Думи, които бяха истински и които можеха да я върнат към света на светлината и смеха. Сега обаче всичко ѝ се струваше толкова крехко и ефимерно. Искаше ѝ се да му каже тези неща, в случай че някой от тях загинеше в предстоящия конфликт, за да може Тсата да узнае истината, но в същото време си даваше сметка, че ако никой от двамата *не умреше*, щеше да се наложи да живее под бремето на признанието, което беше направила, а усещаше, че още не бе готова за това.

Ала сега не искаше да мисли за тези неща. Решението беше прекалено важно, за да го вземе на момента. И бездруго им предстояха съдбоносни събития; щеше да се занимава с интимните си отношения едва когато приключе с мисията си. Засега единственото, за което можеше да мисли, беше отмъщението. Напоследък светът се бе преситил на кръв, но нямаше да му стане нищо, ако поемеше още малко.

– Готова ли си? – попита Тсата. – Скоро ще дойде и моят ред. Бих се радвал да се качим в една лодка.

– Само да взема багажа си от каютата – рече Кайку. „*И Маската си*“, добави на ум, усещайки натрапчивия ѝ шепот дори през стената.

– Тогава ще те изчакам – каза ткиуратецът и тъмнокосата Сестра се запъти към каютата си, но изведнъж се спря и се обърна към него.

– *Наистина* ли ще ме чакаш? – попита Кайку и по интонацията ѝ си личеше, че въпросът ѝ не се отнася за слизането на брега. – Колко време ще ме чакаш?

– Докато е жива надеждата ми – отвърна Тсата, без изобщо да се смути. – Докато времето, прекарано с теб, започне да ми причинява повече болка от времето, прекарано без теб.

Кайку усети как в гърдите ѝ се надигна болезнена буца при тези думи. Тя си даде сметка, че не може да го погледне в очите и че ако остане още малко време под натиска на бледозеления му взор, ще започне да плаче. Чувстваше се толкова крехка и уязвима, че чак се мразеше за това.

– Няма да се бавя – каза младата жена и продължи към каютата си; ала дори тя не знаеше дали думите ѝ се отнасяха за слизането на брега или представляваха отговор на признанието на Тсата.

Трябваша им шест дни, докато стигнат до невидимата преграда на чаросплетниците. Шест дни, преди Кайку да сложи отново Маската – шест дни, през които тя се чувстваше щастлива за пръв път от цяла вечност.

* * *

Копитата на манкстуата на Реки хрущяха по каменистата настилка на прохода. Бараксът наблюдаваше гнусовраните, които се рееха в утринното небе, а очите му бяха изпълнени с подозрение. Въздухът беше застинал неподвижно, сякаш бе замръзнал.

Благородникът яздеше с ръка до дръжката на своя меч *наката*. Косата му бе завързана на къса опашка, за да не влиза в очите му по време на битката, при което белегът му ставаше още по-очевиден. Бежовата кожа на доспехите му проскърцваше леко при движенията му, а лицето му бе мрачно и съсредоточено.

Реки поддържаше връзка с ткиуратците, откакто бяха слезли на брега, но през това време напрежението сред войниците му бе достигнало критичната си точка. Различните зверове бяха изчезнали, с изключение на гнусовраните, които се рееха на недостижима за оръжията им височина. Ако изчисленията на Сестрите бяха точни, щяха да достигнат вещерската бариера след по-малко от час. Ткиуратците вече бяха успели да я преминат под прикритието на нощта и бяха заели позиции от вътрешната ѝ страна. На пътя на пустинните воини обаче не се изпречваха никакви врагове и именно това притесняваше Реки.

Беше прекалено лесно. Самият проход бе доста опасен – плитка

долина, застлана с глинести шисти и гранитни плочи, от двете страни на която се издигаха високи върхове. След изнурителния преход из враждебната пустош на стръмните върхове трябваше да е доволен, че най-накрая ги чакаха няколко километра равен терен. Хората му бяха останали без сили от тежкото пътуване и имаха нужда от почивка, ала оскъдното време, с което разполагаха, просто не го позволяваше. С напредването на деня шансовете да бъдат забелязани от реещите се гнусоврани нарастваха и тайната им операция щеше да бъде разкрита.

И ето че сега трябваше да преминат през този необичайно спокоен проход.

Реки бе разпратил всички разузнавачи, с които разполагаше, да претърсят околните райони, но никой не откри и следа от врага. Младият баракс помоли Сестрите, които ги придружаваха, да сторят същото, но и техните усилия не доведоха до никакъв резултат. Навярно вещерите събираха силите си около Адерач, а може би ги разполагаха вътре в самия манастир. Това усложняваше значително ситуацията. Така щеше да е много по-трудно да подмамят чаросплетниците извън стените на убежището им, да не говорим и че щяха да разполагат с много повече време, за да унищожат вещерския си камък, ако се стигнеше до там. А това щеше да е катастрофално за Империята.

Асара яздеше до него, заобиколена от пустинните бойци, които се точеха из тесния проход. Копитата на манкстуата ѝ потракваха по гранитната плоча, а тя самата се опитваше да събере в едно образа на мъжа до себе си с този на момчето, което бе съблзнила преди толкова време в Императорската цитадела. Невъзможна задача. Реки не беше голям воин – силата му беше в тактиката и той никога не се сражаваше в предните редици като някои баракси, – но сега определено изглеждаше като такъв. Някога стеснителен и плах, сега братът на Лараня беше самоуверен и решителен и бойците му бяха готови да дадат живота си за него.

Асара бе наблюдавала отблизо тази промяна, която едва ли щеше да се осъществи без нейна помощ. Обстоятелството, че има такава необикновена красавица за любовница, а после и за жена, направи чудеса със самочувствието на неуверения баракс. Тя му бе останала вярна и предана, винаги го подкрепяше в начинанията му и го насочваше в правилната посока, а Реки я слушаше и следваше съветите ѝ. Когато беше с нея, той вярваше, че може да постигне всичко, и тъй тази вяра се превърна в реалност. Последните четири години бяха отлетели неусетно за Асара – на нейната възраст времето течеше ужасно бързо. Тя имаше тялото и лицето на богиня на двадесет жътви, но душата ѝ беше на

деветдесетгодишна старица.

Нещата обаче не се развиваха както трябва. Над взаимоотношенията им бе надвиснал облак, който ставаше все по-мрачен и по-мрачен. Съпругът ѝ все по-често я разпитваше за миналото ѝ; любовта му към нея го отравяше. Въображението му рисуваше десетки ужасни сценарии, които той ѝ разказваше, за да провери реакцията ѝ, и непрекъснато правеше отчаяни предположения за детството ѝ, дебнейки всеки неин жест, който би могъл да потвърди хипотезата му. Това се бе превърнало в истинска мания; в обсебеност, чийто червей го разяждаше отвътре и се хранеше с любовта му към нея. Ако Асара не бе завъртяла главата му до такава степен, това едва ли щеше да се случи и навярно Реки нямаше да недоволства от неведението си, но тя имаше достатъчно голям опит с представителите на силния пол и знаеше, че съпругът ѝ или щеше да намери отговорите на въпросите, които го тормозеха, или щеше да извърши нещо безумно. Познаваше мъже, които бяха погубвали партньорките си при подобни случаи, а други се хвърляха от високите крайморски скали, избирайки смъртта пред терзанията.

Изглежда скоро щеше да се наложи да го изостави.

Целият ѝ живот представляваше един низ от временни епизоди, прекъсвани от моментите, когато истината за същността ѝ излизаше на бял свят и тя трябваше да замине надалеч. По някое време хората започваха да забелязват, че тя не остарява, че раните ѝ зарастват с необикновена бързина или пък в района на местонахождението ѝ започват да се появяват множество смъртни случаи. През последните две-три седмици Спящата смърт покоси няколко души от армията на Реки и хората започнаха да говорят за чума. Това не бе особено мъдро от нейна страна, ала Асара бе гладна. Същност, никога през живота си не се бе чувствала по-гладна и тайнствената красавица прекрасно знаеше причината за това – разбра го преди седмица, когато внезапно се събуди посред нощ до съпруга си.

Беше бременна с детето на Реки.

Никой не биваше да узнава за това – дори Либерта Драмах, където нейните редки дарби се приемаха и бяха известни на неколцина души. Трябваше да спечели възможно най-много време. Естествено, в крайна сметка Кайлин щеше да научи, че Кайку е изпълнила нейната част от сделката, сключена между предводителката на Аления орден и Асара преди толкова много години, и това едва ли щеше да ѝ хареса. Съпругата на Реки вече не ѝ беше задължена за нищо – най-накрая бе получила онова, към което се стремеше от толкова време.

Асара бе твърдо убедена, че в мига, в който Кайлин научи истината, ще направи всичко възможно, за да я убие. И нея, и децата ѝ. Предводителката на Аления орден се боеше, че красавицата ще постави началото на нова раса, чиито представители ще могат да променят облика си според желанията си, и възприемаше това като сериозна заплаха за организацията си. Ето защо Асара нямаше никога вече да се върне в Арака Джо, нито пък да има нещо общо с Либера Драмах или Аления орден.

„Товага защо не тръгнеш още сега?“, каза онзи глас в съзнанието ѝ, който поставяше детето ѝ на първо място пред всичко друго. *„Получи онова, което искаше от него. Вземеш ли участие в предстоящата битка, може да загинеш, а това, което носиш в утробата си, е прекалено ценно, за да си позволиш да го изгубиш. Отсега нататък най-важната ти задача е да оцелееш.“*

Ала въпреки че беше убедена в това, Асара не можеше да тръгне. Преди това трябваше да свърши едно нещо.

Внезапният вик, който проехтя наблизко, я извади от унеса ѝ и насочи вниманието ѝ към заобикалящата ги обстановка. Тя видя, че погледите на всички войници са насочени нагоре, и когато вдигна глава, видя, че стръмните склонове буквално гъмжат от Различни хищници, които се спускаха към тях като буйни реки от нокти, козина, люспи и зъби. Изчадията прииждаха и зад тях, отрязвайки пътя им за отстъпление.

Бяха в капан.

– Как така не ги видяхме? – извика Реки, докато изваждаше мечта си от ножницата. Разгневеният му взор изпепеляваше Сестрата, която яздеше наблизко. – Как така не разбрахте?

Изражението на жената беше мрачно, ала невъзмутимо – тя не изглеждаше нито изненадана, нито ужасена.

– Изглежда са се научили да се прикриват добре – гласеше безстрастният ѝ отговор.

Реки я изгледа отвратно и отвърна лице от нея, изсумтвявайки презрително. Пушките на пустинните воители вече гърмяха, но само боговете знаеха дали изобщо имаха някакъв шанс срещу прииждащите пълчища. Различните зверове сякаш извираха от планинските недра.

– Остани до мен, Асара – промълви Реки, след което отправи кратка молитва към Суран и в същия миг първият от Различните хищници се нахвърли отгоре им.

Тридесета глава

Окото на Нуку се издигна в небето и бледото му сияние озари чудовищната архитектурна конструкция, известна под названието Адерач.

Най-старият манастир на вешерите представляваше кошмарно свидетелство за безумието на своите създатели. Въпреки че и другите манастири бяха подчинени на лудостта и хаоса, никой от тях не можеше да се сравни с гигантското съоръжение, изникнало на мястото, където чаросплетниците бяха открили първия вешерски камък и където Арикарат ги бе подчинил на волята си.

Построен от пясъчножълт пясък, той се издигаше в подножието на връх Аон; невъобразимо съчетание от най-различни форми, споени заедно в една кошмарна цялост, подчинена на някакви извратени свои закони. Огромни минарета се издигаха под неестествени ъгли във въздуха редом със спираловидни остървърхи кули, стените се извиваха хаотично като змии, сякаш този, който бе започнал да ги строи, изведнъж бе забравил за функцията им, а голяма част от коридорите и вратите не водеха до никъде. Гигантските статуи, разпръснати из безлюдните околности, бяха едновременно величествени и ужасяващи – те сякаш бяха над зловещото възплъщение на лудостта, протегнало каменните си, пясъчножълти пипала във всички посоки. Половината от манастира бе абсолютно необитаема, както и голяма част от външните постройки; въпреки че изглеждаха като шедьоври на умопомрачението, родени от стоотици безмозъчни прищевки и капризи, в доста от тях се откриваха гениални строителни решения, които не биха хрумнали и на най-добрите имперски архитекти.

Никой не знаеше откъде точно идваха идеите на чаросплетниците. Ала както Маските заграбваха частици от своите притежатели и ги запазваха в себе си, така и късовете вешерски камък съдържаха фрагменти от Арикарат. Тъмното знание, което се съдържаеше в тях, се разкриваше чрез мечти, видения и моменти на проникновение, които чаросплетниците в никакъв случай не биха могли да постигнат сами. Пододбно на фенери в гъста мъгла, в съзнанието им проблясваха откровения, някои от които бяха толкова зловещи и чужди, че запращаха онези, които ги бяха съзрели, в бездната на лудостта, а други лежаха на ръба на разума – неразбираема математика, комбинации от данни, които водеха до странни резултати, причудливи логически връзки и всевъзможни

налудничави идеи. Процесът на предаване на информация не беше особено ефективен – на всеки хиляда засечки се падаше по един миг на шокиращо проникновение, – ала именно тези мигове движеха чаросплетниците. Под привидната анархия в Адерач всъщност господстваше хладна и сурова целеустременост.

Ткиуратците нападнаха рано сутринта, веднага щом научиха за засадата, в която бяха попаднали силите на Реки. Татуираните мъже и жени се прокрадваха от вътрешната страна на невидимата преграда, а настъплението им беше прикрито от Сестрите. Когато първите гнусоврани се появиха в небето, Аленият орден ги отпрати надалеч, а когато един от вещерите започна да оглежда района, където се намираха, посестримите го заслепиха с ловките си умения. Засега всичко се развиваше добре – надеждите на Кайлин, че чаросплетниците няма да очакват атака от север, се бяха оправдавали.

Когато моментът настъпи, ткиуратците изоставиха прикритието си и се втурнаха напред, надавайки бойни викове. Кайку се намираше в ариергарда заедно с част от Сестрите. В околностите на Адерач имаше поне двеста Различни зверове, които изпълняваха ролите на стражи. Веднага щом забелязаха врага, те се опитаха да отрежат пътя му.

Двеста Различни хищници можеха да причинят големи щети дори на такива опитни бойци като ткиуратците, ала изчадията не координираха действията си и се нахвърлиха върху окхамбските жители, без да се ръководят от някаква тактика. Татуираните бойци ги насякоха на парчета.

При вида на Адерач Кайку почувства прилив на дива радост. Манастирът бе притаен в подножието на колосалния връх Аон, който се издигаше високо в бледото небе вдясно от тях. Близостта на целта им и вихрещата се битка пред тях я извадиха от сантименталния унес, в който бе изпаднала след свалянето на Маската предишната нощ. Богове, съзнанието ѝ още тръпнеше от омерзителната наслада, с която я бе дарил проклетият предмет, и част от нея не спираше да я подтиква да я сложи отново, нашепвайки ѝ колко страшна и респектираща ще бъде с нея. Ала младата жена вече носеше другата си маска – тази на Аления орден – и се опитваше да си внуши, че тя ѝ бе напълно достатъчна. Кайку се усмихна горчиво на иронията на ситуацията – използваше едната маска, за да отблъсне изкушенията на другата.

Тя мярна за миг Тсата, който се сражаваше ожесточено с Различните твари; чертите на лицето му бяха обтегнати, докато посичаше връхлитащата го група фурии. В следващия момент обаче татуираният мъж

изчезна сред хаоса на битката, а преди Кайку да успее да го зърне отново, чаросплетниците ги нападнаха.

Силата на атаката им бе потресаваща – никоя от Сестрите не очакваше подобна *ярост*. Вещерите се спуснаха върху тях като орда побеснели демони, връхлитайки със страшна сила; Кайку никога преди не ги бе виждала толкова разярени. Враговете им бяха бесни, задето бяха измамени, но гневът им се увеличаваше още повече от обстоятелството, че *жени* бяха успели да проникнат в тази мъжка обител, появявайки се в такава близост до сърцето им. Под тази демонична ярост се таеше отчаян страх, защото знаеха, че са допуснали грешка и че съперниците им се намират достатъчно близо, за да достигнат до най-ценното им съкровище.

Първият сблъсък бе брутален и Сестрите за малко да рухнат под свирепата атака, защото не можеха да посветят цялото си внимание на схватката, докато не се абстрахират напълно от физическия свят. Притиснати от необходимостта да тичат към манастира, те се сражаваха в движение. Яростта на вещерите обаче им направи лоша услуга – освирепели от гняв, те не бяха достатъчно прецизни в ударите си и Сестрите успяха да отвърнат на атаката, изплитайки капани и защити около себе си.

Както всяка една от Сестрите, и Кайку бе охранявана от неколцина ткиуратци, и техните движения ѝ подсказваха накъде да тича, докато се намираще в чаросплетнието. Тя действаше в пълен синхрон с посестримите си и изпита чувство на задоволство, когато видя как вещерите попадат в капаните им или полагат огромни усилия, за да се измъкнат от тях. Тези, които бяха твърде бавни, бяха разкъсани на парчета от Сестрите или се изгубиха навеки в задънените лабиринти, оставяйки изгърбените си, лигавещи се тела в състояние на умопомрачение, тъй като бяха безсилни да се завърнат в тях.

По време на суровото им обучение Кайлин бе посветила Сестрите в тайните на най-различни бойни техники и сега Кайку усети как няколко нейни посестрими използват настъпилия хаос, за да напуснат незабелязано полесражението и да потърсят Възлите. Кайку ги бе научила как да проследяват връзките между Различните хищници и техните куклови – тя самата бе започнала да го прави интуитивно още в разлома Ксарана, но овладяването на този прием се оказа доста трудно за повечето Сестри. В крайна сметка обаче те го усвоиха и се възползваха от наученото, а вещерите бяха прекалено погълнати от битката, за да им попречат. Щом откриха Възлите, те взривиха вътрешните им органи; лишени

от контрол, тези от изчадията, които още не бяха намерили смъртта си в схватката с ткиуратците, веднага избягаха в дивата пустош.

По някое време Кайку забеляза един облак от разпръснати нишки, който чаросплетниците изстреляха на юг. Това бе зов за помощ, насочен към вечерите, устроили засада на Реки. Нещата се развиваха точно както бе предсказала Кайлин.

Изведнъж Сестрата вдясно от Кайку се преви на две и рухна на земята. Ткиуратците около нея веднага я хванаха и я изправиха, ала тъмнокосата жена знаеше, че е безполезно. Вещерите бяха успели да се доберат до нея. Същността ѝ бе напълно унищожена и тялото ѝ се бе превърнало в празна обвивка, която щеше да престане да функционира всеки момент.

В сражението сред златистите нишки участваха повече чаросплетници, отколкото Сестри; жените обаче бяха по-изкусни, въпреки новите трикове, които опонентите им явно научаваха след всеки сблъсък помежду им. Битката щеше да е сурова, но можеха да я спечелят. Поне докато не се намесеха другите вещици, които в момента се занимаваха с армията на Реки.

Времето беше на страната на враговете им. Трябваше да открият и унищожат вещерския камък колкото се може по-бързо. В противен случай щяха да изгубят всичко.

Погълната от схватката, Кайку почти не обърна внимание на оглушителния рев на ткиуратците и тропота на стъпките им, докато се хвърляха в атака. Различните зверове вече не представляваха заплаха и тя се бе концентрирала над чаросплетниците. Ала с приближаването си до зловещия храм тя почувства и нещо друго. Вещерския камък. Струваше ѝ се, че усеща противното му пулсиране директно в съзнанието си. В сравнение с находището под Адерач всички други вещерски камъни, на които се бе натъквала преди, изглеждаха незначителни – никога досега не се бе възправяла срещу подобно чудовищно присъствие. Щом усещаша силата му от такова разстояние, какво ли щеше да бъде да застанат пред него? За пръв път от началото на мисията Кайку почувства как червеят на съмнението започва да я гризе отвътре.

„Аз мога да те даря с успокоение“, прошепна Маската, скрита под робата ѝ.

Тъмнокосата жена се поколеба за миг и изведнъж един от чаросплетниците се понесе към нея с бързината на стрела. Спаси я единствено намесата на Кайлин – тя омота носещото се към нея острие в множество нишки и го отблъсна настрани.

((*Кайку, концентрирай се!*)), нареди ѝ предводителката на Ордена. Кайку се подразни от наставническия ѝ тон, но използва гнева си да прочисти съзнанието си от шепота на Маската. Омразата беше неин съюзник в тази ситуация, без значение към кого беше отправена.

Намираха се пред една от многобройните стени на Адерач – между две крила, които се виеха като ъгловати пипала от двете им страни. Самият зид бе съграден от неравни редици тухли и изглеждаше огънат навътре. Ткиуратците вече ги чакаха пред него.

((*Последвайте ме!*)) гласеше заповедта на Кайлин и Кайку и неколцина от Сестрите отделиха фрагменти от съзнанията си, съсредоточени над битката в чаросплетието, и ги изпратиха след Нейно превъзходителство. Те се разположиха по протежението на стената, втъкавайки се в основата ѝ, и тя се срути сред облак прах. Ткиуратците веднага се втурнаха напред, а Кайку ги последва, напускайки битката. Неколцина вечерни бяха загинали и поне засега посестримите ѝ не се нуждаеха от помощта ѝ.

На фона на утринната светлина коридорът на манастира, по който поеха, изглеждаше още по-мрачен. Кайку забеляза, че стените му бяха построени под различни ъгли и в единия си край бяха по-високи от другия. Тук-там от двете страни на прохода се виждаха врати, ала размерите им бяха прекалено малки за всяко същество, по-голямо от куче. Изкривената перспектива ѝ причини световъртеж и болки в главата.

В следващия момент Тсата изникна до нея и я хвана за ръката. Кайку се зарадва на появата му и двамата се затичаха заедно из осеяния с каменни отломки коридор. От време на време ткиуратците се натъкваха на Различни хищници, затворени в манастира, и се разиграваха краткотрайни схватки.

Вътрешността на Адерач беше не по-малко извратена от външността му. Коридорите се стесняваха, без да водят до никъде; зад вратите имаше стени; проходите бяха като лабиринти. Всяко следващо помещение криеше някаква нова чудатост. Натъкнаха се на кристален многогосвещник, който висеше над касапска маса, осеяна с късове кървава плът, както и на четириметрова статуя – едновременно отблъскваща и изящно изваяна, – която се извисяваше в загадъчно помещение без врати. (Откриха го, когато една от Сестрите проби дупка в стената.) Едва ли някой щеше да забрави и кръглата зала с черен кладенец в центъра, от където се чуваше кошмарен гладен вой. Малко от нещата, които видяха, имаха някакъв ясен смисъл, и поне до този момент не се бяха натъкнали на нещо като трапезарии или зали за съвещания. Непрекъснато

се виждаха доказателства за светкавична евакуация – навсякъде се търкаляха остатъци от храна и най-различни отпадъци; в огнищата продължаваха да къкрят гърнета със задушено, а търкалящите се по земята факли продължаваха да горят. Кайку очакваше да види голнерите – дребните на ръст слуги на чаросплетниците, – ала въпреки че кухненските принадлежности и миниатюрните следи по пращия под свидетелстваха за присъствието им, не зърнаха нито един от тях.

Имаше обаче мъртви Възли. Издължените им, извънредно мършави тела, облечени в черни роби, бяха сгърчени в предсмъртна агония, а от очните прорези на белите им маски продължаваше да се процеждат аленни струйки кръв. Стомахът на Кайку се сви, когато си спомни какво се криеше под тези маски. Тсата, който също знаеше отговора на този въпрос, я стисна окуражително за ръката и тя сплете пръсти с неговите.

По всяка вероятност това бяха Възлите, които управляваха Различните хищници, избити от ткиуратците. Кайку се намръщи. Всичко изглеждаше прекалено лесно, а и самите Възли бяха твърде малко за нуждите на манастир като Адерач.

Придружена от Тсата и още неколцина ткиуратци, тъмнокосата Сестра обикаляше от зала в зала. Вещерската архитектура често ги заблуждаваше и ги връщаше отново там, откъдето вече бяха минали веднъж, но в подобни случаи Кайку пробиваше отвори в стените, като все пак внимаваше да не срути тавана върху тях. Другите Сестри се носеха по коридорите над тях, устремени нагоре към кулите.

По едно време Кайку за малко да се сблъска с Кайлин, която влезе в същото помещение, където се намираше и тя, но през друга врата. От стените, пода и тавана на стаята стърчаха полукръгли метални дискове, гравирани с непознати за Кайку йероглифи.

– Това не ми харесва, Кайлин – рече тъмнокосата Сестра.

– И на мен – сподели тревогата си предводителката на Аления орден. – Къде са всички? Защо не ни оказват съпротива? Поне разбрахме, че не са по горните етажи.

Кайку тропна с крак по каменния под.

– Долу са – каза тя. – Изтеглили са се в подземията и ни чакат да дойдем.

Двете жени се спогледаха и веднага си пролича, че по-възрастната е на същото мнение. Сблъсъкът в чаросплетиято продължаваше да се вихри, гделичкайки сетивата им. От време на време Кайку проверяваше как се развиват нещата, но поне засега Сестрите нямаха нужда от помощ.

– Усещаш ли го? – попита по-младата жена. – Вещерския камък. Вече възпрепятства чаросплитането ми – не мога да видя структурата на това проклето място, нито пък да открия някакъв път, който да ни отведе долу.

– Има много пътища, по които да се спуснем там – рече ѝ предводителката на Аления орден. – На мен не ми въздейства както на теб, но вероятно това ще се промени, когато го наближим. – Кайлин разпрати информацията, с която разполагаше, на посестримите си, и Кайку видя всички пътища, водещи към подземията на Адерач. Отговорите последваха незабавно – всяка от Сестрите знаеше мястото си, независимо дали щеше да продължи да се сражава с чаросплетниците, да проверява горните етажи на манастира, да поддържа връзка с онези от тях, които придружаваха Реки, или да се насочи надолу – към онова, което ги очакваше под зловещия храм.

Битката в чаросплетнието внезапно приключи. Вещерите отстъпиха като един и се завърнаха в телата си. Озадачени, Сестрите тъкмо се чудеха дали да ги последват, когато Кайлин им забрани това.

((Не се оставяйте да ви примамят в капан. Ще се спуснем долу и ще ги довършим там.))

Адерач беше измамно тих. Никъде не се водеха битки – нито във физическия, нито в незримия свят. Манастирът изглеждаше неестествено спокоен, като се изключи пулсирането на вещерския камък под краката им.

– Хайде – каза предводителката на Аления орден и закричи напред. Кайку, Тсата и сънародниците му я последваха. Единственото, което знаеше тъмнокосата Сестра, беше, че се намираха близо до централната част на Адерач. Другите Сестри поеха по други пътища. Останалите ткиуратци също се присъединиха към тях, оставяйки околностите на манастира неохранявани. Ако не успееш да постигнат целта си, единственият им шанс за оцеляване се състоеше в това да се махнат от тук, преди армията от Различни хищници, сражаваща се с бойците на Реки, да се е притекла на помощ на чаросплетниците.

В противен случай щяха да се окажат в капан.

* * *

Асара натисна спусъка, презареди и стреля отново. Трябваша ѝ още два изстрела, за да пробие масивния череп на челюстника, но най-накрая успя да поразии мозъка му. Звярът се строполи на земята, а дългите му бодли потрепериха, докато животът го напуснаше.

Плувнала в пот и прах, тя се озърна и потърси с поглед Реки. Съпругът ѝ бе заобиколен от верните си стражи, и макар че беше извадил своя меч *наката*, по острието не се виждаше и капка кръв; поне досега бойците му го пазеха добре. В момента отблъскваха други два челюстника – масивни чудовища с огромни зъбати муцуни и смъртоносни бодли. Те имаха само по един чифт крайници, които завършваха с три остри, закривени нокътя, а късата им опашка им служеше най-вече за да пазят равновесие. Въпреки че не бяха особено пъргави, бяха доста бързи при фронтални нападения, а бодливата им броня ги правеше изключително опасни при близък бой.

Асара се огледа наоколо. Проходът се бе превърнал в истинска кланица, ала ядрото на пустинната армия все още се държеше, като навярно заслуга за това имаше обстоятелството, че по-голямата част от Различните твари бяха напуснали полесражението. Отначало вещерските пълчища бяха отнели живота на мнозина от войниците, но пълководците на Реки мъдро бяха възприели отбранителна тактика. По някое време обаче нападателите им внезапно се изтеглиха и се насочиха на север, най-вероятно под въздействието на някакъв незнаен сигнал, оставяйки достатъчно голям брой Различните зверове, ето защо сражението продължи. Сега силите на Реки взимаха надмощие, ала ситуацията далеч не беше задоволителна.

Младият баракс също се оглеждаше за съпругата си и когато очите им се срещнаха, в душата му се разля неизразимо облекчение. Внезапно започналата битка ги бе разделила, но ето че сега Асара праметна пушката си през рамо, извади кинжала си и започна да си пробива път към мъжа си.

Челюстниците най-накрая рухнаха на земята, след като бяха успели да повалят трима от бойците на Реки, и хората му тъкмо се прегрупираха, когато съпругата му стигна до тях. Стражите мигом ѝ направиха път и младият благородник се хвърли към нея. Той я прегърна толкова силно, че чак ѝ изкара въздуха, ала в следващия миг внезапно изохка и се отдръпна от жена си, поглеждайки изненадано към ръката си.

Асара улови дланта му, а на лицето ѝ се изписа загриженост. Там, където кинжалът ѝ го бе порязал, се виждаше дълбока драскотина, която тъкмо започваше да се изпълва с кръв.

– Внимавай, мой бараксе – прошепна му тя. – Ще се нараниш. – Тя обърна ръката му и го погледна с усмивка. – Моля се това да е най-лошата рана, която да получиш днес.

– Тези мъже ще се погрижат за това – засмя се в отговор съпругът

й. – На моменти ми се приисква и аз да се включа в битката, но те не искат и да чуят за това.

Асара извади превръзки от джобовете на пътническите си дрехи и внимателно превърза ръката му. Реки сви пръстите си в юмрук и откри, че бинтът не пречи по никакъв начин на движенията му.

– Къде се научи да правиш това? – попита той.

– Няма значение – махна с ръка Асара, очите ѝ се присвиха за миг и моментът на нежност между тях вече бе безвъзвратно отминал.

Реки понечи да каже нещо, но в последния момент се отказа и погледна настрани. Сега не му беше времето. Щеше да изкопчи отговорите от нея, каквото и да му струваше това; само че по-късно.

Внезапно проехтя изплашен вик и той се обърна тъкмо навреме, за да види как пет гаурегата си пробиват път към него, помитайки войниците му като сламени куклички.

– Назад! – извика Реки и избута Асара зад гърба си. Стражите му веднага се приготвиха да посрещнат заплахата. Едно от чудовищата вече бе простреляно в главата и се строполи бездиханно на земята, ала другите четири се врязаха в хората му, надавайки ужасен рев.

Бойците от личната гвардия на Реки бяха най-добрите воини, с които разполагаше родът Танатсуа, но дори за тях не бе лесна задача да убият гаурег. Младият баракс залитна и падна, когато хората му отстъпиха под силата на удара, а когато се изправи, Асара не се виждаше никаква. Мечовете запяха своята песен и едното от Различните създания изгуби пръстите си, а кракът на друго бе отсечен от глезена и то се строполи тежко в прахта; в същия миг в муцуната му бе забит мечът на най-близкия страж. Реки внезапно осъзна колко нелепо бе желанието му да се сражава – той не беше воин и в момента повече от всичко на света му се искаше да се махне по-далеч от тук. Ала тъй като не беше и страхливец, остана на мястото си.

Схватката бушуваше с пълна сила около него, но благородникът не можеше да види враговете, защото бойците му бяха оформили плътен кръг около него и мечовете им не спираха да секат. Письците на умиращите се смесваха с пукотевицата на пушките и ревовете на Различните изчадия. По едно време живата верига около него се разтвори и бараксът видя как поваленият на земята гаурег бива накълцван на парчета от хората му.

Сетне стражите му разшириха кръга си и той видя, че и четирите Различни чудовища лежах мъртви пред краката им. Скоро след това вестоносецът донесе новината, че Сестрите са установили надмощие

над чаросплетниците и са започнали да избиват Възлите, управляващи Различните зверове. Съотношението на силите се обръщаше.

Реки обаче го слушаше с половин ухо, защото очите му шареха из прохода като обезумели.

– Къде е вашата бараксиня? – обръщаше се той към бойците наоколо. – Къде е Асара?

Те обаче не можеха да му отговорят, а и той самият не я бе виждал, откакто гаурегите се бяха нахвърлили отгоре им.

В крайна сметка не успя да я открие. Дори и след като битката приключи, а остатъкът от армията му – която се бе стопила наполовина, – пое към Адерач с надеждата да помогне на съюзниците им. Сломен от мъка, Реки остана с неголям отряд в осеяния с трупове проход и през цялото време отправяше горещи молитви към Суран любимата му да е жива.

Навярно щеше да я намери, ако разполагаше с повече време. Щеше да претърси всеки сантиметър от Сарамир, дори и да имаше зрънце надежда. И може би, когато най-накрая я намереше, щеше да я открие с *тяхното* дете.

Асара знаеше това. Именно поради тази причина тя избяга в планините и именно заради това беше напоила върха на кинжала си с отрова. Беше се снабдила с нея от майстора-отровител, с когото си бе сътрудничел и наемният убиец Кεροки, който бе направил неуспешен опит да погуби съпруга ѝ преди няколко месеца. Щяха да минат поне два часа, преди да започне да действа, а тогава вече щеше да е твърде късно да се направи каквото и да било. Дори Сестрите от Аления орден нямаше да са в състояние да сторят нещо различно от това да гледат как съсипаният от скръб благородник умира.

Баракс Реки ту Танатсуа прекара последните минути от живота си в очакване на жената, която обичаше повече от всичко на света, без да осъзнава, че тя вече го бе погубила, както бе убила и сестра му преди няколко години.

Тридесет и първа глава

Кайлин, Кайку и ткиуратците излязоха от полегатата шахта и се озоваха в подземията на Адерач.

Кайку се загледа в тъмния проход, който се простираше пред тях. Някога бе представлявал минна галерия, – това бе очевидно от грубите камъни, които се виждаха тук-там, – но сега повърхността му беше почти изцяло покрита от метал. Покрай стените бяха прокарани черни тръби, от които капеше някаква зловонна течност, а подът бе облицован с железни плочи. Над газените светилници се виеха тежки кълбета дим, а те самите бяха свързани посредством кабели, минаващи по тавана.

Ткиуратците нямаха търпение да приключат със задачата си колкото се може по-скоро. Те пристъпваха напред, а двете Сестри вървяха подире им. Кайку усещаше колко напрегнат е Тсата, въпреки че не го показваше, и положи длан върху китката му, когато никой не ги гледаше.

– *Хтхре* – прошепна тя, изричайки ткиуратския обет за взаимна закрила.

Изненадан, татуираният мъж ѝ се усмихна топло.

– *Хтхре* – повтори той. Нямаше никакво значение, че тъмнокосата жена не го бе разбрала както трябва – че „*хтхре*“ винаги беше отговор и никога не се предлагаше. Важно беше чувството, което стоеше зад изричането на тази дума, и именно то му подежда изключително окуражаващо в това тъмно и ужасно място.

Те крачеха из мрачните тунели и следваха нарежданията на Кайлин. Кайку подозираше, че предводителката на Аления орден едва ли знаеше точно накъде ги води; въздействието на вещерския камък ставаше все по-силно и блокираше сестринските способности за ориентация. Това обаче беше и нож с две остриета, защото им даваше и ясно определена цел. Трябваше просто да се движат към епицентъра на това зловредно влияние и то щеше да ги отведе директно при вещерския камък.

От враговете им продължаваше да няма и следа. От двете страни на коридорите имаше малки помещения, подобни на килии, някои от които бяха пълни с разни причудливи механизми и приспособления, които бучаха и потракваха, а други стояха съвсем празни. Ала въпреки че надзъртаха във всяка стая, не спираха никъде, защото имаха други приоритети.

При следващото разклонение към тях се присъединиха още един

отряд от ткиуратци и половин дузина Сестри. Поддържането на връзка в чаросплетието ставаше все по-трудно, защото вибрациите на вещерския камък заглушаваха всичко останало – все едно да се опитваш да надви-каш ураган. Златистите нишки се мятаха в безпорядък и на Кайку й оста-ваше само да се надява, че противното му пулсиране действа по съ-щия начин и на чаросплетниците, макар че се съмняваше в това.

Сестрите и ткиуратците се спускаха все по-надолу и по-надолу из някогашната мина, подобно на армия от мравки, нахлуваща във вражес-ко гнездо. Вещерите обаче продължаваха да ги избягват.

Групата на Кайлин се движеше най-отпред. По едно време клауст-рофобичните тунели ги отведоха до огромно помещение, по-голямо от която и да е зала в Сарамир. Имаше овална форма и плосък покрив и ко-гато нашествениците нахълтаха вътре, застинаха поразени за момент при вида на гледката.

Атмосферата вътре беше необичайно гореща и потискаща. Навред се стелеха тежки изпарения и черен дим, а във въздуха се усещаше неп-риятен метален привкус. По стените на залата се виеха метални плат-форми на две нива, а на земята бяха разположени множество фурни, ко-ито бумтяха зловещо, излъчвайки демонично червено сияние. Странни съоръжения и уреди потракваха и ръмжаха, потънали в някаква трескава активност, чиято същност бе неведома за натрапниците.

В концентрични кръгове из залата бяха наредени метални люлки с различна големина, над които висяха някакви прозрачни, осеяни с из-пъкнали вени органи, които приличаха на Кайку на стомаси на едри животни. В самите люлки се виждаха тъмни форми, потопени в течност, която излъчваше слабо зеленикаво сияние.

Тъмнокосата Сестра се приближи до една от тях, потресена от чу-довищните измерения на видяното, и надзърна вътре.

Това, което зърна, беше дете – на около три жътви, но с ужасно непропорционално тяло и издължени крайници. Малкият му гръден кош се издуваше и спадаше, докато вдишваше и издишваше от течността. Лежеше на едната си страна и лицето му бе обърнато към нея, а върху голата му главичка се открояваше ромбовидното тяло на женски плу-жек, впит в плътта му. Кайку виждаше подобните на пипалца филизи под тънката кожа на лицето – те сякаш се протягаха към очите, носа и устата, около които изпъкваха розови капилляри. Очите на положеното в люлката същество бяха отворени, ала погледът им не проследи Сестра-та, когато тя се отдръпна отвратена назад. Бяха съвсем черни.

Млад Възел. Значи така ги развъждаха – в тези метални утроби.

Вцепенена, Кайку продължаваше да се взира в люлката, когато Кайлин се приближи до нея.

– Това ли е мъдростта, която техният бог им е дал? – попита по-младата жена. – Та това е светотатство срещу самата Еню!

– Още не си видяла всичко – рече Кайлин и ѝ даде знак да я последва.

Двете жени се запътиха към три от по-големите люлки. Там вече се бяха събрали неколцина ткиуратци, които си говореха шепнешком. Кайку долови една дума, която ѝ беше позната – „*маджкрийн*“. Така наричаха съществата, създадени от Ваятелите на плът в тъмното сърце на Окхамба. Те променяха облика на бебетата в утробите на пленените си врагове, превръщайки ги в чудовищни убийци.

Когато се приближиха до люлките, Кайку разбра защо.

Беше трудно да се каже какви бяха съществата, които висяха в големите прозрачни утробы, нито пък в какво ли щяха да се превърнат. Те помръдваха спазматично, раздвижвайки някой от снабдените си с остри нокти крайници. Представляваха съвсем малки Различни – явно новородени – и бяха групирани по тройки. Тъмнокосата Сестра обаче забеляза, че всяко се различаваше от другите. На китките на едното бяха пораснали малки перки, на другото му никнеха огромни зъби, а третото представляваше неописуем двуглав изрод, в който се съчетаваха по невъобразим начин чертите на най-различни животни. Осаяните с кръвоносни съдове утробы излъчваха онова противно зеленикаво сияние, което Кайку асоциираше с вещерския камък.

Тя бе видяла със собствените си очи какво бе станало с Майсторите, които бяха прекарвали твърде много време в близък контакт с вещерския камък и знаеше как се променяха чаросплетниците под влияние на нищожните дози прах от вещерски камъни, втъкан в Маските им. Враговете им явно използваша отломките от Арикарат, за да предизвикват мутации в създанията, които най-вероятно бяха рожби на други мутирала същества. Също като Ваятелите на плът, те променяха облика на бойците си. Създаваха Различни изчадия посредством привнесена отвън мутация и селективно развъждане. Така ли бяха възникнали челюстниците и гибелюсперите? Ами плужеците, чрез които управляваха хищниците си? Ами *голнерите*?

Изведнъж всички външни шумове заглъхнаха и Кайку започна да чува само звука на собственото си дишане. Омразата в нея заглушаваше всичко останало. Искаше ѝ се да развихри своята *кана* и да унищожи това място, да погуби всички чаросплетници и да изличи завинаги всяка

следа от чудовищните им деяния от лицето на света, който някога бе обичала. В съзнанието ѝ внезапно изникна споменът за Тейн – жреца на Еню, който бе пожертвал живота си, за да спаси Лусия. Той беше посветил живота си на това да опознае и разбере тайните на природата. Навярно тази кошмарна гледка щеше да го съсипе. През цялото това време, през тези два века и половина чаросплетниците бяха усвоявали тъмното изкуство да рушат законите и принципите на Еню, като използваша тези отвратителни приспособления, за да имитират естествените процеси и да ги изкривяват по чудовищен начин, използвайки ги за гнусните си цели.

Нечия ръка докосна рамото ѝ.

– Трябва да тръгваме – рече Тсата. Ткиуратците зад него вече излизаха през далечната врата на залата, а Сестрите вървяха подире им. Кайку понечи да го последва, ала в последния момент се спря до железните люлки и се обърна към предводителката на Аления орден.

– Кайлин – извика ѝ тя и Нейно превъзходителство завъртя глава към нея, хвърляйки ѝ въпросителен поглед. Очите им се срещнаха, тя видя онова, което се таеше във зора на Кайку, и ѝ кимна безмълвно.

Когато и последният от ткиуратците излезе от помещението, двете Сестри се спряха до вратата. Приличаха на отчуждени близнаци, обединени само от начина, по който изглеждаха. Единственото общо нещо между тях беше еднаквата им цел.

По-младата жена махна с ръка и прозрачните утроби се пръснаха сред струи зеленикава течност. Уродливите ембриони се изсипаха на земята, а металните люлки се прекатуриха, освобождавайки се от злоещия си товар. Околоплодната течност заля пода и стигна чак до вратата, намокряйки ботушите на двете Сестри.

– Бих искала да променя решението ти, Кайку – въздъхна накрая Кайлин. – Остани с нас. Имаме нужда от твоята сила. Освен това можеш да научиш още толкова много неща от мен.

Ала по-младата Сестра се обърна и пое по коридора след отдалечаващите се ткиуратци. Предводителката на Аления орден остана загледала в противните ембриони, гърчещи се по пода, след което се обърна и я последва.

* * *

Скоро след това бяха нападнати от вешерите.

Кайлин първа усети, че нещо ще се случи. Зловредното въздействие на вешерския камък явно не възпрепятстваше способностите ѝ до такава степен, както се отразяваше на Кайку. Тъмнокосата Сестра усещаше как

нейната *кана* е ограничена до зрителните ѝ възприятия; самите стени сякаш бяха просмукани с вешерски камък и бе изключително трудно да се чаросплита през него. До този момент предводителката на Аления орден само бе намеквала за върховните си умения, ала Кайку все повече и повече се убеждаваше, че тя и някои от най-опитните Сестри владееха своята *кана* до съвършенство.

Когато Кайлин почувства промяната в чаросплетието, тя веднага уведоми посестримите си за надвисналата заплаха. Самата битка беше кратка. Образите, които им изпрати, бяха свързани последователно с изненада, болка и сражение; след това съобщението ѝ внезапно прекъсна, за да възвести последната картина – смърт. Вещерите бяха победили.

Когато претърсиха още десетина празни помещения, чаросплетниците ги нападнаха отново.

Този път Различните хищници нападнаха по-голяма група Сестри и ткиуратци и мисловната картина беше далеч по-ясна. Чаросплетниците знаеха, че имаха най-голям шанс, когато посестримите бяха разпръснати, ето защо се възползваха от обстоятелството, че нашествениците трябваше да се разделят, докато претърсваха пустите помещения. Именно поради тази причина ги бяха подмамили в подземията на Адерач.

Това обаче не беше обичайна за вещерите тактика, помисли си Кайку. Ако имаха безспорно числено превъзходство, щяха да ги атакуват директно. Сегашните им действия говореха само за едно – чаросплетниците се опитваха да печелят време и да отлагат сблъсъка до пристигането на подкрепленията им.

Прогнозата на Кайлин се бе сбъднала. Силите на Реки бяха отклонили вниманието им и вещерите бяха изпратили по-голямата част от отрядите си на юг, поради което сега не разполагаха с нужния брой Различни зверове, за да се защитят.

Втората група Сестри не се даде толкова лесно. Ткиуратците оказаха яростна съпротива и битката още бушуваше, когато Кайку и Кайлин им се притекоха на помощ.

Различните хищници сякаш извираха от един страничен коридор и се навърляха ожесточено върху татуираните бойци. Атаката бе светкавична; чаросплетниците бяха успели да скрият присъствието на изчадията си от Сестрите, ала ефектът на изненадата бе разрушен от чуруликането на острилиците и воините от Окхамба успяха да отвърнат на нападението със закривените си куки. Коридорът бе достатъчно широк, за да могат седем-осем души да се сражават рамо до рамо, но освирепелите Различни, водени от неистово желание да се докопат до задните редици,

се хвърлиха във въздуха, опитвайки се да прескочат ткиуратците, биещи се най-отпред. Това доведе до изкормването на много изчадия, понеже изложи уязвимите части на телата им под ударите на окхамбските остриета, ала покоси и доста от хората, които бяха премазани от чудовищата. Ткиуратците обаче погубваха враговете си с по-голяма бързина, отколкото самите те загиваха. Във всяка ръка имаше по една *кнтха*, която разрязваше сухожилия и мускули, пробиваше Различна плът и отбиваше удари. Татуираните мъже и жени се биеха с изключителна грация и движенията им бяха подчинени на някаква възхитителна хармония, която не позволяваше на ударите им да се засичат един друг дори и в тясното пространство на подземния проход.

Чаросплетниците бяха допуснали една голяма грешка. Ткиуратците бяха родени за близък бой. Оръжията им бяха специално пригодени за това и бойните им техники се бяха усъвършенствали в съответствие с тези изисквания. Животът в джунглите бе направил ударите им къси, бързи и пъргави, защото в противен случай закривените им куки за изкормване щяха да се заплетат в гъстата растителност наоколо, а светкавичните им реакции бяха шлифовани до съвършенство от столетията, които техният народ бе прекарал в едно от най-враждебните места на Близкия свят. Тук, сред клаустрофобичния затвор на подземните коридори, те лесно победиха Различните твари, които бяха свикнали с откритите пространства на планините.

Докато татуираните бойци посичаха противниците си, оплискани в кръв от главата до петите, Кайку и Сестрите избиваха чаросплетниците. Те бяха само четирима, което даваше числено превъзходство на Аления орден в отношение две към едно (и то само от посестримите в групата на Кайку). Онова, което последва, не беше битка, а клане. Жените ги връхлетяха сред невъобразим хаос от нишки и защитите на вещерите просто не издържаха. Сестрите се връзаха сред фибрите, изграждащи телата на чаросплетниците, и за по-малко от секунда ги превърнаха в огнени стълбове.

Следващият им ход бе да строшат вратовете на трите Възела, които контролираха Различните хищници, и зверовете се разбягаха панически, а някои дори се нахвърлиха един върху друг. Ткиуратците ги довършиха без никакви усилия.

Кайку потърси с поглед Тсата. Той дишаше тежко, целият плувал в кръв, а бледозелените му очи горяха с онзи пламък, който тя съзираще само в моментите на ожесточена схватка. Тих и интровертен човек, в разгара на боя Тсата се превръщаше в безмилостен убиец. Тя се зачуди

доколко тази жестокост беше част от него и дали някой ден щеше да се насочи към нея, ако останеше с него. Кой обаче можеше да каже? До каква степен го познаваше – ако го познаваше изобщо?

Тсата почувства погледа ѝ и се обърна към нея. Изведнъж тъмнококата жена изпита чувство за вина, сякаш ткиуратецът можеше да разбере за какво си мисли. В следващия момент обаче той отвърна безизразното си лице и групата продължи надолу по тъмния коридор.

Чаросплетниците ги нападнаха още три пъти в рамките на следващия един час. Другите групи Сестри, които претърсваха съседните участъци от подземията, също бяха нападани от различни по големина формации. Някои бяха поголовно избити, но други успяваха да отблъснат нападателите си. Отрядът на Кайлин, в който имаше осем жени от Аления орден, бе със сравнително големи шансове за победа срещу вещерите, но някои от другите групички нямаха този късмет.

Кайку усещаше как настроението на Кайлин става все по-мрачно. Вещерският план, колкото и скъпо да излизаше на враговете им, вършеше работа. Броят на нашествениците прогресивно намаляваше, а те все още не бяха успели да открият път, който да ги отведе до вещерския камък под тях. Можеха да се лутат още часове из тези безкрайни катакомби, докато силите им постепенно се топят, а накрая щяха да бъдат довършени от вещерските подкрепления, които можеха да пристигнат всеки момент. Въпреки това никой не си и помисляше да се върнат на повърхността, защото не изпълнеха ли тази мисия, войната бе изгубена завинаги.

Другите Сестри също им съобщиха за зали, подобни на унищожената от Кайку. Една от групите бе открила зловещи работилници с огнища, ковачници и стругове, където се изработваха Маските на чаросплетниците; не се виждаха обаче никакви Майстори. Навярно вещерите ги бяха евакуирали на същото място, където бяха откарали и голнерите. Недалеч от тях имаше и внушителен цех за топене на метали с чудовищно голяма пещ, изпълнен с огромни съдове и леярски матрици, където откриха новоизработени тръби, зъбчати колела и други компоненти на устройствата на чаросплетниците. Учудващо, но из подземията на Адерач не се забелязваха следи от лудостта на вещерите – нямаше нито претъркани с трупове ями, нито безумни драсканици по стените, нито странни скулптури. Явно Арикарат държеше изкъсо своите марионетки, което само потвърждаваше огромното значение, което отдаваше Кайлин на първото находище на вещерски камък.

Дали поради волята на Шинту или заради водачеството на Кайлин,

но тъкмо групата на Кайку откри пътя към дълбините на мината. И той бе препречен.

Намираха се точно над вещерския камък; Кайку усещаше противното му присъствие под дебелия скала под краката им. Бяха стигнали до някаква метална стена, препречваща коридора; когато я разгледаха по-отблизо, установиха, че тя всъщност представлява някаква странна врата. Кайлин долепи длан до металната повърхност и затвори очи; след секунда се чу някакво изхрущяване и предводителката на Аления орден отстъпи назад; в същия миг стената започна да се разделя по средата и двете ѝ половини се плъзнаха в издълбаните в скалата ниши от двете ѝ страни.

Помещението, което се разкри пред очите им, бе слабо осветено въпреки многобройните газени светилници, разположени по стените, защото беше прекалено голямо, за да може сумракът му да бъде разпръснат. Беше овално, също като залата с ембрионите, а стените му бяха облицовани с метални плочи, по които бяха прокарани кабели и дебели тръби, от които на определени интервали излизаше пара с приглушено съскане; Кайку не можеше да се откъсне от натрапчивото усещане, че мината дишаше. В центъра на помещението се издигаше масивна желязна кула, от която стърчаха всевъзможни вериги, зъбчати колела и тръби, а в подножието ѝ се виждаше метална врата.

Сестрите и ткиуратците пристъпиха в обширната зала и се огледаха наоколо.

– Най-накрая – рече Кайлин. – Ето как ще стигнем до вещерския камък.

Тсата пристъпи напред, но Кайку го хвана за ръката, за да го задържи.

– Изглежда ми прекалено лесно – прошепна тя.

Внезапно нещо голямо се размърда в сумрака зад кулата. Имаше и по-дребни фигури, които незнайно защо бяха странно неразличими дори за адаптираните към тъмнината очи на Кайку.

– Измама! – изсъска Кайлин и махна с ръка. В същия миг сенките се разсеяха и пелената, която замъгляваше зрението им, се свлече от очите им.

Кайку пребледня. Двадесет чаросплетници, десетина Възли и поне петдесет Различни изчадия изникнаха пред погледа ѝ, обгърнати от бледожълтото сияние на газените светилници. А зад тях се виждаше нещо още по-страшно.

Тъмнокосата Сестра бе виждала гигантски Различни и преди; за

малко да бъде убита от една такава твар във Фо преди десетина години, а оттогава бе чувала доста известия за подобни същества, забелязани в планините. Това, което виждаше в момента обаче, бе по-ужасяващо от всичко, за което ѝ бяха разказвали. Чудовището бе високо над шест метра в рамената, а черната му, лъскава кожа бе осеяна с изпъкнали вени и сухожилия. Движеше се на четирите си крайника – масивни и дебели, те наподобяваха огромни колони, – за да може да крепи тежкото си туловище над земята. Уродливата му глава бе снабдена с гигантски челюсти и дълги закривени зъби, които бяха толкова големи, че не позволяваха на кошмарната му паст да се затвори; ужасяващата му муцуна бе цялата в белези поради този факт. От устата му капеше гнусна смес от слюз и кръв, а асиметричните му черти засилваха гротескния му облик – едното му око бе разположено доста по-ниско от другото, а от черепа му под най-различни ъгли стърчаха всевъзможни рога, бивни и глиги. Гърбът му бе осеян с шипове, както и опашката му, която изглеждаше странно увиснала и навярно бе счупена. Всички тези телесни израстъци говореха за някакъв необуздан растеж, сякаш скелетът му се опитваше да се разпростре във всички посоки, дори и това да означаваше да пробие плътта му. На врата му, досущ като някаква влажна кръпка, Кайку забеляза слюзест плужек.

Подобен звяр навярно бе плод на поколения Различни чудовища, развъждани в подземията на Адерач, където покваряващото въздействие на вещерския камък бе създадо ужаси отвъд най-кошмарните представи. Въпреки че мината бе запечатана от съображения за безопасност на самите чаросплетници и дори за тях бе самоубийствено да пристъпват в дълбините ѝ, по някакъв начин те бяха успели да създадат подобен колос и да го използват като страж на прокълнатата си обител. Той обитаваше залата под тази, където цареше воня на мускус и тор, а подът бе осеян с оглозгани кости.

Вещерите спряха на границата на мъждукащата светлина. Различните последваха примера им, а чудовищният великан зад тях нададе гърлен вой. В продължение на един дълъг миг двете страни се гледаха една друга, след което, обладана от някакво чувство, което не бе в състояние да назове – смесица от отчаяние, гняв и дълбока омраза, – Кайку пристъпи напред. Косата ѝ закриваше едното ѝ изрисувано око, ала другото хвърли изпепеляващ поглед на вещерите пред тях.

– Стойте на пътя ни – рече тя.

Думите ѝ послужиха като искра, възпламеняваща буре с барут. Браговете изреваха и се хвърлиха един срещу друг.

Кайку се гмурна в чаросплетието и светът около нея изведнъж забави ход. Изплетените от златисти нишки фигури на ткиуратците и Различните станаха прозрачни и тя зърна как се свиват и мърдат мускулите им, как въздухът нахлува в дробовете им през здраво стиснатите им зъби и как нишките на въздуха се раздвижват при всяка стъпка и движение на телата им. Вещерите също се хвърлиха в чаросплетието и тъмно-косата Сестра веднага разпозна тактиката им. Бяха се разделили – половината пазеха Възлите и грамадния звяр, а останалите се сражаваха. Кайлин и другите Сестри нанасяха точни и съгласувани до съвършенство удари по враговете си, а комуникацията между тях течеше по-бързо от мисъл. Кайку се понесе с мълниеносна скорост към двамината чаросплетници, които се намираха най-близо до нея; последвалият сблъсък бе толкова силен, че тримата се оказаха впримчени в омотано кълбо, което щеше да се разплете само при гибелта на една от бясно сражаващите се страни.

* * *

Тсата отскочи, за да избегне удара на закривените нокти на остриелята, и я подсече със своята *кнтха*, срязвайки дълбоко сухожилията на единия от предните ѝ крайници. Той остави люспестия хищник на другарите си и насочи вниманието си към гаурега, който го връхлиташе точно в този момент. В моменти като този се чувстваше странно спокоен и постигаше такова ниво на съсредоточеност, каквото нито една друга дейност не би могла да му даде. Докато тялото му се носеше във вихрения танц на битката, той имаше чувството, че плявата на съществуването се свлича от него, подобно на есенни листа, отронващи се от дърветата. Също като своите окхамбски прадеди, Тсата беше ловец и хищник и схватките пробуждаха древната му кръв. Не съществуваше такова нещо като страх от смъртта – смъртта беше просто невъзможна.

Гаурегът връхлетя отгоре му; ткиуратецът се наведе светкавично под лакътя му и заби своята *кнтха* до дръжката под мишницата му, насочвайки я към сърцето му. Рефлексите на рунтавия звяр го накараха да замахне с могъщия си преден крайник към човека, ала Тсата бе предвидил това и избегна удара му; в същия миг се отгласна с крак от ребрата му и изтръгна своята кука за изкормване от плътта на гаурега. От раната бликна мощна струя кръв и Различният хищник рухна мъртъв на земята.

Зад него гръмнаха пушки и татуирианият мъж видя как черепът на някаква твар, която не можа да определи, се пръска на парчета. Извън угнетяващите пространства на тесните коридори, сънародниците му

вече можеха да използват и далекобойните си оръжия, без да се притесняват, че ще наранят някой от своите. Част от тях стреляха по Различните хищници от разстояние, а други се целеха във Възлите, които се криеха в сенките. Така вниманието на чаросплетниците, които отговаряха за безопасността на обличените в черно кукловоди, бе непрекъснато ангажирано.

* * *

Кайку не видя нищо от това; светът ѝ се бе смалил до ожесточената битка в кълбото, където се бе вкопчила в смъртна схватка с двамата вещици. Те я атакуваха свирепо, окуражени от численото си превъзходство, и Сестрата едва отбиваше ударите им. Тя си изплете стегнатата защитна сфера в центъра на кълбото, която да я предпази от свирепите ѝ врагове, ала те непрекъснато се опитваха да разчепкат фибрите ѝ и да се докопат до сърцевината ѝ. Кайку си изгради втора защитна стена вътре в сферата си – този пасивен ход на самоотбрана настърви чаросплетниците още повече и те обединиха силите си, връзвайки се като нож в кълбото. Дори Кайку не можеше да устои на подобна съгласувана атака и сферата ѝ се разпадна сред облак от разпръснати нишки.

Вътре ги очакваше истински лабиринт – неопикуема плетеница от нишки без начало и край. Вещерите попаднаха точно в центъра му, изгубвайки се завинаги сред неизбродимите му дебри.

Тъмнокосата Сестра остана там, колкото да се убеди, че никога няма да се измъкнат навън, след което отново насочи вниманието си към сражението. Една от Сестрите бе убита, а четирима чаросплетници също бяха извадени от строя. Кайку остави омразата и гневът да ѝ вдъхнат нови сили и се впусна в нова схватка. Не можеха да си позволят да изгубят тази битка; от изхода ѝ зависеше не само животът им, но и съдбата на целия континент.

* * *

Междувременно гигантският Различен звяр тъпчеше и разкъсваше ткиуратците, а металният под потреперваше при всяка негова стъпка. Татуираните мъже правеха всичко възможно да го повалят, ала той беше прекалено голям. Бе успял да отнеме живота на десетина души и челюстите му бяха плували в кръв. Сестрите също се опитваха да го повалят, да спрат сърцето му или да го ослепят, но вещиците бяха насочили фокуса на защитата си към него, а Аленият орден не разполагаше с

достатъчно бойци, за да елиминира този проблем.

Тсата беше сред тези, които атакуваха чудовището, ала усилията му бяха безплодни. Той се шмугна под корема му и се опита да среже едно от сухожилията на великана, но единственото, което успя да постигне, бе да му направи повърхностна драскотина. Друг ткиуратец вляво от него направи усилие да се добере до черния плужек, благодарение на който чаросплетниците управляваха създанието, ала страховитият колос завъртя рязко глава и го захапа, след което го подхвърли във въздуха и строши костите му в кошмарните си челюсти.

С периферното си зрение Тсата забеляза как една фурия се носи към него и отскочи в последния момент. Подобната на глиган Различна твар се стрелна покрай него и бе посечена от острието на друг негов сънародник. Силата на инерцията ѝ изтръгна куката за изкормване от ръката на убиеца ѝ и фурията се прекатури на земята, а от очите ѝ бликнаха кървави вадички.

Тсата погледна към мъжа, който я бе убил. Беше Хет – косата му бе мокра от пот, а татуираното му лице лъщеше. Той изгледа мрачно приятеля си и кимна към чудовищния колос, който сееше смърт сред сънародниците им.

– Аз ще отвлека вниманието му – рече, – а ти убий тази твар.

Тсата вирна брадичка към него, съзнавайки, че Хет навярно щеше да заплати с живота си за това. Никой от двамата обаче не се поколеба дори за миг. Ставаше въпрос за техния *наш*.

* * *

Кайку усети сигнала за тревога въпреки заглушаващия ефект на вечерския камък и разбра какво означаваше това още преди Кайлин да го усили и да го разпрати до всички Сестри. Беше изпратен от една от посестримите в друга част на прокълнатата обител и смисълът му беше прост и ясен.

Армията на чаросплетниците се бе завърнала и вече влизаше в манастира.

Тъмнокосата Сестра почувства как страхът я сковаваше в ледените си обятия. Не, не смъртта я притесняваше; изобщо не се боеше от смъртта, а част от нея дори я желаше. Тревожеше я мисълта, че можеха да се провалят; че нямаше да изпълни обета, който бе дала пред Оча, и семейството ѝ щеше да остане неотмъстено. Тя удвои яростта на атаките си, но положението беше безнадеждно; вечерите се бяха вкопали добре в позициите си и хвърляха всичките си сили в отбрана, защото знаеха

това, което бяха научили Сестрите. Трябваше само да издържат още няколко минути на атаките им и подкрепленията щяха да са тук.

„*Няма да позволя това да се случи*“, зарече се Кайку, ала прекрасното знаеше, че това бе лишена от съдържание мисъл. Не можеше да стори нищо, за да предотврати неизбежния крах на мисията им.

((*Сестри*)) обърна се внезапно Кайлин към всички свои послушнички. ((*Времето ни изтече*))

Това съобщение бе последвано от ярки инструкции. Кайку дори за миг не се усъмни в ефективността им; нямаха никаква друга алтернатива. Сестрите прекратиха едновременно атаките си и започнаха да се движат с бясна скорост, изпращайки фалшиви резонанси и създавайки заблуждаващ противника параван. С тази част от съзнанието си, която наблюдаваше случващото се във физическия свят, Кайку забеляза как Кайлин изважда тънък меч изпод робата си. Тъмнокосата Сестра имаше на разположение миниатюрна частица от секундата, за да се запита какво ли възнамеряваше да прави предводителката на Аления орден с това оръжие, след което високата жена просто изчезна.

Кайку никога преди не бе виждала нещо подобно. Дори демонстрацията, която Кайлин ѝ бе направила в Арака Джо, когато присъствието ѝ във физическия свят бе избледняло почти до степента на невидимост, не можеше да се сравнява с това. Сега Нейно превъзходителство изчезна напълно както от света на хората, така и от владенията на златистите нишки – същността ѝ се разпадна на съставните си фибри и полетя из чаросплетието с такава скорост, която не позволяваше на влакната, които я изграждаха, да се съберат. Отново, отново и отново, тя се носеше незрима из незримата вселена, докато най-накрая не се завърна на първоначалната си позиция и обликът ѝ отново придоби плътност.

За частица от секундата Кайлин бе успяла да се появи иззад неколцина от вещерите – в такава светкавична последователност, че сякаш се бе материализирала едновременно зад всички – и да ги промуши с меча си. Всичко това се бе случило толкова бързо, че мозъкът го възприемаше като халюцинация. В същия миг обаче в далечния край на залата, сред прикритието на сенките, осем чаросплетници рухнаха мъртви на земята, пронизани на едно и също място – в основата на врата.

Кайку бе смаяна. Никога не си беше представяла, че предводителката на Аления орден е способна на подобно нещо; нищо чудно, че и самите вещери бяха абсолютно неподготвени за това. За миг пред нея се откриха неподозираните дълбини на собствените ѝ способности и младата жена се зачуди колко ли още тайни щеше да научи, ако приемеше

предложението на Кайлин и останеше в лоното ѝ.

Сега обаче не му беше времето за подобни размишления. Чаросплетниците бяха потресени от внезапната гибел на събратята си и Сестрите се хвърлиха ожесточено в атака, предвкусвайки победата.

* * *

Гигантското чудовище завъртя страховитата си муцуна, шом чу вика на Хет. Въпреки огромната разлика в размерите им звярът веднага го възприе като предизвикателство. Погледът на асиметричните му очи се стрелна към пъргавата фигура в краката му. Дребосъкът започваше да го дразни; вече на два пъти се изплъзваше от челюстите му. Разярено, страшилището се хвърли след него.

Хет се отдръпна назад тъкмо навреме, за да избегне страховитите челюсти, които щракнаха на сантиметри от главата му. Когато уродливият колос наведе глава, Тсата го издебна отстрани и се опита да забие своята *китха* в слузестата плът на плужека, но оръжието му се удари в един от многобройните шипове по черепа на великана и татуираният мъж трябваше да отскочи назад, за да не бъде разкъсан от плувналата в кръв паст.

Хет вече се местеше, за да заеме нова позиция, и Тсата го последва, като внимаваше да не бъде нападнат от другите Различни хищници, които се биеха със сънародниците му. Той потърси с поглед Кайку, но тя бе неразличима сред другите Сестри. Мъжът нямаше представа как се развиваше битката в чаросплетието, но бе сигурен, че Аленият орден дава максимума от себе си. Неговата цел беше да убие огромния звяр и при всеки следващ неуспех приятелят му се излагаше на все по-голяма опасност. Тежката броня на страшилището затрудняваше още повече задачата му.

Кокалчетата на юмруците му, които стискаха окхамбските куки за изкормване, бяха побелели от усилието. Този път нямаше да се провали.

Чудовищното създание вече се интересуваше само от Хет и не обръщаше никакво внимание на другите ткиуратци, които нанасяха безсмислени удари по дебелията кожа на крайниците и опашката му. Самоотверженият ткиуратец се озърна за Тсата, за да се увери, че е наблизил, ала в секундата, когато отклони вниманието си, хищният гигант се стрелна в атака.

Внезапно изписалата се тревога на лицето на Тсата му подсказа какво всъщност се случваше, но макар и светкавична, реакцията му се оказа закъсняла. Той отскочи мълниеносно настрана, но ръката му

попадна между страховитото менгеме на гигантските челюсти. Те се затвориха с ужасен хрущящ звук и между огромните закривени зъби на уродливата твар шурна алена кръв. Хет изкрещя и в следващия миг огромното страшилище откъсна ръката му.

Ала Тсата вече беше до него. Муцуната на великана бе приведена ниско над земята и татуираният мъж се хвърли с всички сили към целта си. Изведнъж бе прорязан от изгаряща болка – уродливата твар бе завъртяла леко глава и един от шиповете се бе забил в ребрата на ткиуратеца, – но вече нищо не можеше да спре титаничния му устрем. Той замахна с върната си *китха* и я заби с всичка сила в меката, лигава плът на черния плужек, след което завъртя рязко острието. Чудовището нададе кански рев и потръпна спазматично, запращайки Тсата във въздуха. Мъжът прелетя няколко метра, преди да се приземи върху трупове на няколко фурии, което омекоти удара върху металния под.

Страховитият колос бе победен. Той се олюля тежко и се сгромоляса с оглушителен трясък на земята, премазвайки неколцина ткиуратци и Различни хищници под планината от плът. Смъртта на плужека, който бе тясно преплетен с мозъка и нервната му система, предизвика едновременно мозъчна смърт и сърдечен удар; гигантското чудовище потръпна още един-два пъти, от зловещата му паст избликна кръв, примесена с някаква млечножълта течност, и масивното му туловище застина навеки.

* * *

Вещерите бяха поразени от гибелта на събратята си. Те обединиха усилията си, насочвайки всичките си ресурси към отбраната, но не можаха да устоят на ожесточената атака на Сестрите. Шестте представителки на Аления орден раздраха защитите им и ги взривиха отвътре сред дъжд от пламтящи кости и обгорена плът.

След това настана истинска касапница. Жените се заеха с Възлите и облечените в черни роби същества лумнаха като факли. Те загинаха, без да издадат и звук – просто се свлякоха на земята в горящи купчинки. Лишени от напътствията на своите кукловоди, по-голямата част от Различните хищници се разбягаха, но някои бяха освирепели до такава степен от схватката, че продължиха да се бият. Сестрите и окхамбските жители ги довършиха без особени усилия и на бойното поле изведнъж се възцари тишина. Бавно и постепенно, сякаш се пробуждаше от дълбок сън, Кайку осъзна, че битката бе приключила.

Ала тази тишина не продължи дълго. Тропотът на приближаващата

се орда Различни зверове ставаше все по-силен и отчетлив, а свирепият рев на изчадията отекваше със страховита сила от другата страна на металната врата, откъдето бяха влезли. Подкрепленията на чаросплетниците бяха пристигнали.

– Запечатайте тази врата! – извика Кайлин и Сестрите веднага откликнаха на призива ѝ. Механизмите, които задвижваха двете крила, се пробудиха и железните плоскости започнаха да пълзят бавно една към друга. Ревът на прииждащите пълчища ставаше бе станал оглушителен и Кайку си помисли, че чудовищата всеки момент щяха да се нахвърлят върху тях, ала в този момент се чу металическо изщракване и проходът се затвори.

Тъмнокосата Сестра се озърна за Тсата и го зърна да коленичи на пода, хванал лявата си ръка с другата. Тя се втурна към него и когато се приближи, забеляза, че панталоните му бяха почернели от кръвта, покрила пода около него. В средата на кървавата локва лежеше Хет. Жълтеникавата му кожа бе побеляла, а татуировките му изглеждаха избледнели. Едната му ръка бе откъсната от рамото, разкривайки грозна рана, от където стърчеше назъбена кост. Без съмнение беше мъртъв.

– Тсата.... – промълви тъмнокосата Сестра, след което осъзна, че нямаше какво да каже. Ткиуратецът дори не погледна към нея. Тя забеляза, че лявата му китка бе изкривена под неестествен ъгъл и той я притискаше до гърдите си. – Нека да видя с какво мога да му помогна... започна младата жена, но в същия момент Кайлин изникна до нея.

– Кайку, трябва да дойдеш веднага с мен – изрече тя с властен тон, след което хвърли бърз поглед към Тсата. – На чаросплетниците няма да им трябва много време, за да минат през тази врата. Имаме нужда от всяка секунда, която можете да ни спечелите.

– Ще имаш всеки проклет миг, който животът ни може да ти осигури – каза тихо татуираният мъж, без да вдига глава.

Предводителката на Аления орден се обърна и закрачи енергично към вратата в металната кула, където вече се бяха събрали другите Сестри. Кайку постоя известно време до Тсата, опитвайки се да измисли какво да каже – нещо подходящо за сбогуване, – но нямаше думи, които да могат да изразят скръбта ѝ и да облекчат болката му. В крайна сметка тя го остави и се запъти безмълвна към посестримите си. Беше последната, която мина през вратата, и в същия миг Кайлин използва своята *кана*, за да дешифрира и активира механизма. Желязната плоскост изскърца и се затвори, а погледът на Кайку остана вперен в Тсата, докато ткиуратецът не изчезна от погледа ѝ.

Асансьорът се разклати и започна да се спуска надолу, надолу, надолу, приближавайки ги до вечерския камък.

Тридесет и втора глава

Нито една от Сестрите не пророни и дума, докато странното съоръжение проскърцваше и тракаше. Усещането в стомасите им подсказваше, че се движат надолу, но металната клетка на асансьора не им позволяваше да видят нищо отвън. С всяка изминала секунда вибрациите, излъчвани от вешерския камък, ставаха все по-силни и интензивни. Кайлин не беше взела ткиуратците с тях, защото не вярваше, че ще оцелеят в подобна близост до прокълнатата субстанция, останала от Арикарат; Кайку се питаше дали самите Сестри щяха да издържат на пагубното му въздействие. Този вешерски камък бе по-древен от онзи, който бе унищожила в мината преди време, и по-стар дори от онзи, който чаросплетниците бяха разрушили собственоръчно в Утракса. Това беше самото сърце на лунния бог и навярно само видът му бе в състояние да ги погуби.

След, както им се стори, цяла вечност, асансьорът потрепери и спря. Настана напрегната тишина. После вратите се отвориха.

Въздействието на вешерския камък накара Сестрите да извикат от болка и да се сгърчат, а ръцете им се стрелнаха инстинктивно към лицата им, сякаш по този начин щяха да притъпят зловредните му вибрации. Дебелият метал на асансьорната клетка ги бе закрилял от отровното му влияние, но сега то се стовари като ураган върху тях.

Кайку залитна назад и падна върху студения под, но в последния момент успя да поеме удара с ръка. Чаросплетие то се бе превърнало в бесен водовъртеж и нишките я шибаха с такава сила, че почти ги усещаше във физическия свят. Тя се опита да се издигне на гребена на бурните вълни, преди да бъде запратена в пустотата. Покварата на вешерския камък превръщаше изящните златисти нишки в съсухрени черни пипалца. Гневът на Арикарат бе толкова силен, че сякаш имаше физическа плътност, а омразата му бе достатъчна да ги лиши от разсъдък.

Ала незнайно как Кайку все още се държеше. Тя успя да съшие защитна обвивка около себе си, която да я предпази от най-лошите вибрации, и сега се носеше из водовъртежа като лодка, подмятана от бурните вълни. Тъмнокосата жена се опита да помогне на посестримите си, които не бяха успели да сторят това, и представителките на Аленият орден стабилизираха позициите си, но Кайку усещаше, че нейната *кана* е източена и едва ли щеше да издържи дълго.

Те излязоха от металната клетка и пристъпиха във владенията на вещерския камък.

Беше огромен – висок над тридесет метра и широк петнадесет, той изпълваше цялата подземна пещера. Отвратителна безформена буца, той представляваше едно гигантско парче скала, чиято повърхност бе осеяна с безброй подутини и корени, които сякаш растяха един през друг, подчинени на някакъв противен импулс за неудържим растеж. Също като другите вещерски камъни, и той бе впил пипалата си в стените на пещерата, но за разлика от тях, уродливите му израстъци бяха разположени толкова нагъсто, че бе невъзможно да се каже къде свършваше вещерският камък и къде започваше пещерата. Беше се слял напълно със заобикалящата го среда.

Зловещото му сияние оцвети в зеленикаво лицата на Сестрите, които пристъпиха изгърбени към него, Изглеждаха като джуджета на фона на гигантските корени, които стърчаха над главите им.

Кайлин се изправи с усилие. Обляното ѝ от злокобната светлина лице изглеждаше още по-страховито от обикновено. Тя отвори уста и гласът ѝ прогърмя из пещерата.

– Сестри! Да изчистим земята на Сарамир от тази мерзост!

Кайку напрегна силите си и насочи своята *кана* към гигантската скала пред себе си. Пулсиращата черна плетеница изпълни целия ѝ свят и я погълна. Докосването ѝ беше като киселина, ала тя не обръщаше внимание на парещата болка и се мъчеше с всички сили да разплете нишките на вещерския камък и да намери начин да проникне в сърцевината му. Лъчението му беше толкова ужасно, че дори чаросплетниците не бяха посмели да се приближат до него, за да поставят експлозиви, както бяха сторили в Утракса. Сестрите трябваше само да се промъкнат вътре в него, за да се озоват сред мрежата от вещерските камъни, посредством която можеха да се доберат до всяко находище на прокълнатата субстанция в Сарамир. Ала всяка секунда, която пропиляваха, ги приближаваше до момента, в който вещерите щяха да пробият защитите на металната врата в помещението над тях. Тогава ткиуратците щяха да умрат – *Тсата* щеше да умре, – а Сестрите щяха да последват участта им съвсем скоро. Вещерите щяха да им изпратят претъпкан с Различни твари асансьор, които да ги избият пред чудовищния монолит, от който бе започнало всичко.

Тъмнокосата Сестра стисна зъби и се нахвърли с нови сили върху черното кълбо, но усилията ѝ не се увенчаха с никакъв резултат. Яростта и отчаянието я изпепеляваха отвътре. Не можеше да намери нито

едно местенце, от където да проникне в сърцевината на камъка; външните му защити бяха изключително силни. Нито една Сестра не бе чаросплитала във вътрешността на вещерски камък и сега жените осъзнаха, че са подценили ужасно много трудността на проблема.

Кайлин им разпрати своите инструкции и посестримите обединиха силите си, сливайки се в остра игла, която се връза с невиджана сила в плетеницата от черни фибри. Тя обаче издържа на удара им, а острието на иглата се притъпи, сякаш се бе сблъскало със стоманена броня. Жените нанесоха втори удар, но той имаше по-малък успех и от първия.

Обезверени, представителките на Аления орден започнаха да опитват всичко, за което се сещаха. Те разпръснаха съставните си нишки и се опитаха да проникнат като газ през порите на мембраната на вещерския камък; пробваха да го атакуват едновременно от множество различни ъгли; дори се помъчиха да обелят обвивката му слой по слой. Обаче всичко бе напразно. Чудовищната скала си оставаше неуязвима за атаките им.

Кайку бе изтощена. Напрежението от това да се намира в непосредствена близост до вещерския камък ѝ идваше в повече, а чаросплитането изцеждаше допълнително силите ѝ. Отгоре на всичко нейната *кана* бе заета да поправя и щетите, които бяха нанесени на физическото ѝ тяло. Тъмнокосата Сестра усещаше как коварните лъчи на вещерския камък я променят, как пораждат миниатюрни изменения в тялото ѝ, предизвикват появата на тумори и задействат неестествени процеси в организма ѝ. Нейната *кана* се опитваше да предотврати всичко това и да изкорени покварата, преди да е последвала участта на Майсторите; в противен случай не след дълго щеше да се превърне в чудовищен изрод, деформиран до неузнаваемост.

Тя напусна чаросплетието и осъзна, че стои на колене върху неравния под на пещерата. Краката ѝ вече не можеха да я държат. Тя дишаше тежко, а тялото ѝ бе раздирано от ужасни болки.

„Духове, не. Не и когато сме толкова близо. Не бива да се провалим, след като успяхме да стигнем до тук. Оча, Императоре на боговете, помогни ни, ако можеш! Помогни ми да изпълня обета си. Покажи ми как да сложа край на това зло.“

И отговорът внезапно я осени. Този вариант бе толкова отвратителен, че изобщо не се бе замисляла за него, ала сега си даде сметка, че това бе единственият шанс, който имаха. Тя усещаше как другите Сестри атакуват безрезултатно вещерския камък и знаеше, че никоой, дори и Кайлин, вече не бе в състояние да им помогне.

Кайку се замисли за всичко, което щеше да бъде изгубено, ако усилията на Аления орден претърпяха провал. Замисли се за красотата, която си спомняше от детството си – птиците *ринджи* над Керин, слънчевата светлина, процеждаща се през листата в гората Юна, успокояващите вълни и лазурната синева на залива Матакса. Всичко това щеше да остане само спомен, а споменът щеше да избледнее и да изчезне, Небесата щаха да помръкнат и след като Близкият свят загинеше, след като цялата им планета потънеше в блатото на отровните изпарения, както бе предсказал Ксхианг Ксхи, Арикарат щеше да се надигне и да си възвърне онова, което му бе отнето.

Това обаче беше прекалено много – отговорността бе прекалено голяма, за да се нагърби с нея. Ето защо младата жена се замисли само за Тсата. Щеше да спаси *неговия* живот, ако можеше. Дори и това да означаваше да го замени за своя. В името на техния *паи*.

Тъмнокосата Сестра извади озъбената червено-черна Маска и я сложи на главата си.

– Кайку! – изкрещя Кайлин, когато зърна какво се опитваше да направи. – Кайку, *не!*

Ала младата жена вече се бе гмурнала в чаросплетието.

* * *

Светът се сгърчи и вече нямаше нищо друго, освен безумие и болка. Бродерията на разума се разнищи, а логическите връзки се скъсаха. Вече нямаше Кайку, нито някакво *аз* – тя бе станала част от всичко. Беше се превърнала в незначителен порив на вятъра в чудовищния циклон на умопомрачението.

Ала в същото време тя усещаше как нещо я дърпа и я тегли към себе си. Не знаеше нито какво представляваше това, нито защо я привличаше, но тъй като беше единственото нещо, което ѝ носеше утеха, тя се остави на течението. Разнишените фибри на разума ѝ се сляха отново, обединявайки се около топлото, блажено кълбо от емоции, което ги бе притегнало към себе си.

Татко.

Това беше той. Или по-скоро онази част от него, която Маската бе заграбила преди толкова години – отпечатъка от мислите и чувствата му, който Кайку подсъзнателно разпознаваше и който я привличаше. Искаше ѝ се да можеше да го запази и съхрани, но това бе само спомен, усещане за сигурност и упование, което бе изгубила преди много, много време.

Вещерите ѝ го бяха отнели.

Тя се огледа из лудостта, която цареше около нея. В гърдите ѝ се надигна гняв – гняв при мисълта как това светилище бе заграбено и осквернено от враговете ѝ, как баща ѝ бе толкова *отчаян*, че беше предпочел да отрови цялото си семейство пред това да остави близките си да попаднат в ръцете на чаросплетниците. *Те* бяха причинили това на него. *Те!*

Тя напрегна волята си до краен предел и съсредоточи разбърканото си съзнание, докато не се превърна отново в Кайку.

Беше вътре в Маската – сред фибрите, които изграждаха дървото и лака на проклетия предмет. Намираще се сред праха от вещерските камъни – сред миниатюрните частички на огромното същество, което бяха дошли да унищожат. Те деформираха по ужасен начин чаросплетието и я обгръщаха с покварата си. Тъмнокосата Сестра съзря лудостта, която предизвикваха, и почувства злотворното им, необяснимо и за самата нея влияние върху вселената на златистите нишки. Ето защо вещерите губеха разсъдък си след по-продължителен досег с Маските си. Ето защо Сестрите никога не се осмеляваха да надзърнат в тайните на тези прокълнати творения. Само защото тази Маска бе изключително млада – и следователно слаба, – както и защото я бе носила и преди, Кайку не потъна в бездните на умопомрачението; този факт, съчетан с обстоятелството, че баща ѝ също бе слагал демоничния предмет, я спаси.

Тя се остави да потъне сред тъмните нишки на вещерския прах. Той се състоеше от безмозъчни същества, които не притежаваха чудовищната омраза на Арикарат, но по някакъв начин бяха съумели да оцелеят. В тези миниатюрни частички живееха множество безкрайно малки организми, които бяха тъй дребни, че Сестрата бе неспособна да ги види – можеше само да долови присъствието им. В тях обаче живееше по нещо от техния родител и всяко притежаваше искрица енергия, която можеше да деформира растенията и плътта на животните и хората, създавайки нови форми. По отделно те не представляваха нищо, но когато бяха заедно, между тях възникваха връзки, които правеха цялостната структура по-значима от сумата на отделните елементи.

Когато Кайку се докосна до тях, пламъкът на прозрението веднага лумна в съзнанието ѝ. Тя разбра как един от тези организми се свързваше с друг и как броят на връзките помежду им се увеличаваше и усложняваше с нарастването на числеността на организмите, а от един момент нататък в тях възникваше съзнание. Как този безкраен процес на умножаване достигаше такава ниво, в което интелигентността и

способностите на новосформираното създание нарастваха до степен, която бе отвъд възможностите на човешкия разум. И как колкото по-голямо ставаше това същество, толкова по-голяма енергия излъчваше и толкова по-силно влияние оказваше върху околната среда, деформирайки всичко живо, което се намираше в близост до него.

Някога тези организми бяха владели луна, докато копието на Джурани не я беше разрушило. Тялото на бога бе разкъсано и отделните късове бяха паднали върху Сарамир. Миниатюрните обитатели на скалните отломки обаче бяха оцелели – безчувствени и глупави като новородени, но *живи*. Някои фрагменти, като този под Адерач, бяха достатъчно големи, за да оказват влияние върху слабите съзнания на хората, които се бяха натъкнали на тях. Те бяха открили кръвта, която липсваше на луната; бяха се научили да превръщат органичната ѝ енергия в сила, да изграждат пътечки и да променят скалата, която ги приютяваше, за да разпространяват по-добре животворната матрица, която ги даряваше с всички необходими за растежа им хранителни вещества. Бяха взаимодействали структурата от съществата, които ги бяха открили. Създадоха си сърца и вени и започнаха да ги използват.

„*Вече добре ви познавам*“, помисли си мрачно Кайку и се нахвърли върху вещерския камък.

Тя изригна от Маската и се стрелна из чаросплетието към черната сфера на враговете си. Кайку почувства потреса и ужаса на Сестрите, когато профуча покрай тях, след което се вряза в защитната мембрана на вещерския камък.

Този път вече бе различно. Тя бе открила миниатюрните нишки, които свързваха Маската с нейния първоизточник – по същия начин отделните вещерски камъни из Сарамир бяха свързани един с друг – и се понесе по тези фибри. Както и очакваше, те я отведоха във вътрешността на чудовищната скала.

Сигналът за тревога, който проехтя в същия момент, бе толкова мощен, че я зашемети. Вещерският камък знаеше за присъствието ѝ. Кайку почувства как милиарди организми я обграждат и усети покварата, струяща от тях. Тук, в самото ядро на скалата, тя откри възелчето, от където се разклоняваха филизите към другите вещерски камъни, превръщайки ги в елементи на неведомото съзнание, което обитателите на Сарамир наричаха Арикрат.

Ала в този миг светът около Кайку започна да се изкривява. Нишките на чаросплетието започнаха да се изкривяват, сякаш някаква невидима сила ги обтягаше във всички посоки. Ужасена, тъмнокосата Сестра

внезапно осъзна какво точно се случваше. Същото бе станало и с вечерския камък в Утракса. Той изобщо не беше унищожен от чаросплетниците. Когато бе осъзнал, че го застрашава опасност, се беше саморазрушил.

Не! Не! Не бе достатъчно тази кошмарна скала да изчезне от лицето на земята. Не бе достатъчно да победят днес. Всичко трябваше да приключи *сега*.

И докато вечерският камък се опитваше да се саморазруши, Кайку се втѝка в него и положи всички усилия, за да му попречи.

Той за малко да разкъса съзнанието ѝ на късчета. Агонията ѝ беше неопишуема. Тя усети как същността ѝ бива обтегната до краен предел, сякаш във всички нейни фибри се бяха впили зловещи куки, които я дърпаха на всички страни. Единствено волята ѝ попречи нишките на съзнанието ѝ да бъдат разнищени във вихъра на безумието. Тя обаче не се отказваше. За нищо на света нямаше да позволи на вечерския камък да се самоунищожи. И въпреки че болката надхвърляше многократно онова, което можеше да понесе, а вътрешностите ѝ пламтяха, чудовищната скала запази целостта си. Въпреки че пулсираше и се тресеше с такава сила, че повърхността ѝ бе прорязана от пукнатини, въпреки че отломки от нея полетяха към Сестрите, тя не се разруши.

Кайку, едновременно Сестра и чаросплетник, я крепеше цяла. С последното зрънце енергия, което ѝ бе останало, тя проби дупка в защитната му мембрана изотвътре – проход, през който посестримите ѝ да могат да влязат. Те се шмугнаха вътре, профучавайки покрай нея, понесени към възелчето в ядрото на вечерския камък; от там се разпръснаха навън, като проследиха връзките между всички вечерски камъни на територията на Сарамир, и започнаха да ги завладяват един по един. Да ги заразяват.

Да ги унищожават.

Първата вълна, възвестяваща смъртта на един от тях, отекна с чудовищна сила из чаросплетнието, стоварвайки се връз Кайку като цунами. Ала тъмнокосата Сестра продължи да се държи, без да пуска фибрите на паразитната скала. Нямаше да ги освободи, докато не се увереше, че и последният вечерски камък е разрушен. Страданието ѝ беше неизмеримо и ако имаше глас, щеше да надава неистови писъци; тя обаче не спираше да крепи целостта на този злокобен първоизточник на покварата, поразила земята ѝ, обладана от сила, за чието притежание дори не подозираше. Маската се бе обърнала срещу господаря си и Кайку беше отнела силата ѝ, използвайки я за своите цели. Светът около нея трескаво се

мъчеше да се разпадне на късчета, обтягайки същността ѝ по такъв начин, че тя имаше чувството, че всеки момент ще се пръсне.

И въпреки всичко продължаваше да се държи. Това беше единственото, което ѝ бе останало. Беше престанала да мисли за всичко друго.

Върхлетя я друга гигантска вълна. И още една, и още една. Арикарат се гърчеше в предсмъртни конвулсии, които отекваха из вселената на чаросплетнето – отчаяни, ужасни и разтърсващи. В гърдите на Кайку припламна демонично, горчиво удовлетворение.

„Умри“, помисли си тя. „Умри заради онова, което ми причини.“

Изведнъж чаросплетнето се сгърчи пред нея, а неизброимите нишки се нагъчкаха, сякаш цялата вселена внезапно се бе смалила. Миг преди да се разшири отново, Кайку осъзна какво щеше да последва и се приготви за появата на чаросплетния кит.

Той изригна пред нея, а необятната му същност взриви възприятията ѝ. Тя висеше в чаросплетнето, в центъра на паяжина от милиони опънати до краен предел нишки, всяка от които обтягаше болезнено същността ѝ, все едно бе разпъната за мъчения; а ето че трябваше да понесе и гибелния взор на един от чудовищните левиатани, които обитаваха вселената на златистите нишки. Младата жена отдавна бе преминала отвъд границите на болката; съзнанието ѝ потрепваше на ръба на скъсването, неспособно да оцелее в тези кошмарни условия. Неописуемото мъчение бе заличило миналото, настоящето и бъдещето, превръщайки се във вечна преизподня, и единственото, което беше останало от Кайку, бе тази тъничка нишка на волята, която ѝ нашепваше да устои и която противно на всякаква логика отказваше да се скъса.

Вещерските камъни умираха. Един подир друг те се разпадаха, унищожавани отвътре от Сестрите.

Велената на неизброимите нишки продължи да се сгърчва и разширява – появяваха се още чаросплетни китове. Кайку изобщо не осъзнаваше това. Бе прекрачила отвъд селенията на разума и възприятията. От нея бе останал само един неистов стремеж, захранван от силата на волята ѝ, който отдавна беше изчерпал ресурсите на тялото и съзнанието ѝ.

Посестримите ѝ се завръщаха. Тя усети как минават покрай нея и сребрилата искрица на проникновението проблесна в опустошеното ѝ съзнание. Вещерските камъни бяха унищожени – всички, с изключение на този, който тя продължаваше отчаяно да крепи. Въпреки че надеждите да спаси останалата част от мрежата отдавна бяха загинали, скалата първоизточник не прекратяваше титаничните си усилия да се самоунищожи.

„Всичко свърши“, помисли си Кайку и пусна нишките, които държеше.

* * *

Тсата и оцелелите ткиуратци чакаха в залата с металната кула, без да смеят да помръднат. Бояха се да не би всичко това да се окаже някакъв номер. Масивните железни крила на вратата се бяха плъзнали бавно встрани, задействани от мисълта на чаросплетниците, но сцената, която разкриха, нямаше нищо общо с очакванията на татуираните бойци.

Пред погледите им лежаха около тридесетина вещици и всички бяха мъртви. Зад тях няколко десетки Различни изчадия се биеха ожесточено помежду си, а други тичаха по коридора. Десетина Възли стояха съвършено неподвижно с отпуснати рамене, но въпреки белите маски, които скриваха лицата им, бе очевидно, че нещо вътре в тях бе угаснало завинаги. Тсата гледаше невярващо как един от тях бе повален от острилия, която започна да го разкъсва със свирепи движения. Възлът дори не помръдна, докато звярът ръфаше плътта му.

– Огън! – извика един от ткиуратците и пукотът на пушките процепи просторното помещение. Градушката от куршуми покосяваше и Възли, и Различни хищници. Тези изчадия, които не бяха убити, избягаха с вой, а някогашните им кукловоди се строполиха на земята, където останаха да лежат неподвижно.

Притиснал счупената си ръка към гърдите си, Тсата наблюдаваше подозрително сцената, стискайки зъби от болка. Изведнъж сънародниците му нададоха радостен вик. Бяха се досетили преди него какво всъщност се беше случило. Вещерските камъни бяха унищожени.

Навсякъде из Сарамир последиците бяха същите. Чаросплетниците умираха, строполявайки се като марионетки, чиито конци са били отрязани. Останалите без инструкции възли застиваха неподвижно и не помръдваха отново. Съзнанията им бяха пусти, изпразнени напълно от съдържание, и повечето оставаха на местата си, докато не погинеха от глад или не бяха убити от Различните хищници или отмъстителното население. На обитателите на Сарамир им трябваше доста време, докато разберат какво точно се бе случило в секундата, когато лунният бог беше издъхнал, но щом осъзнаеха това, избухваха в дива радост; цели градове се отдаваха на бурно веселие и хората не можеха да повярват, че светът им отново беше станал техен.

Тсата обаче се интересуваше само от едно. Сложният механизъм, който бе отвел Сестрите при вещерския камък, отново проскърцваше и

потракаваше, за да ги върне обратно. За да върне Кайку отново при него. Татуираният мъж се приближи до вратата в металната кула, издигаща се в центъра на залата. Сънародниците му се събраха около него, изпълнени с очакване. Най-накрая вещерското съоръжение замлъкна и вратата се отвори.

Вътре се виждаха пет Сестри, приведени над шестата, която лежеше в ръцете на Кайлин. На пода на металната клетка имаше Маска, сцепена на две. Маската на Кайку.

Предводителката на Ордена погледна към Тсата и аленият ѝ взор му каза всичко, което трябваше да знае. Тялото му изведнъж се вцепени, заглушавайки дори болката в счупената му ръка. Татуираният мъж направи няколко крачки напред и застана на колене пред падналата Сестра. Отначало не бе могъл да я разпознае, но сега успя.

Кестенявата ѝ коса бе станала бяла като сняг, а ирисите на отворените ѝ очи бяха пурпурни, но нямаше никакво съмнение, че това бе тя. Неговата Кайку. Това беше тя и в същото време не беше. Все още дишаше, ала погледът ѝ бе пуст и безизразен, защото онази искра, която му вдъхваше живот, я нямаше. Любимата му просто не беше тук.

– Тя даде прекалено много от себе си – промълви Кайлин и в гласа ѝ наистина се усещаше мъка. – Никой не може да използва вещерска Маска по този начин и да се надява, че ще остане невредим.

– Къде е тя? – прошепна Тсата, а очите му се изпълниха с парещи сълзи. – Какво е станало с нея?

– Тя се изгуби в чаросплетието, Тсата – отвърна високата жена. – Кайку изгуби разсъдъка си в чаросплетието.

Тридесет и трета глава

Годината, която последва, бе доста динамична.

Възстановяването на Империята не можеше да бъде осъществено за един ден; нито пък гладът, който измъчваше по-голямата част от страната, можеше да изчезне за една нощ. Сарамир беше като ранено животно, ближещо раните си, за да предотврати инфектирането им; изцеляваше се, ала организъмът му все още беше прекалено слаб и оздравяването бе бавно и болезнено.

Противно на всички очаквания, след гибелта на чаросплетниците не избухнаха брожения сред населението. Хората се опасяваха, че преразпределението на оскъдните хранителни продукти, при което някои райони останаха по-гладни от други, ще предизвика бунтове, а липсата на лекарствени средства и недохранването ще доведат до появата на епидемии, които да настъпят допълнително жителите на Сарамир. Зейналият вакуум във властта, който нямаше да изчезне, докато Империята не възвърнеше изгубеното, създаваше идеални условия за надигането на всевъзможни опортюнистични водачи, демагози, мошеници и разбойници. Ала страната беше изтощена. Съсипани от войните и страданията, хората бяха изгубили ентузиазъм за каквото и да било. Чаросплетниците им бяха предоставили алтернатива на Империята им и след като опитаха вкуса на чудовищния им режим, сега сарамирците бяха готови да изтърпят всичко, само и само да върнат обратно дните, които изглеждаха като сладък сън.

Въпреки че армиите на благородническите фамилии бяха унищожени и те едва отбраняваха териториите си срещу набезите на скитащите Различни хищници, които се бяха превърнали в естествена част от дивата природа на континента, аристократите се върнаха в земите си и бяха посрещнати с голямо въодушевление. С тях бяха и Сестрите, които бяха намалели драстично. Независимо от усилията на Кайлин, войната с вещерите бе стопила силите на Аления орден, но малцината посестрими, които бяха оцелели, крепяха цялата страна. Имаше недоволни гласове, които роптаеха срещу заместването на чаросплетниците с жени, но те бяха капки в океана на всенародното одобрение. Все пак именно Сестрите бяха спасили Сарамир, след като аристократичните семейства и дори легендарната Лусия се бяха провалили. Кайлин се погрижи всички жители на континента да узнаят това.

Възкачването на Император Зан ту Икати едва ли щеше да се осъществи без подкрепата на Аления орден. Нейно превъзходителство можеше да си избере по-податлив на влияние кандидат, но тя знаеше, че Зан беше най-силният и искаше на всяка цена да бъде на страната на победителя. Старите му договори с по-древните благороднически фамилии бяха останали непокътнати по време на войната, а пълководците го познаваха като добър воин и тактик. Въпреки че злодумниците твърдяха, че гибелта на дъщеря му ще го съсипе – както бе станало в миналото, когато Зан я бе смятал за мъртва, – неговата реакция изненада всички. Макар и да скърбеше, той прие факта, че този път Лусия бе изчезнала безвъзвратно от живота му. Зан стана още по-мрачен, хладен и дистанциран, но не се затвори в себе си; освен това напълно се владееше, въпреки че състраданието сякаш изцяло бе напуснало живота му и в някои моменти суровостта му прехвърляше границите на жестокостта. Аристократите обаче вярваха, че само силен и твърд водач може да стори нужното, за да възстанови страната им. Естествено, не се размина без обичайните дръзги и пазарлъци, но накрая Зан се възкачи на престола.

Що се отнася до Кайлин, тя заживя в Императорската цитадела, без да спира да крои планове за бъдещето. Около нея възстановяването на Аксками кипеше с пълна сила – разрушаваха се димните ями, реконструираха се големите храмове, разтуряше се Черната стража. Това обаче почти не я интересуваше. Както винаги, тя мислеше най-вече за организацията си.

Прекратяването на действието на покварата в земята означаваше, че щяха да се раждат все по-малко Различни, което от своя страна водеше до предположението, че от един момент нататък вече нямаше да се появяват хора, които да имат дарбата да управляват своята *кана*. Тогава щеше да се наложи да позволи на Сестрите да се размножават, но при най-строги условия и с внимателно подбрани самци. След като вещерите бяха извадени от играта, Аленият орден нямаше никаква конкуренция в полето на чаросплетието, но никой не знаеше дали някой ден нещата нямаше да се променят. Именно затова трябваше да са готови за подобна възможност. Сестрите щяха да увеличават както числеността си, така и силите си, и щяха да се втъкат в обществото и да станат незаменими – по-незаменими и от чаросплетниците. Кой обаче можеше да каже какво щеше да стане след един век? Ами след десет века? Дали щяха да бъдат като богове? Или щяха да изчезнат като марионетките на Арикарат? Навярно нямаше да доживее, за да разбере – навярно нейната *кана* щеше да пресъхне, а тя самата щеше да остарее и умре. А може би

щеше да е жива, докато не настъпеше апокалипсисът, предречен от Кс-хианг Ксхи, и цялата планета не загинеше в огън. Можеше пък дотогава да е успяла да отиде някъде другаде.

Кайлин се замисли за чаросплетните китове и за това, което бяха оставили, когато си отидоха. Знаеше, че нямаше да са в безопасност завинаги.

Напоследък мислите ѝ се насочваха все по-често и по-често към опустелите вещерски манастири, които бяха запечатани от Сестрите и около тях бяха разположени защитни прегради. Все по-често и по-често тя се питаше какво ли имаше в недрата им и какви ли тайни криеха мрачните им подземия... Тайни, които тя можеше да използва, за да защити себе си и своята организация.

Все по-често и по-често Кайлин си мислеше за машините.

* * *

От хилядата ткиуратци, които бяха слезли на сарамирския бряг през зимата, бяха останали двеста. Седемдесет от тях се върнаха в Окхамба, за да разкажат за случилото се. Другите останаха.

Заради участието им в унищожението на Арикарат Император Зан реши да им подари земя. По искане на Мишани татуираните бойци получиха неголяма ивица от западното крайбрежие на Сарамир, намираща се на североизток от Ханзеан и южно от именията на рода Коли около залива Матакса. Благородникът, който бе притежавал тази територия, беше убит от чаросплетниците, които бяха заграбили собствеността му. Ткиуратците си построиха неголямо поселище там – с множество шатри *репка* и причудливи постройки, издигнати на колове и свързани посредством въжени мостчета. Обстоятелството, че се намираха в Сарамир, ни най-малко не ги накара да променят начина си на живот и те не спираха да озадачават съседите си със странните си обичаи и схващания.

Мишани така и не успя да разбере защо повечето ткиуратци предпечетоха да останат. От онова, което бе научила от тях, тя подозираше, че мястото просто им бе харесало и зад решението им не се криеше някакво по-дълбоко значение. Това обаче не се отнасяше за Тсата. Той реши да остане в Сарамир поради съвсем конкретна причина.

След като статутът на благородническите семейства бе възстановен, Мишани се завърна в бащиното си имение край залива Матакса. В крайна сметка тя продължаваше да е част от рода Коли и кончината на майка ѝ и баща ѝ я правеше наследница на семейното имущество. След унищожаването на вещерите и в процеса на реставриране на Империята

родът Коли изгуби голяма част от силите си, понеже Черната стража се състоеше най-вече от бойци на Авун, а повечето черностражници бяха езекутирани заради престъпленията си. Родът на Мишани обаче продължаваше да държи доста фамилии в хватката на договорите и концесиите, най-голямата от които бе тази на рода Мумака; той бе започнал отново да извършва между Окхамба и Сарамир, транспортирайки храна от Колоналния търговски консорциум, за да потуши глада. По едно време Мишани се бе замислила дали да освободи рода Мумака от задълженията към фамилията ѝ като благодарност за онова, което техният наследник Чиен беше направил за нея в миналото, но сега бе доволна, че не бе осъществила намеренията си. По време на войната родът Мумака бе предпочел да остане отвъд океана; въпреки че бяха могъщи, представителите му не бяха действали достойно. От друга страна, не биваше да се пренебрегва и обстоятелството, че самата Мишани, като глава на аристократична фамилия, имаше нужда от всички предимства, които можеше да получи, и това играеше голяма роля при вземането на решения, засягащи просперитета на рода ѝ.

Въпреки че известията за смъртта на родителите ѝ ѝ причиниха много скръб и болка, мъката постепенно отшумя. Сърцето ѝ обаче бе разяждано от друга мъка, която не искаше да изчезне с времето. Мишани се бе нагърбила с тежката задача да се грижи за Кайку и всеки ден, когато виждаше как приятелката ѝ се скита безцелно из околностите на къщата, раната в душата ѝ се отваряше отново.

Всеки ден Тсата изминаваше разстоянието между ткиуратското поселище и имението на рода Коли, за да посещава Кайку. Той се разхождаше заедно с нея, когато времето беше хубаво, и често ѝ говореше, въпреки че тя никога не му отговаряше. Младата жена се носеше като призрак до него, без да разбира нищо. Понякога Мишани ги наблюдаваше от верандата на къщата – две далечни фигури на скалистия бряг. Счупената ръка на ткиуратеца бе зараснала добре и преживяното в Адерач не му бе нанесло други телесни травми. Но също както и при Мишани, неговите рани бяха от съвсем друго естество.

Понякога ѝ се искаше Кайку да бе умряла в деня, когато бе унищожила вещерския камък. Всичко друго щеше да е по-добре от това мъчение. Кайку разпознаваше обстановката около себе си и можеше да бъде научена да реагира по определен начин на някои ситуации, но съзнанието ѝ представляваше изтрита плоча.

Мишани я оставяше да се разхожда сама покрай къщата и скалите над залива. Кайку бе показала, че има достатъчно разум, за да не се

нарани. Тя се обличаше сама, хранеше се, когато ѝ поднасяха ядене, и си лягаше, когато бе уморена. Ала нито говореше, нито проявяваше интерес към каквото и да било и нищо в поведението ѝ не подсказваше, че интелигентността ѝ надвишава елементарната животинска логика. Когато беше будна, тя се шляеше безцелно или седеше неподвижно и се взираше в една точка. Присъствието ѝ беше изнервящо, ала Мишани я приемаше такава, каквато беше; и въпреки че непрекъснато бе заета, винаги намираше време да поговори с Кайку или да ѝ почете. С всеки следващ ден надеждите ѝ, че приятелката ѝ отново ще стане предишната Кайку, избледняваха, докато накрая изчезнаха съвсем. Нейната *кана* продължаваше да се грижи за организма ѝ, поддържайки физическото ѝ здраве, но Мишани имаше чувството, че дарбата на приятелката ѝ сякаш се грижи за празна къща, чиято господарка все не се прибира у дома.

От деня, в който изгуби разсъдъка си, косата на Кайку продължи да расте бяла, а очите ѝ така ѝ не изгубиха пурпурния си цвят. Сестрите и Кайлин направиха всичко по силите си, ала в крайна сметка не можаха да променят нищо. След като веднъж вече съзнанието ѝ се бе откъснало от тялото ѝ, нямаше никакъв начин да го открият в необятните простори на чаросплетието – беше все едно да търсиш някаква рибка в световния океан.

– Тя трябва сама да се завърне – рече Кайлин на Мишани, но тъй като никой никога не бе успявал да направи това, предводителката на Аления орден го смяташе за невъзможно.

От време на време Тсата предприемаше дълги пътувания, за да дидри различни цярове и лечители, и по време на тези периоди Кайку бе посещавана от други ткиуратци. Татуираният мъж обикаляше Окхамба и Сарамир в търсене на чудодейни лекове, които да спасят любимата му, и дори доведе Мухд-таал от далечния Итрикс, който опита да възвърне съзнанието на Кайку с екзотичните си методи. За съжаление неговите песнопения, отвари и кристали не доведоха до нищо и младата жена си остана празна раковина, лишена от обитател. Тсата обаче не се отказваше. След като измина цяла година, на Мишани вече ѝ се искаше да му каже, че няма никакъв смисъл да се подлага на това изтощение, че си има свой собствен живот и че е време да помисли за себе си, но всеки път, когато се замисляше за това, се чувстваше като предателка. Освен това прекрасно знаеше, че дори и да му кажеше това, Тсата нямаше да я послуша.

Но пролетта на втората година след унищожаването на вечерските камъни вече преливаше в лято, а Кайку продължаваше да се рее

изгубена в чаросплетието.

* * *

Тя спеше в уютната си спалня в задната част на семейната къща на рода Коли, която гледаше на изток над скалите на залива. Слънчевите лъчи се процеждаха през ефирната завеска, която висеше на прозореца ѝ, и още отсега се усещаше, че денят щеше да е типичен за разгара на лятото – зноен и душен. Каменните стени и подът от коралов мрамор обаче излъчваха приятна прохлада. Тя лежеше на обикновена рогозка в средата на стаята, а покоят ѝ не бе смущаван от никакви сънища.

Мишани и посетителят се спряха на прага и се загледаха в спящата жена.

– Това е Кайку – рече единствената издънка на рода Коли.

Жената до нея кимна. Беше висока и бледа, с дълги кости, а лицето ѝ носеше тесните и остри черти на жителите на Новоземие. Бе облечена в синьо-бяла лятна роба, а цялата ѝ коса бе сплетена на плитки съобразно онази североизточна мода, която така и не успя да се наложи в западната част на континента. Стройната ѝ фигура излъчваше хладна елегантност и красота.

– Остави ни насаме, моля те – каза непознатата.

Мишани се съгласи, без да осъзнава защо. Появата на тази чужденка в толкова ранен час бе доста необикновена; същото се отнасяше и за историята ѝ. Тя беше лечителка, която бе чула за тежката съдба на Кайку и бе дошла да ѝ помогне. Беше пристигнала с теглена от манкстуа каруца, заедно с двете си деца – син и дъщеря близнаци на около шест жътви. В момента те си играеха с децата на слугите в голямата градина, която се простираше до самия ръб на скалата, наглеждани от камериерките.

Молбата на непознатата се стори малко подозрителна на Мишани, но тя не можеше да се сети за нито една причина, поради която някой да нарани Кайку. И въпреки че за нищо на света нямаше да си го признае пред себе си, почти се надяваше някой да го стори. Да сложи край на това вегетиране и да я остави на грижите на Омеча щеше да е върховна проява на милосърдие.

Когато Мишани излезе, лечителката се доближи до Кайку и коленичи до нея. Бузата на спящата жена бе обляна в златисто от лъчите на утринното слънце, изражението ѝ бе спокойно и отпуснато, а устните ѝ – полуотворени. Непознатата се загледа в нея.

– Казват, че си се изгубила, Кайку – прошепна тя. – Че съзнанието

ти скита далеч от тялото ти и не може да намери пътя към дома. – Лечителката докосна бузата на спящата жена и я погали нежно. – През всичките тези години аз носех частица от теб, а ти носеше частица от мен. Навярно това ще ти помогне.

Тя се наведе, допря устни до тези на Кайку и издиша. След миг дъхът ѝ вече не беше просто дъх, а се превърна в блещукащ енергиен поток, който бликна между двете жени, извирайки от устата на едната и вливайки се в гърдите на другата. Този загадъчен процес продължи няколко минути – по-дълго, отколкото дробовете им можеха да издържат без въздух, – и накрая Асара се отдръпна назад, целувайки нежно устните на Кайку.

Кайку продължи да спи. Неиде зад прозореца звънтеше радостен детски смях.

– Чуваш ли ги, Кайку? – попита Асара. – Изглежда, децата ми растат доста бързо. Скоро ще пораснат, а аз ще стана баба. Мисля, че в това няма нищо лошо. Все пак не съм далеч от първия си век. – Тя се усмихна тъжно, без да откъсва очи от жената, която някога беше познавала. Навярно дори я бе обичала. Не можеше да каже.

Накрая мнимата лечителка се изправи.

– Трябва да ти благодаря за тях, Кайку – промълви. – Ти им даде живот.

Мишани нагости чужденката и двете си поговориха за далечните степи на Новоземие. Тя си тръгна в ранния следобед, взимайки децата си със себе си.

По-късно през същия ден Кайку припадна.

* * *

Това се случи малко преди залез слънце, докато се разхождаше с Тсата. Тежкият зной на деня бе отстъпил пред галещата топлина на вечерта, а нежният бриз носеше свежестта и прохладата на океана. Вървяха по пътеката, виеща се по скалния ръб и понеже Кайку не отговаряше, ткиуратецът ѝ говореше за поселището им и хората, които живееха там. Честите монолози бяха шлифовали разказваческите му умения и той представяше дори най-обикновените случки по изключително занимателен начин, ала май само той се забавляваше.

Татуираният мъж тъкмо разказваше един анекдот, когато спътница му изведнъж се строполи на земята. Тсата беше толкова изненадан, че дори не можа да я улови. Той веднага се наведе и разтърси леко раменете ѝ, но Кайку не реагира; мускулите ѝ бяха съвършено отпуснати, а

главата ѝ бе клюмнала. Ткиуратецът се огледа наоколо, но наблизно нямаше никого, а тумбестият силует на къщата на рода Коли се намираще доста далеч. Явно трябваше да я пренесе до там.

Вдигна я с лекота. Главата ѝ увисна, а бялата ѝ коса, която бе станала доста по-дълга от деня, в който бе изгубила цвета си, се разпиля надолу. Тсата я нагласи така, че главата ѝ да се подпре на рамото му, и тъкмо щеше да поеме към къщата, когато се случи нещо странно.

Кайку обви ръце около него като дете, което се притиска към майка си, и го прегърна силно.

Трябваше му само миг да осъзнае какво бе направила и какво можеше да означава тази прегръдка. Татуираният мъж застина неподвижно, без да смее да направи и крачка напред, за да не развали този безценен миг, да не разруши крехката възможност, която накара сърцето му да забие като обезумяло.

– Кайку? – попита той с дрезгав глас. Имаше чувството, че езикът му тежи цял тон.

Тя го прегърна по-силно, притискайки лице в рамото му.

– *Кайку?*

В същия миг тялото ѝ започна да се тресе, а от гърлото ѝ се дочуха едва доловими звуци. Тсата имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне.

Тя ридаше и след малко ткиуратецът също заплака, но неговите сълзи бяха сълзи на неописуема радост.

* * *

Възстановяването на Кайку се развиваше с феноменална бързина. Въпреки че през първите няколко дни тя беше доста боязлива и се стряскаше от по-силните шумове и резките движения, всички около нея имаха впечатлението, че просто се е събудила от някакъв дълбок сън. Съзнанието ѝ беше замъглено, но бързо се проясняваше; и макар че Тсата, Мишани и всички обитатели на ткиуратското поселище не можеха да си намерят място от радост, се стараеха да не я натоварват много с посещенията си.

След по-малко от седмица все едно нищо не се беше случило. Спомените ѝ за скиталчеството сред безкрая на златистите нишки ѝ изглеждаха като някаква далечна реалност, която бе наблюдавала, но в която не бе взела участие, и единственият ѝ спомен за това време беше снежнобялата ѝ коса и тъмно пурпурните ѝ очи, които не възвърнаха предишния си цвят, след като всичко друго се бе нормализирало.

Кайку не беше в състояние да обясни какво се бе случило с нея по време на отсъствието ѝ. Спомняше си единствено това, че се бе изгубила и полагаше всички усилия да намери Йору и портата към Полята на Омеча. Бе изгубила всякаква представа за времето – всичко се свеждаше до безкрайни мигове на несигурност, проблясващи между едно състояние и друго. Сетне бе усетила нещо, което ѝ бе познато – *някой*, който ѝ бе познат – и сред необятната вселена на златистите нишки бе лумнал ярък пламък, който я притегли към себе си като пеперуда към пламъка на свещ.

Мишани ѝ разказа за лечителката от Новоземие, но Кайку не можеше да хвърли никаква светлина по въпроса, ето защо сметнаха случилото се като благословия от боговете. Слугите вече бяха започнали да вярват, че Кайку е била посетена от самата Еню – че богинята на природата бе дошла да възнагради тази, която я беше спасила от чаросплетниците. Други смятаха ледената ѝ красота за знак, че е благословена от Ириди-ма, лунната богиня, която ѝ беше благодарна, защото бе погубила нейния брат Арикарат.

Кайку не знаеше коя от тези догадки бе вярна и дали изобщо някоя от тях отговаряше на истината. Нејде дълбоко вътре в нея, където разумът и логиката нямаха власт, тя таеше мрачни подозрения, че нещата далеч не бяха такива, каквито изглеждаха.

* * *

Една вечер тя подири Тсата и го намери на мястото, където бе дошла на себе си, загледан в океана.

Въздухът бе натежал от лепкавия зной. Водите на залива Матакса изглеждаха червени, а сянката на скалата се протягаше до големите варовикови острови в началото на залива. Подножията им бяха по-тесни от разлятите им върхове и те приличаха на гигантски гъби, обрасли с гъста растителност. В небето се рееха кривоклюни, които грачеха един на друг и наблюдаваха лениво гемите и риболовните лодки под тях.

– Липсва ли ти родината? – попита Кайку, когато се приближи до ткиуратеца.

– Понякога – отвърна той. – Днес ми липсва. – Той се обърна към нея. – Искаш ли утре да дойдеш с мен в поселището ни? Мнозина от сънародниците ми не са те виждали след възстановяването ти и много ще се зарадват.

Белокосата жена се усмихна.

– За мен ще бъде чест – рече тя.

Те постоянно безмълвно един до друг, загледи в птиците, които се рееха в далечината, наслаждавайки се на взаимната си компания.

– Мишани ми каза много неща – каза накрая Кайку. – Какво се е случило в Сарамир по време на отсъствието ми.

– И това те тревожи – допълни ткиуратецът.

Младата жена кимна и отметна косата от лицето си.

– Какво направихме, Тсата? – попита тя. – Какво постигнахме в крайна сметка?

– Спряхме чаросплетниците – отвърна той, но гласът му изобщо не прозвуча убедително. Кайку знаеше, че и той изпитва същите съмнения като нея.

– Ала не променихме нищо – изтъкна младата жена. – Не научихме нищо. Просто върнахме календара малко назад. Чаросплетниците все още са тук, само че имат по-приятен облик. Също като тях, някой ден Сестрите ще решат, че нямат никаква нужда от благородниците, които, от друга страна, не могат без тях. Империята оцеля, но... – Кайку направи кратка пауза. – След всичките тези години на смърт и разруха единственият победител е Кайлин. Не мога да се отърся от чувството, че всички ние допринесохме за осъществяването на нейните планове.

– Навярно е така – изтъкна Тсата, – но може би не трябва да го виждаш в толкова черни краски. Поне Различните вече не трябва да се крият. Щастието е относително и бъдещето е по-светло, отколкото беше преди. Това е един хубав край.

Жената поклати глава.

– Не, Тсата. Точно поради тази причина исках да си поговорим. Това е всичко друго, но не и край.

Татуираният мъж отвърна поглед от красивата гледка и я изгледа съсредоточено. Въпреки че бе привикнал към новия ѝ облик, той продължаваше да го смайва със свръхестественния ореол, който ѝ придаваше. Тези очи и тази коса сякаш нашепваха, че е била на места, които никой никога нямаше да опознае.

– Днес чаросплитах – рече Кайку. – За първи път, откакто се завърнах. И узнах нещо, за което Сестрите не са ни казали – нещо, за което не са казали на никого. Чаросплетните китове са си отишли.

Очите на Тсата се разшириха от изумление. Кайку му бе разказвала за гигантските левиатани, но той не разбираше значението им.

– Те са били тук, в чаросплетнието, откакто се помним – каза жената. – И винаги са били далечни и недостижими, докато *ние* не привлякохме вниманието им. Дватамата с теб, Тсата, когато унищожихме първия

от вешерските камъни в разлома Ксарана. Ала вече ги няма.

– Какво означава това?

– Не зная – въздъхна Кайку. – Но те са оставили нещо след себе си. Нещо в чаросплетието. Някаква конструкция, шарка... – тя се запъна. – Не мога да го опиша. Неразбираемо е. Но е *действащо*.

– Действащо?

– Представи си отронен лист, който пада върху повърхността на застинало езеро и върхът му докосва водата. Езерото е чаросплетието, а това нещо разпраща вълнички по повърхността му. Вълничките се разпространяват все по-надалеч и все по-нашироко, далеч отвъд границата, която не смеем да преминем.

Ткиуратецът се намръщи. Винаги се бе затруднявал да следва мисълта на Кайку, когато му говореше за чаросплетието, дори и когато опростяваше нещата с аналогии.

– И какво е според теб? – попита той, чувствайки се абсолютен невежа.

– Това е *фар*, Тсата! – възкликна младата жена, след което сведе поглед към залива и понижи глас: – Може би изпълнява и функции на послание, макар че ако това е така, съм сигурна, че никой от нас не може да го разчете. Но вълничките в езерото привличат вниманието на рибите, които плуват там.

– Кайку, все още не мога да разбера накъде биеш.

– Искам да кажа, че тази война няма да се запомни като битка за Империята – въздъхна събеседничката му. – Тя ще остане в историята като времето, когато сме пораснали. Нашият конфликт привлече вниманието на по-грандиозни създания, отколкото можехме да си представим. Ксхианг Ксхи разказа на Лусия как влиянието на Арикарат ни е променило. Забъркахме се със сили, чиято природа е невеста за нас, дълго преди да е дошло времето за това. Разкъсахме воала на господството прекалено рано – когато сме още деца. – Погледът ѝ срещна този на Тсата. – И така огласихме присъствието си.

– На кого?

– На тези, които обитават недостъпните за нас пространства. Може да мине ден, година, хиляда години или повече; но рано или късно нещо ще дойде да ни види. – Тя сведе очи към земята. – А какво ще ни донесе това – дали блаженство или бедствие, – не мога да кажа.

Татуираният мъж я наблюдаваше безмълвно. Той не вярваше в боговете, ала знаеше достатъчно, за да таи уважение към незримия свят отвъд човешките сетива. Думите на Кайку го накараха да потръпне от

внезапен страх, чиято същност не можеше да бъде определена.

Внезапно младата жена се засмя.

– Чуй обаче какво ще ти кажа. Бъдещето е *светло*, поне за известно време, и това ми е напълно достатъчно. Кайлин може да почака, Сестрите могат да почакат, Империята може да почака. Може би ще зарежа всичко това, а може и да се надигна срещу него; но не и днес.

Тсата почувства как също се усмихва, заразен от примера ѝ.

– Има нещо, за което искам да те попитам – рече тя. – Налага се да свърша още една работа. Трябва да замина на изток – към гората Юна, – и да отида до един храм на Еню, който се издига на северния бряг на Керин. Наблизо има свещена горичка, където някога дадох обет пред Оча и семейството си. Искам да се върна там, да му отправя благодарността си и да кажа на близките си, че вече могат да почиват в мир. – Тя докосна китката му, а очите ѝ отново грейнаха. – Ела с мен.

– Ще дойда – каза Тсата без капка колебание. В следващия миг обаче лицето му помръкна и Кайку внезапно се разтревожи.

– Какво има?

Татуираният мъж събра сили и най-накрая зададе въпроса, който отлагаше от няколко дни.

– След като благодариш на своя бог и дариш с покой семейството си, какво ще правиш след това? – попита Тсата. – Войната свърши. Животът продължава напред, а ние продължаваме да живеем. *Къде* ще отидеш?

Усмивката ѝ се върна, а пръстите ѝ се плъзнаха надолу по китката му и уловиха дланта му.

– Ще дойда с теб – рече тя.

Благодарности

Трилогията „Сказание за Сарамир“ дължи съществуването си на следните хора:

Каролин Уитакър, задето ме убеди да пренапиша цялата първа книга от началото до края;

Саймън Спантън, задето рискува с едно непознато хлапе и му даде изключително мъдри съвети;

Никола, Илона, Стийв, Том, Джилиан, Сара и всички други от издателство „Голанц“, които ми оказаха неоценима помощ и ме накараха да се почувствам добре дошъл там;

И, най-накрая, на родителите ми, заради безусловната им подкрепа и вяра в мен, откакто ми купиха първата ми пишеща машина, когато бях на шестнайсет години. Трилогията за Сарамир е посветена на тях – с много любов.

КРАЙ

© 2005 Крис Удинг
© 2005 Адриан Лазаровски, превод от английски

Chris Wooding
Ascendancy Veil, 2005

Това е преводът на романа преди редактирането и издаването му на български от ИК
„Ера“.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2152>]